SECRETUL SUPREM

volumul 2

cartea care va transforma întreaga lume



David Icke

informaţii despre cum a fost
Prinţesa Diana de Wales

Tipărit la **S.C. DON-STAR S.R.L.** Galați
Str. 1 Decembrie 1918, Nr. 23 Tel/Fax: 0236/420100
e-mail: donstargalati@yahoo.com

SECRETUL SUPREM

vol. 2

DAVID ICKE

Traducere: Cristian Hanu



Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ICKE, DAVID
Secretul suprem / David Icke ; trad.: Cristian Hanu. - București : Daksha, 2006
2 vol.
ISBN (10) 973-88026-0-1 ; ISBN (13) 978-973-88026-0-5
Vol. 2. - 2006. - ISBN (10) 973-88026-2-8 ;
ISBN (13) 978-973-88026-2-9

I. Hanu, Cristian (trad.)

821.111-31=135.1

ISBN (10) 973-88026-0-1 (vol. 1+ vol. 2)
ISBN (13) 978-973-88026-0-5

ISBN (10) 973-88026-2-8 (vol. 2)
ISBN (13) 978-973-88026-2-9

DAKSHA
Contact & comenzi:
0726.334.721
OP 48 CP 104, sector 2, București
comenzi@edituradaksha.ro
www.edituradaksha.ro

Cuprins

CAPITOLUL 1

Copiii lui Satan

Ritualurile de magie neagră cunoscute sub numele de satanism sunt expresia modernă a ritualurilor antice care includeau sacrificii umane din Babilon şi din societăţile infiltrate de Frăţie: sumerienii, fenicienii, hitiţii, egiptenii, canaaniţii şi popoarele acadiene (printre altele). De-a lungul istoriei a existat o procesiune nesfârşită a aceloraşi ritualuri închinate aceloraşi divinităţi, acest proces având o importanţă deosebită inclusiv pentru iniţiaţii moderni ai Frăţiei.

În viziunea mea, conceptul de satanism nu are nimic de-a face cu viziunea creştină despre Satan. Personal, folosesc acest cuvânt pentru a descrie orice ritual care implică sacrificii şi torturi, lucru extrem de frecvent întâlnit în societatea în care trăim, oricât de incredibil vi s-ar putea părea. Satanismul este doar un alt cuvânt pentru adorarea unei forţe negative, extrem de distrugătoare, căreia i s-au dat tot felul de nume de-a lungul istoriei: Nimrod, Baal, Moloh sau Moleh, Set, diavolul, Lucifer etc., etc. Satanismul perverteşte tot ce este pozitiv, la fel cum naziştii au luat simbolul pozitiv al svasticii şi l-au inversat, pentru a simboliza astfel un element negativ. În mod similar, sataniştii au inversat pentagrama şi folosesc frecvent culoarea negru pentru a simboliza întunericul, de pildă în aşa-numitele lor Mise Negre. Ei inversează în egală măsură simbolismul culorii alb, care manifestă astfel o rezonanţă profund negativă. Reţelele sataniste au fost create, sub diferite nume, de Frăţia Babiloniană, care are nevoie de ele. Îţi aminteşti relatările despre Privitori şi despre urmaşii acestora, Nefilimii, care afirmau că obişnuiau

să bea sânge? Frăția știe că sângele conține forța vieții. Înghițirea sângelui menstrual a fost întotdeauna o caracteristică a liniilor genealogice reptiliene, care au nevoie de sânge pentru a putea trăi în această dimensiune. Sângele era cunoscut sub numele de *Focul Stelar*, esența lunară a femeii. Ciclul menstrual este guvernat de ciclurile lunii, iar sângele conține această energie. De aceea, componentele sale se presupune că au capacitatea de a prelungi viața. În India, el era numit *soma*, iar în Grecia ambrozie (conform anumitor cercetători). Aceste băuturi erau considerate nectarul zeilor și chiar erau - al zeilor reptilieni care sunt genetic băutori de sânge. Sângele menstrual era oferit elitei liniilor reptiliene „regale" de către preotese fecioare, aceasta fiind originea unor expresii precum „Femeia Roșcată" sau „Femeia Sacră" (la greci). Cuvântul grecesc care desemnează această expresie, *hierodulai*, a fost tradus în engleză prin *harlot* (n.tr. prostituată) și în germană prin *hores*, care stă la originea cuvântului *whore* (n.tr. de asemenea, prostituată). Însuși cuvântul „ritual" provine de la această practică *(ritu* = roșiatic), la fel ca și cuvintele „rit" și „roșu" (n.tr. *red* în limba engleză). Sângele menstrual este unul din motivele pentru care culoarea roșie este atât de importantă pentru sataniști, dar și pentru folosirea culorii auriu de către liniile genealogice „regale". Aurul este metalul zeilor, dar pentru Anunnaki descriși în Tăblițele Sumeriene, sângele menstrual era „aurul zeilor".

Reptilienii și liniile lor genealogice beau sânge pentru a obține forța vitală a unei persoane, de care au nevoie pentru a putea exista în această dimensiune. Atunci când beau sânge uman și când mănâncă din carnea unui om, ei își schimbă frecvent forma în reptilieni. Cel puțin, așa mi s-a povestit de către cei care au putut asista la acest proces. Băutul sângelui este o caracteristică genetică a lor, iar o mare preoteasă sau „Zeiță Mamă" a Elitei, care a realizat astfel de ritualuri

în fața Frăției la cel mai înalt nivel, mi-a povestit că fără acest sânge uman reptilienii nu și-ar putea păstra înfățișarea de oameni în dimensiunea noastră. Numele actual al femeii despre care vorbesc este Arizona Wilder, dar înainte s-a numit Jennifer Ann Green. Interesant mi s-a părut faptul că, din spusele ei, reptilienii vânează toate popoarele ariene din Univers, sângele rasei albe având o importanță cu totul specială pentru ei, dintr-un motiv sau altul, și cu deosebire cel al oamenilor cu părul blond și ochii albaștri. De aceea, ei s-au infiltrat în rândul rasei albe încă de pe vremea când aceasta trăia pe Marte, urmând-o apoi pe Pământ. Nu este exclus ca venirea reptilienilor pe această planetă să fie mult mai recentă decât cred marea majoritate a cercetătorilor. Se pare că un program de încrucișare genetică realizat în urmă cu numai câteva mii de ani între reptilieni și marțieni a creat o rasă cu o structură genetică reptiliană extrem de puternică. Această structură este vitală pentru ei, din motive pe care le-am explicat mai devreme. Se pare că reptilienii au nevoie de o anumită proporție de gene proprii pentru a-și putea schimba forma. Oricum, contează mai puțin momentul în care s-a produs încrucișarea, cât faptul că aceasta s-a produs.

Satanismul are la bază o manipulare a conștiinței și a energiei. Aceste ritualuri profund dezgustătoare creează un câmp de energie pe o anumită frecvență de vibrație, care permite unirea conștiinței participanților cu alte conștiințe din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Această dimensiune, cunoscută și sub numele de *astralul inferior*, rezonează – între altele – cu emoțiile inferioare precum teama, vinovăția, ura etc. Atunci când un ritual se focalizează pe aceste emoții, așa cum procedează satanismul, se creează o conexiune puternică între conștiința participanților și cea a reptilienilor din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Ei sunt „demonii" invocați de aceste

ritualuri, de câteva mii de ani, de când a început această poveste sinistră. Inițierea permite preluarea în posesiune a trupului inițiatului de către reptilieni. Liderii sataniștilor sunt reptilieni pur-sânge îmbrăcați în forme umane. Ritualurile lor se produc invariabil în acele locuri unde există vortexuri energetice, astfel încât teroarea, ororile și ura create de ei să pătrundă în rețeaua energetică a pământului și să influențeze câmpul magnetic al planetei noastre. Ele reduc frecvența vibratorie și afectează gândirea și comportamentul uman. Dacă vei merge într-un loc în care se țin ritualuri satanice, vei simți imediat răutatea și ura care plutesc în aer. Acest „aer" este, de fapt, un câmp vibratoriu generat de formele-gând ale sataniștilor. Nu întâmplător există expresii precum „o atmosferă veselă, luminoasă sau plină de iubire" sau invers, „o atmosferă de ură și neîncredere". Cu cât câmpul energetic al Pământului este mai apropiat de regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, cu atât mai multă putere au reptilienii asupra acestei lumi și a locuitorilor ei. Satanismul nu este doar o boală, ci și o perversiune. Principala sa premisă, din punctul de vedere al Frăției, este controlul câmpului magnetic al Pământului, adorarea și punerea la unison cu stăpânii lor reptilieni, sorbirea forței vieții victimelor sacrificate și asigurarea energiei necesare pentru reptilienii care se hrănesc cu emoțiile inferioare ale oamenilor, în special cu teama. De mii de ani, ei realizează literalmente sacrificii aduse „zeilor" reptilieni. Sacrificarea în masă a populației aztece în America Centrală și a atâtor alte popoare a avut drept scop asigurarea hranei pentru reptilienii fizici și pentru liniile genealogice care se hrănesc cu carne de om și beau sânge uman, dar și a hranei subtile pentru reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Phil Schneider, unul dintre constructorii bazelor subterane din SUA, i-a mărturisit scriitoarei și cercetătoarei Alex Christopher că, atunci

când copiii care lucrează ca sclavi în aceste baze subterane ajung să nu mai reziste, ei sunt consumați pur și simplu de reptilieni. Aceștia preferă copiii mici, căci sunt mai puțin contaminați ca adulții. Greu de crezut, nu-i așa? Sunt convins că-ți vine să spui: „Prostii!“, căci cine este dispus să accepte un astfel de adevăr? Pe de altă parte, dacă nu privim adevărul în față, cum l-am putea opri vreodată?

De regulă, ritualurile satanice au loc noaptea, când câmpul magnetic al Pământului este mai stabil. În timpul zilei, particulele vântului solar încărcate cu energie provoacă turbulențe ale câmpului, îngreunând conexiunea interdimensională. Cea mai mare stabilitate a câmpului magnetic este atinsă în timpul eclipselor totale. Acestea au fost dintotdeauna momentele în care popoarele native își țineau ceremoniile de intrare în contact cu entitățile din alte dimensiuni. Șamanii știu și astăzi acest lucru. Ritualurile satanice și sacrificiile umane, în special ale copiilor, sunt practicate pe scară largă la ora actuală de către cei mai faimoși politicieni, oameni de afaceri, proprietari de mass-media și figuri din industria divertismentului. Acest lucru nu este deloc de mirare, dat fiind mediul din care provin. Ritualurile și sacrificiile umane au reprezentat întotdeauna fundamentul „religiei“ Frăției, încă din cele mai vechi timpuri. Aceasta își plasează apoi prin manipulare inițiații sataniști în pozițiile-cheie ale vieții politice, economice, militare, medicale și din media, dar și în cele ale industriei divertismentului. De aceea, proporția sataniștilor în rândul acestor oameni este mult mai ridicată decât în rândul populației obișnuite. Mai mulți sataniști mi-au povestit că există politicieni de rang înalt care depind pur și simplu de sângele victimelor pe care le sacrifică, la fel ca de un drog, din cauza adrenalinei produse în asemenea momente. Mi s-a spus că această dependență este destul de frecvent întâlnită la sataniști, lucru care i-a făcut pe mulți specialiști în

domeniul reptilienilor să creadă că aceasta este substanța de care ei au nevoie. Puzzle-ul începe să se contureze.

Tema sacrificiilor umane și animale se regăsește în întreaga istorie a umanității, din cele mai vechi timpuri și până astăzi. Ironia face ca ele să fi fost practicate pe timpuri cu scopul de a prezerva viața, nu de a o distruge. În Antichitate exista convingerea că un sacrificiu adus zeilor va potoli mânia acestora, salvând astfel viața majorității.

O altă tradiție antică este sacrificarea regelui sau a conducătorului pentru a liniști zeii. În așa-numitul leagăn al civilizației, Africa de Nord și Orientul Apropiat, de unde ne-au rămas documentele referitoare la Anunnaki și Privitori, sacrificiile umane, în special ale copiilor, erau foarte frecvente. Ritualuri similare au fost practicate în China, Imperiul Roman, Africa, Asia, Grecia, America de Sud și Mexic. Exemplul aztecilor sacrificați în masă de dragul „zeilor" este poate cel mai faimos dintre toate. Vă reamintesc de afirmația fostului președinte al Mexicului, Miguel De La Madrid, care i-a spus sclavei CIA (supusă programului de control al minții) Cathy O'Brien că extratereștrii reptilieni au coborât pe Pământ și și-au creat trupuri umane pe care să le posede, în special în rândul popoarelor ariene. Nu putem face o demarcație între reptilieni și sacrificiile umane. Scandinavii obișnuiau să îngroape copii de vii pentru a opri epidemiile și pentru a-l liniști pe marele zeu al Nordului Odin (Wodan sau Woden la germani). Zeii din școlile misterelor erau invariabil asociați cu sacrificiile umane, tradiție care s-a păstrat până astăzi prin intermediul rețelei globale de societăți secrete și sataniste ale Frăției. Incașii din Peru obișnuiau să jertfească copii, iar sacrificiile umane au fost practicate din cele mai vechi timpuri în Europa. De pildă, druizii aveau un ritual de îngropare a unui copil viu la temelia unei clădiri noi sau de împrăștiere a sângelui copilului

pe fundația respectivă. Același ritual apare în multe regiuni ale lumii. Legendele Sfântului Columba (porumbel, Semiramida) afirmă că acest erou „creștin“ le-a spus celorlalți călugări că unul dintre ei ar trebui înmormântat de viu la temelia unei mânăstiri noi ce urma să fie construită pe insula scoțiană Iona (Soare), pentru a „sfinți“ solul. Un anume Sfânt Oran s-a oferit voluntar, iar legenda spune că el a ajuns drept în cer. Istoricul roman Tacit povestește că druizii considerau o datorie de onoare să-și stropească altarele cu sângele dușmanilor capturați. În plus, ei obișnuiau să-și consulte zeii citind în intestinele umane. Legende similare există în Irlanda și în Scoția. Mitologia irlandeză afirmă că această țară a fost populată la început de un grup de zei lacomi numiți formorieni, care-și revendicau în fiecare an două treimi din copiii nou-născuți. Fenicienii și cartaginenii practicau sacrificii umane pe scară largă, la fel ca și canaaniții. În timpul războiului dintre Cartagina și Roma, două sute de familii nobile și-au sacrificat fiii lui Baal (zeul fenician al Soarelui, Bel sau Bil).

O altă temă comună este sacrificarea primului născut, de cele mai multe ori a copiilor de sex masculin. În anumite triburi aborigene din Australia, mamele obișnuiau să-și ucidă și să-și mănânce primul copil, pentru a se asigura astfel că vor mai putea avea și alți copii. Sacrificarea primului născut al oamenilor și animalelor era foarte comună în Antichitate, fiind menționată destul de frecvent în Vechiul Testament. Cartea Regilor povestește cum Mesha, regele din Moab, a fost atât de afectat de înfrângerea sa de către israeliți, încât și-a sacrificat fiul mai mare și moștenitorul la tron. Același ritual se practică în mod curent și astăzi în rândul sataniștilor, al liniilor genealogice ale Frăției și al filialelor lor, sindicatele crimei organizate precum Mafia. Sacrificarea primului fiu născut este folosită de acești oameni ciudați pentru a testa devotamentul adep-

ților lor pentru cauza comună. În *Cartea Numerelor*, Yahve/Iehova spune negru pe alb că... „toți primii născuți ai Israelului îmi aparțin, atât cei umani cât și cei ai animalelor", iar în Cartea Exodului, Yahve cere ca „Primul născut să mi-l dai întotdeauna Mie". Biblia afirmă că Avraam a venit din orașul sumerian Ur, iar săpăturile făcute în anul 1927 de arheologul Sir Edward Woolley în Cimitirul Regal din ruinele acestui oraș atestă că sacrificiile umane se practicau încă din anul 2800 î.Ch. La fel procedau sciții, poporul care a adus în Europa multe din liniile genealogice și ritualurile arienilor. Dovezi ale sacrificiilor umane, îndeosebi ale copiilor, apar în toate locațiile și la toate popoarele pe care le-am menționat până acum în această carte, inclusiv în Palatul din Knossos, în Creta. Cultul craniului aflat în centrul ritualurilor a apărut de mai multe ori în povestea noastră, fiind practicat de templieri, atestat la Rennes-de-Chateau și regăsit din nou în inițierile din cadrul Societății *Skull and Bones*. Examinarea rămășițelor Omului din Peking, cu o vechime estimată la circa un milion de ani, și ale Omului din Neanderthal, cu o vechime de circa 200.000 de ani, atestă că aceste ritualuri erau practicate chiar și în acele timpuri îndepărtate. Cultul capului, care includea mâncarea creierului victimei, a devenit mai complex în Ierihon, în urmă cu aproximativ 8000 de ani. Dovezi ale unor astfel de ritualuri au fost găsite în cadrul religiei șintoiste din Japonia și în China antică. Anath, legendara soră a lui Baal, era ilustrată cu un brâu din capete și mâini tăiate, la fel ca și zeița-mamă din Mexic.

Textele scrise din Egiptul antic descriu numeroase tipuri de torturi și sacrificii, care s-au răspândit apoi și în alte culturi. Egiptenii obișnuiau să-i sacrifice pe oamenii cu părul roșcat la mormântul lui Osiris, căci roșul era considerat culoarea lui Set, versiunea egipteană a lui Satan. Anumite ritualuri din epoca modernă povestite chiar de victimele supuse acestor orori

seamănă până în detaliu cu cele descrise în *Cartea egipteană a morților,* incluzând până și păstrarea inimii într-un vas. În Egipt, inimile erau puse pe balanțe pentru a fi judecate de zeița Maat. Aceasta este adevărata semnificație a femeii cu cununa din raze ale soarelui care ține în mână Balanța Justiției, ce apare în atâtea tribunale din lume. În Antichitate, fachirii brahmani din India și din alte școli ale misterelor știau foarte multe lucruri despre droguri, torturi ritualice și „magia" prin care creau diverse halucinații. Hipnoza era și ea folosită în mod frecvent în temple. Adoratorii demonului Bel/Baal/Nimrod din Canaan, Babilon și Fenicia practicau sacrificii umane și acte de canibalism în numele lui Moloh sau Moleh, un aspect al lui Nimrod/Baal, ca parte integrantă a ritualurilor lor religioase. Baal (Domnul sau Conducătorul), zeul suprem al canaaniților și fenicienilor, era considerat dătătorul de viață, în timp ce Moloh era distrugătorul ei. Ambele zeități trebuiau liniștite prin sacrificii umane. În timp, Baal sau Moloh a fost identificat de romani cu Saturn.

Copiind ritualurile fenicienilor și ale canaaniților, cartaginenii aruncau copii în cinstea lui Baal, zeul soarelui și al focului, în gropi încinse modelate după chipul lui Baal/Moloh. Într-un sit arheologic din apropierea orașului modern Tunis s-au găsit 6000 de urne cu rămășițe calcinate ale unor copii sacrificați. Îți reamintesc că aceste ritualuri sunt identice cu cele practicate în epoca modernă de sataniștii Frăției, iar zeii cărora li se închinau anticii sunt aceiași zei cărora li se închină astăzi Frăția. Așa se explică de ce au fost lăsați să ardă de vii copiii din Waco într-un incendiu provocat de FBI și de ATF (Biroul pentru Controlul Băuturilor Alcoolice, Tutunului și Armelor de Foc) - instituții controlate de sataniști - la data de 19 aprilie 1993. Aceiași oameni cu mintea bolnavă sunt cei care au aruncat în aer clădirea James P. Murrah din Oklahoma, pe data de 19 aprilie 1995. În timpul exploziei au murit foarte

mulți copii. Data de 19 aprilie corespunde unui ritual satanic legat de zeul focului, Baal sau Moloh. Și ce anume solicită Baal? Sacrificii de copii. Incidentele din Waco și Oklahoma nu au fost altceva decât sacrificii de copii aduse zeului Baal/Moloh, exact la fel ca în ritualurile din Antichitate. În mod similar, acești oameni consideră războiul un ritual al vărsării de sânge, în timpul căruia un număr inimaginabil de mare de oameni sunt uciși și mutilați, în timp ce planeta se încarcă cu o energie emoțională negativă incredibil de puternică. Reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni se hrănesc cu această energie și o utilizează pentru a se manifesta în dimensiunea noastră. Dacă vrei dovezi de necontestat că la Waco au fost sacrificați copii, îți sugerez să privești caseta video intitulată: *Waco: regulile angajamentului.* Te asigur că nu vei mai crede niciodată o altă afirmație oficială. Numele ritualice ale „demonilor" sunt aceleași în zilele noastre ca și în Antichitate sau în Evul Mediu (în perioada templierilor). Acest lucru este confirmat de numeroase victime care au supraviețuit ritualurilor sataniste la care au fost supuse. Am o prietenă, terapeutul britanic Vera Diamond, care lucrează de aproape 20 de ani cu victime ale ritualurilor satanice și ale programului de control al minții. Iată ce povestește aceasta:

> „Cuvântul Satan este cel mai frecvent folosit, dar sunt invocate și alte nume de demoni, precum Bafomet, Behemot și Choronzon. Moleh (Moloh) pare să fie asociat îndeosebi cu sacrificarea și mâncarea copiilor mici."

Choronzon provine de la Cronos, versiunea greacă a numelui Nimrod. Potrivit legendei grecești, Cronos și-a înghițit copiii imediat ce s-au născut, de teamă să nu fie învins mai târziu de ei. Cronos a fost cel mai puternic dintre titani, numele grecesc pentru uriașii care

au rezultat din încrucişarea reptilienilor cu „fiicele oamenilor". Grecii se referă simbolic la aceştia, numindu-i copii ai uniunii dintre cer (extratereştri) şi pământ (oameni). Cronos a fost tatăl lui Zeus, care a supraviețuit numai pentru că a fost ascuns de mama sa din fața tatălui ucigaş. Mai târziu, Zeus a declanşat un război împotriva titanilor, inclusiv a tatălui său, pe care i-a învins, după care a domnit ca Rege al Zeilor, dând naştere unei dinastii care a continuat sacrificiile ritualice ale copiilor. Aceeaşi temă poate fi regăsită în diferite culturi şi în diferite epoci. Canaaniții-ebraicii erau profund implicați în practica sacrificiilor umane şi de animale, oricât de mult ar încerca astăzi istoricii lor să nege acest lucru. Sataniştii din ierarhia „evreiască" modernă continuă să practice aceleaşi ritualuri, fără ca marea majoritate a evreilor să ştie. Legendele despre sacrificarea copiilor de către evreii fanatici în timpul Paştelui evreiesc par să aibă o bază reală, dacă ținem seama de semnificația acestei sărbători. Aceasta nu are nimic de-a face cu Dumnezeul care trece pe deasupra caselor evreilor, neomorând decât primii născuți ai egiptenilor. Povestea are un simbolism profund, pe care numai un inițiat sau un cercetător bine documentat îl poate înțelege. Anumite documente din secolele VIII-VII î.Ch. atestă că israeliții îşi ardeau copiii în focuri sacrificiale aprinse în Valea Ghehinonului, în afara Ierusalimului. Cum s-ar spune, copiii erau „trecuți prin foc (n.tr. *"Passed over"* - trecuți prin; în limba engleză, termenul pentru Paştele evreiesc este Passover), fiind sacrificați în onoarea lui Moloh-Baal. În Cartea Leviticului există un verset care spune: „Nu trebuie să-ți laşi sămânța să treacă prin focul lui Moloh". La rândul lui, profetul Ieremia spune negru pe alb: „Ei îşi ardeau fiii în foc şi îi ofereau ca ofrandă lui Baal". Tot el precizează: „Ei au construit locuri înalte în Tophet, aflat în Valea Hinnon, pentru a-şi arde fiii şi fiicele în foc..." Iată cum îl descrie pe Moloh John Milton în

Paradisul pierdut:

„Moloh, cumplitul rege, pătat de sânge
Rezultat din sacrificii umane și de lacrimile părinților.
Țipetele copiilor trecuți prin foc, în onoarea idolului lor hidos,
Au rămas neauzite
Din cauza bătăilor în tobe și a zgomotelor."

În Vechiul Testament abundă poveștile despre sacrificii ale oamenilor și animalelor. Același simbolism apare în nenumărate alte texte antice care vorbesc despre sacrificarea primilor născuți sau a copiilor mici. Chiar și în timpul lui Iisus regăsim această temă. În ipostaza ei extremă, dogma evreiască este prin excelență sacrificială. Templele evreilor erau în realitate abatoare în care erau sacrificate și ucise continuu animale. Privește cum își ucid evreii animalele chiar și în ziua de astăzi. Carnea nu este considerată *kosher* decât dacă animalul a fost ucis prin tăierea gâtului și lăsat până când tot sângele s-a scurs din el. La fel procedează și musulmanii, care nu mănâncă decât carne *halal*. Liniile genealogice ale Frăției au avut grijă ca vechile ritualuri să se păstreze nealterate, iar elita conducătoare din zilele noastre sacrifică copii și le bea sângele exact așa cum se proceda în Antichitate. Credința și cărțile sacre hinduse au fost duse pe sub-continentul indian de către arienii din Munții Caucaz, unul din principalele centre ale extratereștrilor sau intratereștrilor și ale progeniturilor lor. De aceea, este inevitabil ca Vedele să conțină aceleași referiri la sacrificiile aduse zeilor.

Copiii și „tinerele fecioare" sunt folosiți în aceste ritualuri sacrificiale pentru că sataniștii și stăpânii lor reptilieni doresc să utilizeze energia lor pură, prepuberă, pentru ei înșiși. Povestea „ritualurilor de

regenerare" mi-a fost relatată de nenumărate ori, atât de foşti satanişti cât şi de victimele acestora sau de terapeuţi care lucrează cu aceste victime. Satanistul mai vârstnic stă întotdeauna în centrul unui cerc de copii sau de bebeluşi care sunt sacrificaţi, în timp ce el le absoarbe esenţa vitală, regenerându-şi astfel corpul. Cel mai faimos satanist al lumii, Aleister Crowley, asociat atât cu Winston Churchill cât şi cu naziştii, recomanda sacrificiile umane şi a recunoscut că a sacrificat el însuşi copii. În cartea sa, *Teoria şi practica magiei*, scrisă în anul 1929, el explică motivele care justifică moartea ritualică şi de ce băieţii foarte mici sunt victimele ideale:

> „Magicienii din Antichitate credeau că orice fiinţă vie reprezintă un depozit de energie, care depinde cantitativ de mărimea şi starea de sănătate a animalului, iar calitativ de mentalul şi de caracterul său moral. Atunci când animalul moare, energia sa este eliberată brusc. Cel care doreşte să facă o lucrare spirituală de bună calitate trebuie să-şi aleagă victima cu cea mai mare atenţie, astfel încât să obţină forţa cea mai pură şi mai puternică. Victima cea mai perfectă cu putinţă este un copil de sex masculin, absolut inocent şi înzestrat cu o inteligenţă nativă cât mai mare."

Crowley adaugă într-o notă de subsol că, potrivit jurnalului satanistului Frater Perurabo, acesta a practicat sacrificiul ritualic de 150 de ori pe an, între anii 1912-1928. Asta înseamnă că numai acel om a sacrificat în total aproape 2500 de băieţi în acest interval de timp. Te mai întrebi ce se întâmplă cu milioanele, da, milioanele de copii care dispar în fiecare an pretutindeni în lume, fără să se mai audă vreodată ceva de ei? Şi nu i-am pus la socoteală pe cei care sunt crescuţi de mici direct pentru acest scop, fără ca publicul să ştie

vreodată ceva despre ei. Cred că începi să te convingi că estimările privind sacrificiile ritualice anuale nu sunt deloc exagerate. În esență, satanismul nu înseamnă altceva decât un furt de energie și de conștiință de la o altă persoană. În vremurile de altădată era cunoscut prin expresia „răpirea sufletului". Poate crezi că aceste ritualuri nu reprezintă decât o perversiune hidoasă, dar cei care le practică știu foarte bine că nu atât ritualul contează, cât efectele sale. Un ritual nu reprezintă decât un instrument care conduce către un țel: furtul sau manipularea energiei. Sexul apare atât de frecvent în ritualurile sataniste, deoarece în momentul orgasmului se produce o explozie de energie pe care sataniștii și reptilienii o pot absorbi cu ușurință. Energia sexuală inspirată de iubire rezonează cu o vibrație infinit mai înaltă, motiv pentru care nu poate fi accesată de reptilieni. În schimb, sexul practicat în timpul unui ritual sau sacrificiu satanic face ca explozia de energie vitală să se producă pe o vibrație foarte joasă, datorită intenției care a stat la baza actului sexual, astfel încât energia rezonează perfect cu frecvența reptiliană. Energiile astrologice generate constant de mișcarea planetelor pe orbite, la care se adaugă ciclurile soarelui și ale lunii, sunt folosite, de asemenea, pentru a spori puterea ritualurilor. De pildă, sataniștii au anumite zile în care își realizează ceremoniile cele mai importante. În aceste zile este sacrificat un număr impresionant de victime, în special copii. Câteva din cele mai importante date sunt: 21/22 martie, Echinocțiul de Primăvară; 30 aprilie/1 mai, Noaptea Walpurgiilor/Beltane; 21/22 iunie, solstițiul de vară; 31 iulie/1 august, Lammas, festivalul Marelui Sabat; 21/22 septembrie, echinocțiul de toamnă; 31 octombrie/1 noiembrie, Samhain/Halloween; 21/22 decembrie, solstițiul de iarnă sau Yule.

Doresc să subliniez din nou că aceste date și festivaluri nu sunt satanice în sine. Ele reprezintă momente

importante în ciclul planetar anual, când pe pământ se manifestă energii extrem de puternice de diferite feluri și care permit realizarea unor ritualuri și ceremonii deopotrivă pozitive și negative. Ciclul produce energia, iar sataniștii o folosesc în propriile lor scopuri, la fel cum procedează și cei care o folosesc în ritualuri pozitive, cum ar fi druizii moderni. Alte momente în care se realizează ritualuri satanice pe scară largă sunt nopțile cu lună plină, când energia solară reflectată de astrul nopții se află la apogeu. De remarcat și semnificația pe care o acordă sataniștii zilei de 1 mai, data când au apărut Iluminații bavarezi (în anul 1776) și ziua comuniștilor și a socialiștilor din întreaga lume (o altă creație a Frăției).

Cheia lui Solomon este o carte de magie ocultă. Legenda pretinde că a fost scrisă chiar de „regele Solomon". Ea prezintă pentagrama și instrucțiunile necesare pentru invocarea cu ajutorul acesteia a demonilor, alături de sacrificiile care trebuie aduse celor din urmă. Aceste lucrări antice asigură cunoașterea necesară pentru repetarea ritualurilor generație după generație. Nucleul central al cavalerilor templieri era implicat în ritualuri de magie neagră și, nu de puține ori, templierii au fost acuzați de satanism și de respingere a creștinismului sub motiv că Îl neagă pe Christos și scuipă pe cruce. Se spune că se închinau unui demon foarte puternic pe nume Bafomet, un simbol al magiei negre, cunoscut și sub numele de Țapul din Mendes. Capricornul (capra sau țapul, simbolizat și de unicorn) este semnul inițiatului și reprezintă puterea politică, în timp ce Leul (Soarele) simbolizează puterea regală. De aici a apărut expresia potrivit căreia leul este regele junglei și, de aceea, el este prezent pe steagul familiei regale britanice. Zodia Capricornului este guvernată de planeta Saturn, în timp ce zodia Leului este guvernată de Soare. De aceea, sataniștii și magicienii negri se concentrează foarte mult asupra

celor doi aştri cereşti în timpul ritualurilor lor. Din acest motiv, planeta Saturn are un impact vibratoriu mult mai puternic asupra Pământului decât sunt dispuşi astrologii să recunoască. În astrologie, Saturn este considerat planeta care guvernează legea şi autoritatea. El este semnul astrologic al Angliei, centrul controlului global. Se presupune că numele de Bafomet derivă din două cuvinte greceşti care înseamnă botez sau înţelepciune ori cunoaştere (iniţiere), iar dr. Hugh Schonfield, unul din experţii care au studiat *Manuscrisele de la Marea Moartă*, susţine că, dacă folosim codul esenienilor, cuvântul Bafomet poate fi tradus prin „Sophia", zeiţa gnosticilor şi cuvântul grecesc pentru înţelepciune. Sophia este un alt nume frecvent acordat energiei feminine. Schonfield este sigur că există o legătură între templieri şi esenieni. La fel de sigur sunt şi eu. El a demonstrat că templierii au folosit acelaşi cod ca şi esenienii: Cifrul Atbash folosit în anumite documente de la Marea Moartă. Alte acuzaţii care li s-au adus templierilor erau că omoară copii şi le învaţă pe femei cum să avorteze. Este adevărat că majoritatea acestor mărturisiri s-au făcut sub tortura aplicată de satanistii Bisericii Romane, supranumiţi Inchiziţie, dar nu toate relatările de acest fel provin din astfel de surse, iar argumentele sunt atât de consistente, încât ar fi ridicol să le respingem în bloc. Cel puţin una dintre acuzaţii poate fi dovedită: templierii au fost implicaţi în ritualuri de ucidere ritualică a copiilor şi foloseau femei de prăsilă pentru a naşte copii şi a avorta fetuşi pe care să-i sacrifice unui „zeu" demoniac. Astfel de ritualuri continuă să fie aplicate şi astăzi, iar structura satanică a abuzurilor şi crimelor ritualice este controlată de aceeaşi reţea de societăţi secrete la a cărei expansiune au contribuit într-o asemenea măsură chiar templierii înşişi. Mărturia unuia dintre ei, Squin de Flexian, afirmă că erau puşi să jure că nu vor părăsi niciodată ordinul şi că vor promova interesele acestuia prin orice

mijloace, bune sau rele. Nicio crimă comisă în onoarea sau în beneficiul ordinului nu era considerată un păcat. Flexian a vorbit, de asemenea, despre sacrificarea copiilor şi despre fetuşii avortaţi.

Exact aceeaşi situaţie o regăsim în cercurile interioare ale francmasoneriei. Şamanul zulu Credo Mutwa mi-a spus că, prin comparaţie cu ritualurile francmasone la care a asistat în Statele Unite şi în Marea Britanie, ceremoniile voodoo şi de magie neagră din Africa pălesc. Parola secretă a francmasoneriei este Tubal Cain, un descendent al biblicului Cain, în realitate un hibrid creat de Anunnaki. Se spune că sora lui Tubal Cain, Naamah, a fost cea care a adoptat canibalismul şi care a făcut primele sacrificii umane în această lume. Tubal Cain este considerat părintele vrăjitoriei şi al magiei, ceea ce explică de ce numele său a devenit parola francmasoneriei. „G-ul" din simbolul francmasoneriei se referă la Gnosticism (cunoaştere), dar şi la cuvântul „generaţie" sau la riturile fertilităţii şi sexuale ale lui Baal şi Ashtoreth. Cu siguranţă, este asociat şi cu cuvântul „genetic". „G-ul" apare în logo-ul trustului Gannett care a cumpărat o sumedenie de ziare şi de posturi de televiziune din SUA, publicând, între altele, cotidianul naţional *USA Today*. Linia genealogică a familiei de Medici, aparţinând Nobilimii Negre din Veneţia, cea care a finanţat călătoria lui Cristofor Columb în America, a inclus-o printre membrele sale şi pe Catherina de Medici, regina Franţei, despre care există mărturii că ar fi făcut sacrificii umane la o Misă Neagră la care a participat în secolul al XVI-lea. A fost sacrificat atunci un băiat tânăr, iar sângele acestuia a fost folosit pentru o invocaţie în vederea salvării fiului ei, Philip, aflat pe patul de moarte. La gât, Medici purta un talisman cu numele unui demon satanic, Asmodei. Benjamin Franklin, unul din aşa-zişii stâlpi ai Bisericii Creştine şi părinte fondator al Statelor Unite, a fost membru al Clubului Satanic Hellfire (n.tr. Focul

Iadului). La subsolul casei din Londra în care a locuit în acea perioadă s-au găsit recent cadavrele a şase copii şi patru adulţi, datate în perioada în care Franklin s-a aflat acolo. Adolf Hitler şi naziştii erau satanişti, la fel ca şi „adversarii" lor, Winston Churchill şi Franklin Delano Roosevelt. Se pare că Rothschild-zii, cunoscuţi mai demult sub numele de Bauer (o familie ocultă germană cu o reputaţie foarte sinistră), folosesc ritualurile satanice canaanite, în timp ce alte linii genealogice de sorginte celtică, precum St. Clair/Sinclair-ii, preferă sistemul druidic. Una din familiile cele mai puternic implicate în satanism este Astor, al cărei nume este inspirat de zeitatea satanică Ashtoreth. Astor-ii au legături foarte strânse cu familia regală britanică, aflându-se în centrul scandalului Profumo din anul 1963, când ministrul britanic al apărării, John Profumo, a fost forţat să-şi dea demisia după ce a minţit Camera Comunelor în legătură cu o afacere amoroasă legată de Christine Keeler, o prostituată de lux care avea simultan legături şi cu un agent KGB rus. Cel care i-a prezentat-o pe Keeler lui Profumo a fost Stephen Ward, un sado-masochist şi magician negru care locuia într-o casă construită pe domeniul Astor-ilor de la Clivedon, în Berkshire. Povestea a fost mult mai complicată decât ceea ce a avut dreptul să afle opinia publică şi dacă va ieşi vreodată la iveală, va arunca o lumină nouă asupra unor practici extrem de necurate aplicate de cele mai înalte eşaloane ale societăţii britanice, inclusiv de Windsor-i. Prinţul Philip îl cunoştea pe Stephen Ward, iar Lordul Mountbatten a fost unul din oaspeţii invitaţi la „partida de înot" de la Clevedon care a jucat un rol atât de important în căderea lui Profumo.

Ceea ce noi numim satanism nu este altceva decât ierarhia conducătoare a piramidei Frăţiei, aflată sub comanda reptilienilor. La fel ca toate celelalte părţi ale reţelei, şi aceasta este strict compartimentată. Cele mai înalte niveluri ale iniţierii satanice se suprapun cu cele

mai înalte niveluri ale Frăției, în timp ce gradele inferioare nu au dreptul să știe adevărata natură a organizațiilor în care s-au implicat. Printre gradele de inițiere în satanism se numără: Surorile Luminii, Generalii de Cinci Stele, Maeștrii Consilieri, Păstrătorul Cărților, Păstrătorul Sigiliilor și Asmodeus. Unul din centrele globale ale satanismului este Castelul Întunericului, Chateau des Amerois sau Castelul Regilor, situat în Belgia, în apropiere de satul Muno Bel. Castelul se află lângă granița cu Franța, dar și la circa 20 de kilometri de Luxemburg. Este protejat de trecători printr-o perdea groasă de copaci, iar paznicii îi împiedică pe nepoftiți să treacă mai departe. Acolo se află o catedrală cu un dom luminat de o mie de făclii. Când președintele George Bush a vorbit de cele o mie de puncte luminoase, el s-a referit cifrat la acest loc de inițiere în gradele cele mai înalte ale piramidei satanice. În această catedrală satanică se află tronul marii preotese care guvernează ierarhia superioară, poziție cunoscută sub numele de Regina-Mamă. Se spune că la subsolul construcției este sacrificat în fiecare zi câte un copil. În incinta catedralei sunt practicate ceremonii consacrate „zeiței“ satanice Lilith, unul din demonii Cabalei ebraice. În Sumerul antic, liniile genealogice reptiliene - transmise pe linie maternă - erau simbolizate de un crin (n.tr. *lily* în limba engleză). Nu întâmplător, multe din purtătoarele de gene reptiliene au primit nume precum Lilith, Lili, Lilutu și Lilette. Elisabeta (El-lizard-birth) este un nume derivat din acestea. Un alt demon folosit de anumite „maici“ poartă numele de Bilair, Bilar sau Bilid, nume cabalistice care desemnează această forță pe care alții o numesc Satan. Liniile genealogice aristocratice care au invadat Scoția cu secole în urmă, inclusiv clanul Bruce, provin din această regiune a Belgiei și respectiv nordul Franței. Belgia, această țărișoară situată între Franța și Olanda, este sediul Uniunii Europene, al NATO și, din

câte mi se spune, al marelui computer central în care sunt acumulate informații despre toți oamenii de pe Pământ. Computerul este supranumit „Fiara" și nu este singurul în lume. La sediul general al NATO este localizată și operațiunea de control al minții organizată de Elită și numită Grupul Ianus. Unul din numele lui Nimrod era Eannus, zeul cu două fețe, pe care romanii l-au numit mai târziu Ianus. Motivul pentru care Belgia este cartierul general al satanismului și al atâtor instituții ale Frăției este foarte simplu: Frăția a creat statul belgian special în acest scop, în anul 1831, impunându-i o linie „regală" reptiliană: Casa de Saxa-Coburg-Gotha, din care se trage și actuala familie regală britanică. Aceasta este Casa care a tutelat mișcarea Iluminaților bavarezi condusă de Adam Weishaupt.

Cercul criminalilor pedofili descoperit în anul 1996 are legătură cu rețeaua satanică ce operează în această țară. El a fost organizat de Marc Dutroux, membru al ordinului satanic Abrasax cu sediul în satul Forchies-la-Marche, lângă Charleroi, în sudul Belgiei, nu departe de Castelul Întunericului. Abrasax este un demon pântecos de la care se presupune că s-a tras termenul specific magicienilor: abracadabra. Dutroux și-a îngropat de viu un complice, pe Bernard Weinstein, în hainele căruia s-a găsit o scrisoare scrisă de un membru al grupului Abrasax care se auto-descria ca fiind un zeu egiptean, Anubis. Acesta îi ordona lui Weinstein să-i aducă un „dar" Marii Preotese a ordinului, precizând inclusiv vârsta și sexul victimei. Ziarul britanic *Sunday Times* a citat relatările unor martori care au descris Mise Negre în care copiii erau sacrificați în fața unor audiențe printre care se numărau membri marcanți ai societății belgiene. Un ziar belgian a confirmat că în mijlocul grupului de judecători, politicieni de frunte, avocați și polițiști care au participat la orgiile dintr-un anumit castel belgian se afla și un fost comisar al Uniunii Europene. Organizator era Michel Nihoul, unul

din complicii lui Marc Dutroux, presupusul lider al grupului pedofil. Unul dintre investigatori a afirmat că: „M-am simțit de parcă m-aş fi întors înapoi în Evul Mediu". În realitate, aceste ritualuri nu au vârstă, fiind neschimbate de mii de ani şi practicate de aceleaşi linii genealogice. În locurile sacrificiale identificate de martori, în special la cartierul general al sectei, au fost descoperite cranii. Se crede că grupul satanic aflat în spatele criminalilor belgieni are legătură cu grupuri similare din Olanda, Germania şi America. De fapt, el face parte dintr-o rețea globală care operează în toate țările. Satanismul este condus la fel ca o corporație transnațională.

Ritualurile de magie neagră se desfăşoară în întreaga lume şi am avut ocazia să cunosc victime din foarte multe țări. În Anglia am cunoscut o femeie curajoasă, care avea atunci vârsta de 40 de ani. Povestea pe care mi-a spus-o semăna cu multe altele. S-a născut la Darlington prin anii '50, dar la scurt timp a fost vândută de tatăl ei satanist altor doi satanişti. Nu le ştia decât numele mici: Thomas şi Helena. A fost crescută în circumstanțe îngrozitoare într-un cămin de copii din Hull, condus de doi torționari. Noaptea, aceştia se prezentau în dormitor cu o torță aprinsă, iar copilul care era luminat cu ea ştia că este rândul lui să fie abuzat sexual. Într-o vacanță petrecută la Darlington, pe când avea doar şapte sau opt ani, tatăl ei i-a făcut legătura cu cei doi satanişti, Thomas şi Helena. Aceştia îi puneau droguri în sucul de portocale şi în îngheţată, după care o duceau noaptea într-un microbuz pe la diferite biserici din regiunea Darlington. Drogurile aveau scopul să o facă să nu se împotrivească şi să nu-şi mai amintească apoi prin ce-a trecut. Voi povesti mai multe despre acest caz în capitolul următor. De cele mai multe ori, pe la vârsta de 30-40 de ani, victimele acestor practici încep să aibă amintiri sporadice despre ceea ce li s-a întâmplat în copilărie. Ele îşi revăd

aceste experiențe ca și cum ar privi un film pe ecran. Așa se explică de ce majoritatea victimelor sunt ucise înainte de a împlini această vârstă, crimele fiind înregistrate adesea pe casete video în cele mai mici detalii, pentru amatorii de astfel de „senzații tari". Altele sunt supuse unor programe de control al minții, pentru a fi împiedicate să-și amintească ce nu trebuie. Tot mai mulți oameni care au supraviețuit acestor experiențe sinistre încep să și le amintească, și toți spun aceeași poveste. Dacă te numeri printre aceștia, te rog să mă contactezi, în cazul în care ai ceva nou de adăugat la cele povestite de mine aici. La numai câteva zile după ce a vorbit cu mine, informatoarea mea mi-a povestit că a fost răpită de pe stradă de șase sataniști și dusă într-un microbuz. Aceștia i-au pus o seringă la gât și au amenințat-o să nu mai vorbească cu „acel ticălos periculos, Icke", și mai ales să nu mai dea nume. Au amenințat-o că îi vor lua viața, ei și copiilor ei, dacă va continua să vorbească. I s-a spus chiar că, dacă nu va păstra tăcerea, câinele familiei va fi răpit și îi va fi trimis prin poștă, în mai multe pachete. Simpatici oameni!

Informatoarea mea mi-a povestit că în bisericile din Anglia era folosită, împreună cu alți copii, în ritualuri sataniste care includeau practici sexuale, torturi și crime. Ferestrele bisericii erau acoperite cu pânze negre, iar interiorul era decorat conform legii satanice, în culori diferite, în funcție de ceremonie și de perioada din an celebrată. Uneori foloseau bisericile pe ascuns, dar nu trebuie să subestimezi numărul celor din clerul creștin care sunt membri ai rețelei sataniste. Informatoarea mi-a povestit că sataniștii se îmbrăcau în robe lungi și că unii dintre ei purtau măști, inclusiv un cap de țap (Bafomet), divinitatea căreia se spune că i se închinau templierii, motiv pentru care au și fost acuzați. La fel ca în America, și în Anglia sunt implicate în aceste ritualuri nume sonore. Femeia mi-a povestit

(doamne, ce imagine!) că odată a fost așezată pe spate, direct pe podea, cu un băiețel de șase ani deasupra ei, țipând din toți bojocii în timp ce un politician de frunte din Irlanda de Nord făcea sex anal cu el. Când actul sexual s-a terminat, băiatului i s-a tăiat gâtul, iar sângele a fost lăsat să curgă deasupra ei. „Îmi mai amintesc și acum ochii acelui bărbat, mi-a spus ea. N-am să uit niciodată răceala acelor ochi". Bărbatul prefera băieții fetelor.

În mai multe ocazii, a fost violată cu brutalitate de un bărbat care a jucat un rol important în politica Marii Britanii decenii la rând. Acesta obișnuia să îi lege corpul gol de al lui folosind cârlige pe care i le înfigea în carne. În acea vreme nu era decât o fetiță inocentă. Mi-a mai spus că numele acelui bărbat era Edward Heath, lucru confirmat de un număr din ce în ce mai mare de victime ale abuzurilor satanice din Marea Britanie. Heath a fost primul ministru al Regatului Unit între 1970-1974 și acel membru al Grupului Bilderberg care a introdus Marea Britanie în Comunitatea Europeană. A fost unul din principalii arhitecți ai integrării din ce în ce mai profunde a Marii Britanii în Statele Unite Fasciste ale Europei. O altă persoană care l-a identificat pe Heath ca satanist este doamna despre care am vorbit la începutul cărții, care a văzut figura de „șopârlă" la Burnham Beeches, în Buckinghamshire, la 25 de minute de mers cu mașina de reședința oficială de la țară a primului ministru, numită Chequers (n.tr. șah, în limba engleză). Jocul de șah se joacă pe o tablă împărțită în pătrate albe și negre, la fel ca toate podele templelor francmasone. Burnham Beeches nu este departe de High Wycombe, unde se află cartierul general al Clubului Hellfire, din care au făcut parte Benjamin Franklin și Sir Francis Dashwood. Nu am nicio îndoială că Burnham Beeches este o altă locație favorită a sataniștilor. Doamna de care vorbesc este soția administratorului general al

domeniului și, la vremea respectivă, trăiau împreună la țară. A fost crescută de o familie satanistă din Scoția și în copilărie a fost abuzată sexual și forțată să participe la ritualuri satanice împreună cu membrii rețelei scoțiene a Frăției. Soțul ei era și el satanist, motiv pentru care i s-a permis să administreze domeniul de la Burnham Beeches, o zonă cu păduri seculare protejată de autoritățile din Londra, care include și o regiune numită Pădurea Egipteană. Într-o seară târzie, pe când își plimba câinele, ea a văzut lumini aprinse. S-a apropiat în tăcere să vadă despre ce era vorba. Spre groaza ei, a asistat la un ritual satanic în care erau prinși în cerc primul ministru Edward Heath și Cancelarul Eșichierului Anthony Barber. Femeia mi-a spus că, în timp ce îi privea, Heath a început să-și schimbe forma fizică, transformându-se într-o reptilă, lucru care nu a surprins pe nimeni din cei prezenți. „În cele din urmă, s-a transformat într-un reptiloid perfect, crescând în înălțime cu circa 66 de centimetri". Pielea îi era acoperită cu solzi și vocea îi suna „de parcă ar fi vorbit de undeva, de la distanță, deși era perfect naturală". Îmi amintesc foarte clar de un moment în care l-am întâlnit pe Heath la un program de televiziune din timpul campaniei electorale, în anul 1989, pe vremea când eram purtător de cuvânt al Partidului Ecologiștilor Britanici. Trebuie să recunosc că nu am văzut ochi atât de reci și de neplăcuți în întreaga mea viață. La vremea aceea nu știam nimic de subiectele descrise în această carte, dar mi-am spus că nu îi voi uita niciodată privirea.

Un alt pedofil și satanist faimos din Marea Britanie este Lordul McAlpine, fostul trezorier al Partidului Conservator al lui Heath și președinte al imperiului McAlpine Construction. El i-a urmat lui Jimmy Goldsmith la conducerea Partidului Referendumului, creat special pentru a torpila grupurile care se opuneau Uniunii Europene, conducându-le către un eșec politic.

McAlpine, care este membru în diferite societăți secrete ale Frăției, inclusiv în francmasonerie, a fost acuzat public de pedofilie de revista de investigații *Scallywag.* Aceasta l-a acuzat că a practicat sex oral cu un băiat minor în anul 1965, fiind chiar anchetat formal de poliția din Strathclyde pentru molestarea sexuală a unui minor. Un alt tânăr, fost rezident la Casa de Copii Bryn Alyn din North Wales, l-a învinuit, de asemenea, că a fost forțat să practice sex oral cu el. Familia McAlpine este una din liniile genealogice ale Elitei scoțiene, având probabil legături de rudenie cu regele scoțian Kenneth McAlpin. Membrii acestei familii au o lungă istorie a practicilor sataniste, la fel ca și clanul scoțian Keswick. Ambele familii fac parte dintr-o rețea care operează în întreaga lume, ajungând până în Orientul Îndepărtat și în Australia. Un prieten apropiat al McAlpin-ilor este Willie Whitelaw, unul din președinții Partidului Conservator, fost prim ministru adjunct sub Margaret Thatcher. De altfel, cele mai importante nume care au influențat gândirea doamnei Thatcher în perioada cât a fost prim ministru au fost Whitelaw, McAlpine și Sir Geoffrey Howe. Când Frăția nu a mai considerat serviciile ei utile, cel care a rostit în Camera Comunelor discursul care a detronat-o a fost chiar Sir Geoffrey Howe. Whitelaw a fost nominalizat ca satanist de frunte de Derry Mainwaring-Knight, care și-a recunoscut apartenența la satanism în fața tribunalului din Maidstone Crown, în anul 1986. Ca de obicei, nimeni nu a făcut nimic. Mainwaring-Knight a locuit lângă East Grinstead, unul din principalele centre ale satanismului din Anglia. Un centru satanic important din Scoția este Loch Ness, lângă Inverness, căminul legendarei reptile supranumite „Monstrul din Loch Ness". Oare la ce se referă toate aceste legende? Aleister Crowley, cel mai cunoscut satanist al secolului al XX-lea, a avut o casă la Loch Ness, aceasta fiind zona în care a realizat unul din cele mai puternice ritualuri

de magie neagră ale sale. Lângă Loch există o formațiune stâncoasă numită Rock of Curses (n.tr. Piatra Blestemelor), folosită de magicienii negri de sute de ani. Crowley era cu deosebire atras de energia emanată de un munte din apropiere, numit Mealfuorvonie. Legenda monstrului din Loch Ness ascunde mult mai multe lucruri decât știe opinia publică, lucru valabil și pentru alte creaturi neidentificate, precum Bigfoot. Șamanii nativilor americani cred că entitatea care se manifestă sub forma lui Bigfoot poate lua și alte forme, precum cea de monstru acvatic sau de panteră, întrucât are capacitatea de a-și schimba înfățișarea.

Tot mai mulți supraviețuitori mi-au povestit cum au fost abuzați sau programați în reședințele aristocrației sau în camere ascunse sub Brittish Museum și sub alte clădiri oficiale din Londra. Ei își amintesc foarte multe nume ale unor miniștri aparținând guvernării conservatoare. Un alt pedofil este fostul membru al grupului Leicester din Parlament, Greville Janner, unul din susținătorii cei mai zgomotoși ai campaniilor pentru drepturile evreilor din Marea Britanie. O locație notorie în care se practică activități pedofile este un apartament de bloc numit Dolphin Square din Pimlico, cea mai înaltă clădire de locuințe din Europa și reședința londoneză a multor membri ai Parlamentului. Clădirea a fost pusă sub supraveghere de Vama Britanică după descoperirea unor materiale pornografice provenite din Amsterdam. Unul din rezidenții clădirii le-a declarat investigatorilor: „Foarte mulți băieți minori se plimbă pierduți pe coridoarele clădirii, întrebând unde locuiește cutare sau cutare". Pimlico a fost poreclit „Pimp-lico" (n.tr. *pimp* = pește care se ocupă de prostituate), din cauza băieților de închiriat foarte des solicitați. Unul din rezidenții din Dolphin Square, David Steel, fostul lider scoțian al liberal-democraților, a sprijinit activ campaniile pentru „drepturile homosexualilor" conduse de Ian Campbell Dunn, un consilier de

la Consiliul Districtual al orașului Edinburgh. De altfel, domnul Campbell își dorește ceva mai mult decât niște drepturi ale homosexualilor. El este membru fondator al Schimbului de Informații între Pedofili (PIE), care dorește să legalizeze sexul cu copii minori. Foștii miniștri ai cabinetului, Michael Portillo și Peter Lilley, iau regulat masa la restaurantul din Dolphin Square, împreună cu numeroase figuri faimoase ale scenei politice. Mă întreb ce i-o atrage acolo? Probabil mâncarea! Da, cu siguranță mâncarea...

Marea majoritate a oamenilor cred că abuzurile ritualice și sacrificiile sataniste sunt foarte rare, dacă există... În realitate, lucrurile stau chiar pe dos. Aceste ceremonii se desfășoară chiar sub nasul nostru. Privește rețeaua satanistă care se ocupă cu molestări de copii și crime care a fost expusă în Belgia și în care sunt implicați polițiști, judecători și politicieni de frunte. Un fenomen similar începe să iasă la iveală în nordul Țării Galilor și în alte zone din Marea Britanie. Lipsa de interes a mass-mediei este absolut șocantă. Ted Gunderson, un om cu 28 de ani de experiență în cadrul FBI, a spus la o conferință pe tema practicilor de control al minții ținută în Statele Unite că, după cercetări detaliate, care au durat ani de zile, a ajuns la concluzia că în SUA există 3,75 milioane de sataniști practicanți, care fac 50-60.000 de sacrificii umane pe an. Terapeuții care au participat la conferință au afirmat că victimele tratate de ei vorbesc frecvent de un cimitir satanic uriaș, undeva în câmp, în afara orașului Lancaster din California. Un alt cimitir există, după câte se pare, în Matamoros, Mexic. Rețeaua care practică ritualuri satanice are legături cu casele de copii, cu centrele de îngrijire și cu căminele pentru fugari de acasă, asigurându-și astfel o aprovizionare constantă cu copii. Dacă deții informații suplimentare, te rog să mă contactezi.

Cu puțin timp înainte de a trimite această carte la

tipografie, am fost contactat de un prieten din Statele Unite care a de-programat o sclavă a programului de control al minții practicat de Frăție, pe nume Arizona Wilder. Voi explica mai în amănunt cum este practicat acest program de control al minții în capitolul următor. Femeia a fost programată începând din copilărie să fie o Zeiță-Mamă care conduce sacrificii ritualice pentru cele mai înalte niveluri ale Frăției globale. Arizona a fost una din cele trei femei care au ocupat această poziție în întreaga lume. A realizat ritualuri inclusiv pentru familia regală britanică, așa cum vei vedea în capitolul intitulat „Zeița și regele". Această femeie are un rol atât de înalt în cadrul ierarhiei satanice, încât nici chiar reginei nu i se permite să-i vorbească în timpul ceremoniilor. A fost pregătită genetic pentru acest rol, mama ei fiind o franțuzoaică de sorginte aristocratică. Arizona mi-a spus că reptilienii nu au calități mediumice remarcabile, lucru care are probabil de-a face cu nivelul lor incomplet de conștiință, îndeosebi la nivel emoțional și spiritual, motiv pentru care practică tehnici de control mental și de programare a anumitor persoane aparținând unor linii genealogice speciale, cum este cazul ei, pentru a realiza ritualurile și pentru a extrage energia de care au nevoie. Ea a adăugat că a fost programată personal de Josef Mengele (care și-a schimbat numele în Green sau Greenbaum), un reptilian care își schimbă forma și care a rămas vestit pentru ororile pe care le-a făcut în lagărele naziste, unde s-a ocupat cu ingineria genetică și cu programele de control mental, după care a fost eliberat de serviciile secrete americano-britanice și și-a continuat munca în Marea Britanie, Statele Unite și America de Sud. Odată, acesta i-a arătat un păianjen cu diametrul de 33 de centimetri pe care l-a creat prin modificări genetice și i-a prezentat-o lui Adolf Hitler, în Statele Unite, prin anii '60. Mi-a descris numeroase facilități ultrasecrete din SUA, care mi-au fost confirmate și de alte persoane

care le-au văzut personal. Arizona mi-a spus că fiecare din cele 13 familii conducătoare ale Frăţiei globale îşi are propriul său consiliu alcătuit din 13 subordonaţi. Cel mai puternic consiliu din Statele Unite are sediul în California, printre membrii săi numărându-se Robert Caldwell, fiul său Richard, Jim Christensen, Richard Hoehn, Richard Bradbury, Jim Efferson, Fred Danger şi Frank Cohen. Dar şeful acelui consiliu şi membrul cu rangul cel mai înalt în ierarhia Illuminaţilor pe care îl cunoaşte este un om cu numele de cod Pindar, provenit din regiunea Alsacia-Lorena a Franţei. Pindar înseamnă „Penisul dragonului". Numele său este marchizul de Libeaux, susţine Arizona. Din păcate, nu am reuşit să-mi dau seama dacă acesta este numele său real sau doar un pseudonim. Libeaux înseamnă „al apei", având probabil legătură cu legendele străvechi care atestă că zeii reptilieni au venit din apă. Arizona susţine că în subsolul castelului său din Alsacia-Lorena există o deschizătură care face legătura cu lumea subterană. De remarcat faptul că regiunea Lorenei este căminul unor linii genealogice cu o vechime de foarte multe secole, aşa cum am explicat într-un capitol anterior. Această mare preoteasă/Zeiţă-Mamă supusă unui program de control mental a fost impregnată cu sămânţa lui Pindar, dar mintea ei a început să respingă programarea, aşa că a avortat fătul şi s-a retras din Frăţie. Aşa cum se întâmplă frecvent, filmul programării a început să se rupă atunci când programatorul ei, Mengele, a murit, pe la sfârşitul anilor '80. Arizona susţine că Pindar, la fel ca toţi reptilienii atunci când îşi schimbă forma, are o privire hipnotică („ochiul rău" din legende), iar în momentul sacrificiilor, faţa victimei este întoarsă către el, pentru ca Pindar să îi poată absorbi energia sufletului prin acest proces magnetic controlat de privire.

Următoarele informaţii sunt în întregime furnizate de Arizona: Pindar ia parte la toate ceremoniile sata-

nice importante din Europa, după care zboară în California pentru a participa la ritualurile de acolo. Sărbătoarea Beltane era celebrată până nu demult în Trebuco Canyon, în Orange County, California, dar, din cauza revoltei populației din acel oraş, ritualurile sunt realizate la ora actuală în Blackstar Canyon, situat în apropiere, zonă care este închisă publicului. În timpul festivalului, străzile sunt păzite de membri ai Departamentului Şerifului din Orange County. Ritualul Samhain este realizat la biserica Eastside Christian Church, situată la intersecția dintre 7th Avenue şi Temple, în Longbeach. În afara bisericii se află un panou cu un logo reprezentat de un porumbel alb care poartă între aripi o cupă roşie. Acesta este simbolul Semiramidei, iar albul este o culoare demoniacă în viziunea acestor oameni, motiv pentru care Pindar nu circulă decât cu o limuzină albă (există un aşa-numit „cod alb" cunoscut de judecători, polițişti, militari etc., care înseamnă „uită-te în cealaltă parte sau nu acuza această persoană"). Gărzi militare înarmate cu arme automate păzesc această biserică, iar curioşii prea îndrăzneți sunt ucişi în mod ritualic şi trimişi la morga din capătul străzii. Ritualul Walpurgiilor se desfăşoară în partea de vest a insulei Catalina. Vasul Gărzii de Coastă, Golden Eagle, duce copii care nu ştiu să înoate în larg şi îi aruncă peste bord. Trupurile sunt apoi recuperate şi aruncate în bazine cu rechini flămânzi.

La ritualurile exterioare, Arizona purta o robă roşie şi stătea în centrul unei pentagrame înconjurate de o hexagramă sau de o Stea a lui David. I se declanşa programul „Isis", după care conducea ceremonialul Atragerii Lunii, în urma căruia în cercul sataniştilor se materializau patru creaturi hidoase. Victimele sacrificiale, crescute de mici pentru acest rol, erau ucise în mod ritualic prin tăierea gâtului de la stânga la dreapta. Aceasta este originea gestului francmason de „tăiere a gâtului" cu mâna, de la stânga la dreapta, care

înseamnă: „Eşti mort". Sângele victimelor era colectat şi amestecat cu arsenic, din câte se pare un element necesar pentru liniile genealogice umano-reptiliene. Apoi era turnat în cupe şi consumat de satanişti, împreună cu ficatul şi cu ochii, cu scopul de a-şi mări vigoarea şi viziunea psihică. Grăsimea era curăţată de pe intestine şi participanţii se ungeau pe trup cu ea, la fel ca în Egiptul antic, când era folosită grăsimea de „messeh". În continuare, cadavrul era suspendat de un copac, iar sataniştii stăteau goi sub el, lăsând sângele să li se scurgă pe trup. Zeiţa-Mamă susţine că în acest moment al ritualului, participanţii erau deja cuprinşi de o exaltare atât de mare, încât îşi schimbau forma în reptilieni şi căpătau o culoare translucidă. Tulburarea lor era accentuată de faptul că Zeiţa-Mamă trebuia să numească patru dintre ei, care erau apoi ucişi în mod ritualic. Clare Reeves, preşedinta asociaţiei *Mame împotriva Abuzului Sexual din Statele Unite*, mi-a povestit la rândul ei că cel puţin douăsprezece victime supuse unor abuzuri ritualice i-au relatat că participanţii îşi schimbau forma în reptilieni. În Orange County şi Dana Cove Point are loc un alt ritual în cadrul căruia o femeie însărcinată este înecată în apă, iar fătul este scos din pântecul mamei. Familia regală britanică, Ronald şi Nancy Reagan, Gerald Ford, George Bush, cei doi fii guvernatori ai lui George Bush, Henry Kissinger, Newt Gingrich, Bill şi Hillary Clinton, Rothschild-zii, Habsburg-ii, Bob Hope, Rupert Murdoch şi alte nume faimoase au participat la ritualurile oficiate de Zeiţa-Mamă. Arizona spune că Hillary este puterea care îl controlează pe Bill Clinton, fiind mult mai presus decât el în ierarhie. Bill este controlat mental, iar cea care deţine hăţurile este Hillary. Ea adaugă că a văzut reptilieni, cenuşii şi hibrizi reptilo-umani în multe facilităţi subterane, inclusiv în faimoasa Aria 51 din Nevada. Conform spuselor ei, Neil Armstrong a făcut de pe Lună fotografii ale unor structuri translu-

cide şi ale unui habitat subteran. Se pare că aceste imagini provin de la o clădire din Oklahoma City. Zeiţa-Mamă spune că a oficiat ceremonii satanice şi în Franţa, la care a participat papa Ioan Paul al II-lea. O altă sursă din comunitatea programului de control mental afirmă că papa este supus el însuşi programului de control mental şi o cunoştinţă cu rude la Vatican mi-a spus că papa este otrăvit lent pentru ca Frăţia să se asigure că va muri la momentul potrivit, astfel încât să poată fi înlocuit cu un alt papă ales de ea. Ne putem aştepta aşadar ca în săptămânile şi lunile care vor urma papa să arate din ce în ce mai slăbit şi mai bolnav.

Toate informaţiile pe care le-am primit de la victimele abuzurilor ritualice ar părea incredibile dacă nu ar proveni de la atât de multe surse diferite între ele, inclusiv din ţări şi regiuni ale lumii diferite, care converg până la ultimele detalii. Atunci când cresc şi se transformă în nişte adulţi traumatizaţi, foştii copii supuşi abuzurilor ritualice nu mai au încotro să se îndrepte. Poveştile lor sunt atât de neverosimile, încât puţină lume îi crede, iar la poliţie se tem să se ducă, întrucât ştiu că reţeaua satanică include ofiţeri de poliţie de rang înalt, judecători, oameni din mass-media, politicieni şi multe alte categorii sociale care controlează societatea noastră „liberă". Întrebările de genul: „Cui ai de gând să-i spui?" şi „Unde ai de gând să te duci?" sunt folosite pentru a le împovăra şi mai tare spiritul. Senzaţia de neajutorare pe care o au îi face să creadă că nu mai au unde să îşi caute dreptatea, aşa că renunţă chiar şi să mai încerce. Marea majoritate a francmasonilor nu sunt satanişti sau molestatori de copii, dar proporţia acestora în rândul societăţilor secrete (inclusiv al francmasoneriei) este totuşi mult mai mare decât în rândul populaţiei civile. Cum poţi avea încredere în justiţie când Loja Francmasonă St. James nr. 9179 este alcătuită din ofiţeri de poliţie aflaţi în fruntea tuturor secţiilor importante ale Poliţiei

Metropolitane din Londra, inclusiv din Detaşamentul Antiterorist, Departamentul Anti-fraudă şi Departamentul pentru Investigarea Plângerilor, care ar trebui să investigheze bănuielile de corupţie în sânul poliţiei? Loja St. James mai include personaje influente din justiţie, procuratură şi afaceri interne, care decid dacă o persoană va fi sau nu trimisă în judecată. Întregul sistem de investigaţii, acuzare şi judecată (respectiv de neîncepere a urmăririi penale) este asigurat de membrii acestei loji. Ce şanse ar putea avea un copil împotriva acestui sistem?

De altfel, aşa cum mi-au declarat numeroase victime, multe dintre ele au fost programate şi silite sub influenţa drogurilor să ia parte ele însele la torturarea şi uciderea altor copii. Aceste acţiuni sunt filmate pe benzi video care le sunt proiectate mai târziu, când revin la starea conştientă. Copiii sunt atât de speriaţi şi de îngroziţi de ceea ce au făcut şi de posibilele consecinţe ale faptelor lor, încât nu mai îndrăznesc să se plângă autorităţilor. Alte tehnici de prevenire a expunerii includ abuzarea copiilor sub acoperirea unei măşti de Mickey Mouse sau a unei feţe de diavol. Dacă un copil spune că a fost abuzat de Mickey Mouse sau de diavol, puţină lume este dispusă să-i creadă. O femeie mi-a spus că a fost abuzată sexual de propriul ei tată sub o mască de diavol şi că i-a trebuit multă vreme ca să-şi dea seama de adevăr. Poveştile pe care le-am auzit sau citit relatează fapte care par imposibil de crezut, dacă nu s-ar întâmpla în realitate. Băutul sângelui, mâncatul trupurilor victimelor, mii de adulţi şi copii îngropaţi în cimitire speciale, uciderea unor oameni în faţa camerelor de luat vederi şi punerea în circuit a casetelor rezultate - toate acestea par de-a dreptul neverosimile. O mamă a povestit într-un documentar de televiziune difuzat în seria *Dezvăluiri* pe Canalul Patru din Marea Britanie cum a fost forţată să-şi pună copilul nou-născut pe un altar satanist, tăindu-i gâtul cu un

cuțit. În continuare, un satanist a făcut sex cu cadavrul. Toate aceste lucruri se întâmplă ASTĂZI în țara noastră!

Numeroase victime se nasc în familii de sataniști, în timp ce altele sunt crescute cu scopul de a fi sacrificate mai târziu. Există femei ținute în captivitate care dau naștere unor copii ce nu sunt înregistrați niciodată, deci care nu există. Nu poți ucide pe cineva care nu există, așa că acești copii și fetuși sunt sacrificați fără ca cineva din exteriorul cercului să știe că s-au născut vreodată. Ku Klux Klan-ul, acel grup de fanatici ai rasei conducătoare ariene creat de satanistul francmason Albert Pike, sunt doar unul din nenumăratele grupuri care țin femei în captivitate pentru acest scop. Aceste grupuri au propriile lor moașe care supraveghează nașterile, în timp ce alți copii sunt născuți în spitale, sub supravegherea unor membri ai personalului medical loiali Frăției și a adepților sataniști ai acesteia. Alți copii proveniți din familii obișnuite sunt răpiți la naștere, cu scopul de a fi sacrificați sau supuși programului de control al minții (despre care voi vorbi în capitolul următor), în timp ce părinților li se spune că au murit. Părinții cu venituri modeste și dependenții de droguri se află la cheremul francmasonilor și sataniștilor implicați în ierarhia serviciilor sociale și a judecătorilor. Copiii acestora sunt luați de multe ori de la părinți, pentru aceleași scopuri. Copiii care se nasc deja dependenți de droguri sunt cu deosebire căutați pentru programele de control al minții, la fel ca și gemenii. Cunosc doi gemeni care s-au născut dependenți de droguri în Denver, Colorado, un centru satanist major. Aceștia au fost luați de la părinții lor și dați în îngrijire unei familii adoptive. Ulterior, ei au fost luați de la aceștia de către Serviciile Sociale din Denver, după ce soțul a fost ucis în circumstanțe foarte stranii, și au fost dați în îngrijire unei femei care a apărut din neant imediat după crimă și s-a oferit să se ocupe de ei.

Cercul satanist cu sediul în Denver are legături puternice cu cel din Boulder, Colorado. Acesta este locul în care a fost găsită câştigătoarea concursului de frumuseţe a copiilor, JonBenet Ramsey, ucisă în casa părinţilor ei, în circumstanţe foarte misterioase, în decembrie 1996. Medicul legist şi investigatorul american dr. Cyril Wecht afirmă că dovezile indică faptul că moartea s-a produs în timpul unui abuz sexual comis de părinţii ei, John şi Patsy Ramsey. JonBenet a fost ucisă în ajun de Crăciun. Josef Mengele este cel care a creat un ritual sacrificial pentru această dată, intitulat „Ultimul bec în pomul de Crăciun". Pseudonimul lui Mengele, Greenbaum, înseamnă „pom verde" şi este asociat cu Arborele Vieţii din Cabala. Unul din termenii prin care Frăţia îl desemnează pe diavol este JonBet, iar coincidenţa este atât de uimitoare, încât nu pot să cred că numele i-a fost dat întâmplător lui JonBenet, date fiind şi celelalte circumstanţe.

Un studiu făcut în Boulder pe tema abuzurilor ritualice de către Universitatea din Colorado a ajuns la concluzia că toţi cei intervievaţi au fost supuşi unor acte sau molestări sexuale, 97% au spus că au asistat sau au luat parte la sacrificii de animale, 97% au fost forţaţi să facă sex cu adulţii, 97% au fost torturaţi, 94% au fost sodomizaţi, 88% au fost forţaţi să privească sau să ia parte la sacrificii umane şi 88% au fost forţaţi să ia parte la acte de canibalism. O listă nesfârşită de crime ale căror victime sunt copii (şi nu numai) reprezintă opera grupurilor de satanişti, inclusiv crima rămasă neexplicată până astăzi a fetiţei de 13 ani, Genette Tate, de lângă Exeter, în Devon, comisă în anul 1978. Corpul acesteia nu a fost găsit niciodată. Am cunoscut oameni care au făcut cercetări în acest caz timp de ani de zile şi care mi-au spus că toate dovezile conduc către un grup de satanişti care ar putea include membri de rang înalt din poliţia din Devon şi Cornwall. Ultimul loc în care Genette a fost văzută în viaţă era situat în

apropiere de cartierul general al poliției. Tatăl fetiței, John Tate, ar trebui să răspundă el însuși la câteva întrebări serioase. Există un manuscris al unei cărți care include toate dovezile descoperite în acest caz, dacă ar fi cineva interesat să îl publice. Mulți sceptici se întreabă cum pot fi acoperite toate aceste abuzuri și crime comise de sataniști. Ei ar trebui să țină cont, mai întâi de toate, de oamenii implicați în aceste acte. David Berkowitz, criminalul în serie din New York cunoscut sub numele de „fiul lui Sam", a mărturisit că a făcut parte dintr-un grup de sataniști care a orchestrat toate crimele sale. Într-o scrisoare adresată unui preot, Berkowitz spune:

> „...acest grup practica un amestec de tehnici satanice, inclusiv învățăturile lui Aleister Crowley și Eliphas Levy [un alt satanist notoriu]. Era un grup orientat în întregime către vărsarea de sânge... Doctrinele sale sunt un amestec alcătuit din religia druidică antică, învățăturile ordinului Golden Dawn, magie neagră și o sumedenie de alte practici ilegale și neortodoxe...
>
> Sataniștii sunt oameni neobișnuiți. Ei nu sunt niște țărani ignoranți sau analfabeți. Din rândul lor fac parte medici, avocați, oameni de afaceri și, în general, cetățeni foarte respectabili... Nu sunt în niciun caz un grup de oameni neglijenți, capabili să facă greșeli. Sunt extrem de ascunși și îi leagă dorința comună de a face rău. Aleister Crowley a fost cel care a spus: ‚Doresc să comit blasfemii, crime, violuri, revoluții, tot ce este mai rău pe lume'."

Satanismul este creația reptilienilor, care au avut și ei un „fiu al lui Sam", potrivit unei relatări de acum o mie de ani. Poetul arab Firdowsi și-a terminat istoria legendară a Iranului în anul 1010 și și-a intitulat opera *Shahnameh* sau *Cartea Regilor*. El descrie în ea un rege

pe nume Sam care s-a însurat cu o femeie frumoasă. Aceasta a dat naştere unui prunc cu o înfăţişare nepământeană. Descrierea noului-născut seamănă perfect cu cea a copiilor proveniţi din încrucişările dintre Privitori şi femeile umane: foarte mare, cu pielea extrem de albă şi cu părul ca zăpada. Numele copilului hibrid a fost Zal. Altfel spus, Zal a fost „fiul lui Sam". În anul 1969, Charles Manson şi „Familia" lui satanică au ucis nouă persoane, inclusiv pe actriţa Sharon Tate. Manson a operat în California, în perioada Flower Power, în timp ce în oraşele mari precum San Francisco acţiona un grup numit „Procesul". Acesta s-a înfiinţat în Marea Britanie, după care şi-a creat filiale în California şi New York. Grupul celebrează amintirea lui Adolf Hitler şi se închină unei treimi alcătuite din Iehova, Lucifer şi Satan. În revista ocultă britanică *Lampa lui Thtoth*, un autor pe nume Soror H. a scris următoarele rânduri despre Charles Manson: „El ne-a învăţat pe mulţi dintre noi ce înseamnă să comitem cu adevărat crima pe care doream să o comitem... Din păcate, Manson s-a rătăcit, în timp ce alţii au reuşit, cum a fost grupul Procesul. Manson s-a lăsat prins". Un alt ucigaş în serie, Henry Lee Lucas, despre care se spune că ar fi ucis 360 de persoane, inclusiv pe propria sa mamă, susţine că a fost membru al grupului satanic Mâna Morţii. El povesteşte că iniţierea consta chiar în comiterea unei crime şi mărturiseşte că a băut sângele câtorva dintre victimele sale. Mâna Morţii era implicată în traficul de droguri şi în răpirea copiilor pentru sclavie şi sacrificii. Când aceştia erau ucişi, membrii grupului le beau sângele şi le mâncau o parte din organe. În Mexic şi Arizona au fost găsite cadavre mutilate care par să susţină aceste relatări. Richard Ramirez, ucigaşul în serie cunoscut sub numele de Hărţuitorul Cavaler, spune că şi-a ucis cele 13 victime în numele lui Satan. În locuinţele mai multor victime ale sale au fost găsite pentagrame inversate pictate pe

pereți. De asemenea, o pentagramă a fost găsită scrijelită pe coapsa uneia dintre victime.

Numărul crimelor comise în lumea întreagă în urma unor ritualuri satanice este pur și simplu incredibil. Chiar în timp ce scriam această carte am auzit cazul unui preot catolic exorcist, Alfred Kunz, care a fost ucis într-un ritual satanic. Preotul a fost găsit în anul 1998 în parohia sa din Madison, Wisconsin, atârnat de picioare cu capul în jos și cu gâtul tăiat de la o ureche la cealaltă. Capul era desprins de corp, iar sângele îi fusese luat. Circumstanțele erau atât de bizare, încât a fost chemat FBI-ul să rezolve cazul. Asasinatele președintelui Kennedy și prințesei Diana au fost impregnate cu elemente satanice, pe care le voi analiza amănunțit ceva mai târziu. Regăsesc aceeași temă a ritualurilor, abuzurilor și sacrificiilor satanice în toate țările pe care le vizitez, chiar și pe Isle of Wight, o insuliță situată la sud de coasta Angliei, pe care am locuit mulți ani la rând și pe care se desfășoară o activitate satanică substanțială. Cel mai mare tabloid de duminică al Marii Britanii, *The News of the World*, a publicat revelațiile unei lucrătoare sociale de pe insula Wight, care a expus natura și dimensiunile abuzurilor comise acolo. Femeia a povestit că aceste sacrificii satanice ale copiilor sunt comise de stâlpii comunității locale, proprietari de hoteluri de pe malul mării, oameni de afaceri, oficiali ai autorităților locale și politicieni. Ea a descris programele de creștere a copiilor pentru sacrificii satanice, inclusiv legătura acestora cu rețelele de pedofili și cu traficanții de droguri. Inspectorul șef Neil Kingman, cel care a condus investigația, a declarat: „Am întâlnit-o pe lucrătoarea socială de mai multe ori și am interogat și alți oameni pe marginea acestui subiect. Nu am niciun motiv să mă îndoiesc de ceea ce declară aceștia".

Au existat cazuri faimoase în care s-a vorbit de abuzuri ritualice, dar care au fost rapid mușamalizate

de autoritățile politice și judecătorești, precum și de o mass-media obedientă și neinformată. În Statele Unite, un prim exemplu ar fi cel referitor la cazul McMartin din Los Angeles, care a fost descoperit în anul 1983. 369 de copii de la Centrul de Îngrijire McMartin au declarat că au fost abuzați sexual. Ei au descris sacrificii de animale și alte ritualuri satanice. Au povestit cum au fost îngropați, închiși în întuneric și duși în diferite locații pentru a fi abuzați. Printre acestea se numărau un cimitir, o băcănie, o biserică și un crematoriu. Copiii au declarat că au fost forțați să bea sânge și urină și că au văzut cu ochii lor cum un copil a fost înjunghiat și ars în crematoriu. Alții au povestit că un iepure a fost ucis în fața lor, spunându-li-se că la fel vor păți și ei dacă le vor spune părinților ce s-a întâmplat. Cazul a fost investigat timp de patru ani, a fost judecat timp de alți doi ani și jumătate, a implicat 124 de martori, 50.000 de pagini de declarații și a costat aproape 23.000 de dolari pe zi, dar în final nu a condus la niciun rezultat, iar cei implicați au rămas liberi. Un element crucial în poveștile copiilor a fost descrierea unei rețele de tuneluri secrete aflate sub clădirea în care susțin că au fost duși să fie abuzați. La proces s-a pretins că aceste tuneluri nu au fost descoperite, dar la cinci luni după închiderea dosarului cazului McMartin și după mușamalizarea întregii povești o echipă de anchetatori antrenați a descoperit un sistem de tuneluri care făcea legătura cu o cameră situată chiar sub clădirea orfelinatului. Tunelurile conduceau către alte clădiri din apropiere, pe care copiii le descriseseră ca puncte intermediare în care au fost duși, înainte de a fi mutați în alte locații. În anul 1991, un arheolog independent a confirmat și el existența tunelurilor și a unui sistem de alarmă în interiorul centrului. Pe scurt, copiii spuseseră adevărul. În Marea Britanie au existat, printre altele, cazurile din Orkney, Nottingham, Rochdale și Cleveland. De fiecare dată, lucrătorii sociali

care au încercat să expună abuzurile sataniste au fost supuşi ridiculizării şi condamnării în mass-media, unul din cele mai vehemente ziare împotriva lor fiind *Mail On Sunday*. Odată, acesta a mers atât de departe, încât a descris „spectrul" satanismului ca un „nonsens isteric". Astfel de observaţii sunt atât de contrastante faţă de dovezile care există la nivel mondial, că nu pot fi decât opera unui idiot neinformat (lucru destul de posibil) sau a unei persoane care doreşte ca adevărul să nu iasă la iveală. Ca rezultat al acestei acoperiri şi al naturii haotice a dovezilor aduse de copii, majoritatea cazurilor nu ajung nici măcar la tribunal, iar atunci când totuşi ajung, foarte puţine dintre ele conduc la condamnări. Opinia publică este dispusă mai degrabă să creadă că acuzaţiile nu sunt adevărate, căci pur şi simplu nu doreşte să creadă că asemenea orori se pot petrece chiar sub nasul oamenilor obişnuiţi. Din păcate, ele se petrec totuşi, şi încă pe scară mare, iar simpla lor negare, pe motiv că nu doreşti să accepţi adevărul referitor la lumea în care trăim, nu face decât să perpetueze acest tratament abuziv la adresa copiilor. După cum spunea Caroline Lekiar de la Asociaţia Naţională a Orfelinatelor:

> „Îi pot înţelege pe cei care nu vor să creadă; aceste lucruri sunt ieşite din comun, dar toate dovezile indică faptul că se petrec în realitate. Copiii mici fac desene în care prezintă lucruri pe care nu le pot vedea la televizor. M-am confruntat mereu cu acest fenomen în ultimii doi ani. Am întâlnit numeroase cazuri de abuzuri ritualice, care se petrec pretutindeni. Oamenii ar trebui să se trezească."

Există o reţea globală de abuzuri satanice, care alcătuieşte o altă piramidă de grupuri interconectate, în rândul membrilor cărora se numără personalităţi de frunte ale societăţii, politicieni, oficiali ai guvernului,

bancheri, oameni de afaceri, avocați, judecători, medici, medici legiști, editori, redactori și jurnaliști. Practic, numai oameni care au puterea de a acoperi aceste ritualuri și crime împotriva umanității. Nu se pune problema că anchetatorii văd sataniști pretutindeni. Realitatea este că proporția acestora în cadrul structurilor puterii este foarte înaltă, pentru că așa a fost concepută să fie. Rețeaua sataniștilor controlează întregul sistem social, ceea ce explică de ce numărul acestora în rândurile puterii este mult mai mare decât în rândul populației obișnuite. Cu cât urci mai sus în piramida puterii, cu atât mai mulți sataniști vei găsi. Marea majoritate a ne-sataniștilor sunt filtrați și împiedicați să acceadă în pozițiile de vârf. Consecința constă în traume pe care le experimentează acești copii, pe care cei neimplicați nu și le pot nici măcar imagina. Cântăreața Joan Baez are un cântec despre revenirea unor amintiri din copilărie care au început să-i reapară la suprafață după căderea zidurilor amneziei induse printr-un program de control al minții. Cuvintele surprind perfect ce simt acești oameni:

Nu trebuie să puneți banda invers
Ca să înțelegeți semnificația versurilor mele.
Nu trebuie să muriți și să ajungeți în iad
Ca să simțiți blestemul diavolului.
Am crezut întotdeauna că viața mea a fost ca o fotografie
Dintr-un tablou de familie, făcută de Crăciun,
Cu tot felul de copii îmbrăcați în haine colorate, cu panglici și zorzoane,
Aliniați în curtea casei.
Oare chiar au fost zilele de aur ale copilăriei
Atât de frumoase și de pline de iubire?
Poate că imaginea a început să se destrame
În ziua în care m-am născut eu.
A venit noaptea și am văzut o piele albă
Și o claie de păr roșcat.

Un băiețel călărește pe un cap de țap,
Iar o fetiță se joacă de-a prostituata.
Este sacrificiul micuței Rose, care se ține într-o biserică goală,
Iar un bărbat din Mexic
Îmi smulge hainele.
I-am văzut aprinzând lumânările,
I-am auzit bătând în tobe
Și am strigat: „Mamă! Mamă!"
Sunt rece ca gheața
Și nu am încotro să fug.
De aceea, plătesc pentru protecția mea,
Ascunzând adevărul,
Alungând amintirile,
Îngropând dovezile.
Stau în fața altarului tău
Și spun tot ce știu.
Am venit să îmi reclam copilăria
Pierdută în capela micuței Rose.

La ce experiențe oribile fac referire aceste versuri! Mii de copii din întreaga lume descriu același coșmar, care se repetă în fiecare zi. Mai crede cineva că trebuie să le întoarcem spatele și să îi ignorăm, ca și cum nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat? Ar însemna să ne mințim pe noi înșine. Nu cumva a sosit timpul să facem ceva?

CAPITOLUL 2

Unde au dispărut toți copiii?

Rețelele satanice reprezintă un aspect vital al programelor globale de control al minții concepute pentru a crea o rasă de zombi inconștienți și un număr nesfârșit de asasini controlați, de nebuni înarmați și de agenți provocatori. Roboții umani - sclavi cu mințile controlate de alții - s-au aflat printre noi de mii de ani, dar în epoca noastră au devenit o adevărată epidemie. După cum au declarat Fritz Springmeier și Cisco Wheeler în ancheta lor amănunțită asupra programelor de control mental:

> „Tehnicile de bază au fost create de familiile germane, scoțiene, italiene și engleze, fiind aplicate de secole. Unii susțin chiar că ele provin din Egiptul antic și din perioada Babilonului, în care se practicau vechile mistere. Se știe că naziștii au studiat textele egiptene străvechi, în dorința de a afla aceste metode de control al minții. Secretele și documentele liniilor genealogice din vechime sunt foarte bine păzite."

Controlul minții și al emoțiilor umane este însuși fundamentul controlului reptilienilor asupra rasei umane. Nu există altă modalitate mai bună de control decât cea a minții. Manipularea externă a minții oamenilor ia multe forme și întrebarea corectă nu este cât de mulți oameni au mințile controlate, ci cât de puțini nu le au. Ori de câte ori lași un ziar, un program de televiziune sau o reclamă să-ți influențeze percepțiile și deciziile, te lași practic controlat din punct de vedere mental. Apariția vastei rețele actuale de centre de control mental își are originea în Directoratul Armatei Britanice pentru Războiul Psihologic, comandat de

generalul de brigadă John Rawlings Rees. Această instituție avea legături strânse cu Clinica Tavistock, fondată în anul 1920 cu susținerea directă a familiei regale britanice, prin intermediul ducelui de Kent. Mai târziu a apărut Institutul Tavistock pentru Relații Umane din Londra, care a ajuns apoi centrul unei rețele globale care include Institutul Stanford din Statele Unite. Scopul acestor organizații este controlul umanității prin intermediul manipulării externe a minții. Rawlings Rees a fost un rasist vehement și un susținător al mișcării de eugenie a „rasei conducătoare". El a studiat „nevrozele războiului" în timpul Primului Război Mondial și a ajuns la concluzia că, prin aplicarea anumitor condiții, poate fi declanșat și stimulat un comportament nevrotic. El arată în cartea sa, *Modelarea psihiatriei de către război*, publicată în anul 1945, că Institutul Tavistock a demonstrat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial că „o zecime din populație este proastă din punct de vedere psihopatologic și genetic". După părerea lui, numărul acestor oameni ar trebui controlat, pentru a proteja societatea civilă, iar statul ar trebui să folosească diferite metode, inclusiv cele psihiatrice, pentru a împiedica sporirea numărului acestor oameni, în special în țările coloniale înapoiate care amenință lumea civilizată. Această teorie idioată este specifică reptilo-arienilor, iar Henry Kissinger, David Rockefeller sau Adolf Hitler nu ar fi reușit să o sintetizeze mai perfect. Tot în viziunea lui Rawelings Rees, o altă zecime din populație are o superioritate genetică și o pregătire psihologică ce o îndreptățesc să ocupe pozițiile puterii (evident, este vorba de reptilieni și de liniile lor genealogice încrucișate). Celelalte 80 de procente din rândul populației pot fi folosite ca servitori utili elitei genetice, dar numai în măsura în care nevroza lor poate fi controlată. Rawlings Rees dorea ca psihiatrii să se implice în întreaga societate, în căminele oamenilor, la serviciu și

în școli, și a aranjat antrenarea unor „trupe de șoc" la Institutul Tavistock alcătuite din psihiatri trimiși apoi ca și „consultanți" ai managerilor lumii de afaceri, militari, politici și educaționali. Misiunea acestora era - și este în continuare - să modeleze modul de a gândi al oamenilor care lucrează în domeniul educațional, în cel politic și în cel economic, controlând astfel în mod eficient direcția către care se îndreaptă lumea. Un membru al Camerei Lorzilor din Marea Britanie mi-a spus că dr. David Owen (Bil, TC), secretarul însărcinat cu afaceri externe al guvernului britanic prin anii '70, fondator al Partidului Social Democrat și negociator de pace pentru Uniunea Europeană în Bosnia, a fost antrenat la Tavistock, dar nu am reușit să obțin o confirmare a acestei informații până la momentul publicării acestei cărți.

În anul 1947, Rawlings Rees și-a exportat „viziunea" inclusiv în Statele Unite, unde a înființat Federația Mondială pentru Sănătate Mentală, împreună cu Montegu Norman, guvernator al Băncii Angliei, cel care l-a finanțat și l-a ajutat pe Hitler să ajungă la putere. Ca de obicei, zeci de agenții și organizații cu aceeași agendă, afiliate la acest organism, au apărut ca ciupercile după ploaie în întreaga lume. Rolul lor este să identifice oamenii care pot fi manipulați mental să contribuie la implementarea Agendei Frăției. Mulți dintre aceștia au devenit lideri ai țărilor în curs de dezvoltare care și-au câștigat de puțin timp „independența". În realitate, ele au continuat să fie controlate de aceiași oameni. La unison cu aceste agenții a apărut și Organizația Socială și Culturală a Națiunilor Unite, condusă de un alt programator al minților umane, Julian Huxley. Regretatul Fred Wills, fostul ministru pentru afaceri externe al Guyanei, a sintetizat perfect situația atunci când a spus că Națiunile Unite reprezintă cel mai mare program de spălare a creierelor liderilor țărilor în curs de dezvoltare. De altfel, același

principiu se aplică şi liderilor ţărilor dezvoltate, ale căror minţi sunt deja puternic subjugate înainte de a li se permite să acceadă la aceste poziţii înalte ale puterii politice şi economice. Protejatul lui Rawlings Rees, Eric Trist, a pus la cale proiectul Tavistock de „restructurare" a gândirii managementului economic. Planul său includea anihilarea puterii sindicatelor şi manipularea gândirii managerilor marilor companii. Printre corporaţiile care au angajat Institutul Tavistock să facă acest lucru s-au numărat Shell, Unilever, întreaga industrie a cărbunelui (aflată la acea vreme în proprietatea statului) şi mai multe instituţii financiare de renume. La ora actuală, toate marile corporaţii folosesc „psihologi" şi angajează „lideri de grup" pentru a conduce întâlnirile de afaceri. La ce folosesc aceşti oameni? Şi pentru cine lucrează ei? Toate aceste evoluţii se integrează perfect în planul Tavistock de a introduce „psihiatri" la toate nivelurile societăţii. Tavistock a fost instituţia care s-a ascuns în spatele culturii drogurilor şi a mişcării populare hippie din anii '60, cu susţinerea unei operaţii CIA (şi deci a Frăţiei), care a pus la dispoziţia tuturor drogul de sinteză numit LSD. Aceşti oameni caută în permanenţă tehnici din ce în ce mai puternice pentru a supune rasa umană unei servituţi cât mai depline. Aldous Huxley, un agent Tavistock şi lider al „revoluţiei" din anii '60, a revelat care este agenda instituţiei la o conferinţă pe care a ţinut-o la Şcoala de Medicină din California, în anul 1961. Iată ce a spus el:

„În generaţia următoare va apărea o metodă farmaceutică ce le va permite oamenilor să-şi iubească servitutea şi să accepte dictatura fără lacrimi, ca să mă exprim astfel. Ea va da naştere unui fel de lagăr de concentrare fără suferinţă, care va permite reducerea libertăţilor oamenilor fără ca aceştia să se plângă. Dimpotrivă, ei se vor bucura, căci orice

dorință de a se revolta le va fi înlăturată prin metode de spălare a creierului, propagandă și tehnici farmaceutice. Aceasta va fi probabil revoluția finală."

Acesta este exact punctul în care ne aflăm la ora actuală. Munca doctorului John Rawlings Rees a fost continuată de alți agenți de la Tavistock, precum dr. Kurt Lewin și alții, care au creat tehnici din ce în ce mai sofisticate de control individual și în masă al minții umane. Coroborate, toate acestea au accelerat dramatic rata de robotizare a umanității, care a uitat să mai gândească. Tavistock a devenit centrul unei rețele globale cu fonduri nelimitate, asigurate de trusturi de „caritate" sponsorizate de familia regală britanică și de alte surse familiare nouă, precum Rockefeller-ii, Rothschild-zii, Mellon-ii și Morgan-ii. Tavistock a creat grupuri „teroriste" utilizate pentru a stârni conflicte și haos în țările unde Frăția dorește să schimbe guvernele acestora sau în care intenționează să introducă „trupe de menținere a păcii". Prin anii '50, generalul de brigadă Frank Kitson a comandat un proiect Tavistock prin care să fie dezvoltate tehnici de tortură și control al minții pentru prizonierii de război din Kenya. Roboții umani care au rezultat în urma aplicării acestor metode au fost apoi eliberați și infiltrați în taberele care se opuneau controlului britanic, pentru a le distruge din interior și a le ucide liderii. Alții și-au înființat propriile lor grupuri care s-au opus celor autentice, astfel încât s-a ajuns ca kenyenii să se bată între ei. Sub acoperirea Fondului pentru Natură și Animale Sălbatice, precum și a organizațiilor de „securitate" din Africa și America de Sud, operează astăzi trupe SAS, așa cum voi dovedi în continuare. Acest proces s-a petrecut în Algeria, Ruanda, Burundi, Congo, iar lista poate continua la nesfârșit. Același general de brigadă Frank Kitson, care a creat asemenea conflicte și teroare în Africa, a fost trimis apoi în Irlanda de Nord,

în anul 1970, pentru a lansa campania teroristă de crime şi plasare de bombe care continuă şi la ora actuală. Astfel de conflicte care se petrec în întreaga lume induc opiniei publice ideea necesităţii găsirii unei soluţii, iar această soluţie este întotdeauna o centralizare şi mai mare a puterii. În aceste condiţii, nu este deloc surprinzătoare lansarea prin anii '80 a operaţiunii Tavistock condusă de Eric Trist de programare a psihicului colectiv pentru a accepta ideea unui guvern mondial.

În anul 1991, revista *Relaţii umane*, editată de Institutul Tavistock, a prezentat un raport despre proiectul guvernului mondial. Acesta preciza că prăbuşirea Uniunii Sovietice (orchestrată de Frăţie) a creat o ocazie unică pentru formarea unei guvernări mondiale şi pentru dispariţia statelor naţiuni. Autorii propuneau o reformare a Naţiunilor Unite, astfel încât marea majoritate a operaţiunilor controlate de această instituţie să fie cedate mai multor sute de mii de „organizaţii neguvernamentale" (controlate centralizat). Ele urmau să acţioneze mai presus de granițe şi să nu poată fi controlate de guvernele alese. Asistăm practic la un plan sistematic de impunere a voinţei reptilienilor asupra minţii umane colective, plan care continuă să fie implementat pas cu pas, începând din anii '50. După cel de-al Doilea Război Mondial, accentul pus de Frăţie s-a schimbat de la controlul teritoriilor la controlul minţilor şi al finanţelor. Mai devreme sau mai târziu, oamenii se vor revolta împotriva unor ocupanţi străini ai ţării lor, dar este mult mai greu să identifici şi să opui rezistenţă ocupaţiei propriei tale minţi şi a opţiunilor financiare pe care le ai. Pe 6 septembrie 1943, Winston Churchill a afirmat în faţa unui auditoriu de la Universitatea Harvard că aplicarea controlului asupra minţii oamenilor oferă recompense mult mai mari decât luarea pământurilor şi a provinciilor pentru a le exploata. Imperiile viitorului, a adăugat el, vor fi

imperii ale minții. În cartea sa, *Impactul științei asupra societății,* apărută în anul 1957, Bertrand Russell scrie că, atunci când tehnicile de control al minții vor fi perfecționate, guvernele care se vor ocupa de educație mai mult de o generație își vor putea controla mult mai ușor supușii, fără să mai aibă nevoie de armată și de polițiști. Asta se întâmplă la ora actuală cu copiii noștri!

În afara Departamentului Britanic pentru Războiul Psihologic și a operațiunii Tavistock, cercetările în acest domeniu s-au extins rapid și în Germania fascistă și Italia. Josef Mengele, „Îngerul Morții", a realizat experimente de control mental asupra mai multor mii de gemeni, sub coordonarea lui Heinrich Himmler și a Institutului Medical Kaiser Wilhelm din Berlin. Mengele s-a născut dintr-o linie genealogică reptiliană, cu o vastă experiență satanică. Era expert în demonologie și în Cabala și a fost cel puțin mare maestru al Iluminaților, deși probabil că deținea o poziție mult mai înaltă. Cât timp a fost „doctor" în lagărul de concentrare de la Auschwitz condus de I.G. Farben, a avut ocazia să facă experimente pe sute de mii de deținuți. Când armatele anglo-americane s-au apropiat de Berlin, la sfârșitul războiului, operațiunea serviciilor secrete numită *Project Paperclip* (n.tr. Proiectul Agrafa) i-a permis lui Mengele să scape, împreună cu întreaga elită a conducerii naziste, a „medicilor", „oamenilor de știință" și personalului militar. Mengele a dispărut de la Auschwitz în ianuarie 1945, iar opiniei publice mondiale i s-a indus convingerea că a fugit în America de Sud. În realitate, a putut călători liber în întreaga lume, lucrând atât la Institutul Tavistock din Londra, cât și în Statele Unite, unde a fost cunoscut sub numele de dr. Green sau Greenbaum. Dosarele germane în care erau descrise cercetările lui Mengele în domeniul controlului mental au fost luate de americani la sfârșitul războiului și milioanele de foi de hârtie continuă să fie

depozitate şi astăzi la Suitland Annex, în Washington D.C., unde sunt păstrate în condiţii de securitate strictă. Cea mai mare parte a acestor cercetări continuă să fie clasificate „strict secret“ şi la ora actuală. Cercetătorul Fritz Springmeier a întemeiat o listă cu numele celor care au avut acces la aceste dosare şi fiecare dintre aceste persoane a făcut parte din reţelele Frăţiei, inclusiv din *Illuminati*. Multe alte documente au fost distruse. În subsolurile cartierului general al CIA de la Langley, Virginia, la o aruncătură de băţ de Washington D.C., se află o facilitate subterană cunoscută sub numele de *Groapa*, în care documentele continuă să fie distruse în permanenţă.

Supravieţuitorii programului de control mental al lui Mengele îşi mai amintesc încă de uniforma impecabilă şi de cizmele lustruite pe care le purta acesta la şedinţele de programare. Îşi amintesc perfect de accentul său puternic german, de strungăreaţa dintre dinţii din faţă şi de felul în care îi înghiontea cu degetul mare de la mână. La fel ca în lagărele de concentrare din Germania, folosea câini ciobăneşti germani de talie foarte mare pentru a-i speria pe copiii care trebuiau programaţi. Cei care au coordonat Proiectul Paperclip şi programele de control mental care au urmat în Statele Unite au fost fraţii Dulles, veri cu Rockefeller-ii, amândoi satanişti, reptilieni şi nazişti până în străfundul inimii. După război, John Foster Dulles a devenit secretar de stat al SUA, în timp ce fratele său Allen a fost numit şef al Agenţiei Centrale de Contraspionaj, CIA. Din acest aflux de medici nazişti în Statele Unite s-au născut celebrele şi odioasele programe de control mental cunoscute sub numele generic de MKUltra. MK provine de la control mental (n.tr. *mental control* în limba engleză). În semn de respect faţă de naziştii care au furnizat aceste metode, s-au folosit iniţialele germane (K în loc de C). Proiectul a fost condus în mod oficial de Ewen Cameron, un om cu mintea complet bol-

navă, membru al unei familii scoțiene de reptilieni. În copilărie, cartea sa favorită a fost *Frankenstein*, despre care a declarat mai târziu că l-a inspirat să urmeze o carieră în psihiatrie. El a coordonat de la baza sa din Montreal, Canada, infama operație de control mental numită MKUltra, finanțată de Rockefeller-i, și a avut întâlniri regulate cu Allen Dulles și CIA. Numai în anul 1961 la una din instituțiile sale le-au fost administrate pacienților 60.000 de șocuri electrice. Numele de cod al lui Cameron era „Dr. White" (n.tr. Dr. Alb), căci era foarte preocupat de culori. De pildă, a încercat să descopere o metodă de schimbare a culorii ochilor, din căprui în albaștri. Să fie oare o simplă coincidență faptul că artistul Crystal Gayle, cântăreț de muzică country despre care se spune că este un sclav cu mintea controlată, a înregistrat o melodie intitulată *Dont't I Make Your Brown Eyes Blue? (Nu-ți transform eu ochii din căprui în albaștri?)*, care a repurtat un mare succes?

Multe din ritualurile și metodele folosite în proiectele de control mental sunt inspirate din școlile misterelor din Antichitate. Directorul CIA, amiralul Sanfield Turner, a recunoscut public în anul 1977 că agenția sa a cheltuit milioane de dolari pentru a studia metodele voodoo, ale vrăjitoriei și mediumității, iar la o audiere a Senatului ținută pe data de 3 august 1977, a afirmat că CIA a programat mental milioane de oameni fără știrea sau consimțământul acestora. MKUltra a implicat cel puțin 185 de oameni de știință, 80 de instituții SUA, printre care închisori, companii farmaceutice, spitale și 44 de colegii și universități medicale. În proiectele de control mental, al căror scop este să creeze roboți umani, medicii nebuni ai Frăției folosesc nu mai puțin de 700 de droguri. Așa se explică de ce au fost găsite atâtea droguri la Jonestown Compound din Guyana, în anul 1978, când membrii „cultului" au fost uciși cu sutele. „Cultul" Templului Oamenilor a fost creat de agentul CIA Jim Jones. Nu a fost vorba de o

religie nouă, așa cum mass-media a prezentat evenimentul, ci de un experiment de control al minții. Vezi în această direcție capitolul „Cult sau înșelătorie?" din cartea mea, *Și adevărul vă va face liberi.* Drogurile au fost folosite din timpuri imemoriale pentru a manipula mințile oamenilor, inducându-le stări modificate de conștiință. Ele au, între altele, capacitatea de a suprima voința individuală, permițând așa-numita „posesiune demoniacă". Serviciile secrete britanice și CIA finanțează cercetările legate de droguri (altfel spus, contribuabilii le finanțează) pentru a descoperi noi metode, mai eficiente, de suprimare a voinței și a conștiinței. Printre acestea se numără vaccinurile, aditivii alimentari și tehnicile electromagnetice. Unul din centrele implicate în cercetarea drogurilor la comanda CIA este Centrul Medical din California de la Vacaville, în care principalul cercetător este dr. Arthur Nugent. Acesta a efectuat mii de experimente, care continuă și la ora actuală. Printre altele, drogurile au fost folosite pe membrii personalului Spitalului Naval din Bethesda, Maryland, așa cum arată un documentar pentru televiziune. Un alt experiment s-a făcut în Haiti, unde cultul Vodoun (o operațiune CIA sub acoperire) a transformat cea mai mare parte a populației locale în zombi. Unul din medicamentele care apar constant în cercetările de această natură este Prozacul, care nu se mai limitează doar la proiectele individuale de control mental, ci este recomandat cu ușurință de către medici, sporind astfel profiturile cartelului farmaceutic, nu sănătatea pacienților lor. Prozacul este unul din medicamentele cel mai des prescrise pentru depresie. Chiar în timp ce scriu acest capitol, Eli Lilly încearcă să obțină aprobarea pentru a scoate o variantă de Prozac pentru copii, cu arome de mentă și portocale. Numai în Statele Unite, 400.000 de tineri sub 18 ani sunt deja tratați cu Prozac, și acesta este numai începutul. De fapt, asistăm la o operațiune de control mental în masă, care va

transforma întreaga națiune într-un popor de zombi, precum populația din Haiti. Eli Lilly ale legături strânse cu rețelele lui Morgan și Rockefeller, cu serviciile secrete și cu George Bush. Alte companii farmaceutice implicate în cercetarea drogurilor administrate pentru controlul minții umane sunt: Sterling Drugs (o filială a I.G. Farben), asociată cu linia genealogică Krupp, cu Fundația Tinker a CIA și cu Ordinul Sfântului Ioan din Ierusalim; și Monsanto Chemical Company, al cărei președinte, Earle H. Harbison Jr., este inclusiv președintele Asociației pentru Sănătatea Mentală și director al Spitalului General din Bethesda, cu o reputație extrem de sinistră, în care sunt programați sclavi pentru un proiect de control mental numit *Proiectul Monarch.* În plus, Monsanto este adânc implicat în manipularea genetică a hranei.

Controlul mental pe bază de traume

Proiectul Monarch este unul din nenumăratele programe din cadrul MKUltra. În pofida dezmințirilor oficiale, el nu numai că este continuat la ora actuală sub alte nume, dar a fost chiar extins. Fundamentul acestor proiecte aplicate în lumea întreagă este o tehnică numită controlul mental pe bază de traume, care explică, între altele, și ceea ce fac sataniștii. Mintea umană are un mecanism de autoapărare care compartimentează memoria în urma unei traume intense. Așa se explică de ce oamenii nu-și pot aminti accidentele majore de circulație. Frăția a înțeles acest mecanism încă din cele mai vechi timpuri. În lagărele de concentrare din Germania nazistă aceste metode au fost mult perfecționate. Mengele și naziștii au înțeles că, dacă poți traumatiza continuu pe cineva prin tortură, abuz sexual și prin sacrificarea și torturarea altor persoane sub ochii victimei, poți transforma mintea acesteia într-un fel de fagure de miere cu tot felul de compartimente sau bariere amnezice. Așa se explică amploarea incre-

dibilă pe care au luat-o ritualurile satanice. Odată mintea divizată în mai multe compartimente care nu știu nimic unele de existența celorlalte, acestea pot fi programate pentru diferite sarcini sau experiențe. Prin folosirea unor cuvinte-cheie, sunete sau semnale, aceste compartimente pot fi scoase în față sau împinse în spate la fel ca niște sertare. Compartimentul activat devine nivelul conștient al persoanei în cauză, după care el este închis din nou în subconștient, pentru a putea accesa un alt compartiment. Altfel spus, după ce victima îndeplinește o anumită sarcină, ea uită complet ce a făcut și cu cine. Această stare a devenit cunoscută sub numele de Sindromul Personalității Multiple (MPD - de la *Multiple Personality Disorder)* sau Sindromul Identității Disociative (DID - de la *Dissociative Identity Disorder).* Cea din urmă este mai simplu de manipulat, căci compartimentele nu devin „personalități" în sine, ci doar fragmente disociate ale minții, care s-au detașat de restul conștiinței. Este ca și cum ai roti butonul unui aparat de radio, prinzând postul pe care îl dorești. Chiar și această tehnică pare primitivă prin comparație cu ultimele metode la care s-a ajuns. Știam din cercetările mele că există o obsesie a sataniștilor și a pedofililor pentru sexul anal cu fetițe mici, dar și cu băieți. Terapeutul britanic Vera Diamond mi-a explicat că aceasta este o metodă garantată de a crea multipli. Penetrarea anală este atât de dureroasă pentru un copil, încât trimite un flux de energie de-a lungul coloanei vertebrale până la creier, unde explodează provocând o nouă diviziune a personalității. Procedeul este numit șoc vaso-vagal. Vera mi-a arătat o pictură făcută de o victimă de sex feminin a acestui procedeu în care era ilustrat chiar acest fenomen: un flux de energie care ieșea de la baza coloanei vertebrale și ajungea în creier, unde exploda în toate direcțiile. După cum vedeți, chiar și sexul anal are o motivație precisă pentru cei care știu să-i exploateze efectele mentale și

emoționale.

Marea majoritate a oamenilor sunt mai mult sau mai puțin „multipli" (adică suferă de MPD), căci aproape toți preferă să închidă într-un compartiment al subconștientului lor ceea ce nu doresc să vadă, dar în cazul de față vorbim de un fenomen extrem și bine calculat. Mulți soldați devin multipli atunci când asistă la un măcel inimaginabil, căci mintea lor selectează și blochează respectivele amintiri, pe care apoi nu și le mai aduc aminte. În anul 1921, Traugott Konstantin Oesterreich, profesor la Universitatea Tubingen din Germania, a scris un studiu clasic despre Sindromul Personalității Multiple și despre „posesiunea demoniacă", intitulat *Despre posesiune demoniacă sau de altă natură*. Studiul a revelat că metodele de control al minții pornind de la traume au fost practicate în Franța, Germania și Belgia cu mult timp înainte de secolul al XX-lea. Există supraviețuitori și profesioniști care au povestit că britanicii au folosit agenți programați prin MPD în Primul Război Mondial. Deși trauma pare aparent uitată, subconștientul acestor oameni continuă să-i chinuiască și să le afecteze viața la nivel fizic, emoțional, mental și spiritual. Mulți oameni care sunt abuzați sexual și traumatizați în mod sistematic în copilărie par instabili psihic, în special dacă programarea a încetat și blocajele mentale încep să se destrame. Am asistat la mai multe ședințe ale terapeutului Vera Diamond și am văzut oameni trecând succesiv de la o personalitate la alta, extrem de diferite între ele, la auzul unui singur cuvânt sau al unei singure fraze. Experiența este absolut șocantă. Una dintre clientele Verei trebuie să poarte în permanență pe trup o pungă pentru colectarea urinei, căci vezica i-a fost sistematic distrusă prin tortură. Fișa ei medicală este atât de mare, încât unul din medicii care a văzut-o a rămas șocat. Când am cunoscut-o, această doamnă avea doar 30 de ani. Toți psihologii, lucrătorii sociali și polițiștii

din Marea Britanie învață despre Sindromul Personalității Multiple de la specialiștii Grupului Tavistock, care susțin că reprezintă autoritatea cea mai competentă în tratarea acestei tulburări, deși o folosesc în secret pentru a programa oameni. Dr. William Sargant, un psihiatru de la Institutul Tavistock, a scris următoarele rânduri în cartea sa, *Bătălia pentru minte*, apărută în anul 1957:

> „În mintea oamenilor pot fi inoculate tot felul de convingeri după alterarea anumitor funcții cerebrale prin sentimente de teamă, mânie sau tulburare, induse accidental sau voit. Dintre toate consecințele acestor tulburări, cele mai comune sunt alterarea temporară a judecății și amplificarea sugestibilității. Manifestările de grup ale acestor tulburări sunt cunoscute uneori sub numele de „instinct de turmă" și apar în mod spectaculos în timpul războiului, al epidemiilor grave și în alte perioade similare de pericol comun, care sporesc anxietatea și, implicit, sugestibilitatea individuală și în masă."

Tocmai ai aflat un alt motiv pentru care publicului i se servesc pe tavă atâtea știri negative care induc un sentiment de teamă, mânie sau tulburare. Așa cum spuneam, această cunoaștere nu este nouă, ci doar mult mai larg răspândită și mai bine focalizată. Oamenii aflați în stare de programare sunt folosiți pentru tot felul de sarcini. Ei pot fi activați să comită asasinate, precum în cazul ucigașilor lui John Lennon și Robert Kennedy. Sirhan Sirhan, marioneta controlată mental despre care se spune că l-a ucis pe Robert Kennedy, a participat la un curs de „expansiune a minții" organizat de rozicrucieni, când a început să audă mesaje care îi cereau să-l ucidă pe Kennedy. Am vorbit pe larg despre acest subiect în lucrarea mea, *Și adevărul vă va face liberi*. Cred că înțelegi acum de ce

sunt comise atât de multe asasinate de către oameni care au acelaşi profil mental, aşa-numiţii „nebuni singuratici". Aceştia nu sunt singuri şi nu ar fi nici nebuni dacă li s-ar permite să trăiască în starea lor naturală. Sunt oameni programaţi, de multe ori încă din copilărie. Metoda este cât se poate de simplă. O poţi folosi pentru a pune nişte roboţi umani să plaseze o bombă, asigurându-te apoi că se află la locul potrivit pentru a fi prinşi şi acuzaţi. Le poţi programa în continuare mintea cât timp se află în arest, astfel încât să fie convinşi ei înşişi că sunt singurii vinovaţi. Dr. Louis Jolyon „Jolly" West, infamul agent CIA care s-a ocupat de controlul minţii şi despre care am vorbit pe larg în *Şi adevărul vă va face liberi*, a fost cel care a făcut „examinarea mentală" a fostului soldat SUA acuzat de plasarea bombei de la Oklahoma. West a fost profund implicat în proiectul MKUltra şi unul dintre cei mai mari suporteri ai lui a fost Guvernatorul de California de atunci, devenit ulterior Preşedinte al Statelor Unite, Ronald Reagan.

În ultimii ani au apărut o sumedenie de „trăgători singuratici" care comit asasinate în masă, trăgând în toate direcţiile. Un exemplu oribil de acest fel s-a produs în Marea Britanie în oraşelul Hungerford din Berkshire, în anul 1987, şi în Dunblane, Scoţia, pe data de 13 martie 1996. Un „nebun" pe nume Thomas Hamilton a intrat înarmat într-o şcoală din Dunblane şi a deschis focul asupra copiilor dintr-o sală de gimnastică. A ucis 16 copii cu vârste între cinci şi şase ani şi o profesoară. Efectul asupra psihicului colectiv al sute de milioane de oameni din întreaga lume, dar mai ales din Marea Britanie, a fost devastator. La scurt timp s-a produs masacrul de la Port Arthur, un oraşel din Tasmania, în Australia, când un alt „trăgător singuratic", pe nume Martin Bryant, a „înnebunit" brusc pe data de 28 aprilie 1996 şi a ucis 35 de oameni. A urmat atacul cu maceta al unui om din Marea Britanie asupra

unor copii și a profesorilor lor, la o școală din Wolverhampton. În martie 1998 s-a produs „Dunblane-ul american", când doi copii, Mitchell Johnson, în vârstă de 13 ani, și vărul său, Andrew Golden, în vârstă de 11 ani, au deschis focul asupra colegilor și profesorilor lor de la școala Westside Middle School din Jonesboro, Arkansas, la numai 130 de mile de baza politică a lui Bill Clinton de la Little Rock. Cei doi au tras 27 de focuri și au ucis patru elevi și un profesor, ca să nu-i mai menționăm pe cei răniți. Unii criminali de acest fel sunt implicați în secte sataniste. Incidente similare s-au petrecut la Pearl, Mississippi, pe data de 1 octombrie 1997, și la West Paducah, în Kentucky, și Stamps, Arkansas, în luna decembrie a aceluiași an. Despre cei implicați în atacul din Pearl s-a afirmat că făceau parte dintr-o mișcare satanistă. De atunci și până în prezent s-au mai produs numeroase asemenea atacuri. Toate aceste evenimente poartă amprenta operațiunilor de control mental. Ce anume se întâmplă, de fapt?

Privește profilurile acestor oameni. Cei mai mulți dintre ei sunt etichetați drept puțin ciudați, dezechilibrați sau săraci cu duhul. „Nu era zdravăn la minte", l-au descris vecinii pe Martin Bryant, ucigașul din Port Arthur. Acest profil se dovedește ideal atunci când dorești ca un criminal să fie etichetat drept un „trăgător singuratic". În cazul lui Bryant, acesta tocmai se întorsese dintr-o vacanță de două săptămâni în Statele Unite când a înnebunit și și-a luat arma. Cei care îl cunoșteau au declarat că s-a întors din SUA schimbat, chiar dacă avea un lung istoric de probleme psihiatrice, Bryant fiind o creație a centrului global de control mental de la Tavistock, în Londra. Între anii 1983-1984 a fost „examinat" de dr. Eric Cunningham Dax, de la Tavistock, care a decis ce „tratament" trebuie să i se prescrie în continuare. Dax a fost decenii la rând un apropiat al doctorului John Rawlings Rees, cel care a

lansat întreaga operațiune de spălare a creierelor de la Tavistock. S-a demonstrat că organizațiile teroriste de genul IRA au oameni aflați „în adormire", persoane care nu sunt folosite ani la rând, uneori decenii, până când apar circumstanțele potrivite pentru a li se cere să îndeplinească o anumită sarcină. La fel se petrec lucrurile și în această lume a controlului mental. Există oameni programați să trăiască în comunitate cu un anumit profil moral, până când apare momentul să fie folosiți. În limbajul de specialitate sunt cunoscuți sub numele de „ochi morți". Ei nu au nicio idee că sunt folosiți în acest fel, căci nu sunt responsabili de ceea ce se întâmplă în mintea lor. Interesant mi se pare cazul ucigașului din Dunblane, francmasonul Thomas Hamilton. Acestuia i s-a permis să poarte arme, deși comportamentul lui ciudat ar fi trebuit să conducă la o retragere a permisului de port-armă. La fel, nimeni nu știe de ce i-a luat poliției din Port Arthur o oră ca să răspundă la apel, deși locul în care s-a produs masacrul era situat în imediata apropiere de sediul ei și polițiștii au fost informați la numai câteva minute de la primul foc de armă al lui Bryant. Un amănunt legat de Bryant, Hamilton și mulți alții ca ei este că toți consumau Prozac. Printre efectele secundare ale acestui medicament se numără nervozitatea, anxietatea, tendințele suicidale și comportamentul violent, în cazul în care tratamentul încetează. Medicilor li se recomandă să nu prescrie acest medicament bolnavilor care au avut vreodată episoade maniacale. Urme ale ingredientului activ din Prozac s-au găsit inclusiv în sângele lui Henry Paul, șoferul prințesei Diana din timpul accidentului de la Paris, din anul 1977.

Care este așadar motivația din spatele acestor masacre? Manipularea minții și a emoțiilor. Unde se petrec aceste crime în masă? Nu în cartierele interlope ale marilor orașe precum Londra, Glasgow, Los Angeles sau Sidney, ci în micile comunități liniștite în care toată

lumea se simte în siguranță. La fel, bomba „McVeigh" și împușcăturile din școală nu s-au produs în New York sau Washington, ci în Oklahoma. Nu putem subestima efectul pe care îl au asemenea evenimente asupra psihicului colectiv, care atrage după sine dorința oamenilor de a fi „protejați" de autorități. Astfel, pe străzi și în școli apar tot mai multe camere de luat vederi, astfel încât oamenii să se obișnuiască cu ideea că sunt „protejați" de pericol de către „Fratele cel Mare", adică de autorități. Într-unul din ziarele londoneze, cred că în *Dayly Mail*, a apărut după masacrul din Australia un titlu cu litere de o șchioapă, care a sintetizat perfect reacția pe care au dorit să o provoace manipulatorii: „Oare chiar nu mai există niciun loc în lume în care să te simți în siguranță?". Atunci când astfel de lucruri se întâmplă într-un orășel liniștit, ele încurajează într-o măsură și mai mare o reacție de tipul: „Doamne, la fel mi s-ar putea întâmpla și mie sau copiilor mei. Trebuie ca autoritățile să ne protejeze". O minte traumatizată este mult mai susceptibilă să fie manipulată. Frăția dorește să interzică dreptul populației de a purta arme de foc, în vederea loviturii finale de maestru. Te asigur că nimeni nu-și dorește mai mult ca mine ca lumea să renunțe la armele de foc, dar atunci când motivațiile unor legi ale armelor sunt Hungerford, Dunblane, Tasmania, Oklahoma etc., merită să ne punem unele întrebări. Avem de-a face cu același mecanism de creare a problemei - reacție - găsire a soluției. Oricum, nimic nu este mai ușor în această lume decât să-ți faci rost ilegal de o armă, așa că aceste legi ale armelor nu vor opri pe nimeni să ucidă dacă va avea într-adevăr această intenție. Arma folosită de Martin Bryant în Port Arthur era furată și el nu avea licență de port-armă. O lege care ar fi interzis portul de arme nu l-ar fi oprit cu nimic pe Bryant, dar adevăratul motiv pentru care asemenea legi sunt introduse pretutindeni în lume este împiedicarea populației să se apere atunci când se va

da ordinul să fie prinşi toţi cei care se opun Agendei. În Marea Britanie, părinţii copiilor ucişi la Dunblane au fost folosiţi în mod abuziv pentru a adopta o legislaţie anti-arme, propusă de aceiaşi oameni care au orchestrat crima împotriva copiilor lor. În situaţia în care Frăţia ar începe ofensiva finală, personal nu cred că aş folosi o armă împotriva celor care ar veni după mine, dar cine ştie cum ar putea reacţiona alţi oameni? Eu nu cred în violenţă ca răspuns la violenţă, dar nu toţi gândesc la fel, iar Frăţia ştie foarte bine acest lucru. Din acest motiv, membrii ei îşi doresc o populaţie neînarmată. Adolf Hitler a introdus o legislaţie similară de îndată ce a început să transporte oameni în lagărele sale de concentrare. Lagăre similare au fost deja construite în Statele Unite de o organizaţie numită FEMA, Agenţia Federală pentru Managementul Situaţiilor de Criză *(Federal Emergency Management Agency)*, înfiinţată de Zbigniew Brzezinski, un reptilian care îşi schimbă forma, cel care a înfiinţat Comisia Trilaterală împreună cu David Rockefeller. FEMA este condusă de James Lee Witt. Dacă îl vezi vreodată la televizor, îţi sugerez să-i priveşti ochii şi să te întrebi de ce anume îţi aduc aminte.

Roboţii umani cu mintea controlată sunt folosiţi şi pentru a transmite mesaje între diferite persoane, în afara canalelor obişnuite. Acestea includ informaţii neoficiale între liderii lumii sau între ei şi capii reţelelor ilegale de trafic de droguri (controlate de Frăţie). Se pare că oamenii programaţi prin intermediul Sindromului Personalităţii Multiple îşi dezvoltă o memorie fotografică. Cuvintele comunicatului le sunt dictate sub hipnoză, apoi compartimentate, folosind de multe ori instrumente cu voltaj ridicat care reduc nivelul de zahăr din sânge, făcând persoana mai predispusă către sugestibilitate. Ulterior, un simplu cuvânt, o frază sau o acţiune sunt suficiente pentru a activa respectivul compartiment mental, iar robotul uman

reproduce cuvânt cu cuvânt mesajul comunicatului, la fel ca o bandă înregistrată. Personal, nu am nicio îndoială că mulți dintre liderii lumii sunt ei înșiși sub influența controlului mental practicat de manipulatori și am convingerea că primul ministru britanic, Tony Blair, cu privirea sa distantă și zâmbetul mecanic, se află sub un anumit fel de influență mentală. Mulți oameni îi privesc pe cei despre care le vorbesc și îmi spun: „Bine, dar par atât de drăguți. Sunt convins că nu ar face niciodată așa ceva". Un lucru pe care nu ar trebui să-l uitați este că mințile acestor persoane, printre care se numără prim miniștri și președinți, sunt compartimentate, ei putând trece cu ușurință de la o personalitate la alta. Este important să înțelegi acest lucru, dacă vrei să urmărești până la capăt întregul complot. Nici chiar cei mai apropiați prieteni ai lor nu-și pot da seama că ceea ce văd nu reprezintă decât un singur compartiment al minții lor. Dacă i-ar privi sub influența unui alt compartiment, nu i-ar putea recunoaște. „Multiplii" controlați mental sunt folosiți, de asemenea, pentru a se infiltra în acele organizații pe care Frăția dorește să le discrediteze și să le distrugă. Odată ajunși în interiorul acestora, ei sunt siliți să se comporte într-un fel care trezește antipatia opiniei publice pentru organizația respectivă.

Roboții umani controlați mental, inclusiv copiii foarte mici, sunt instrumente perfecte pentru acte sexuale bizare de care se folosesc președinții, liderii străini, politicienii și oamenii de afaceri. De multe ori, aceste acte sunt încurajate pentru a-i atrage pe acești lideri în sfera de influență a Frăției sau pentru a-i compromite și pentru a-i șantaja, silindu-i să facă ce li se spune. Când vorbesc de acte sexuale „bizare", nu exagerez cu nimic și nu-mi vine deloc ușor să vorbesc despre ceea ce urmează. Consider însă important ca acest văl să fie ridicat, dacă nu pentru alt motiv, măcar de dragul celor care sunt supuși acestor torturi grotești

chiar în timp ce tu citești aceste rânduri. Din motive cât se poate de evidente, roboții umani nu pot vorbi despre ceea ce li se întâmplă. Fie sunt aduși în stare de zombi și nu-și mai amintesc nimic, fie, dacă Frăția îi consideră expirați, sunt uciși în mod obișnuit sau în ritualuri satanice la care participă oameni foarte faimoși. Ți se pare că știi totul despre cei pe care îi vezi la televizor? În cazul acesta, te rog să citești mai departe. Din fericire, există o femeie foarte curajoasă, supusă încă din copilărie unui program de programare mentală și care a scăpat din sclavia impusă de guvernul Statelor Unite. A urmat un lung și dureros șir de ședințe de deprogramare care au durat mai bine de un an, în urma cărora amintirile au început să-i revină una câte una. Femeia se numește Cathy O'Brien și este o americancă de origine irlandeză. Împreună cu Mark Phillips, ea a scris o carte pe care și-a publicat-o singură, intitulată *Trans Formarea Americii.* Povestea ei este uluitoare, dar există milioane de alte povești asemănătoare, iar procesul va continua dacă umanitatea nu va începe să se trezească din somn. Cathy prezintă detaliat conversațiile pe care le-a auzit, camerele și decorul de la Casa Albă, de la Pentagon și din diferite baze militare secrete care există în SUA. Poate descrie de altfel detalii fizice ale celor implicați, pe care nu le-ar fi putut cunoaște decât dacă i-ar fi văzut goi. Există cercetători care pun la îndoială o parte din amănuntele descrise în *Trans Formarea Americii,* și eu însumi am destule întrebări rămase fără răspuns. Principalele subiecte atinse și numele care apar în cartea lui Cathy au revenit însă mereu și mereu în relatările altor foști sclavi care încep să-și aducă aminte de ceea ce li s-a întâmplat, atât în cercetările mele cât și în cele ale altor persoane. Povestea ei este o sinteză a unor monstruozități care au loc în întreaga lume, așa că o voi reda pe larg.

Cathleen (Cathy) Ann O'Brien s-a născut în anul 1957 în Muskegon, Michigan. Tatăl ei, Earl O'Brien,

este un pedofil, iar una din primele amintiri ale lui Cathy este că nu putea să respire din cauză că penisul său se afla în gura ei. O astfel de traumă declanşează automat Sindromul Personalităţii Multiple, fără să mai fie nevoie de vreo programare, căci mintea copilului doreşte să scape ea însăşi de oribila amintire. Tatăl lui Cathy le-a permis inclusiv altor prieteni să abuzeze şi să o violeze pe ea şi pe fraţii săi (aşa cum au fost, de altfel, şi părinţii ei abuzaţi pe vremea când erau copii). Mama lui Cathy a fost abuzată de propriul ei tată, liderul unei loji masonice albastre. Fratele mamei, Unchiul Bob pentru Cathy, a fost pilot în Serviciile Secrete ale Forţelor Aeriene şi pretinde că a lucrat pentru Vatican. Unchiul Bob se ocupa şi cu comercializarea de materiale pornografice, iar tatăl lui Cathy i-a forţat pe ea şi pe fratele ei mai mare Bill să participe la turnarea unor filme pornografice făcute pentru Mafia locală din Michigan, aflată în legătură cu „regele pornografiei" Gerald Ford, pe atunci membru în Camera Reprezentanţilor. Mai târziu, Ford a devenit vicepreşedinte al Statelor Unite sub Richard Nixon şi apoi preşedinte, după ce Nixon a fost forţat să demisioneze de Henry Kissinger şi aliaţii lui în urma scandalului Watergate. Ford a făcut parte şi din Comisia Warren de „investigare" a asasinării preşedintelui Kennedy, care a decis că varianta oficială era adevărată, deşi era absolut imposibilă din punct de vedere logic. În timp ce Cathy O'Brien era încă fetiţă la şcoală, a fost violată de Gerald Ford în biroul senatorului de Michigan Guy VanderJagt, care a violat-o, la rândul lui. VanderJagt avea să devină preşedinte al Comitetului Congresional Naţional al Partidului Republican, care l-a sprijinit pe violatorul şi ucigaşul de copii George Bush, prietenul reginei Angliei, să ajungă preşedinte al Statelor Unite.

În cele din urmă, tatăl lui Cathy a fost prins vânzând materiale pornografice (era vorba de un film

în care Cathy făcea sex cu un câine boxer). Pentru a evita acuzarea, tatăl a fost de acord să o cedeze pe Cathy guvernului Statelor Unite și Agenției de Contraspionaj a Armatei. Tatăl a fost chiar încântat de târg, căci acum beneficia de imunitate și putea să-și vadă liniștit de comerțul cu materiale pornografice și de activitățile pedofile, în timp ce autoritățile priveau în direcția opusă. Agenția se afla și ea în căutare de copii abuzați sexual, suferind de Sindromul Personalității Multiple și având un istoric al abuzurilor intergenerații. Acești copii erau folosiți pentru studii legate de controlul minții având la bază cauze genetice, într-un proiect intitulat generic Project Monarch, care făcea parte din programul mai amplu MKUltra. Numele Monarch provine de la fluturele cu același nume, un simbol asociat în parte cu rețeaua în formă de fluture. Omul care a venit acasă la tatăl lui Cathy și i-a dat ultimatumul: „Dă-ne copilul sau vei fi acuzat" a fost chiar... Gerald Ford. În continuare, tatăl lui Cathy a fost trimis la Universitatea Harvard de lângă Boston pentru a fi instruit cum trebuie să-și pregătească fiica pentru profesorii nebuni ai agenției guvernamentale. Iată ce scrie Cathy în cartea ei:

„...conform instrucțiunilor primite de la guvern, tata a început să mă pună la tot felul de treburi, la fel ca în basmul Cenușăresei. Eram nevoită să curăț șemineuri de cenușă, să tai și să adun lemne de foc, să adun frunzele, să curăț zăpada, să sparg gheața și să mătur peste tot. Tata obișnuia să-mi spună: „Mânuțele tale arată atât de bine pe mătură, greblă, topor, lopată etc". Exploatarea mea de către propriul meu tată includea deja la această dată serviciile sexuale pe care eram nevoită să le prestez pentru prietenii lui, pentru mafioții locali, pentru masoni, rudele acestora, sataniști, străini și ofițeri de poliție...

...Cercetătorii guvernului implicați în proiectul

> Monarch din cadrul MKUltra cunoşteau foarte bine că sindromul MPD/DID produce o memorie fotografică, precum şi alte caracteristici „supraomeneşti". Acuitatea vizuală a unui MPD/DID este de 44 de ori mai mare decât a unui om obişnuit. Rezistenţa mea la durere, al cărei prag era neobişnuit de ridicat, plus compartimentarea memoriei, erau „necesare" pentru anumite aplicaţii militare şi sub acoperire. În plus, sexualitatea mea era schilodită încă din copilărie. Acest tip de programare era foarte utilă pentru politicienii perverşi care credeau că îşi pot ascunde apucăturile în diferitele compartimente ale memoriei mele."

Toate aceste metode de provocare a traumelor, precum şi altele pe care le voi prezenta în continuare, nu reprezintă simple torturi gratuite. Spre exemplu, munca excesivă dublată de o lipsă de somn generează o supraproducţie de endorfine în creier care face ca persoana în cauză să răspundă ca un robot la comenzi. Metoda este aplicată pe scară largă în cadrul armatei, care nu este altceva decât o şcoală a controlului mental. Răspunsul: „Să trăiţi!" este o formă pură de control mental şi de subordonare în faţa voinţei unei alte persoane. Soldaţii nu sunt încurajaţi să gândească şi să-şi pună întrebări, ci doar să facă ce li se spune. Dacă vrei să te supui controlului mental, tot ce ai de făcut este să te înrolezi în armată. Partea sexuală a programării şi a abuzului are, de asemenea, legătură cu manipularea energiei sexuale, forţa creatoare din interiorul fiinţei. În momentul orgasmului, mintea este golită de gânduri şi poate accede pe nivelurile superioare ale conştiinţei, dar şi pe cele inferioare, în funcţie de starea celui implicat în actul sexual. Programatorii moderni au echipamente de înaltă tehnologie capabile să stimuleze acele părţi ale creierului care declanşează orgasmul, deschizând astfel mintea victimei către dimensiunile inferioare, „demoniace" sau reptiliene. Tehnicile de pro-

gramare sunt foarte sofisticate şi adeseori extrem de subtile. Una din tehnicile cele mai comune în Proiectul Monarch constă în a rosti două afirmații opuse în aceeaşi frază, spre exemplu: „Să nu crezi nimic din toate acestea, căci sunt adevărate", pentru a crea o stare de confuzie. Sclavia nu este o formă socială revolută. Ea poate fi găsită pretutindeni în lumea modernă, dar mai ales în Marea Britanie, Statele Unite şi în țările „civilizate". Deşi pedofilia mai face câteodată vâlvă, ea nu reprezintă decât cel mai minor aspect al uriaşei rețele care ajunge până în vârful societăților „libere". Adevărul despre băieții abuzați din Casa de Copii de la Kincora, Irlanda de Nord, a fost suprimat pentru că unul din cei care au comis abuzurile era un agent al serviciilor secrete. Scandalul implica cel puțin un politician de frunte din Irlanda de Nord, dar acest fapt a fost ascuns opiniei publice de către agenții serviciilor secrete britanice, inclusiv de Ian Cameron, un agent ajuns între timp la pensie. Astfel de rețele pedofile reprezintă un instrument perfect pentru a satisface dorințele sexuale ale celor care dețin controlul sau pentru a-i şantaja pe cei pe care aceştia doresc să-i controleze. Dacă deții asemenea informații despre cei aflați la putere în țara ta, te rog să mi le trimiți. Te asigur că îți voi păstra identitatea în cel mai strict secret, iar dacă informațiile se vor verifica, le voi face publice. Dacă încă mai eziți, gândeşte-te la copiii care sunt abuzați poate chiar în acest moment.

Cathy O'Brien povesteşte că a fost abuzată de părintele James Thaylen când a căutat alinare la o biserică romano-catolică numită St. Francis de Sales din Muskegon, iar un alt preot, părintele Don, l-a ajutat pe prietenul lui Gerald Ford, Guy VanderJagt, să abuzeze de ea şi să o aducă într-o stare de confuzie, în conformitate cu „liniile directoare" ale Proiectului Monarch. Ulterior, a fost trimisă la o şcoală catolică, una din multele pe care le foloseşte Frăția pentru a găzdui copiii din

programul de control mental, pe care îi educă într-un regim cât se poate de strict, special conceput pentru a le amplifica Sindromul Personalității Multiple. Școala se numea Muskegon Catholic High School. Aici, a fost violată de părintele Vesbit de nenumărate ori, inclusiv în timpul unui ritual satanic la care au participat și alți băieți și fete cu mintea controlată, care s-a ținut în capela lui privată. Biserica romano-catolică este apogeul ipocriziei și o culme a ororii. Așa cum am explicat pe larg în această carte, ea a fost creată de la bun început de Frăția Babiloniană, încă din perioada Imperiului Roman. Mișcarea catolică a iezuiților reprezintă un instrument important pentru manipularea conspirației globale. La fel ca și Cavalerii de Malta, care controlează Vaticanul, iezuiții nu cred în creștinism! Ei nu reprezintă decât o mișcare sub acoperire. Întreaga conspirație nu reprezintă altceva decât un lung șir de măști, oglinzi și perdele de fum. Iezuiții, cavalerii de Malta și ierarhia romano-catolică au supraviețuit prin înspăimântarea, spălarea creierelor și controlarea mentală a congregației lor globale. Cathy susține că filiera romano-catolică a CIA a făcut presiuni asupra ei încă de la o vârstă fragedă să păstreze diferite secrete, folosind o tehnică numită *Ritul Păstrării Tăcerii*. Într-adevăr, în mintea ei puternic compartimentată există ascunse nenumărate secrete.

În anii care au urmat, Cathy a fost sclava unui senator din Virginia de Vest, „democratul" Robert C. Byrd, iar abuzurile comise asupra ei au continuat. Byrd este un expert „constituțional" care face tot ce îi stă în puteri pentru a submina articolele cele mai bine redactate ale Constituției Americane. Cathy susține că Byrd controlează o întreagă rețea de sclavi și că nu are o plăcere mai mare decât de a-i biciui personal până când sunt pe punctul de a-și da duhul. Unul din asociații lui Byrd, senatorul de Vermont, Patrick Leahy, a torturat-o pe Cathy prin introducerea unui ac în ochi, sub privi-

rile îngrozite ale fiicei acesteia, Kelly. Leahy a fost vicepreşedintele Comitetului Senatorial pentru Serviciile Secrete şi a făcut parte din Comitetul Senatorial pentru Aproprieri, condus de Byrd. Leahy şi Byrd au jucat în fața opiniei publicului rolurile de „adversari", dar în realitate au lucrat la aceleaşi proiecte. Aceeaşi mascaradă se petrece în parlamentele tuturor țărilor. Byrd, un dependent de cocaină, s-a lăudat de multe ori în fața unor oameni pe care îi considera „siguri" de felul în care i-a controlat mintea Preşedintelui Jimmy Carter pe vremea când era „confidentul şi consultantul" acestuia. Vocea hipnotică a lui Byrd a devenit „vocea lui Dumnezeu" în fața lui Carter, care era credincios şi se ruga să fie „ghidat" de divinitate.

Metodele de tortură şi control mental la care a fost supusă Cathy au continuat în diferite agenții guvernamentale din Statele Unite, inclusiv la centrul Spațial NASA de la Huntsville, Alabama, în care ea, şi mai târziu fiica ei Kelly, au fost folosite pentru turnarea unor filme pornografice. Da, NASA se ocupă şi cu aşa ceva. Religiile sunt folosite în permanență pentru a-i manipula pe oameni, inclusiv ca o acoperire „respectabilă" pentru tortură şi control mental. Unul din centrele în care a continuat programarea minții lui Cathy a fost Salt Lake City, Utah, cartierul general al bisericii mormone. O altă instituție pentru crearea de sclavi controlați mental este Charm School (n.tr. textual: Şcoala Farmecelor) din Youngstown, în Ohio. Aceasta este o „şcoală" a sclavilor sexuali, în care Cathy, Kelly şi numeroşi alți copii de ambele sexe au fost torturați şi abuzați prin şocuri electrice, privare de somn şi traume sexuale. Cathy susține că „guvernatorul" şcolii Charm era unul din membrii familiei de bancheri Mellon (prieteni apropiați ai Windsor-ilor). Alți oameni faimoşi implicați au fost deputatul Jim Traficant şi Dick Thornburgh, la acea vreme Guvernator al Statului

Pennsylvania, iar mai târziu procuror general al SUA și secretar al Națiunilor Unite. La fel ca mulți alți oameni cu care am vorbit personal sau despre care am citit, Cathy susține că o bună parte a programului de tortură la care a fost supusă s-a desfășurat în Disneyland-ul din California și în cel din Florida. Deschiderea Parcului Disney de lângă Paris a avut drept scop continuarea acestui program de creare de sclavi inclusiv în țările europene. Compania Disney este una din marile operațiuni ale Frăției, filmele și parcurile sale tematice fiind perfecte pentru a crea iluzii și a induce o confuzie și mai mare în mintea multiplilor. În aceste parcuri se desfășoară (când sunt închise) ritualuri satanice și ședințe de programare prin generarea de traume. Copiii care vizitează parcul sunt studiați discret și unii dintre ei sunt răpiți, „pierzându-se" în mulțime. Un exemplu tipic de poveste pentru copii plină de simboluri ale programării mentale este *Vrăjitorul din Oz.* Cuvântul „Oz" este o prescurtare a lui Osiris. Unii sclavi sunt supuși torturii cu ajutorul „penisului de aur al lui Osiris". Povestea *Vrăjitorul din Oz* a fost publicată în anul 1900 de Frank Baum, un membru al Societății Teozofice a lui Madame Blavatski. În anul 1939 s-a făcut prima ecranizare a poveștii, care este plină de simboluri satanice, ale școlilor misterelor și din sfera controlului mental. Fritz Springmeier și Cisco Wheeler includ o analiză superbă a poveștii în cartea lor, *Formula Iluminaților de creare a sclavilor nedetectabili cu mintea complet controlată.* Printre alte centre de programare se numără Las Vegas, în Nevada, și întreaga regiune din jur. Este folosită în acest scop tematica fantastică a cazinourilor din Vegas, precum MGM Grand, iar unul din târgurile în care sunt licitați sclavii este situat la circa 32 de kilometri de Vegas, undeva în deșert.

Cathy susține că, pe vremea când era încă o fetiță, a fost violată, abuzată și torturată de câțiva oameni foarte faimoși. De pildă, a fost violată de Pierre

Trudeau, primul ministru al Canadei o lungă perioadă de timp, care a fost iezuit și a lucrat îndeaproape cu Vaticanul. A fost, de asemenea, violată de Gerald Ford, când acesta era deja președinte. A fost violată de Ronald Reagan, tot în timpul președinției acestuia, și a fost violată cu brutalitate, de nenumărate ori, de Dick Cheney, Șeful Personalului de la Casa Albă în timpul lui Ford și Secretarul Apărării sub George Bush. Cathy poate descrie biroul de la Casa Albă al lui Dick Cheney până în cele mai mici detalii. Cine acceptă aceste dovezi, extrem de detaliate, nu poate decât să tragă concluzia că Cheney, la fel ca Bush, are o minte profund dezechilibrată, capabilă de violență și crimă. Cathy susține că Cheney i-a spus la un moment dat: „Aș putea să te ucid cu propriile mele mâini. Nu ai fi prima și, cu siguranță, nici ultima". Aceștia au fost oamenii politici care au declanșat războiul din Golf pentru a demonstra că „violența nu aduce nimic bun"! Una din „distracțiile" favorite ale lui Cheney, Bush și alții ca ei este așa-numitul „Cel mai Periculos Joc". Acesta constă în amenințarea cu moartea a unor sclavi ca și Cathy, cu mintea controlată de agențiile guvernamentale, care sunt lăsați să „fugă" apoi într-o pădure, de regulă în zone militare strict păzite, precum Lampe, în Missouri, sau Mount Shasta, în California, înconjurate de garduri înalte care nu permit nimănui să scape. George Bush, omul care a făcut apel la o „Americă mai bună și mai blândă", Dick Cheney și Bill Clinton pornesc apoi în urmărirea lor. Când sunt prinși, sclavii sunt violați cu brutalitate, iar uneori uciși. Din câte spune Cathy, Mount Shasta reprezintă „Cel mai mare lagăr de concentrare pentru sclavi cu mintea controlată pe care îl cunosc". Aici, ea a avut ocazia să vadă imensa flotă de elicoptere negre fără însemne despre care cercetătorii susțin că fac parte din armata privată a Frăției, care va fi folosită pentru vânarea disidenților atunci când va sosi momentul loviturii de stat. Aceste elicoptere au

fost observate frecvent în cazurile de răpiri de către „extratereştri" şi în cele de mutilări ale vitelor. Cathy afirmă că aceste operaţiuni militare şi de control mental sunt acoperite, printre altele, de festivalul de muzică country de la Lake Shasta.

Cathy a fost forţată să se mărite cu un satanist care se ocupă cu controlul mental pe nume Wayne Cox, un membru al formaţiei de muzică country Jack Greene. Greene este el însuşi satanist şi agent CIA. Misiunea lui Cox era să continue să o traumatizeze, pentru a-i compartimenta şi mai puternic mintea. Într-o noapte, Cox a dus-o la ruinele gării Union Railway Station din Nashville, unde a găsit la lumina lanternei un cerşetor adormit. El i-a spus să „îl sărute de adio pe vagabond", după care l-a împuşcat în cap. Ca şi cum scena nu ar fi fost suficient de oribilă, a scos o macetă şi i-a tăiat mâinile, după care l-a aşezat într-un sac de plastic. Cathy a afirmat în nenumărate rânduri, în conferinţe publice, că Wayne Cox este un ucigaş în serie care taie invariabil mâinile victimelor sale, ca o semnătură satanică. Într-un interviu publicat în revista *Contact*, ea povesteşte:

> „Prin anul 1978, Wayne Cox, primul meu controlor desemnat, obişnuia să dezmembreze într-o manieră ritualică tot felul de vagabonzi, copii ai străzii şi alte victime ‚care nu trebuiau ratate', distribuind apoi părţile secţionate din reşedinţa sa de la Chatham, Louisiana, către diferite capitale ale satanismului, inclusiv pe ruta ‚Little Rock-Missouri'."

Cathy susţină că agenţiile guvernamentale cunosc toate aceste lucruri, dar îi acordă imunitate, căci Cox lucrează pentru ele. Cu altă ocazie, el a dus-o pe Cathy într-un alt loc din ruinele gării, turnul vechiului depou, unde îi aşteptau Jack Greene, membrii bandei sale şi alte persoane îmbrăcate în robe negre. Stăteau cu toţii

așezați în jurul unui altar îmbrăcat în piele neagră. Camera era drapată cu catifea roșie și decorată cu lumânări aprinse. Cathy a fost condusă pe altar, unde a fost violată și torturată, în timp ce sataniștii practicau un ritual de magie neagră care implica acte sexuale, băut de sânge și canibalism. Câțiva ani mai târziu, când s-a măritat cu un alt agent CIA, Alex Houston, acesta a silit-o să rămână gravidă și să avorteze de mai multe ori, pentru ca fetușii să poată fi folosiți în ritualuri satanice.

Bohemian Grove (Pădurea Țiganilor)

Există un teren folosit pentru practici sexuale de diferiți politicieni de frunte din America și din alte țări, de mafioți, bancheri, oameni de afaceri, personaje celebre din showbiz etc., care sunt inițiați ai Frăției Babiloniene. Acesta este cunoscut sub numele de Bohemian Grove (Pădurea Țiganilor) și este situat la 130 de kilometri nord de San Francisco, în apropiere de Monte Rio, de-a lungul râului Russian River, în Sonoma County. Am vizitat această zonă în anul 1997, iar când i-am spus recepționerei unde mă duc, aceasta m-a avertizat cu toată seriozitatea să fiu foarte prudent, căci alte persoane care au făcut investigații la fața locului au dispărut apoi fără urmă. În acest loc, Cathy și alte persoane pe care le-am interogat mi-au spus că au fost supuse unor perversiuni de către diverși torționari. Acestea includeau ritualuri sataniste, torturi, sacrificii de copii și ceremonii de băut sânge. Locul în care se petrec aceste orori este o zonă de circa 2700 de acri înconjurată de sequoia. Iată ce spune Cathy în cartea ei: „Sclavii mai vârstnici sau ale căror programe mentale începeau să se destrame erau uciși în mod ritualic în pădurile din jurul Pădurii Țiganilor și mi-am dat seama că nu este decât o chestiune de timp până când îmi va veni rândul". Ea povestește că în pădure se află un conac cu mai multe camere folosite pentru diferite

perversiuni. Una dintre ele se numeşte Camera Neagră, alta Camera Acoperită cu Piele, există o Cameră a Necrofililor şi o Cameră Subterană (n.tr. *underground* în limba engleză), pe care se află o plăcuţă pe care scrie: U.N.derground". Am avut ocazia să văd o fotografie luată cu camera ascunsă a unor oameni îmbrăcaţi în robe la Bohemian Grove, stând în picioare în jurul unui foc mare şi închinându-se în faţa unei bufniţe cu o înălţime de 13 metri. Bufniţa este simbolul lui Moloh sau Moleh, un aspect al lui Nimrod/Baal. Moloh solicită sacrificii de copii. El a fost zeitatea în onoarea căreia babilonienii, ebraicii, canaaniţii, feni-cienii şi cartaginenii ardeau copii. Această fotografie reprezintă o dovadă vizuală a afirmaţiilor făcute de-a lungul anilor că în acest loc se practică ritualuri druidice, de către oameni îmbrăcaţi în robe roşii, care mărşăluiesc în jurul focului şi cântă incantaţii aduse Marii Bufniţe, adică lui Moloh. Cuvântul latin pentru bufniţă era sinonim cu cel pentru vrăjitoare. Grecii considerau bufniţa animalul sacru al Atenei, „Zeiţa mesopotamiană a Ochiului". Imagini ale acestei zeiţe cu ochi de bufniţă au fost găsite în întreaga regiune a Orientului Mijlociu. Bufniţa a fost, de asemenea, totemul lui Lilith, simbolul liniilor genealogice transmise pe linie maternă, dar şi al triplei zeiţe a Lunii. Bufniţa este simbolul sub formă de pasăre al vrăjitoarelor, folosit inclusiv în sărbătoarea de Halloween. Simbolismul ochiului care vede noaptea şi are un unghi vizual de 360 de grade este caracteristic inclusiv Frăţiei. Aceşti iniţiaţi ai Frăţiei, faimoşi în lumea întreagă, obişnuiesc să ardă la începutul ritualurilor lor o efigie celtică împletită din răchită, care simbolizează „religia" lor. Populaţia Marii Britanii a fost manipulată să facă acelaşi lucru la data de 5 noiembrie a fiecărui an, când sunt arse efigii ale lui Guy Fawkes pentru a comemora data la care acesta a încercat să arunce în aer Parlamentul.

În iulie 1993, un ziar local, *The Santa Rosa Sun,* a publicat un articol despre Cultul Canaanului şi despre legenda lui Moloh de la Bohemian Grove, dar aşa cum era de prevăzut, ancheta poliţiei făcută pentru a cerceta pretinsele alegaţii de crimă nu a condus la niciun rezultat. Cei care participă în mod regulat la ceremoniile de la Bohemian Grove sunt cunoscuţi sub numele de *grovers.* Printre ei se numără George Bush, Gerald Ford, Henry Kissinger, Dick Cheney, Alan Greenspan (preşedintele Rezervei Federale), Jack Kemp (cel care a participat alături de Bob Dole la alegerile din anul 1996 pentru preşedinţia Statelor Unite), Alexander Haig, fostul secretar al apărării, Casper Weinberger şi George Shultz, foşti secretari de stat, precum şi o listă nesfârşită cu cei mai faimoşi politicieni, oameni de afaceri, jurnalişti şi oameni din showbiz din întreaga lume (nu doar din America). Steve Bechtel, preşedintele celei mai mari companii de construcţii din lume, a participat la ceremoniile de la Bohemian Grove din anii '80, când compania sa beneficia de contracte masive primite de la Banca Mondială, al cărei preşedinte era A.W. Clausen, un alt *grover.* Potrivit cercetătorilor, există o listă de aşteptare de aproximativ 1500 de persoane care de-abia aşteaptă să plătească taxa de iniţiere de 2500 de dolari şi o taxă anuală de 600 de dolari. Aceasta este „tabăra de vară" şi centrul satanic al Elitei care conduce planeta, unde se iau multe decizii reale, înainte ca ele să devină publice. Am o fotografie făcută în anul 1957 în care apar Ronald Reagan şi Richard Nixon stând la o masă, la Bohemian Grove, alături de dr. Glenn Seaborg, un cercetător implicat în descoperirea plutoniului, care a participat la Proiectul Manhattan de producere a bombelor atomice care au fost aruncate deasupra Japoniei. Era prezent, de asemenea, dr. Edward Teller, „părintele bombei cu hidrogen". Atât Reagan cât şi Nixon au făcut parte din acest club satanic timp de mai bine de 40 de ani şi au devenit preşe-

dinți ai Statelor Unite. De fapt, toți președinții republicani începând cu Herbert Hoover (1945) au fost membri ai acestui club, la fel ca majoritatea celor democrați (inclusiv Bill Clinton).

Sonoma County, situată în apropiere de Bohemian Grove, este locul în care a fost ucisă de sataniști Polly Klaas, o fetiță de 12 ani, în octombrie 1993. Fetița a fost răpită din pat, în timp ce mama și sora ei dormeau în camera alăturată. Bunicul ei, Joe, a susținut public o carte intitulată *Ruperea cercului abuzurilor ritualice satanice*, scrisă de fostul satanist Daniel Ryder, în care acesta expunea legăturile care există între sataniști și programele ultrasecrete de control mental MKUltra și Monarch. Deși s-a găsit un țap ispășitor, după toate aparențele nevinovat, toate dovezile indicau către sataniștii care doreau să se răzbune pe bunicul lui Polly. A existat o femeie care a declarat la poliție că a scăpat dintr-un sabat al vrăjitoarelor ținut în Sonoma County și că Polly ar fi putut fi ucisă în cadrul festivalului satanic de Halloween care a ținut cinci zile. A mai spus că Polly ar putea fi descoperită lângă Pythian Rode, pe Autostrada 12, într-un loc situat în apropiere de un domeniu de 1600 de acri numit Beltane Ranch. FBI-ul nu a ținut cont de declarațiile femeii, dar corpul fetiței a fost găsit într-adevăr mai târziu lângă Pythian Road. Polly fusese agresată sexual și decapitată, deși autoritățile au susținut că nu a fost decât strangulată. Bărbatul care a răpit-o, Richard Alan Davis, nu a fost nici măcar acuzat de crimă de către procurorul Districtului Sonoma, decât după protestele ofițerilor de poliție.

Unul din agenții care au controlat-o pe Cathy O'Brien a fost colonelul Michael Aquino, un om-cheie în Departamentul pentru Războiul Psihologic din serviciile secrete ale armatei. Am vorbit despre el în ultimele mele trei cărți, arătând că este liderul Bisericii Satanice autointitulate *Templul lui Set*, o organizație

inspirată de liderul fascist SS Heinrich Himmler. Când a apărut dezvăluirea că războiul psihologic al armatei SUA este condus de un lider neo-nazist, răspunsul oficial a fost că armata nu este interesată de convingerile religioase ale nimănui, acestea fiind o opţiune individuală. Aşa cum avea să descopere sărmana Cathy, oamenii ca Aquino sunt mai presus de lege, căci chiar ei sunt cei care controlează legea, mergând până la preşedintele Statelor Unite şi dincolo de acesta. Soţia lui Aquino, care lucrează alături de el, poartă numele de Lilith Sinclair. Lilith este simbolul liniilor genealogice reptiliene, iar despre familia Sinclair/St. Clair am tot vorbit. Ea a fost cea care a fondat Lilith Grotto (n.tr. Grota lui Lilith) în cadrul Bisericii lui Satan (înfiinţată şi condusă de Anton LaVey) şi este membră a Consiliului celor Nouă, forul care conduce această biserică. Consiliul celor Nouă este structura clasică de conducere pe care o regăsim în toate organizaţiile sataniste/Frăţiei. Biserica lui Satan a lui LaVey reprezintă un exemplu elocvent al legăturii strânse care există între satanism şi programele de control mental. Statele Unite au devenit sediul unor organizaţii satanice inspirate de cele din Europa, Orientul Mijlociu etc. Principalele centre ale satanismului şi ale Frăţiei sunt de multă vreme New York-ul şi California. Statul California (în special San Bernardino Valley) a fost invadat la începutul secolului al XX-lea de haitienii care practicau voodoo, dar şi de sataniştii din Europa, America de Sud şi Cuba. Anton LaVey, un adept al lui Aleister Crowley, a fost cel mai faimos dintre aceşti satanişti. În anul 1966, el a fondat Biserica lui Satan. Bunica pe linie maternă a lui LaVey a venit din Transilvania, ţinutul legendar al „vampirilor" care sug sânge. De mic, LaVey adora filmele de groază. Se spune că el a fost cel care a descoperit-o pe Marilyn Monroe lucrând în cluburile de noapte şi care şi-a folosit contactele pentru a face din ea o vedetă de cinema. LaVey

a avut legături cu nume mari din politică, afaceri și showbiz, inclusiv cu președintele John F. Kennedy, cu Frank Sinatra, Sammy Davis Jr., Peter Lawford și Jayne Mansfield. Sammy Davis a fost unul dintre primii membri ai Bisericii lui Satan, iar Jayne Mansfield a fost mare preoteasă. Michael Aquino de la Departamentul pentru Războiul Psihologic din serviciile secrete ale armatei a lucrat împreună cu LaVey, dar s-au certat, iar Aquino și-a lansat propria sa sectă, Templul lui Set. La ora actuală, sediul acesteia se află la Austin, în Texas, statul condus de George W. Bush, fiul „marelui om".

Împreună cu „soțul" ei, Wayne Cox, Cathy a conceput un copil, Kelly, care a fost folosit de Frăție la fel ca și mama sa. Kelly a fost violată de nenumărate ori de către George Bush și Dick Cheney. În timpul cercetărilor mele m-am izbit în repetate rânduri de acuzații de satanism și pedofilie la adresa lui George Bush. În cartea sa, *Acoperirea lui Franklin: abuzuri împotriva copiilor, satanism și crime în Nebraska*, senatorul John W. DeCamp a expus o grupare din Omaha care practica abuzarea copiilor, condusă de fruntașul republican Lawrence King. Acesta a fost cel care a cântat imnul național la Convențiile Republicane din 1984 și 1988, dar a fost închis mai târziu pentru furtul a 40 de milioane de dolari din banca Franklin Credit Union. În timpul anchetei, DeCamp a dezvăluit ce se întâmpla în cercul sataniștilor, din care făceau parte șefii poliției locale și Harold Andersen, redactorul-șef al ziarului *The Omaha World Herald*. La unele din „petrecerile" pedofile organizate de aceștia a luat parte și... George Bush. O altă activitate care a avut legătură cu Bush a fost așa-numita Operațiune Brownstone. În timpul administrației Bush a existat o clădire din cărămidă (n.tr. *brownstone)* situată în apropiere de Washington D.C., folosită pentru a compromite politicieni de vârf prin asigurarea de copii în vederea practicării de per-

versiuni sexuale şi filmarea acestora. Când Bush a sosit într-o vizită prezidenţială în Australia, în decembrie 1991, revista *Inside News* a scris un articol intitulat: „Este George Bush liderul mondial al abuzurilor împotriva copiilor?". Abuzurile practicate de Bush împotriva copiilor le sunt binecunoscute tuturor celor care şi-au dat o osteneală cât de mică să cerceteze cazul. Nici măcar nu trebuie să mergi prea departe ca să descoperi adevărul. Atât Cathy cât şi Kelly au fost forţate să practice sex cu animale în faţa unor camere de luat vederi, la ordinele preşedintelui Ronald Reagan. În cartea sa, Cathy povesteşte că nimic nu-i plăcea mai mult „unchiului Ron" decât să privească asemenea filme video, care erau cunoscute sub numele de „Poveştile citite înainte de culcare de Unchiul Ronnie". Filmele au fost produse şi regizate de pornograful personal al lui Reagan, Michael Dante (cunoscut şi sub numele de Michael Vitti). Cathy susţine că Dante are legături cu Mafia şi cu CIA (care reprezintă aceeaşi organizaţie la vârf), fiind un asociat apropiat al unor politicieni precum Guy VanderJagt, Gerald Ford, Dick Thornburgh, Jim Traficant şi Gary Ackerman. Dante a fost cel care a instalat camerele minuscule de luat vederi care au înregistrat activităţile sexuale ale politicienilor din SUA şi din străinătate pentru ca aceştia să poată fi şantajaţi şi siliţi să accepte Agenda Frăţiei. Nenumăraţi lideri din lumea în care trăim acţionează împotriva intereselor celor care i-au ales, pentru a nu le fi demascate activităţile şi preferinţele sexuale. Cathy vorbeşte, de asemenea, despre un alt pornograf personal al lui Reagan, celebrul Larry Flint, cel care a lansat revista pornografică *Hustler.* Mai târziu, a devenit el însuşi personajul unui film de la Hollywood, intitulat *Procesul Larry Flint.* Şi acesta are legături strânse cu CIA, Mafia şi Vaticanul. Bill Clinton a fost el însuşi compromis în acest fel, de către şeful său - pardon, „adversarul" său - George Bush. Scena s-a petrecut în

Lampe, Missouri, la o instituție în care se practicau programe de control mental, numită Swiss Villa. Cathy susține că Bush i-a ordonat fiicei sale, Kelly, să-i facă sex oral lui Clinton, în timp ce acesta îi făcea același lucru ei. Iată dialogul pe care îl descrie ea, între Clinton și Bush:

> „Clinton a ieșit de sub mine și i-a spus lui Bush, căutând din priviri camera de luat vederi: ‚Nu trebuia să faci asta. Oricum, sunt de partea ta. Nu ai de ce să mă compromiți'. Se pare că el se referea la tehnicile de șantaj practicate de elita Ordinului Trandafirului. Liderii lumii sunt întotdeauna ținuți sub control prin filmarea unor activități sexuale bizare, la fel ca experiența pe care am trăit-o personal la Bohemian Grove." (Ordinul Trandafirului este o altă societate secretă elitistă a Frăției)

După această întâlnire, Bush și Clinton au discutat despre fiica lui acestuia din urmă, Chelsea. Bush s-a oferit să „o deschidă". Clinton i-a răspuns că va trebui să discute cu nevastă-sa, Hillary, și cu vicepreședintele Al Gore. Gore este în sine un personaj fascinant. Doi sataniști din grupuri diferite au declarat că el este dependent de băutul de sânge. Arizona Wilder, Zeița-Mamă a Frăției care a scăpat din ghearele acestora, mi-a spus că l-a văzut pe Gore la ritualurile sacrificiale schimbându-și forma în reptilă. Mulți inițiați satanici au această dependență de adrenalina din sângele victimelor, secretată de organism chiar înainte de sacrificare. Această substanță este produsă de glanda pineală în timpul perioadelor de teroare. Cathy susține că ea și Kelly au fost violate inclusiv de primul ministru canadian Brian Mulroney, un om dependent de raporturi sexuale cu sclavele controlate mental. Multe mame și fiicele lor (cu mințile controlate) sunt transportate în mod regulat la Cascada Niagara, chiar lângă granița

dintre Statele Unite şi Canada, pentru a fi violate de acest politician. Mulroney a fost cel care le-a impus canadienilor Tratatul de Liber Schimb cu Statele Unite (NAFTA), care urmează să se transforme în Uniunea Americană, după modelul Uniunii Europene. Tratatul a fost contrasemnat de colegul lui Mulroney, violatorul George Bush, iar mai târziu de Bill Clinton. La ordinele ataşatului personal al preşedintelui Reagan, Philip Habib, Cathy a fost forţată să facă de câteva ori sex şi cu marioneta Frăţiei, regele Fahd al Arabiei Saudite. Familia regală saudită este cea care le-a impus arabilor una din religiile cele mai brutale, pe care membrii ei nici nu se gândesc să o respecte. Una din ocupaţiile americanilor este şi vânzarea de sclavi cu mintea controlată către Arabia Saudită, Mexic şi alte ţări, pentru a finanţa cu banii astfel obţinut diferite operaţiuni sub acoperire ale Noii Ordini Mondiale.

Programul de control mental la care a fost supusă Cathy era atât de puternic, încât a fost „promovată", devenind „model prezidenţial", denumire generică ce se referă la acei sclavi controlaţi care lucrează direct cu oameni de la Casa Albă şi de la Pentagon. Cathy a fost folosită pentru a transmite mesaje între Reagan, Bush şi diferiţii asociaţi din străinătate ai acestora, precum preşedintele mexican Miguel De La Madrid sau Manuel Noriega din Panama, un agent CIA sub acoperire care a sprijinit comerţul ilegal cu droguri practicat de Guvernul Statelor Unite. Cathy povesteşte că a luat parte la o petrecere la care au fost prezenţi ofiţeri ai forţelor aeriene SUA şi soţiile lor, baroni ai drogurilor precum portoricanul Jose Busto şi „eroul" (mi se face greaţă) scandalului Iran-Contra (droguri contra arme) Oliver North. La etaj se aflau Noriega, Michael Aquino şi senatorul Allen Simpson, „republicanul" de Wyoming. Exact în această perioadă, George Bush lansa „războiul împotriva drogurilor", pentru „a-i salva pe copiii americani". Acelaşi lucru avea să-l facă mai

târziu Bill Clinton, vestit pentru dependența sa de cocaină. Cathy povestește că l-a întâlnit pe Bill Clinton în câteva rânduri, iar odată acesta și-a convins un suporter, pe Bill Hall, să se implice în comerțul cu droguri. Clinton i-a spus lui Hall să nu-și facă probleme, căci „întreaga operațiune era controlată de Reagan". Iată cum descrie Cathy în cartea ei conversația dintre cei doi:

> „Noi deținem controlul asupra industriei drogurilor, deci și asupra lor [traficanților și cumpărătorilor]. Tot ce ai de făcut este să-l controlezi pe cel de sub tine, iar unchiul [Unchiul Sam, Guvernul Statelor Unite] va avea grijă să te acopere. Ce ai de pierdut? Nu există nici cel mai mic risc. Nimeni nu-ți poate face nimic. Și dacă mai pică ceva din camion (Clinton începe să râdă și mai prizează un nas de cocaină), nu ai decât să faci curat."

În aceeași noapte, Cathy a fost dusă de soția lui Bill Hall să o cunoască pe Hillary Clinton, la vila de oaspeți a lui Hall. Atât președintele Clinton cât și Prima lui Doamnă știau foarte bine ce se întâmplă, inclusiv faptul că O'Brien nu era decât o sclavă controlată mental. Vicepreședintele Al Gore cunoștea și el toate aceste lucruri, dar cu toții păstrau tăcerea, căci făceau parte din sistem. Hillary Clinton este o Iluminată de gradul șase, care se ocupă cu magia neagră și programele de control al sclavilor. Cathy a acționat în repetate rânduri ca mesager robotizat al Clinton-ilor, așa cum a afirmat public de mai multe ori. Clinton și Bush joacă rolul unor adversari aflați în partide politice diferite, dar în realitate sunt în aceeași barcă. Cathy O'Brien susține că poate confirma din experiența ei directă ceea ce eu și numeroși alți cercetători afirmăm de ani de zile: că adevăratul președinte al SUA în timpul „administrației Reagan" a fost Bush. A urmat propria sa administrație,

după care a continuat să tragă multe sfori inclusiv în timpul „administrației Clinton", primind, desigur, ordine de la o autoritate superioară. Cathy povestește că i-a întâlnit pe Bush și Clinton împreună cu mulți ani înainte ca Bill Clinton să fie măcar nominalizat la președinție. Odată, i-a întâlnit la Swiss Villa din Lampe, Missouri. „Clinica medicală" din această localitate este un centru CIA în care se fac cercetări asupra experiențelor de moarte clinică. Aflată sub influența programului de control mental, Cathy a transportat o cantitate mare de cocaină în această locație, unde i-a întâlnit pe cei doi viitori președinți:

„...L-am observat apoi pe guvernatorul statului Arkansas, Bill Clinton, aflat la o masă, alături de Hillary și de vicepreședintele de atunci, George Bush. Aceștia le-au dat ordin celor doi „soldați de jucărie" din forțele speciale [cu mintea controlată], care au transportat cocaina în interiorul clinicii medicale. Programatorul meu [agentul care îi controla mintea lui Cathy], senatorul Robert Byrd, mi-a spus că Bush și ceilalți lideri republicani l-au pregătit pe „democratul" Bill Clinton pentru cazul în care poporul american se va sătura de guvernarea republicană și va dori să facă o schimbare în viața politică. Clinton asculta fără crâcnire toate ordinele lui Bush. Dat fiind că implementarea „Noii Ordini Mondiale" (concept introdus pentru prima oară de Hitler) nu presupunea decât un singur partid politic, ar merita să ne punem întrebări în legătură cu agenda campaniei prezidențiale a lui Clinton din anul 1992. Managerul campaniei sale electorale a fost James Carville, iar cel al ‚adversarului' său, George Bush, a fost Mary Matalin, soția lui Carville!"

O altă conexiune Clinton-Bush este pasiunea lor comună pentru vânarea unor sclavi cu mintea controlată, bărbați, femei și copii deopotrivă, în cadrul

așa-numitului *Cel Mai Periculos Joc*. Cathy descrie una din experiențele ei de la Swiss Villa, în care a fost vânată cu câini de către Clinton și Bush, împreună cu fiica ei, Kelly, și cu doi „soldați de jucărie", din care unul avea trăsături de italian:

„Swiss Villa părea goală. La liziera pădurii se aflau însă George Bush și Bill Clinton, cu puștile și câinii de vânătoare pregătiți, gata să înceapă ‚Cel Mai Periculos Joc' (Clinton împărtășea întru totul pasiunea nebună a lui Bush de a vâna oameni)... Bush și Clinton erau îmbrăcați la fel, în pantaloni de camuflaj, cizme de armată și bonete militare cu însemne criptice. De data aceasta, însemnul portocaliu de pe boneta lui Bush era ‚Vânătorul de cerbi'. Pe boneta albastră a lui Clinton scria: ‚Țintește sus', sub care se afla imaginea unei puști. Clinton părea ciudat cu pușca sa de vânătoare, dar Bush arăta exact ca un lunetist de elită cu armamentul său sofisticat.

- Regulile jocului sunt simple, i-a spus Bush lui Clinton, declanșându-mi cu o parolă programul specific ‚Celui Mai Periculos Joc'.

Clinton l-a întrerupt și mi-a spus:

- Ia-o la fugă. Noi o să te vânăm.

Bush a continuat:

- De data aceasta, jocul se va numi ‚Vânătoarea fecioarei' (Clinton a chicotit), iar fecioara este ea. A arătat către Kelly, care se afla în brațele mele. Dacă te prind, ea este a mea.

Clinton:

- O să ai destul timp să te joci cu câinii, în timp ce noi (și-a băgat un cartuș pe țeavă, ca să fie mai expresiv)... o să ne ocupăm de jocul cel mare.

L-a privit apoi cu subînțeles pe ‚soldatul de jucărie' cu fața ca de ceară. Cei din lumea lor folosesc frecvent expresia ‚soldați de jucărie' cu referire la tinerii din forțele speciale, complet robotizați, care operează în cadrul proiectului Noii Ordini Mondiale.

Cei doi tineri au luat-o la fugă prin pădure. Am început să alerg şi eu, ţinând-o strâns pe Kelly. După hămăitul câinilor, mi-am dat seama că nu mi-au lăsat prea mult timp înainte să le dea drumul. Cei cinci câini de vânătoare ne-au prins imediat şi ne-au înconjurat. Unul din câini a apucat-o de picior pe Kelly, aşa că l-am lovit. Eram convinsă că animalele ne vor sfâşia înainte ca Bush şi Clinton să apuce să ajungă la noi. Aceştia erau angrenaţi într-o conversaţie serioasă, când Bush s-a uitat către noi, a zâmbit şi i-a spus lui Clinton:

- E a mea. A arătat către Kelly. De altfel, întotdeauna mi-a aparţinut. Dă-i drumul.

Pe când treceam pe lângă Clinton, care părea pierdut în gânduri, acesta a murmurat:

- Credeam că o să ţi-o tragi cu un câine sau ceva de genul ăsta.

Ne-am întors în tăcere şi ne-am îndreptat către două elicoptere. Clinton a deschis uşa unuia dintre ele şi l-a împins înăuntru pe soldatul cu trăsături de italian.

- L-am prins pe ăsta, a spus el. O să îl punem să sară în gol.

- Vino, micuţo, i-a spus Bush lui Kelly. Poţi să stai în poala unchiului George.

A pus-o pe Kelly în poală, în timp ce Clinton s-a urcat în faţă, alături de pilot, care a pornit motorul elicopterului.

- Dă-i drumul pe deasupra lacului, Jake, i-a spus Bush pilotului.

Când am ajuns deasupra lacului, Bush a împins-o pe Kelly şi a deschis uşa elicopterului. Vântul puternic îi flutura părul grizonat. El i-a ordonat soldatului să se ridice.

- Dă-ţi drumul, i-a spus el. Este un ordin.

- Da, domnule, i-a răspuns soldatul, aruncându-se de sus, fără paraşută. Am privit cu oroare cum se scufundă în apă, fără să mai revină la suprafaţă..."

Te temi cumva că Statele Unite și-ar putea pierde libertatea? O, Doamne! Statele Unite nu au fost niciodată libere. Sclavii controlați mental sunt programați să îi controleze pe alții, iar numărul copiilor și adulților aduși în această stare și aflați în libertate este pur și simplu fantastic. Există armate întregi de asemenea sclavi, precum Delta Force, „soldații de jucărie" din Statele Unite, și alte grupări de „elită" (alcătuite de multe ori din psihopați), precum SAS sau Regimentul Parașutiștilor din Marea Britanie. Cuvântul „Delta" simbolizează piramida Frăției, făcând referire și la Delta Nilului și, implicit, la egiptenii din Antichitate. Programele de tip „Delta" creează în general asasini. Simplul antrenament al soldaților este o formă clasică de control mental, fără să mai vorbim de celelalte experimente individuale la care sunt supuși aceștia. Copiii pregătiți de mici să fie înrolați mai târziu în detașamentele Delta Force sunt supuși unor experiențe terifiante, cu scopul de a-i face insensibili la durere și la gândul morții, atât în privința lor cât și a altor persoane. Una din tehnicile aplicate în acest scop constă în apropierea sufletească între doi copii, urmată de incinerarea unuia dintre ei în fața celuilalt. Frăția știe foarte bine că, dacă dorește să preia cu forța controlul asupra lumii, trebuie să aibă la dispoziție o armată alcătuită din soldați bine antrenați și cu mintea perfect controlată, astfel încât să nu le pese ce se întâmplă cu semenii lor, inclusiv cu membrii propriilor lor familii. De ce crezi că există atâtea cazuri de fii care și-au măcelărit familiile, împreună cu tot restul satului sau al comunității, în timpul războiului din Bosnia sau al carnagiilor din Algeria? Simplu: pentru că acești oameni sunt controlați mental. La fel se petrec lucrurile și cu „teroriștii sinucigași" sau cu alte operațiuni „kamikaze". Chiar și Elita politică, administrativă, militară, religioasă și a mass-mediei este controlată mental. La

prima vedere, această programare pare nedetectabilă, dar toți acești oameni urmează o Agendă programată. Pe un nivel subconștient profund, ei sunt niște automate controlate de reptilieni.

Când sclavii devin expirați sau programarea începe să li se destrame, ei sunt uciși. Așa-numitele „modele prezidențiale", cum a fost Cathy, rareori sunt lăsate să trăiască mai mult de 30 de ani. De altfel, când Cathy a ajuns la această vârstă, prin anul 1987/88, i s-a spus că acesta este ultimul ei an de viață. Din fericire, așa cum explică în carte, ea și fetița ei în vârstă de opt ani (la acea vreme) au fost salvate de un om de afaceri, Mark Phillips. Acesta cunoaște în profunzime tehnicile de programare mentală, din perioada când a lucrat ca subcontractant civil pentru Corporația Ampex, din cadrul Departamentului pentru Apărare al Statelor Unite. A avut atunci contact cu oamenii de știință care conduc acest domeniu de cercetare și i s-a permis accesul la o cunoaștere pe care marea majoritate a psihiatrilor o ignoră, după cum scrie el în *Trans Formarea Americii*. Psihiatrii, medicii și oamenii de știință sunt ei înșiși manipulați mental prin suprimarea informațiilor care le-ar permite să înțeleagă ce se întâmplă cu adevărat. Mark Phillips afirmă că el a fost considerat „sigur" din cauza mediului din care provenea și a legitimației de securitate pe care o avea, așa că a fost abordat de un anume Alex Houston, care i-a propus o afacere. Houston era la acea dată „programatorul" lui Cathy, cu care s-a și însurat la cererea controlorului acesteia, senatorul Robert C. Byrd.

Alex Houston era un violator, pedofil și traficant de droguri, fiind cunoscut ca ventriloc și hipnotizator care lucra în industria divertismentului. De altfel, el însuși avea mintea programată și ținută sub control de către alte persoane aflate mai sus în ierarhia puterii. Sarcina lui era să le mențină pe ea și pe Kelly în starea de programare, urmând instrucțiunile primite, care includeau

privare de hrană şi de apă, precum şi traume continue. Houston s-a folosit de turneele sale pentru a le conduce pe Cathy şi pe Kelly la destinaţiile lor, ocazie cu care Cathy a aflat inclusiv adevărul despre industria muzicii country din Statele Unite şi a industriei de divertisment, în general. Astfel, ea a descoperit că muzica country era folosită ca pretext de agenţiile guvernamentale pentru a distribui cantităţi uriaşe de droguri în societatea americană, dar şi ca acoperire pentru operaţiunile lor de control mental. Spre exemplu, aceste agenţii au fost cele care l-au susţinut financiar şi l-au promovat pe cântăreţul Boxcar Willie, făcând din el o vedetă a muzicii country. Parţial, această promovare a constat într-o serie de reclame de televiziune obţinute prin tehnici de înaltă tehnologie care aveau un efect hipnotic asupra telespectatorilor. Boxcar a devenit liderul unui curent muzical numit *Trenul Libertăţii* – nume de cod recunoscut internaţional pentru Proiectul Monarch de creare a sclavilor controlaţi mental. Din câte se pare, numele de Boxcar Willie nu a fost ales întâmplător, ci reprezintă în sine o afirmaţie referitoare la omul în cauză şi la rolul pe care el îl juca. Cathy afirmă că Boxcar Willie este un violator pedofil al multor femei şi copii cu mintea controlată, inclusiv al lui Kelly, pe care a violat-o în mod constant, în trei instituţii pentru bolnavi mintali diferite. În plus, este implicat foarte mult în traficul de cocaină controlat de agenţiile guvernamentale (el a fost cel la care a apelat Bill Hall, amicul lui Bill Clinton, după ce acesta l-a convins să se implice în traficul de droguri). Boxcar Willie a fost cel care a determinat mutarea „capitalei“ muzicii country la Branson, Missouri, pentru a fi mai aproape de operaţiunea CIA de trafic de droguri şi control al minţii de la Lampe.

Cathy povesteşte că foarte mulţi oameni din industria divertismentului au legături cu liderii conspiraţiei sau sunt controlaţi mental de aceştia. Unul din exem-

plele clasice este cel al lui Marylin Monroe, amanta preşedintelui John F. Kennedy. De altfel, amândoi aveau să fie ucişi. Cartea lui Springmeier şi Wheeler pe tema sclaviei prin control mental afirmă că Madonna este o astfel de sclavă. Springmeier susţine că a avut ocazia să vadă un catalog al clubului ocult pornografic Vidimax, cu sediul în New Jersey, care oferea, printre altele, o casetă video cu Madonna. Acest club bizar comercializează casete video cu oameni ucişi, canibalism şi sacrificii umane. Springmeier şi Wheeler afirmă că Madonna a fost de mică o sclavă cu mintea controlată, pe vremea când se numea Louise Ciccone şi locuia în New York East Village. Ea a fost filmată în timp ce era violată, după care violatorul a fost sacrificat. Vidimax le-a vândut membrilor săi această casetă video pentru preţul de 19 dolari. Dacă este adevărat ce susţin cei doi, că Madonna suferă de sindromul personalităţii multiple, atunci cu siguranţă nu îşi mai aminteşte nimic din această scenă. Există supravieţuitori care afirmă că Elvis Presley (membru al Societăţii Teozofice) a fost şi el un sclav cu mintea controlată, iar Cisco Wheeler, ea însăşi o fostă sclavă aflată în proces de recuperare, afirmă că a ajuns şi ea la această părere. Cel care îl controla pe Elvis era impresarul său, „colonelul" Tom Parker. După moartea lui Elvis (dacă este adevărat că a murit), Sun International Corporation a scos un album postmortem al cântăreţului intitulat *Orion,* pe a cărui copertă apărea un soare înaripat. Este vorba de un străvechi simbol egiptean şi sumerian folosit de Ordinul Templului Oriental (OTO) şi de alte grupuri ale Frăţiei. O altă sclavă cu mintea controlată este Barbara Streisand, lucru revelat în numeroase detalii de o altă sclavă aflată în proces de recuperare, Brice Taylor, în cartea ei, *Mulţumesc pentru amintiri.* O altă cântăreaţă cu mintea controlată este Lorretta Lynn, o sclavă a CIA. Aceasta este cauza vestitelor ei probleme mintale şi emoţionale. Impresarul Lorrettei, Ken Riley, este un

pedofil și cel mai bun prieten al manipulatorului lui Cathy, Alex Houston. Amândoi au legături strânse cu congresmanul american de New York, „democratul" Gary Ackerman, cel care a condus o operațiune complexă de trafic de droguri în Long Island (după câte afirmă Cathy). O altă femeie nominalizată de Mark Phillips în cartea sa ca fiind controlată mental este Seidina Reed, fiica actorului-cântăreț Jerry Reed. Seidina a fost folosită de multe ori în turnarea de filme porno împreună cu Cathy, fiind controlată de soțul ei, sadicul David Rorick (cunoscut și sub numele de Dave Rowe). Rorick a fost antrenat în tehnicile de control al minții de către Alex Houston, iar faimosul tată al Seidinei, Jerry Reed, a știut totul de la bun început (din câte spune Mark Phillips). Seidina a fost una din sclavele sexuale preferate ale prințului Bandar bin Sultan, ambasadorul Arabiei Saudite în Statele unite. Cântărețul și actorul Kris Kristofferson, pe care Phillips îl descrie ca pe un alcoolic și dependent de droguri, născut într-o familie de agenți CIA, este el însuși implicat în manipularea mentală a sclavilor, fiind profund dezechilibrat mental. Cathy povestește în cartea sa (și a afirmat public în repetate rânduri) că a fost torturată de el și de Michael Aquino prin aplicarea de șocuri electrice de înalt voltaj. Kristofferson este un iezuit și asociat de afaceri cu senatorul Robert C. Byrd, controlorul lui Cathy. El s-a folosit de poziția sa pentru a se „însura" cu Cathy în cadrul unei ceremonii înscenate, deși aceasta era măritată oficial cu Alex Houston.

Un alt psihopat și traficant de droguri faimos în toată lumea este legendarul rocker Jerry Lee Lewis, un prieten al lui Elvis Presley. Cathy povestește că a fost amenințată în repetate rânduri cu fraza: „Te vom vinde lui Jerry Lee". Alte personaje celebre pe care foștii sclavi aflați în proces de recuperare îi descriu ca fiind excesiv de brutali sunt Frank Sinatra și Ted Kennedy, fratele lui JFK. În timpul unei conferințe pe tema con-

trolului minții pe care am ținut-o în Statele Unite, am cunoscut-o pe Brice Taylor, un alt fost model prezidențial, la fel ca și Cathy. Controlorul acesteia, încă de pe vremea când nu era decât o fetiță care trăia în sudul Californiei, a fost actorul Bob Hope, un membru obișnuit al întâlnirilor de la Bohemian Grove. Aceasta a lucrat mult cu Henry Kissinger, un programator extrem de specializat, și cu Nelson Rockefeller, cel care a fost de patru ori Guvernatorul Statului New York. Când pedofilul Gerald Ford i-a luat locul lui Richard Nixon după Watergate, Rockefeller a fost numit vicepreședinte al Statelor Unite. Brice afirmă că a fost forțată să facă sex cu John F. Kennedy pe vremea când nu avea decât 12 ani, deși, din câte povestește ea: „Am fost machiată astfel încât să arăt ca de 16 ani". Springmeier și Wheeler îl citează și ei pe Bob Hope în cartea lor, afirmând că este programator de sclavi și că a fost agent al serviciilor secrete britanice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când a făcut turnee prin întreaga lume ținând concerte pentru soldați. La fel ca și mogulul media Robert Murdoch, Hope a primit titlul de „cavaler" acordat de biserica romano-catolică din Los Angeles, California. Cei doi au devenit Cavaleri ai Ordinului Sfântului Grigorie și, chiar în timp ce scriam această carte, Hope a primit un titlu onorific de cavaler din partea reginei, ceea ce l-a ridicat pe același nivel ca și Bush, Kissinger și alți câțiva aleși pe care Windsor-ii i-au răsplătit pentru serviciile aduse cauzei comune. Folosindu-se de charisma sa personală, Bob Hope a atras multe nume de la Hollywood în rețea. Numele unuia din cele mai faimoase filme ale sale este *Calea către Mandalay;* tabăra de vară a grupului superelitist de la Bohemian Grove este cunoscută sub numele de *Tabăra Mandalay*. Ce mai, Hollywood-ul și industria divertismentului sunt pline de sclavi, dar și de programatori.

Un alt nume faimos menționat de Springmeier și

Wheeler în cartea lor este al celui mai cunoscut predicator „creştin", satanistul Billy Graham. Springmeier şi Wheeler citează mai mulţi oameni care l-au văzut pe Graham „în acţiune". Toţi afirmă că acesta foloseşte sclavi sexuali din Proiectul Monarch şi că spală bani obţinuţi din trafic de droguri sub acoperirea misiunii sale evanghelice. Graham este unul din oamenii Frăţiei care se ocupă cu transmiterea mesajelor între liderii lumii. Există martori care susţin că Graham este un multiplu care îşi schimbă personalităţile, cea pe care o văd oamenii în amvon nefiind decât una dintre ele. Există însă altele care sunt foarte diferite de aceasta. „Creştinismul" este o acoperire ideală pentru foarte mulţi satanişti şi programatori de persoane. Dr. Loreda Fox afirmă în cartea ei, *Dimensiunile spirituale şi clinice ale Sindromului Personalităţii Multiple*, că: „Foarte mulţi dintre supravieţuitorii cu care am lucrat au avut părinţi satanişti cu poziţii foarte înalte în cadrul bisericii; mulţi dintre ei erau pastori". Billy Graham, un francmason de grad 33, este prieten apropiat cu George Bush şi Henry Kissinger. El s-a „rugat" împreună cu Bush într-o campanie extrem de mediatizată, după care acesta din urmă a dat OK-ul pentru măcelul din Golf. Un alt prieten al lui Graham, Allan Dulles, a fost directorul satanist al CIA care l-a finanţat pe Hitler. După război, Dulles a fost unul din principalii arhitecţi ai Proiectelor MKUltra şi Monarch. Primele trei cruciade creştine ale lui Billy Graham au fost finanţate de William Randolph Hearst, mogulul presei americane şi iniţiat de grad înalt în cadrul Frăţiei. Alte turnee mondiale ale „cruciatului" au fost finanţate de alte nume grele din rândul liniilor genealogice, precum Rockefeller, Whitney şi Vanderbilt. Principalii membri ai Asociaţiei Evanghelice a lui Billy Graham sunt francmasoni, printre ei numărându-se William M. Watson, preşedintele Corporaţiei Occidental Petroleum, al cărei proprietar este un alt fruntaş al Frăţiei, Armand

Hammer (Arm and Hammer - Brațul și ciocanul). Springmeier și Wheeler afirmă că show-urile de televiziune ale lui Billy Graham transmit mesaje care activează programul Monarch. Când familia lui Billy Graham a ajuns pentru prima oară în Statele Unite, era cunoscută sub numele de Frank, membrii ei fiind înrudiți cu Jakob Frank, liderul unei ramuri a satanismului numită sabatuanism, iar mai târziu frankism, după numele fondatorului ei. Dovezile pe care le aduc Springmeier și Wheeler în sprijinul acestor afirmații sunt covârșitoare, acoperind nu mai puțin de 24 de pagini din cartea lor. Un Model Prezidențial mi-a spus că papa Ioan Paul al II-lea este un multiplu programat, lucru care nu m-a surprins deloc.

Cathy O'Brien susține că a reușit să scape din Proiectul Monarch, împreună cu fiica ei Kelly, atunci când pe scenă a apărut Mark Phillips. Acesta afirmă că a lucrat alături de Alex Houston la o afacere de mari proporții cu Hong Kong-ul și China, ocazie cu care a aflat de la un reprezentant al Ministerului Chinez al Apărării ce învârte, de fapt, Houston, respectiv despre implicarea lui în proiectele CIA, în traficul de droguri, spălarea de bani, prostituția cu copii și sclavie. Phillips susține că informatorul său i-a adus dovezi bine documentate în sprijinul afirmațiilor sale, după care i-a spus că Houston este „un om foarte rău", crimele sale ducând „până la Casa Albă". Iată ce scrie Mark Phillips în cartea sa, *Trans Formarea Americii:*

> „Prima mea reacție în fața acelui ‚oficial' a fost că Houston este prea prost și îngălat pentru a avea vreo legătură cu ‚serviciile secrete' ale Statelor Unite. El mi-a contracarat rapid acest argument, arătându-mi o fotografie a lui Houston, care avea un rânjet demoniac pe față în timp ce făcea sex anal cu un copil negru, foarte mic și foarte speriat. Mai târziu am aflat că băiatul era haitian."

Phillips relatează în continuare că a avut un prieten, decedat la ora actuală, care a lucrat ca general în Divizia Serviciilor Secrete ale forțelor aeriene SUA, având legături strânse cu eșaloanele superioare ale serviciilor secrete ale SUA, dar și cu cele străine. Acesta i-a confirmat că CIA face comerț cu sclavi în toată lumea, povestindu-i inclusiv de Cathy și de fiica ei Kelly, două sclave aduse în stare de control mental în urma unor experiențe traumatizante. Mark Phillips spune:

> „Eram stupefiat. Primele cuvinte care mi-au ieșit din gura uscată au fost: ‚Cum pot fi scoase aceste fete din mâinile lor?'
>
> A zâmbit și mi-a răspuns: ‚Eu nu aș face așa ceva în locul tău. Chiar dacă reușești să le scoți din mâinile lor, ce vei face cu ele?' Înainte să-i pot răspunde, mi-a spus: ‚Ascultă, tu ai rămas același, dar Unchiul [SUA] s-a schimbat mult. La ora actuală, CIA, FBI-ul și Mafia au ajuns una și aceeași organizație, iar acum se fac presiuni și asupra militarilor'."

Phillips povestește că a insistat, spunându-i prietenului său că dorește să le salveze pe cele două fete, obținând în cele din urmă de la acesta codurile care declanșau controlul mental (având la bază nume și simboluri din creștinism și legate de Dumnezeu) și care i-au permis să le ia cu el pe Cathy și Kelly. El continuă, spunând că le-a dus pe mamă și fiică în Alaska, lăsând autorităților mesaje în care le spunea că nu are intenția să divulge adevărul. Le-a mai spus că „le va duce în Alaska și că se va juca cu ele fără a le spune nimic". Speranța lui era să le salveze astfel viețile, cel puțin pentru moment. Phillips mi-a spus personal că a fost ajutat de diverși oameni buni din serviciile secrete, care știu ce se întâmplă și doresc să scape lumea de acești monștri. Din câte se pare, există un „război" în desfășu-

rare în interiorul serviciilor secrete. Ajuns în Alaska, Phillips și-a folosit cunoștințele legate de controlul mental (fiind susținut și de contactele sale secrete) pentru a de-programa mintea compartimentată a lui Cathy. Procesul a fost incredibil de dificil, luându-i tot timpul și durând foarte multe luni. În cele din urmă, Cathy a început să-și aducă aminte ce s-a întâmplat, și Doamne!, ce lucruri avea de povestit! De-programarea lui Kelly a fost chiar mai dificilă decât cea a mamei sale, fetița suferind inclusiv de un astm sever din cauza traumelor la care fusese supusă. Expert CIA în controlul minții, dr. Louis Jolyon West a făcut mari eforturi să le smulgă pe Cathy și pe Kelly de lângă Mark. În cele din urmă, autoritățile s-au folosit chiar de „lege" pentru a-și asigura din nou controlul asupra celor două femei. Kelly a devenit prizonier politic aflat în custodia Statului Tennessee. Același lucru li s-a întâmplat Arizonei Wilder și lui Brice Taylor, cărora li s-au luat copiii după ce au rupt legăturile cu Frăția. Fiica lui Brice poartă tot numele de Kelly, acesta fiind unul din numele cele mai frecvente pe care le dau Illuminații copiilor născuți din aceste mame. Și ea a fost abuzată sexual de George Bush. Cathy povestește că, în timpul procesului, mass-mediei nu i s-a permis accesul în sala de judecată, iar Kelly nu a avut dreptul la un avocat independent. Tribunalul i-a interzis prin sentința finală să mai rostească vreodată cuvintele „președinte", „politică", „Noua Ordine Mondială", „control mental" și „George Bush", justificându-și decizia prin interese „de înaltă securitate". Aceste restricții au fost semnificativ reduse după publicarea cărții celor doi (O'Brien și Phillips). Autoritățile continuă să refuze și la ora actuală să o de-programeze pe Kelly, invocând Legea Securității Naționale (îmbunătățită de Reagan în anul 1984), care le permite să se folosească de această sintagmă ori de câte ori doresc să mușamalizeze un caz. Dacă ai ocazia să vezi un guvern interzicând libera cir-

culație a informațiilor și o justiție corectă sub pretextul „securității naționale", poți fi sigur că ceea ce doresc guvernanții este să-și ascundă propriul comportament criminal. Cathy și Mark afirmă că viața le-a fost pusă de multe ori în pericol, ceea ce nu i-a împiedicat să-și trimită informațiile, însoțite de dovezi video și audio clare, unei liste întregi de politicieni SUA, agenții guvernamentale și grupuri de presiune, inclusiv candidatului prezidențial Bob Dole, un alt fruntaș al Frăției. Singurul răspuns pe care l-au primit a fost o tăcere asurzitoare.

Cathy susține că a asistat la multe discuții despre Noua Ordine Mondială care confirmă afirmațiile pe care le-am făcut atât eu, cât și foarte mulți alții pe această temă, inclusiv despre planurile unei lovituri militare în Statele Unite. Așa cum atestă experiențele lui Cathy, încercarea de a prelua controlul global asupra lumii nu este o simplă teorie, ci o REALITATE. Ea se petrece chiar sub ochii noștri. Cathy povestește că i-a auzit atât pe Reagan, cât și pe Bush insistând asupra faptului că singura cale de a obține „pacea mondială" este „controlul mental al maselor". Ea afirmă că a putut asista la nașterea proiectului legat de Noua Ordine Mondială, intitulat *Education 2000*, pe când se afla sub controlul unui alt programator și torționar, reptilianul Bill Bennett, un controlor al minții educat de iezuiți care a devenit secretar de stat însărcinat cu problemele educației în administrația Reagan, și apoi în cea a lui Bush. În această perioadă, ea a fost plasată sub controlul asociatului lui Bill Bennett, Lama Alexander, fostul Guvernator al Statului Tennessee, împreună cu care a fost forțată să ia parte la un ritual satanic într-un cartier select al orașului Nashville. Fratele lui Bill Bennett, Bob, care a violat-o la rândul lui pe Kelly la ceremonia de la Bohemian Grove din anul 1986, a fost oficialul însărcinat de George Bush să ducă „războiul împotriva drogurilor"! Măcar de un

lucru putem fi siguri: că lui Bennett nu îi lipsea experiența în acest domeniu! Frații Bennett sunt cei doi reptilieni care i-au permis lui Cathy să trăiască experiența pe care am descris-o la începutul cărții, când le-a putut vedea adevărata față. Cathy mai spune că a fost folosită pentru a compromite şi pentru a face „favoruri" unor politicieni-cheie, pentru ca aceştia să-şi dea acordul în vederea proiectului *Education 2000.* Cu această ocazie, ea a aflat că scopul acestui proiect (cunoscut şi sub numele de *America 2000* sau *Global 2000)* este de a spori puterea de „învăţare" a copiilor, distrugând în acelaşi timp capacitatea lor de a gândi singuri. Copiii noştri sunt controlaţi mental în fiecare zi la şcoală, iar marea majoritate a profesorilor nici măcar nu îşi dau seama de ce fac, fiind condiţionaţi ei înşişi de acelaşi sistem. Am un prieten care lucrează în domeniul cercetării educaţiei din Marea Britanie, care a avut acces la sondaje nedate publicităţii care arată că elevii pun din ce în ce mai puţine întrebări despre „faptele" care li se comunică la şcoală, mai ales după ce ajung la liceu.

Cathy afirmă că Statele Unite nu reprezintă decât un instrument pentru manipulatori. George Bush s-a referit la Noua Ordine Mondială ca la „adevărata sa lume" şi s-a lăudat de multe ori cum le-a spus altor lideri ai lumii, precum regele Fahd al Arabiei Saudite, ce trebuie să facă şi să spună. Cu siguranţă, acest lucru este valabil şi în cazul lui Saddam Hussein, cu care Bush a făcut afaceri cu petrol de sute de milioane de dolari (vezi *Şi adevărul vă va face liberi).* Secretarul de stat al SUA (fost ambasador al ONU) Madeleine Albright este şi ea o iniţiată a Frăţiei. Personal, obişnuiesc să îi spun „Marea Preoteasă a politicii Statelor Unite". Odată, George Bush s-a referit la ea (în prezenţa lui Cathy), numind-o: „Maica Stareţă a tuturor surorilor (sclave)". Albright cunoaşte programul de creare a sclavilor controlaţi mental şi îl susţine fără re-

zerve, ceea ce nu a împiedicat-o să dea lecții altora pe tema drepturilor omului în fața camerelor de luat vederi, în calitate de ambasador al Statelor Unite, iar apoi de secretar de stat. Cathy își amintește de un episod în care a participat la o petrecere la Casa Albă la care era invitat și Brian Mulroney, primul ministru canadian (și violator de copii), alături de Reagan și Albright. După ce politicienii au vorbit îndelung despre drepturile omului, Cathy și alte sclave, inclusiv una controlată de senatorul american Arlen Spector, au fost duse în dormitorul Casei Albe. După ce le-a activat programul corespunzător, Brian Mulroney le-a violat pe rând. Cathy povestește că una din sclave avea pe încheietura mâinii stângi un tatuaj al unui trandafir roșu, pe care l-a observat și la Mulroney și la alți politicieni, ceea ce înseamnă că fac parte din Ordinul Trandafirului, o grupare de elită a rozicrucienilor. Din același ordin fac parte, de pildă, Clinton, Bush, Byrd, Bennett și Trudeau. Cu atât mai interesantă mi se pare schimbarea siglei Partidului Laburist din Marea Britanie într-un trandafir roșu, prin anii '80.

Mulți controlori de sclavi au tot timpul la ei un carnețel (mai recent, un laptop) în care au notate codurile și simbolurile care declanșează diferitele programe ale acestora. Alții le memorează pur și simplu. Informațiile din fișele sclavilor includ metodele de tortură la care au fost supuși aceștia, datele la care au fost practicate ele și codurile propriu-zise, scrise în limba ebraică „enohiană" (limbajul „magic" vorbit în școlile misterelor egiptene) sau cu ajutorul simbolurilor druidice. Scara la care se desfășoară aceste operațiuni depășește pur și simplu orice imaginație. Am o cunoștință care mi-a spus că există mii de copii ținuți în cuști la Centrul Naval de la China Lake, Ridgecrest, în deșertul Californiei, despre care am mai vorbit. Între Los Angeles, San Bernardino Valley și Las Vegas există regiuni întinse ocupate de Forțele Armatei Statelor

Unite. Aceasta este, de altfel, şi una din cele mai întinse zone de pe planetă în care se practică satanismul pe scară mare. Ea include baza aeriană Edward, China Lake şi oraşul Bakersfield. Springmeier şi Wheeler afirmă că alte locaţii din apropiere de China Lake în care se practică programarea sunt magazinul şi taverna Papa Ludo, care au un centru secret de programare subteran, precum şi Castelul lui Scotty din Valea Morţii. Personalul CIA care operează la China Lake este cazat la Hideaway Tavern. La nord-vest de baza aeriană din China Lake, autorităţile cu construit o hexagramă (o stea a lui David sau un sigiliu al lui Solomon), fiecare secţiune având o lungime de o jumătate de kilometru. Aceste zone conduc către deşertul Nevadei, unde există tot felul de operaţiuni ale Frăţiei, în jurul oraşului care le aparţine în totalitate, Las Vegas. Am vizitat personal aceste locuri şi pot să confirm că sunt printre zonele cu vibraţia cea mai teribilă pe care am experimentat-o vreodată.

Interesant este faptul că afirmaţiile lui Springmeier şi Wheeler sunt susţinute şi de alte surse. Acestea susţin că „loturi" de 1000, 2000 sau 3000 de copii sunt ţinute în Centrul Naval de la China Lake în hangare uriaşe, în cuşti suprapuse până la tavan. Cunoscute sub numele de „Coliviile Ciocănitoarei", aceste cuşti sunt electrificate, iar copiii sunt torturaţi cu şocuri electrice puternice. Un supravieţuitor al Proiectului Monarch povesteşte că a văzut rânduri nesfârşite de cuşti şi că unul dintre programatori era îmbrăcat în haine preoţeşti. Curentul electric care trece prin aceşti cuşti scoate un uşor zumzet. Supravieţuitorul povesteşte că mulţi copii au fost sacrificaţi de oameni în robe negre, cu glugi trase pe cap, chiar în faţa celorlalţi copii, pe un fel de altar din marmură. Charles Manson a fost un sclav programat în China Lake, iar cultul său şi-a avut sediul la numai 45 de minute de mers cu maşina de ferma lui Myers şi

Barker. Josef Mengele (dr. Green sau Greenbaum) şi Ewen Cameron (dr. White) au lucrat amândoi la China Lake, după război, când instituția şi-a schimbat numele în Stația de Testare a Bazei Navale (NOTS).

Supraviețuitorii de la China Lake îşi mai amintesc de nişte flash-uri luminoase cu care erau orbiți, menite să creeze o minte disociată, în special în cazul celor programați. Aşa se explică – printre altele – prezența stroboscoapelor în discotecile moderne, dar şi la concertele de muzică pop sau rock. Operațiunea de la China Lake este strâns legată de Institutul Tehnologic din Passadena, California. Copiii sunt transportați la China Lake cu trenul, autobuzul sau pe calea aerului. Una din principalele rute de livrare este pe calea aerului, pornind de la aeroportul de la Santa Rosa, de lângă Bohemian Grove. Acesta a fost construit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când a funcționat ca bază de antrenament. FEMA, Agenția Federală pentru Managementul Situațiilor de Criză, are aici o stație radio. FEMA este agenția guvernamentală oficială pentru reacții rapide în caz de dezastre precum uraganele sau tornadele. În realitate, ea reprezintă unul din principalele instrumente ale Frăției, care construieşte lagăre de concentrare pe teritoriul Statelor Unite cu o capacitate de mii de persoane. Nu este doar o simplă teorie, căci există casete video filmate în câteva din aceste locuri. Prin mijlocul lor trec căi ferate, la fel ca în cazul celor naziste. Gardurile din sârmă ghimpată, create inițial pentru a-i ține pe oameni la distanță, sunt folosite acum pentru a-i ține pe prizonieri în interior. Teoretic, aeroportul de la Santa Rosa ar trebui să fie închis, dar în realitate de pe el decolează în fiecare noapte avioane care nu-şi aprind luminile decât după ce s-au ridicat la câteva sute de metri în aer. Ele aterizează dimineața devreme la China Lake. Dacă ți se pare că numărul copiilor implicați în acest proiect este exagerat de mare, pot să-ți spun că el nu reprezintă decât o

fracțiune infimă din totalul copiilor folosiți în proiecte de control mental și în ritualuri satanice în întreaga lume. Copiii provin din programe genetice, de la agențiile de adopție; unii sunt răpiți din țările lumii a treia, iar alții sunt vânduți de propriii lor părinți. În sfârșit, mai sunt și cei proveniți din rețeaua de Agenții pentru Servicii Sociale. Aceste organizații au în principal misiunea de a găsi copii cu caracteristici genetice potrivite pentru acest proiect. Grupul cel mai cunoscut este o organizație a CIA/FBI numită *The Finders* (n.tr. Găsitorii). Există, de asemenea, copii programați să caute și să găsească alți copii. Unul din cazurile care au ieșit la iveală a fost cel al avocatului american Patrick Gagel, care a transportat în Peru 3000 de copii pentru „adopție" de care nu s-a mai auzit apoi niciodată nimic. Gagel a fost arestat de poliția peruviană, dar a fost eliberat în urma presiunilor făcute „de sus". Faptul că cei care săvârșesc asemenea orori sunt situați deasupra legii revine frecvent în povestirile supraviețuitorilor. Don Ecker, directorul unei rețele de investigații a OZN-urilor, cunoscută sub numele de MUFON, cu sediul în Idaho, a scris în numărul din iulie/august 1989 al revistei *UFO:*

> „Potrivit unui raport recent sosit din Westchester County, New York, cercetătorii au descoperit că nu mai puțin de 3000 de copii erau dați dispăruți, într-un loc din acel district în care există numeroase mărturii ale prezenței OZN-urilor și în care s-au raportat multe răpiri de persoane. Deși polițiștii au făcut o anchetă detaliată, copiii nu au fost găsiți la centrele pentru fugari sau în alte instituții. Atât cercetătorii, cât și oamenii legii sunt consternați."

Controlul minții în cadrul Elitei

Oamenii de știință ai Frăției și-au dat seama că puterea disociativă a minții se poate transmite ușor de la o generație la alta prin intermediul geneticii. Așa se

explică de ce CIA a pus ochii pe Cathy O'Brien încă de când aceasta avea o vârstă foarte fragedă. Părinții lui Cathy fuseseră ei înșiși abuzați sexual pe când erau mici, transmițându-i astfel propria capacitate mentală de disociere pentru a putea face față traumelor suferite în copilărie. Copiii născuți din astfel de părinți sunt mult mai predispuși să fie controlați prin procesul de disociere declanșat ca urmare a unor traume. De altfel, cel mai elocvent exemplu în această direcție sunt chiar liniile genealogice ale Frăției. Acestea își supun copiii unor traume și abuzuri cumplite, tradiție perpetuată apoi genetic din generație în generație, care îi face pe acești copii cu deosebire deschiși față de procesul de disociere și control mental. Există mărturii care susțin că acești părinți își supun copiii unei serii de teste încă de la vârsta de 18 luni, pentru a vedea care dintre ei sunt mai predispuși către disociere mentală. În continuare, ei sunt programați de-a lungul întregii copilării să gândească așa cum dorește Frăția, ducând Agenda acesteia mai departe. Practic, cei controlați mental îi controlează mental pe alții. Potrivit mărturiilor lui Cisco Wheeler și ale multor alte victime și terapeuți implicați în tratarea lor, familiile Elitei își concep copiii în cadrul unor ritualuri antice, astfel încât aceștia sunt programați chiar înainte de a se naște. Unul din aceste ritualuri pre-maritale este numit *Ceremonia Copilului Lunii.* Mamele care dau naștere unor asemenea „copii ai întunericului" sunt numite „Rosemary" (n.tr. textual: rozmarin, dar și Rose-Mary - trandafirul lui Mary). Roman Polanski, soțul actriței Sharon Tate, asasinată de membrii cultului lui Charles Manson, a făcut un film intitulat *Copilul lui Rosemary.* Subiectul filmului era o femeie însărcinată de un demon materializat în urma unui ritual satanic. De-a lungul secolelor, adepții Frăției au înțeles că, în cazul în care chinuiești un copil chiar în pântecul mamei, mintea acestuia se va disocia cu ușurință. De aceea, mamele sunt torturate în

timpul sarcinii, pentru a traumatiza astfel copiii din pântecele lor. De pildă, fetușii sunt înjunghiați cu ajutorul unor ace introduse în pântecul mamei. Mulți se nasc prematur din cauza acestor procedee, lucru de care se ține apoi seama în procesul de selecție a lor.

Un copil care face dovada unui instinct de supraviețuire puternic, născându-se prematur, va manifesta de regulă același spirit și în timpul programării prin traume pe care foarte puțini copii le-ar putea suporta. După naștere, copilul este repartizat unui programator. De regulă, este vorba de o femeie, deși sunt și cazuri de programatori bărbați. Copiii Elitei sunt lăsați, de regulă, pe mâna unei programatoare, cunoscută în ierarhia Frăției sub numele de *Marea Doamnă*. Copiii sunt legați prin mii de fire psihice de programatoarea lor și sunt învățați să depindă întru totul de ea. Scopul este de a-i manipula astfel încât să-și privească programatoarea ca pe o zeiță. Copiilor nu li se permit legături cu alte persoane, în afara programatoarei. Relația lor cu aceasta are la bază adorația, obediența și dependența. Sunt învățați să-și asculte fără crâcnire programatoarea, iar mai târziu să-și însușească Agenda și ierarhia Frăției. Încă din primele zile de la naștere, sunt învățați să nu mai plângă, printr-o serie de pedepse și răsplate, integrate într-un sistem cunoscut sub numele de *mecanismul modificării comportamentului*. Altfel spus, sunt transformați în roboți încă de la cea mai fragedă vârstă. Una din tehnicile de bază constă în a le acorda o iubire și o afecțiune intensă până la vârsta de 18 luni, retrăgându-le apoi acest sentiment și înlocuindu-l cu o cruzime extremă. Procedeul este cunoscut sub numele de „bomba iubirii", iar trauma pe care le-o provoacă copiilor înlocuirea afecțiunii cu cruzimea este devastatoare. Li se permite totuși să se lege afectiv de un animal de casă, care este omorât apoi sub ochii lor. Astfel, programatoarea pe care copilul o adora mai presus de orice devine dintr-o dată persoana de

care el ajunge să se teamă cu o intensitate la fel de mare. Springmeier și Wheeler (aceasta din urmă fiind ea însăși o victimă a programării guvernamentale) afirmă în cartea lor:

„Toate metodele imaginabile sunt folosite pentru a copleși simțurile copiilor ținuți în cuști, creând în mintea lor o disociere. Mirosuri fetide de excremente și de mâncare stricată le distrug simțul mirosului. Sunt hrăniți cu sânge, pentru a le perverti simțul gustului. Simțul auzului le este afectat prin incantații ale programatorilor îmbrăcați în robe satanice, prin bătăi puternice de tobe, prin bâzâitul curentului electric care trece continuu prin pereții cuștilor și printr-un bombardament cu ultrasunete. Simțul echilibrului le este afectat prin învârtirea cuștii și balansarea ei, dându-le copiilor mici senzația că vor cădea. Peste toate, copiii sunt privați de somn și sunt drogați...

...Cea de-a patra etapă constă în a priva copiii de tot ce este frumos și nobil în această lume. Ei sunt ținuți în cuști și chinuiți cu șocuri electrice. Simțurile lor sunt întinse la maxim, până când cedează, devenind amorțite. Martorii oculari care i-au văzut pe acești copii i-au descris ca pe niște zombi... În cea de-a patra etapă, copiii sunt înfometați, ținuți în frig și goi. Când, după o suferință de 42-72 de ore, își văd în sfârșit maestrul sau îngrijitorul iubit, ei se simt fericiți și se disociază de durerea și suferința ultimelor ore. Ei cred că vor primi în sfârșit ajutorul pe care îl așteaptă. Programatorul își arată însă latura cea mai demoniacă. Pentru a face față acestei noi lovituri, prin care persoana în care aveau cea mai mare încredere nu numai că îi respinge, dar îi și rănește, mintea lor continuă să se disocieze, proces care a început încă de la naștere."

Cum pot fi inițiații Frăției atât de inumani? Pentru că sunt reptilieni și nu cunosc emoțiile pe care le simțim noi. Acest tratament acordat copiilor din liniile genealogice are ca scop înlăturarea oricărei urme de

conştiinţă care le-ar putea zdruncina vreodată puterea, manifestându-se în toată plenitudinea sinelui uman. Cei mai mulţi copii aleşi în vederea programării sunt foarte inteligenţi, căci s-a descoperit că cei lipsiţi de inteligenţă nu pot fi programaţi pe nivelul dorit. Springmeier şi Wheeler susţin că progeniturile Elitei alese pentru a avansa mai târziu în cadrul ierarhiei sunt duse încă de la vârsta de trei ani în faţa Marelui Consiliu Druidic, unde sunt prezentaţi reginei-mame, care îşi dă sau nu acordul. În acest context, este interesantă afirmaţia făcută de George Bush în faţa lui Cathy O'Brien, potrivit căreia Madeleine Albright, ambasadoarea Statelor Unite la ONU şi secretarul de stat al SUA, ar fi „Maica Stareţă a tuturor sclavilor". Repet ceea ce am mai spus, că acest Mare Consiliu Druidic nu are nimic de-a face cu miile de oameni care se consideră druizi moderni şi care nu au nimic în comun cu aceste evenimente. Este important să înţelegem că folosirea unui anumit nume de către Frăţie nu înseamnă neapărat că toţi cei care folosesc acel nume sunt implicaţi. Marea majoritate a druizilor pe care i-am cunoscut în Marea Britanie sunt oameni minunaţi şi plini de iubire, şi în niciun caz nu doresc să atrag o anatemă asupra lor. Dimpotrivă.

Candidaţii cei mai preferaţi pentru programare sunt cei albi, cu părul blond şi ochii albaştri, fără defecte fizice. Liniile genealogice ale Frăţiei nu sunt numai cele care poartă numele acestor familii, ci şi cele neoficiale, în special femeile de prăsilă, care le nasc copii membrilor acestor familii. Există copii înrudiţi cu liniile genealogice oficiale, dar care nu sunt purtători ai numelor acestor familii, întrucât au fost concepuţi sau crescuţi de alte femei, la fel de atent alese de Frăţie. Există, de asemenea, copii născuţi chiar de femei din liniile oficiale, dar care sunt trimişi de mici la familii adoptive, aşa cum a fost cazul lui Sir Francis Bacon, la fel cum există mame care „nasc" dintr-o dată, ca şi cum

ar fi fost însărcinate (lucru care, evident, nu s-a întâmplat). Aceşti membri neoficiali ai Frăţiei pot fi plasaţi apoi în poziţii de putere, în politică, afaceri, bănci, armată şi mass-media, fără ca opinia publică să se revolte că membrii aceloraşi familii îi conduc generaţii la rând.

Copiii care nu sunt supuşi unor naşteri traumatizante şi a căror programare nu începe înainte de naştere sunt nevoiţi totuşi să-şi înceapă „educaţia" până la vârsta de şase ani, căci mai târziu acest tip de programare devine mult mai dificil. Există şi copii aduşi în program după această vârstă, dar aceste cazuri sunt rare. Aceştia sunt supuşi unor torturi încă şi mai cumplite, pentru a diviza minţile lor deja parţial dezvoltate. Programatorii descoperă ce fobii şi ce temeri au aceştia, folosindu-le apoi pentru a-i îngrozi. De pildă, unii copii sunt lăsaţi în locuri întunecate, în care mişună păianjenii şi şerpii. Li se spune apoi că, dacă vor „face pe morţii", păianjenii şi şerpii nu-i vor muşca. Altfel spus, sunt încurajaţi să se disocieze. Pentru a scoate şi mai mult în evidenţă această idee, sunt lăsaţi să doarmă în sicrie. Sunt forţaţi să ucidă şi să mănânce alţi copii şi sunt scufundaţi în băi cu excremente, urină şi sânge. Marea majoritate a copiilor sclavi experimentează toate aceste orori până la vârsta de 4-5 ani. Unul din simptomele comune ale programării şi abuzurilor sexuale la care sunt supuşi copiii sunt tulburările alimentare, de genul bulimiei. Asta nu înseamnă că orice caz de bulimie la copii este neapărat provocat de astfel de traume, dar simptomul apare cel mai des în cazul copiilor abuzaţi în mod regulat în cadrul unor ritualuri şi controlaţi mental, la fel ca şi tentativele de sinucidere şi auto-mutilarea. Incapacitatea de a menţine o relaţie de cuplu stabilă este un alt simptom, la fel ca şi zbaterea pleoapei stângi. Cathy O'Brien povesteşte că odată a fost torturată prin introducerea unui ac în ochi. Această traumă oculară, la care se

adaugă uneori şi introducerea unui cip în spatele retinei, este foarte frecvent întâlnită la persoanele programate. Baronul Guy de Rothschild are ochiul stâng aproape paralizat. Este unul dintre cei mai mari programatori de sclavi, dar nu este exclus să fi fost el însuşi supus unor tratamente similare în copilărie, în perioada în care a fost pregătit pentru rolul său în cadrul Frăţiei. Programatorii creează monştri, care formează apoi noua generaţie de monştri, iar întregul proces este controlat de reptilieni. Principalul obiectiv este anihilarea voinţei copilului, astfel încât acesta să facă exact ce i se spune, fără a crâcni. Acelaşi scop şi aceleaşi metode se aplică astăzi în sistemul educativ din Marea Britanie, extinzându-se rapid şi în restul lumii, căci el este cel care îi va da pe liderii şi administratorii de mâine ai Frăţiei, cei care vor implementa următoarea etapă a Agendei reptiliene.

Tehnica amintirilor false

Când Cathy O'Brien şi mii de alte persoane din întreaga lume au început să-şi recupereze amintirile abuzurilor îndurate, autorităţile au ripostat creând o organizaţie numită Fundaţia Sindromului Amintirilor False (FMSF - *False Memory Syndrome Foundation),* care nu se ocupă cu altceva decât cu discreditarea poveştilor lor. FMSF a fost înfiinţată în anul 1992, în Statele Unite, de soţii Pamela şi Peter Freyd (acesta din urmă matematician la Universitatea din Pennsylvania), ambii acuzaţi de fiica lor, Jennifer, că au abuzat de ea pe vremea când era copil. Filiale ale Fundaţiei Sindromului Amintirilor False au apărut rapid şi în alte ţări, inclusiv în Marea Britanie. În consecinţă, mulţi ziarişti au scris articole profund distructive, discreditând complet amintirile legate de tehnicile de control mental şi de abuzurile ritualice, pe care le-au etichetat drept iluzii. FMSF pretinde că victimele abuzurilor suferă, de fapt, de amintiri false şi nu-şi mai aduc

aminte ce s-a întâmplat în realitate. Desigur, şi această variantă poate fi adevărată, dar Fundaţia Sindromului Amintirilor False nu se mulţumeşte doar cu „câteva" cazuri. Ea şi-ar dori să anuleze toate amintirile de acest fel, ceea ce este - în mod evident - o prostie. Această instituţie a aruncat anatema asupra unor terapeuţi responsabili, acuzându-i că ei sunt cei care introduc aceste amintiri în minţile clienţilor lor. Desigur, nimeni nu explică de ce ar face terapeuţii aşa ceva şi nici cum este posibil ca nişte oameni care nu au uitat niciodată de abuzurile sexuale şi satanice pe care le-au suferit în copilărie să sufere de amintiri false. Un consultant „ştiinţific" al FMSF, dr. Harold Merskey, a depus chiar mărturie într-un tribunal, afirmând că o femeie care pretindea că doctorul ei a abuzat sexual de ea pe vremea când era copil ar putea suferi de sindromul amintirilor false, deşi doctorul fusese deja închis de mai multe ori pentru activităţi de pedofilie pe care le-a recunoscut. Merskey nici măcar nu a examinat femeia, afirmând că a ajuns la această concluzie doar observându-i comportamentul la tribunal!

Unul din liderii FMSF, dr. Ralph Underwager, a fost forţat să demisioneze când s-a dezvăluit public că el şi soţia sa, Hollinda Wakefield, au dat în anul 1993 un interviu unei reviste olandeze de pedofilie numită *Paedika,* în care doctorul a afirmat că sexul cu copii este o expresie a „poruncii divine de a iubi". Trei din membrii comitetului de conducere a Fundaţiei Sindromului Amintirilor False din Statele Unite au fost dr. Martin Orne, unul din cei mai notorii controlori mentali ai CIA, care lucrează pentru Universitatea din Pennsylvania; dr. Louis Jolydon „Jolly" West de la Universitatea din California, un alt controlor CIA cu o reputaţie absolut sinistră (despre el, ca şi despre Orne, am vorbit pe larg în *Şi adevărul vă va face liberi);* şi James Randi, un magician cunoscut sub porecla de Randi cel Uimitor. Am ascultat o înregistrare audio a

acestui om „uimitor" propunându-le unor băieți adolescenți să facă sex cu el și lăudându-se cu „scula lui de 25 de centimetri". Dar, cine știe, poate că și această bandă audio este tot o „amintire falsă" a mea. Randi a fost folosit, de asemenea, pentru a discredita puterile și fenomenele extrasenzoriale prin intermediul unei organizații penibile, numite Comitetul pentru Investigarea Pretențiilor Paranormale sau CSICOP, condusă de Paul Kurtz, președintele editurii Prometheus Books, care publică lucrările lui James Randi și cărți despre aventuri sexuale ale copiilor cu adulții. Kurtz este profesor emerit de filozofie la Universitatea Statului New York din Buffalo. Un alt membru al CSICOP, Vern Bulough, profesor la Facultatea de Științe Naturale și Sociale de la Universitatea din New York, este redactor însărcinat cu „sexualitatea umană" la editura Prometheus Books. Este inclusiv membru în comitetul director al revistei olandeze de pedofilie *Paedika*, cea care i-a luat un interviu lui Ralph Underwager despre Fundația Sindromului Amintirilor False. Așadar, avem mai mulți oameni care sunt simultan membri în FMSF și CSICOP. Ce încrengătură de interese! Pentru acești indivizi, discreditarea fenomenelor extrasenzoriale, a vieții de după moarte și a amintirilor despre abuzurile suferite în copilărie reprezintă același lucru. La urma urmei, ce au în comun cele două organizații? Un singur lucru: ele servesc aceeași Agendă a Frăției prin suprimarea expunerii în fața opiniei publice a amintirilor despre abuzurile ritualice și despre controlul mental la care sunt supuși oamenii, dar și a cunoașterii adevăratei naturi a vieții. Nu încetez să rămân uimit de insistența cu care anumiți „cercetători" ai „teoriilor conspiraționiste" contestă existența Proiectului Monarch și munca extrem de detaliată și de documentată a unor autori ca Springmeier și Wheeler. După ce citești cartea acestora din urmă, nu poți să nu te întrebi dacă ceilalți sunt doar săraci cu duhul sau fac ei înșiși parte din Agenda Frăției de îndepărtare a oamenilor de adevăr. Acești

cercetători contestă cărțile „conspiraționiste" și experiența personală a unor oameni de valoarea lui Springmeier și Wheeler, aducând aceleași argumente străvechi, dar fără a face ei înșiși cercetări originale.

Cât de ușor este să îi ții pe oameni în ignoranță după ce ai distrus toate documentele care atestau implicarea reptilienilor în istoria umanității, servindu-le o viziune distorsionată asupra vieții și a adevărului. Sărmanii oameni au ajuns atât de rupți de realitate, încât chiar și atunci când li se prezintă o viziune mai apropiată de adevăr continuă să râdă ironic sau să conteste vehement că există satanism și politici de control mental. „Ei nu ar face niciodată așa ceva", aud mulți oameni spunând. O, da, ar face-o, ba o fac chiar acum, și chiar în această clipă există cineva care suferă din cauza lor! Reptilienii își văd liniștiți de implementarea dictaturii lor globale tocmai pentru că oamenilor nu le pasă de ceea ce se întâmplă cu adevărat în lumea în care trăiesc și cine sunt cei care le controlează viețile, lor și copiilor lor. Sunt atât de împovărați de datorii și de teamă, încât preferă să-și țină capetele plecate și ochii închiși; alții sunt mai preocupați de prețul berii, de ultimul „scandal" din telenovela favorită sau de jocul echipei preferate de fotbal pentru a-și mai bate capul cu astfel de probleme „abstracte". Odată, Michael Aquino, satanistul care lucrează la Departamentul pentru Războiul Psihologic al Guvernului Statelor Unite, i-a spus lui Cathy O'Brien: „95% din oameni doresc să fie conduși de restul de 5%. Ei nu doresc să știe nimic din ceea ce se întâmplă cu adevărat la guvernare". Cât de adevărat, și cât de trist! Celor care sunt mai preocupați de prețul berii sau de rezultatul echipei lor favorite de fotbal le recomand următorul citat din cartea lui Cathy, în care aceasta povestește ce i s-a întâmplat în mod repetat, ei și fiicei ei, Kelly:

> „După fiecare contact cu George Bush, Kelly se îmbolnăvea grav. Făcea temperatură de 40 de grade,

voma şi avea dureri cumplite de cap care o ţineau la pat timp de trei zile [aceste simptome sunt specifice traumelor suferite ca urmare a unor şocuri electrice cu voltaj ridicat]. Acestea erau singurele dovezi ale torturilor pe care le suferea, în afara arsurilor îngrozitoare de pe piele. Houston mi-a interzis de fiecare dată să chem un doctor, iar Kelly nu-mi permitea să o mângâi, plângându-se că o doare prea tare capul pentru a suporta chiar şi cea mai mică atingere. Într-adevăr, nu făcea nicio mişcare ore întregi. Kelly se plângea frecvent de dureri cumplite în zona rinichilor, iar rectul ei sângera abundent timp de o zi sau două după ce Bush abuza sexual de ea. Propriul meu control mental mă împiedica să o ajut sau să o protejez în mod real. Văzându-mi copilul într-o asemenea stare îngrozitoare, nebunia mea s-a amplificat, făcându-mă şi mai neputincioasă, până la salvarea noastră de către Mark Phillips, în anul 1988.

Rectul sângerând al lui Kelly era unul din indiciile fizice ale perversiunilor pedofile ale lui George Bush. L-am auzit de multe ori lăudându-se cu abuzurile sale sexuale asupra ei. Se folosea de acest instrument şi de ameninţările la adresa mea pentru a mă controla pe mine. Ca şi cum violul de către un preşedinte pedofil nu ar fi de ajuns pentru a traumatiza un copil, Bush se folosea inclusiv de echipament electronic NASA şi de droguri pentru a destabiliza şi mai puternic mintea lui Kelly. El o întreba frecvent: „Cui ai de gând să-i spui?" şi îi repeta: „Am să te supraveghez în permanenţă", îngrozind-o şi mai mult. Torturile sistematice şi traumele pe care le-am îndurat personal pe vremea când eram copil mi se par acum floare la ureche pe lângă devastarea fizică şi psihică pe care a lăsat-o George Bush în mintea şi în sufletul fiicei mele."

Ştiu că ţi-a fost foarte greu să citeşti acest capitol, dar a venit vremea să te trezeşti. Toate acestea TREBUIE să înceteze!

CAPITOLUL 3
Limbajul secret

Inițiații societăților secrete au avut întotdeauna un cod de comunicații, folosind anumite fraze, cuvinte, strângeri ciudate de mână și simboluri. Există, de asemenea, o serie de „semnături" ale Frăției care fac parte din limbajul lor secret și pe care le putem vedea pretutindeni în zilele noastre. Din cauza creierului lor reptilian, acești oameni sunt obsedați de ritualurile și de simbolurile lor și nu am să obosesc să repet acest lucru, căci în acest fel pot fi depistați cu ușurință.

Cele mai uzitate simboluri sunt torța aprinsă (simbolul cunoașterii) și soarele. Inițiații care ating un anumit nivel în cadrul ierarhiei piramidale sunt considerați „iluminați", de unde și simbolismul torței aprinse. Una din legendele cele mai des întâlnite în Antichitate este cea a eroului care fură focul (cunoașterea) de la „zei", dăruind-o oamenilor (adică celor aleși, inițiații). Potrivit *Cărții lui Enoh,* printre Privitorii care au dăruit cunoașterea avansată umanității s-au numărat și Azazel și Shemyaza. Cel mai faimos simbol al acestor Privitori este zeul grec Prometeu, despre care legenda afirmă că s-a născut în Munții Caucaz. La Centrul Rockefeller din New York există la ora actuală o statuie din aur a lui Prometeu (aurul este el însuși metalul solar al zeilor), care ține în mână focul sau lumina cunoașterii, conform legendei *(vezi secțiunea cu ilustrații).* Pentru Rockefeller-i aceasta nu reprezintă o simplă statuie, ci simbolul întregului scenariu în care sunt implicați. Statuia Libertății este un alt simbol al Frăției, cu torța sa aprinsă în mâna ridicată. Ea veghează asupra Portului New York, iar americanii cred că reprezintă un simbol al „libertății", așezat la intrarea în Tărâmul Celor Liberi. Nimic nu este mai departe de adevăr.

Statuia Libertății a fost dăruită municipalității orașului New York de către francmasonii francezi, iar imaginea ei în oglindă veghează asupra Parisului de pe o insuliță situată în mijlocul Senei. Aceste statui ale libertății sunt reprezentări ale Reginei Semiramida, ale lui Isis și ale celorlalte simboluri ale Zeiței-Mamă, toate având în jurul capului același halou țesut din razele soarelui. Aceasta este maniera în care îl simbolizau anticii pe zeul-soare. Torța aprinsă nu este un simbol al libertății, ci unul al iluminaților, adică al Elitei reptilo-ariene. Statuia Libertății este un simbol al Frăției care înseamnă: „Noi controlăm această țară și vă spunem direct acest lucru, dar voi sunteți prea proști pentru a înțelege!". Torța este semnătura cea mai evidentă a Frăției.

Când Frăția l-a asasinat pe Președintele Kennedy în anul 1963, ea și-a lăsat semnătura pe mormântul său din Arlington sub forma unei flăcări care arde inclusiv la ora actuală. După crima din Dallas, francmasonii au înălțat un obelisc în Dealey Plaza, la câțiva metri de locul în care a fost împușcat Kennedy. În vârful monumentului există, desigur, o torță aprinsă. Când Diana, Prințesa de Wales, a fost asasinată la Paris, în tunelul Pont de l'Alma, „altarul" închinat ei, la care oamenii au adus flori și au plâns-o, a fost un simbol mare și auriu al aceleiași flăcări „eterne" ținute de două Statui ale Libertății, situat chiar deasupra tunelului în care mașina ei s-a izbit de cel de-al treisprezecelea stâlp de susținere. O simplă coincidență, desigur! Pe insula pe care se afirmă că ar fi înmormântată există o altă reprezentare a aceleiași torțe. Frăția declară astfel că ea i-a ucis pe Kennedy și pe Diana, dar cei care nu îi înțeleg limbajul simbolic nu își dau seama de acest lucru. Flacăra aprinsă de la Jocurile Olimpice are aceeași semnificație. Ori de câte ori văd oficialii marilor orașe ținându-și respirația la aflarea locației noii olimpiade îmi vine să râd. Aceste lucruri sunt sta-

bilite cu mulți ani înainte, în strict acord cu Agenda Frăției și cu interesele de moment ale acesteia. Ai fi putut crede că centenarul Jocurilor Olimpice avea să se țină în patria-mamă a acestor jocuri, Grecia, dar el s-a ținut la Atlanta. De ce la Atlanta, mai ales că Statele Unite găzduiseră recent o altă ediție a Olimpiadei, cea de la Los Angeles? Unul din motive a fost cu siguranță obsesia pentru simbolism a Frăției, Atlanta fiind unul din numele legendarei zeițe a vânătorii, considerată o mare atletă pe care niciun bărbat nu o putea învinge. Toți cei care o provocau, întrecându-se cu ea la alergare, erau învinși și uciși. Mulți eroi au murit astfel, până când s-a găsit unul care a păcălit-o, aruncându-i mere de aur în cale și captându-i astfel atenția. Legenda spune că, în final, ea și mirele ei au fost transformați în lei și puși să tragă careta Marii Mame a Zeilor. Printre altele, Jocurile Olimpice de la Atlanta au permis cheltuirea a miliarde de dolari pentru drumuri și infrastructură într-un oraș considerat un centru esențial pentru Noua Ordine Mondială ce urmează să fie instaurată în noul Mileniu.

Un alt simbol-cheie al Frăției este piramida întreagă sau cea cu vârful tăiat. Planul străzilor care pornesc din Dealey Plaza (locul în are a fost ucis Kennedy) are forma unei piramide cu vârful tăiat (căreia îi lipsește piatra unghiulară). De altfel, Dealey înseamnă „Linia zeiței", de la Dea (zeiță) și *ley* (linie). Cea mai faimoasă ilustrație a piramidei căreia îi lipsește piatra unghiulară și a ochiului atotvăzător din interiorul ei este cea de pe Marele Sigiliu al Statelor Unite și de pe bancnota de un dolar. Ochiul atotvăzător este ochiul lui Horus, o altă denumire pentru Lucifer sau Satan, având legătură cu așa-numitul al treilea ochi sau *chakra* din mijlocul frunții, care permite trezirea vederii psihice. Potrivit legendei egiptene, Osiris a fost ucis de Set, care a fost omorât, la rândul lui, de Horus. În cursul luptei, Horus și-a pierdut un ochi, de unde și



Figura 1
Ochiul Atotvăzător de pe bancnota de un dolar. Să fie oare un ochi reptilian?

simbolul Ochiului lui Horus. După părerea mea, el reprezintă şi un simbol al reptilienilor care se uită în lumea noastră din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, iar dacă privim reprezentarea mărită a ochiului de pe bancnota de un dolar, putem vedea că textura pielii chiar seamănă cu cea a unei reptile. Preşedintele Nobilimii Negre, francmasonul de grad 33 Franklin Delano Roosevelt, a dispus tipărirea acestui simbol pe bancnota de un dolar, începând din anul 1933. Acesta a fost simbolul societăţilor secrete din Europa cu mult timp înainte de apariţia Statelor Unite, având legătură cu simbolismul practicat de şcolile misterelor din Antichitate *(vezi Figura 2)*. Nici numărul statelor americane care şi-au declarat independenţa, 13, nu a fost o coincidenţă. Acesta este numărul sacru 12 + 1, care apare pretutindeni în Antichitate, aşa cum am arătat în repetate rânduri în această carte.

Pe cele două părţi laterale ale Marelui Sigiliu apar 13 stele, deasupra capului unui vultur. Mottoul *E Pluribus Unum* are 13 litere, la fel ca şi *Annuit Coeptis.*

Vulturul ține în gheara dreaptă 13 crenguțe cu 13 bobițe, iar în cea stângă 13 săgeți. Piramida este alcătuită din 72 de pietre (un alt număr mistic), aranjate în



Figura 2 *Piramida și Ochiul Atotvăzător, simbolul străvechi al Frăției, de pe bancnota de un dolar și de pe Marele Sigiliu al Statelor Unite.*

13 rânduri. Vulturul amintește de simbolul phoenixului, pasărea sacră a soarelui la vechii egipteni și fenicieni; la nativii americani, echivalentul său este pasărea tunetului. Manly P. Hall afirmă că sigiliul original includea chiar pasărea phoenix și se știe că una din schițele făcute de William Barton în anul 1782 pentru Marele Sigiliu includea un phoenix stând pe un cuib din flăcări. Simbolul ritului scoțian al francmasoneriei este vulturul dublu, cu capetele privind în direcții opuse - simbolul lui Nimrod.

Același simbol apare pe cel puțin două portrete ale lui George Washington. Vulturul este un simbol foarte des folosit de Frăție, putând fi văzut pe însemnele armatei din numeroase țări, inclusiv a Egiptului, Libiei și Irakului. A fost un simbol major al naziștilor și apare

pe stranele şi amvoanele bisericii creştine. Încă de acum 4000 de ani, Egiptul, Babilonul, Asiria şi India aveau sigilii asemănătoare cu cel al Statelor Unite. Altfel spus, prietenii noştri sunt peste tot şi în toate timpurile. Primul sigiliu regal britanic a fost purtat la gât de regele Edward Confesorul, care a domnit între 1042 şi 1066, şi a devenit un model pentru toate sigiliile viitoare ale Marii Britanii şi ale Statelor Unite.

Cuvintele latine de deasupra şi de dedesubtul piramidei de pe Marele Sigiliu şi de pe bancnota de un dolar anunţă sosirea Noii Ordini Mondiale. Acesta este numele sub care este cunoscută Agenda Frăţiei de către iniţiaţii acesteia. Pe vremea când a fost preşedinte, George Bush a folosit foarte frecvent această expresie. Mulţi oameni cred că data înscrisă la baza piramidei, 1776, are legătură cu Declaraţia Americană de Independenţă, care a fost adoptată în acel an. Tot atunci s-a mai întâmplat însă ceva, chiar pe data de 1 mai (foarte „iubită" de satanişti). La această dată a fost lansat oficial unul dintre cele mai importante curente ale Frăţiei - Iluminaţii bavarezi, conduşi de profesorul german Adam Weishaupt. 1776 a fost un an cu mari semnificaţii pentru Frăţie, căci tot atunci a fost fondată Casa de Rothschild, iar economistul scoţian controlat de Frăţie, Adam Smith, şi-a publicat cartea *Bogăţia naţiunilor*, care avea să influenţeze decisiv gândirea economică a următoarelor două secole. Aşa cum spuneam mai devreme, datele au o importanţă foarte mare pentru aceşti oameni, căci ele simbolizează fluxuri şi cicluri energetice. Weishaupt s-a folosit de Iluminaţii săi pentru a se infiltra adânc în interiorul francmasoneriei. El a fost educat ca iezuit, făcând parte din Societatea lui Iisus. Fondatorul acestei societăţi, spaniolul Ignatio de Loyola, a creat în interiorul acestui ordin aparent catolic o societate secretă ai cărei iniţiaţi erau numiţi *Alumbrados* - iluminaţi. Weishaupt a creat 13 grade de iniţiere pentru Iluminaţii săi (număr identic cu cel al

nivelurilor piramidei de pe Marele Sigiliu), cei mai importanți membri regăsindu-se în primele nouă niveluri.

Obeliscul și domul reprezintă două simboluri frecvent întâlnite pe monumentele și clădirile Frăției. Obeliscul reprezintă un simbol falic străvechi al energiei masculine sau solare, iar domul reprezintă energia feminină sau lunară. Cel mai adesea, ele sunt plasate împreună sau foarte apropiate. Acesta este simbolismul Biroului Oval (pântecul, simbolul feminin) de la Casa Albă, care este orientat către marele obelisc din piatră al Monumentului lui Washington (simbolul masculin, falic). Aceste simboluri atrag și generează exact energia pe care o reprezintă. Ele nu sunt altceva decât forme-gând surprinse într-o ipostază fizică. Obeliscul semnifică inclusiv penisul zeului solar egiptean Osiris. Potrivit legendei, după ce Osiris a fost tăiat în bucăți de rivalul său, Set, regina Isis a găsit toate bucățile, mai puțin penisul. În Central Park din New York se află un obelisc provenit (conform declarațiilor oficiale) din orașul egiptean Alexandria. Un obelisc identic a fost înălțat în secolul al XIX-lea, în timpul domniei reginei Victoria, în fostul teritoriu al templierilor de-a lungul râului Tamisa, nu departe de Palatul Parlamentului. Acesta este cunoscut sub numele de *Acul Cleopatrei.* Se spune că la origini a fost înălțat în On (Heliopolis), Orașul Egiptean al Soarelui, cu cel puțin cincisprezece secole î.Ch., după care a fost mutat la Alexandria. De o parte și de alta a obeliscului de la Londra veghează câte un sfinx. Un alt obelisc egiptean, construit în Luxor cu 3200 de ani în urmă, este ridicat astăzi în Place de la Concorde, la Paris, la mai puțin de un minut de mers cu mașina de locul accidentului în care a murit prințesa Diana.

De cealaltă parte a tunelului în care s-a produs accidentul se află Turnul Eiffel, un alt obelisc gigantic într-o formă deghizată. Monumentul lui Washington din ca-

pitala Statelor Unite ale Americii este un alt obelisc colosal. Spre deosebire de obelisc, domul (cuvânt care provine dintr-o expresie greacă ce înseamnă Locul Zeilor) atrage şi protejează energia, la fel ca şi piramida. Majoritatea marilor catedrale sunt construite în jurul unui dom masiv, căci arhitecţii şi constructorii lor cunoşteau puterea geometriei sacre de a focaliza energia într-un singur punct. Câteva exemple dintre cele mai cunoscute sunt: imensul dom din aur de pe mormântul „islamic" de pe Muntele Templului din Ierusalim, domul catedralei Sfântul Petru de la Vatican şi biserica Santa Maria, care domină întreaga panoramă a Florenţei. Priveşte toate marile oraşe ale Frăţiei şi vei descoperi cel puţin o clădire în formă de dom. În City-ul londonez există catedrala St. Paul, construită de iniţiatul Sir Christopher Wren după Marele Incendiu din Londra, care a distrus tot centrul oraşului. Copia acestei catedrale la Paris este cunoscută sub numele de Panteon. Priveşte clădirea Congresului din Washington D.C. şi vei descoperi o nouă catedrală St. Paul. În Leicester Square din Londra există un luminator în formă de dom cu cercuri concentrice, numit în mod bizar Notre Dame de France. Clădirea a fost construită în anul 1865 pe un vechi locaş de cult al templierilor şi reconstruită pe la sfârşitul anilor 1950. Ea include o lespede de piatră adusă de la catedrala din Chartres şi o pictură murală a scenei crucificării, plină de simboluri oculte şi ale geometriei sacre, realizată de artistul francez Jean Cocteau (1889-1963), mare maestru al Prioriei Sionului. Pictura sa include un soare negru (un simbol clasic al Frăţiei) care luminează cerul şi un om cu un ochi scos, în formă de peşte, care ar putea fi un simbol al zeului babilonian Nimrod. În Roma există Domul Vaticanului, străvechiul sălaş de cult al lui Mithra (zeul solar), care este înconjurat de obeliscurile din Piaţa Sfântul Petru. În Londra se construieşte chiar la această oră (în timp ce scriu această

carte) Domul Mileniului, chiar lângă longitudinea zero a meridianului Greenwich, în apropiere de observatorul cu același nume (construit, în treacăt fie vorba, de același Christopher Wren). Toate ceasurile din lume, inclusiv zonele temporale, și chiar subconștientul colectiv, sunt puse la unison cu sistemul de măsurare a timpului folosit la Greenwich (care este unul solar). De cealaltă parte a râului Tamisa, față în față cu Domul Mileniului, se află cel mai mare obelisc și cea mai înaltă clădire din Europa, Canary Wharf. În toate orașele Frăției vei găsi invariabil luminatoare în formă de obelisc, care modifică structurile energetice și atrag energia solară. Chiar și Big Ben, faimosul turn cu ceas din clădirea Parlamentului, este un obelisc. Cuvântul *Ben* este de origine cimirică sau galică și înseamnă munte. În Egiptul antic exista piatra sacră ben-ben, plasată în vârful pilonilor din Om, Orașul Soarelui. Acești piloni au fost simbolizați mai târziu de obeliscuri, fiind considerați locurile prin care zeii coborau pe pământ. Potrivit legendei, pe piatra ben-ben stătea pasărea *bennu,* care a inspirat mai târziu simbolul phoenixului. Există și o altă semnificație a Domului Mileniului și a clădirii Canary Wharf, pe care o voi explica ulterior.

Planurile străzilor din principalele orașe sunt concepute în funcție de legile geometriei sacre, la fel ca și marile catedrale sau templele și cercurile din pietre de altădată. La fel ca în cazul City-ului londonez după Marele Incendiu din 1666, noul oraș Washington D.C. a fost conceput după aceste legi. Simbolurile, formele și unghiurile dau naștere unor energii diferite și, dacă înțelegi aceste principii, poți genera câmpuri energetice pe vibrația pe care o consideri cea mai potrivită pentru scopurile tale. Toți oamenii care trăiesc sau locuiesc în zona respectivă vor fi afectați de aceste câmpuri. În plus, poți atrage în locul respectiv energia soarelui sau alte energii astrologice.

După părerea mea, energia din Washington este una din cele mai neplăcute pe care le-am simțit vreodată în afara City-ului londonez. Un francmason francez, maiorul Pierre Charles l'Enfant, a fost angajat să construiască noul oraș Washington, iar opera lui s-a bazat pe planurile oficiale concepute de liderii Thomas Jefferson și George Washington, deși adevărații arhitecți trebuie să fi fost alte persoane, cu o înțelegere ezoterică mai profundă. Jefferson avea astfel de legături, iar când a murit, printre posesiunile sale, rozicrucianul Spencer Lewis a găsit și un sistem codificat asemănător vechilor manuscrise secrete rozicruciene. Unii cercetători susțin că Jefferson a fost un mare maestru al rozicrucienilor. A fost cu siguranță un expert în astronomie și astrologie, la fel ca și Benjamin Franklin, care a scris o carte pe acest subiect intitulată *Almanahul Bietului Richard,* care s-a vândut ca pâinea caldă. L'Enfant a luptat în Războiul pentru Independență, fiind membru, la fel ca și Washington, într-o grupare extrem de secretă și de exclusivistă numită Societatea Cincinnatti. Aceasta era o organizație secretă oficială a ofițerilor americani și francezi care au luptat în Războiul pentru Independență, calitatea de membru fiind ereditară și transmițându-se de la tată la fiul cel mare. Washington a fost președintele pe viață al acestei societăți. Scrisorile lui Jefferson către l'Enfant și planurile străzilor orașului au „dispărut". L'Enfant a fost concediat după un an, dar construcția orașului a continuat după același plan. În anul 1909, rămășițele pământești ale lui l'Enfant au fost exhumate și mutate sub escortă militară pe Colina Capitoliului, unde au rămas timp de trei ore. Mii de oameni s-au adunat să îi aducă un omagiu, după care rămășițele au fost îngropate la Cimitirul Național Arlington. Pe timpuri, aici s-a aflat Vernon House, căminul lui Washington. În amfiteatrul de aici, Ordinul American al Cavalerilor Templieri oficiază ceremoniile anuale ale

răsăritului de soare.

40 de borne situate la o distanță de o milă una de cealaltă marchează teritoriul celor 18,6 kilometri pătrați ai orașului Washington, în centrul căruia a fost construită Clădirea Congresului sau *Colina Capitoliului*, numită astfel după locul sacru al societăților secrete romane, Colina Capitolină. În aceste condiții, nu este deloc de mirare că marea preoteasă a politicii americane, secretarul de stat Madeleine Albright, a făcut un pelerinaj la Colina Capitolină în prima ei vizită oficială din Europa de după numirea sa în funcție. Colina Capitoliului nu este o clădire politică, ci un templu satanic al Frăției. Sub domul ei identic cu cel al catedralei St. Paul se află o criptă. Sub podeaua acesteia se află un mormânt gol, marcat cu o pentagramă. Legenda spune că locul i-a fost destinat lui George Washington, care a decis în cele din urmă să fie înmormântat în altă parte. Lucrurile sunt însă mai complexe: trupurile lui Kennedy, Lincoln, McKinley, Garfield, Harding, Taft, Hoover, Wilson, Stevens, Dewey, Pershing, MacArthur, l'Enfant și ale doi soldați necunoscuți au fost ținute pe catafalcul găsit în interiorul criptei. Dacă nu știi ce înseamnă un catafalc, acesta reprezintă structura pe care este purtat corpul în timpul procesiunii funerare sau pe care este lăsat să se odihnească în perioada în care i se aduc omagii. Un mormânt asemănător situat sub un dom este cel al „Sfântului Petru" de sub Bazilica Vaticanului. Clădirea Congresului este un templu al unei societăți secrete, a cărei origine se pierde în negura Antichității. Planul străzilor orașului Washington, în centrul căruia se află Clădirea Capitoliului și Casa Albă, include tot felul de simboluri astrologice (care corespund perfect constelațiilor ce apar pe cer), hexagrame, pentagrame satanice, pătrate, un compas masonic, o „Suliță a Destinului", un craniu cu oase încrucișate și foarte multe altele. Dacă vrei să afli informații suplimentare și să

privești ilustrații ale acestor simboluri, îți recomand insistent excelenta carte a lui Charles L. Westbrook, *Talismanul Statelor Unite: semnătura Frăției invizibile.* Străzile din Washington fac legătura între punctele în care răsare soarele în timpul solstițiilor de iarnă și de vară, la fel ca tumulii, templele și cercurile din pietre ale Antichității, gen Stonehenge *(vezi Figura 3).* Alte străzi se încrucișează la exact 33 de grade sau marchează precesiunea echinocțiilor. Există, de asemenea, o Stea a lui David *(vezi Figura 4).*

Spuneam într-un capitol anterior că Elita americană și din restul lumii obișnuiește să se strângă la Bohemian Grove, în nordul Californiei, luând parte la diferite ceremonii ținute la baza unei bufnițe din piatră cu o înălțime de 13 metri. Aceasta îl simbolizează pe Moloh sau Moleh, o divinitate străveche căreia îi erau sacrificați copii (la fel ca și astăzi). Zeița sumeriană, Lilith, cunoscută și sub numele de Madona Sânilor, era simbolizată tot printr-o bufniță. Lilith este unul din simbolurile liniilor genealogice. Religiile păgâne o numeau Amăgitoarea. În secțiunea cu ilustrații îi poți vedea pe *grover*-i în plină ceremonie la Bohemian Grove, în fața bufniței uriașe. Privind cu atenție harta Washington-ului, am descoperit că străzile din jurul Clădirii Congresului alcătuiesc împreună un simbol cât se poate de clar al unei... bufnițe așezate pe o piramidă! *(vezi Figura 5)* În limba engleză, cuvântul care desemnează un grup de bufnițe este: *parliament of owls* (parlament de bufnițe), un cuvânt cum nu se poate mai potrivit. Același simbol al bufniței este ascuns și pe bancnota de un dolar, dar trebuie să știi unde să îl cauți și îți trebuie o lupă foarte puternică pentru a-l putea găsi. Din câte înțeleg, noul plan de străzi pentru pietoni care va înconjura Columna lui Nelson din Trafalgar Square, în Londra, va avea, de asemenea, forma unei bufnițe (dacă va fi privit de sus). Planul străzilor din Washington D.C. include cel puțin trei pentagrame

satanice. Când spun „satanice", mă refer, desigur, la pentagramele cu vârful în jos sau cu forma distorsionată. Aceste inversări şi distorsiuni ale pentagramei reprezintă semnături satanice, la fel cum naziştii au inversat simbolul svasticii. Una din pentagrame este orientată către Colina Capitoliului *(vezi Figura 6)*, alta

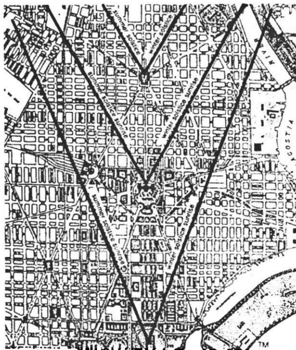


Figura 3

La fel ca în cazul tuturor marilor oraşe ale Frăţiei, planul străzilor din Washington D.C. reprezintă o sumă de simboluri ezoterice. Străzile din jurul Clădirii Congresului marchează locurile în care răsare şi apune soarele în timpul solstiţiilor de iarnă şi de vară. Există, de asemenea, o hexagramă sau o Stea a lui David ***(Figura 4)****.*

Figura 4



către Casa Albă *(vezi Figura 7)*, iar a treia începe de la imensul obelisc numit Monumentul lui Washington, acoperind întreaga zonă a orașului interior. În centrul ei se află semnul astrologic al Berbecului. Alte pentagrame satanice similare pot fi găsite în planul străzilor Romei, în centrul istoric al Ierusalimului, în regiunea din jurul orășelului Rennes-le-Chateau, în ansamblul piramidelor de la Gizeh, precum și în Londra și în toate marile orașe europene. Dincolo de râul Potomac, în afara Washington-ului, se află sediul cartierului general al armatei americane, Pentagonul, care este aliniat în funcție de constelația Taurului. Un pentagon nu este altceva decât centrul unei pentagrame. Într-unul din punctele pentagramei care înconjoară Casa Albă se află o clădire remarcabilă, la numărul 1733 de pe 16th Street. Reține acest număr: 1733. Primele două cifre, 17, apar la infinit în istoria orășelului Rennes-le-Chateau, iar ultimele două, 33, reprezintă numărul oficial de grade al ritului scoțian al francmasoneriei. Această clădire lasă impresia unui templu egiptean, cu cei doi sfincși de la intrare și imensa pictură a soarelui care răsare. Un simbol similar putea fi văzut pe „scaunul soarelui" pe care obișnuia să stea George Washington. Această clădire stranie este sediul suprem al celui de-al 33-lea grad al francmasoneriei de rit

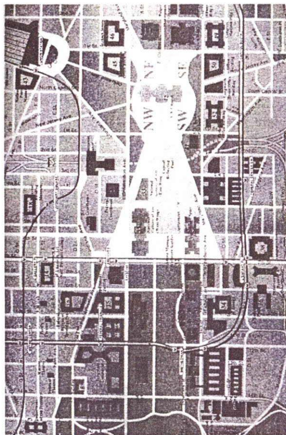


Figura 5

Piramida și Bufnița Atotvăzătoare. Străzile din jurul clădirii Congresului și cele două pasaje principale care conduc în afara perimetrului alcătuiesc împreună o bufniță care stă pe o piramidă. Bufnița este un simbol al lui Moloh, zeul căruia i s-au sacrificat timp de mii de ani copii.

scoțian, cunoscut sub numele de „Gradul Revoluționarilor". Marea majoritate a șefilor de stat sunt franc-

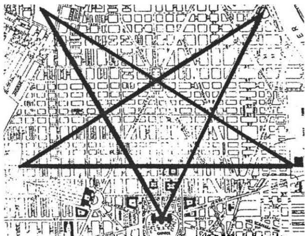


Figura 6

Pentagramele inversate și distorsionate alcătuite de străzile din Washington. Una este orientată către Clădirea Congresului...

...iar cealaltă către Casa Albă - ***Figura 7***



masoni de grad 33, deși nu toți recunosc acest lucru. Cei care primesc acest grad fac un legământ prin care jură loialitate francmasoneriei, considerat mai presus de jurământul de credință adus patriei. În grădina din

spatele acestei clădiri poate fi văzut dincolo de gard un bust al lui George Washington, primul președinte mason al Statelor Unite ale Americii. În această clădire se află cea mai mare colecție de relicve francmasone din lume.

La Muzeul Smithsonian, situat în apropiere de Casa Albă, există o statuie remarcabilă din marmură a lui George Washington, care a fost amplasată cândva pe Colina Capitoliului. Aceasta a fost comandată de Congres în secolul al XIX-lea și sculptată în Florența, Italia, de către Horatio Greenough. Când statuia a fost debarcată la Șantierul Naval din Washington, oamenii au fost îngroziți de ceea ce au văzut. Washington era prezentat stând pe un scaun, gol până la brâu, cu o simplă pânză acoperindu-i șoldurile. Congresmanul de Virginia, generalul Henry Wise, a remarcat: „Nu a existat vreodată om care să-l vadă pe Washington fără cămașă". De unde până unde atunci această reprezentare? Și de ce arăta Washington cu o mână în sus, iar cu cealaltă în jos? Dacă vei privi din nou *Figura 13* din vol 1, pagina 208 vei înțelege. Statuia a fost comandată astfel încât să îl reprezinte pe Bafomet din Mendes sau Asmodeus, simbolul satanist al „diavolului". Despre Asmodeus se spune că a fost gardianul Comorii Regelui Solomon, un portret al său fiind găsit inclusiv printre lucrurile abatelui Sauniere, misteriosul preot de la Rennes-le-Chateau, care a amplasat o statuie a lui Asmodeus la intrarea în biserica sa. Talmudul ebraic îl consideră pe Asmodeus cel mai important dintre demoni. Există o pictură a lui Washington semnată Caduceus, care reprezintă, de asemenea, o sumă de simboluri ezoterice și geometrice. De pildă, mâna sa este ridicată către unghiul din care răsare luna, iar sabia pe care o ține în cealaltă mână este îndreptată către unghiul din care răsare soarele în timpul solstițiului de iarnă.

Planul străzilor din Washington a fost extins de-a

lungul anilor, dar fără a modifica în vreun fel planul inițial. Același lucru s-a întâmplat și cu anumite structuri din lumea antică, în special cu ansamblul de la Gizeh. Memorialele lui Jefferson și Lincoln au fost adăugate la planul inițial al orașului abia în secolul al XX-lea. Istoricii cred că la baza clădirii Jefferson a stat planul Panteonului din Roma. La fel ca toate clădirile cheie, și aceasta este construită pe malul unei ape „în care se reflectă". Clădirea simbolizează soarele, iar apa este luna care reflectă lumina soarelui. Cu înălțimea de 185 de metri, Monumentul lui Washington este cel mai înalt obelisc de piatră din lume. Construcția acestuia s-a încheiat în anul 1885. Piatra unghiulară a fost așezată de Marea Lojă Francmasonă a Districtului Columbia. În timpul unei călătorii în Statele Unite am văzut o emisiune la televiziune în care se spunea că autoritățile intenționau să construiască în Mall (centrul planului străzilor) un memorial închinat soldaților care au murit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Acesta urma să aibă în centru o torță aprinsă. Principalele orașe și centre ale Frăției sunt plasate în locuri în care energia solară și alte energii cosmice pot fi receptate foarte puternic. După publicarea cărții sale, *Talismanul Statelor Unite*, Charles L. Westbrook Jr. a primit prin poștă o corespondență anonimă. Aceasta prezenta o hartă a Statelor Unite și cuvintele: „Povestea este mai gravă decât crezi". Liniile trasate pe hartă indicau cu claritate că aceeași geometrie care poate fi văzută în Washington se regăsește la nivelul întregii țări. Câteva din punctele unite erau Mount Vernon, Illinois, în care este înmormântat George Washington, Miami, supranumit „orașul magic" încă de la 1820 și un loc numit Pike's Peak din Jefferson County, Colorado, imediat după ce treci granița statului Arkansas. Desigur, Pike's Peak (n.tr. Culmea lui Pike) a fost numită astfel după Albert Pike.

Am vorbit într-un capitol anterior despre străvechi-





Figura 8: *Străvechile simboluri ale soarelui, cercului și crucii se regăsesc în...,* ***Figura 9:*** *... crucea celtică,* ***Figura 10:*** *... logo-ul NATO și* ***Figura 11:*** *...crucea și soarele de pe emblema CIA*





ul simbol al cercului și al crucii, care continuă să fie folosit și astăzi în limbajul secret. El semnifică progresul soarelui de-a lungul celor 12 luni și al celor 12 semne ale zodiacului *(vezi Figura 8)*. Împreună, ele alcătuiesc crucea celtică *(vezi Figura 9)*, logo-ul NATO, viitoarea armată mondială *(vezi Figura 10)* și emblema CIA *(vezi Figura 11)*. În City-ul londonez, vizavi de Catedrala St. Paul, am găsit simbolul din Figura 12. Este vorba de un cerc zodiacal cu un soare negru în centru. Inițial, clădirea a fost construită pentru ziarul *Financial Times*, iar figura din centrul ei este a lui Winston Churchill. Soarele negru este un alt simbol inversat, care indică folosirea negativă a energiei solare și a soarelui galactic în jurul căruia orbitează sistemul nostru solar. Naziștii vorbeau și ei de un soare negru și probabil simbolul calului negru de pe emblema băncii Frăției Lloyds Bank reprezintă un cod similar. Calul alb a fost un simbol al soarelui la vechii fenicieni. Ei

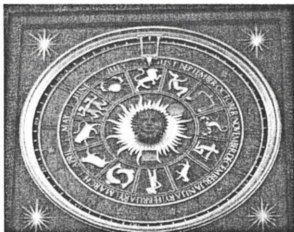
foloseau, de asemenea, simbolul cercului şi al crucii, cu ajutorul căruia o reprezentau pe zeiţa Barati şi care apare inclusiv în ilustraţia versiunii britanice a acesteia, Britannia. Planul străzilor oraşului Paris, dominat de Arcul de Triumf, reprezintă acelaşi simbolism. Arcul este în sine un simbol al Frăţiei. Aceasta este semnificaţia numelui Lojilor Arcului Regal din ritul York al francmasoneriei, având legătură şi cu piatra unghiulară din vârful arcului, care menţine întreaga structură laolaltă, conferindu-i putere. Cel mai vechi document care atestă existenţa unei astfel de loji sunt analele oraşului Fredericksburg, în statul Virginia, datate 22 decembrie 1753. Fredericksburg a fost locul Casei Soarelui care Răsare, locul de întâlnire masonic în care obişnuiau să se adune oameni ca Benjamin Franklin, George Washington şi alţi părinţi fondatori ai Statelor Unite. Simbolismul arcului a stat inclusiv la baza imensului arc din beton din oraşul St. Louis, în statul Missouri. Arcul de Triumf din Paris este amplasat în centrul unui cerc din care pleacă 12 bulevarde ce împart întregul oraş. Se naşte astfel o stea cu 12 colţuri sau cercul astrologic al soarelui aflat în centru cu cele 12 semne zodiacale. Principalul drum care pleacă de la Arcul de Triumf este faimosul bulevard Champs Elisees, care este perfect drept. Dacă stai sub Arcul de Triumf, chiar lângă „flacăra eternă" a soldatului necunoscut, şi priveşti într-o anumită direcţie, poţi vedea în faţă, la mare distanţă, un arc modern din beton. Dacă priveşti în direcţia opusă, poţi vedea de-a lungul Bulevardului Champs Elisees imensul obelisc egiptean din Place de la Concorde, vechi de 3200 de ani. În spatele lui, pe aceeaşi linie dreaptă, se află un alt arc similar Arcului de Triumf, dar mult mai mic, urmat apoi de marea piramidă din sticlă neagră construită lângă Muzeul Luvru în timpul preşedinţiei masonului de grad 33 Francois Mitterand. Când au văzut această structură neobişnuită construită chiar lângă arhitectura elegantă

a Palatului Luvru, parizienii au rămas consternați. Motivul pentru care a fost construită nu are nimic de-a face cu arhitectura, dar are totul de-a face cu energia și cu puterea oferită de structura geometrică a orașului. O piramidă similară, un sfinx și un obelisc au fost construite într-un alt oraș al Frăției, Las Vegas.

Figura 12

Soarele și cercul zodiacal de la intrarea în City-ul londonez, lângă Catedrala St. Paul din inima „pânzei de păianjen" a Frăției. Soarele Negru simbolizează folosirea negativă a energiei solare și a „soarelui galactic", iar în mijlocul său este ilustrată figura lui Winston Churchill.

Leul apare atât de des în heraldică și pe steaguri deoarece este unul din simbolurile străvechi ale soarelui, la fel ca și sfinxul. Peștele simbolizează semnul



astrologic al Peștilor, dar și pe legendarul rege babilonian Nimrod. Porumbelul o reprezintă pe partenera acestuia, regina Semiramida, fiind un alt simbol inversat. În timp ce pentru marea majoritate a oamenilor este un mesager al păcii, pentru Frăție porumbelul sim-

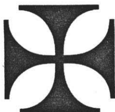


Figura 13
Crucea malteză



Figura 14
Logo-ul Națiunilor Unite, pe un fundal albastru (culoarea francmasonilor), cu 33 de secțiuni ale cercurilor concentrice, care corespund celor 33 de grade oficiale ale ritului scoțian al francmasoneriei. Cele două frunze de laur care încadrează logo-ul corespund, de asemenea, simbolului francmasoneriei, pe care îl poți vedea în ***Figura 15***.



bolizează moartea și distrugerea. Aceste inversiuni le permit membrilor Frăției să-și afișeze fără probleme în public simbolurile, fără ca cineva să înțeleagă ce reprezintă ele, de fapt. Sinn Fein, aripa politică a organizației teroriste Armata Irlandeză (IRA) din Irlanda de Nord, are ca simbol un astfel de porumbel. Același simbolism a făcut ca numele lui Columb să fie preluat astfel în Occident, deși pe el îl chema Colon. Numele de Columb a fost pur și simplu inventat de Frăție. Una din zeițele pe care le adorau romanii era Venus Columba sau Porumbița Venus. Venus și porumbița sunt asociate cu regina Semiramida din Babilonul antic. Chiar și

astăzi, francezii folosesc cuvântul *colombe* (n.tr. porumbiță). Columba este și o zeiță asociată cu Afrodita, care simbolizează aspectele negative, distrugătoare și conexe cu moartea ale energiei feminine. De aici au apărut numele engleze și americane: British Columbia, Columbia Pictures, Columbia University, Columbia Broadcasting (CBS), naveta spațială Columbia și districtul Columbia, în care este așezată capitala Statelor Unite ale Americii, Washington D.C. Este suficient să examinezi numele locurilor din jurul Washington-ului pentru a-ți da seama cine au fost cei care l-au conceput. Cel mai evident nume este Alexandria, localitate situată chiar la granița cu districtul Columbia, în statul Virginia (de la *virgin* – fecioară, Isis/Semiramida). Apropo, privește și logo-urile organizațiilor pe care le-am citat mai sus ca purtând numele de Columbia. Columbia Pictures are drept logo o femeie care ține în mână o torță aprinsă, Columbia University are drept logo o torță aprinsă, iar Columbia Broadcasting (CBS) – un ochi (ochiul atotvăzător). Pe sceptrul ținut de regina Angliei la ceremonii se află încrustați porumbei pe o cruce malteză, iar pe coroana monarhiei britanice poate fi văzută crucea malteză *(vezi secțiunea cu ilustrații)*. Sceptrele și bastoanele erau considerate simboluri ale puterii în Egiptul antic. Crucea malteză *(vezi Figura 13)* a fost găsită inclusiv în peșterile din Cappadochia, actualmente Turcia (în artefacte vechi de mii de ani). Ea a devenit apoi simbolul Cavalerilor Vindecători ai Sfântului Ioan al Ierusalimului (Cavalerii de Malta), al cavalerilor templieri și al naziștilor. Dacă privești în secțiunea de ilustrații poza soldatului nazist, vei vedea că însemnele sale includ simultan crucea malteză, svastica inversată, craniul și oasele încrucișate și vulturul! Trei simboluri majore ale Frăției sunt: torța aprinsă, trandafirul roșu și porumbelul. Simbolurile celor trei mari partide politice din Marea Britanie, care deservesc viața



Figura 16

Simbolul celor două pătrate care se suprapun se traduce întotdeauna prin: „Noi controlăm totul". Acest simbol apare, de pildă, în sigla poliției din Sussex, Marea Britanie.

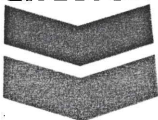


Figura 17

Tresă. Privește această imagine într-un plan tridimensional. Vei constata că ea alcătuiește două cuburi (sau pătrate) suprapuse. „Noi controlăm totul."

politică guvernată de regină, sunt: torța aprinsă (Partidul Conservator), trandafirul roșu (Partidul Laburist) și porumbelul (Partidul Liberal Democrat)! La vremea publicării acestei cărți, liderii celor trei partide erau: Tony Blair (Grupul Bilderberg), William Haig

(Grupul Bilderberg) şi Paddy Ashdown (Grupul Bilderberg). Nu este decât o coincidenţă, nu-ţi face probleme!

Frunzele de laur din simbolul Naţiunilor Unite apar identic şi în logo-ul francmasoneriei *(vezi Figura 14)*. Cercurile concentrice ale simbolului sunt împărţite în 33 de secţiuni. Fundalul este albastru, una din culorile preferate ale francmasonilor (vezi Gradele Albastre ale Francmasoneriei). Simbolul Uniunii Europene are şi el un fundal albastru. Ce anume a inspirat cele două frunze de laur care încadrează logo-ul Naţiunilor Unite poate fi văzut cu claritate din simbolul francmasoneriei prezentat în *Figura 15*. Pătratele albe şi negre ale francmasonilor şi templierilor (şi ale unui număr nesfârşit de alte organizaţii ale Frăţiei) se regăsesc pe uniformele poliţiştilor din Statele Unite ale Americii şi din Marea Britanie, precum şi pe podelele marilor catedrale şi ale bisericii din Rennes-le-Chateau. Când preşedinţii americani îşi duc mâna la piept, ascultând imnul american, ei realizează un ritual francmason. Mulţi americani care se opun francmasonilor fac acelaşi gest, căci nu îi înţeleg semnificaţia. Un alt semnal al Frăţiei este ridicarea unei mâini cu degetele exterioare întinse şi cele două degete interioare strânse şi acoperite cu degetul mare. Acesta este simbolul diavolului sau al lui Bafomet. El reprezintă coarnele lui Nimrod şi este primul semn pe care l-a făcut Bill Clinton după primul său discurs inaugural de după alegerea sa ca preşedinte, în ianuarie 1993. Bafomet este şi simbolul Privitorului reptilian Azazel, „ţapul". Cele două pătrate suprapuse reprezintă un alt simbol al Frăţiei. În limbajul secret, orice pătrat înseamnă controlul lucrurilor drepte şi juste. Aşa s-au născut expresiile anglo-saxone *fair and square* (textual: aşa e cinstit; în traducere cuvânt cu cuvânt: cinstit şi pătrat) şi *square deal* (textual: afacere cinstită; în traducere cuvânt cu cuvânt: afacere pătrată.).

Suprapunerea a două pătrate înseamnă controlul tuturor lucrurilor, bune şi rele deopotrivă, drepte şi nedrepte, pozitive şi negative. Altfel spus: „Noi controlăm totul". Dublul pătrat sau steaua cu opt colţuri poate fi văzut în marele hol de la intrarea în Parlamentul Britanic, dar şi pe însemnele poliţiilor din întreaga lume (*vezi Figura 16*). Tresele reprezintă un caz particular (*vezi Figura 17*). Ele trebuie privite ca simboluri ale două cuburi tridimensionale suprapuse, şi nu ca nişte simple dungi unidimensionale. Acesta este logo-ul companiei petroliere Chevron (n.tr. textual: tresă). De altfel, toate marile companii petroliere şi corporaţii transnaţionale au simboluri preluate din limbajul secret al forţei care controlează lumea. Dubla cruce a Casei de Lorraine stă la originea verbului to double cross (n.tr. a înşela prin duplicitate, a manipula). Acelaşi simbol apare pe logo-ul gigantului petrolier controlat de Rockefeller-i, Exxon (*vezi Figurile 18 şi 19*). Texaco are drept logo o pentagramă în interiorul unui cerc, în care apare şi echerul francmasonilor (*vezi Figura 20*). Simbolul companiei Atlantic Richfield Oil (ARCO) este o piramidă căreia îi lipseşte vârful, privită de sus (*vezi Figura 21*), iar cel al companiei Amoco este o torţă aprinsă (*vezi Figura 22*). Fii atent la numele marilor companii de asigurări ale Frăţiei: Sun Alliance (n.tr. Alianţa Soarelui), Sun Life (n.tr. Viaţa Soarelui), Britannic Assurance (n.tr. Asigurarea Britanică), Eagle Star (n.tr. Steaua Vulturului). Clădirea Sun Alliance din Picadilly Circus, Londra, este decorată cu doi piloni, două flăcări şi o statuie a Britanniei (Barati) cu cercul şi crucea, vechiul simbol al soarelui! De remarcat şi numele dat navelor spaţiale, militare şi marine, precum Hermes, Nimrod, Atlantis şi Columbia. Toate sunt simboluri ale Frăţiei.

Crinul (fleur-de-lys) este un alt simbol străvechi folosit pe scară largă la ora actuală, îndeosebi de regi. El poate fi văzut pe foarte multe garduri care încon-



Figura 18
Dubla cruce a Casei de Lorraine poate fi văzută pe logo-ul companiei Exxon Oil - ***Figura 19***



joară marile clădiri, inclusiv pe una din porțile de la Casa Albă. A fost folosit de merovingienii din Franța. În plus, reprezintă un simbol al zeului babilonian Nimrod, dar și al lui Lilith, numele care semnifică liniile genealogice reptiliene. Trandafirul roșu este o altă semnătură a Frăției. El apare pe Clopotul Libertății (n.tr. textual: Liberty Bell), ca simbol al lui Bel, Bil sau Baal, zeul arian al soarelui în Antichitate. Simbolul cel mai evident al Frăției sunt dungile vărgate (n.tr. fascie în original), de unde și cuvântul fascist. Ele apar în partea de jos a simbolului „libertății" Statelor Unite și pe Clădirea Congresului (*vezi Figura 23*). Era un simbol amplu folosit în Imperiul Roman și constă din mai multe dungi unite la capete în jurul unui topor. Acest topor (n.tr. axe în original) a stat la originea expresiei „Puterile Axei" în care s-au reunit țările fasciste în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Semnificația simbolului este reunirea popoarelor și a țărilor sub o dictatură comună centralizată – Axa sau toporul. Aceasta



Figura 20
Logo-ul companiei Texaco: o pentagramă în interiorul unui cerc și crucea Tau sau echerul francmasonilor.



Figura 21
Logo-ul companiei Atlantic Richfield Oil este o piramidă cu vârful tăiat privită de sus.



Figura 22
Logo-ul companiei Amoco (care a fuzionat între timp cu British Petroleum) este o torță aprinsă.

este descrierea ideală a Uniunii Europene, în care națiunile se subordonează legilor comune dictate și impuse de dictatura nealeasă prin vot de la Bruxelles. Uniunea Europeană nu este altceva decât un stat fascist.

O altă formă de simbolism se referă la inversarea cuvintelor și a frazelor. Foarte mulți cercetători studiază acest fenomen la ora actuală, fiind unul din misterele pe care le practică Frăția încă din cele mai vechi timpuri. De pildă, numele companiei de închiriat mașini, Avis, provine de la numele zeului hindus Siva



Figura 23

Libertate? Atunci de ce apare simbolul fascist la bază, care înseamnă orice altceva decât libertate?

(Shiva), al cărui simbol este penisul. La fel ca şi Neptun sau Satan, Shiva este ilustrat cu un trident în mână. Avis se află în proprietatea companiei International Telephone and Telegraph (ATT), care şi-a înregistrat şi cuvântul „Vrăjitor" ca marcă comercială (la fel ca în Vrăjitorul din Avis). Soarele şi simbolismul sexual apar frecvent în reclamele corporaţiilor Frăţiei. Aceste cuvinte şi simboluri influenţează subconştientul colectiv, afectându-i pe oameni fără ca aceştia să ştie.

Asta nu înseamnă că orice formă de simbolism este negativă. Simbolismul este folosit în egală măsură de către forţele pozitive, interesate să transmită altora cunoaşterea înţeleaptă. Aşa cum am afirmat în repetate rânduri, cunoaşterea este neutră; folosirea ei poate fi

însă pozitivă sau negativă. De pildă, cărțile de Tarot au fost folosite ca instrument de transmitere a cunoașterii suprimate. Așa se explică de ce biserica a condamnat cu atâta asprime aceste cărți, considerându-le malefice. În secolele care au trecut după eliminarea catarilor din Franța, tradiția cărților de Tarot a fost dusă mai departe de țigani. Anumiți cercetători afirmă că aceste cărți au fost introduse în Europa de cruciații întorși acasă, care le-au preluat de la sectele mistice din Orientul Mijlociu. Această afirmație este parțial adevărată, dar ea ignoră rolul jucat de țigani, care explică de ce au fost atât de persecutați aceștia de-a lungul timpului, inclusiv de către Adolf Hitler. Există o legendă care spune că preoții din Alexandria au salvat tot ce au putut atunci când biserica romană a dispus arderea marii biblioteci ezoterice, după care au devenit rătăcitori, ducându-și cunoașterea mai departe, inclusiv sub forma cărților de Tarot. După părerea mea, această legendă are un sâmbure de adevăr. Primele documente care atestă existența țiganilor în Anglia datează din vremea regelui Henry VIII. Ele îi descriu pe aceștia ca pe niște „oameni rătăcitori, care își spun egipteni". Însuși termenul de Tarot se crede că derivă de la două cuvinte egiptene: tar, care înseamnă drum, și ro, care înseamnă regal. Dacă este folosită corect și fără rea voință, cunoașterea poate deveni calea regală către înțelepciune. Tarotul este alcătuit din Arcana Mică, formată din patru rânduri de cărți, respectiv spadele, cupele, monedele și bâtele (sceptrele), și din Arcana mare sau „Marile Secrete". Printre acestea se numără și Nebunul sau Jokerul, care a supraviețuit inclusiv în sistemul modern de cărți de joc. Jokerul este nebunul de la curțile nobililor, care se folosește de umor și de năzbâtii pentru a transmite mai departe cunoașterea. El este asociat și cu Magicianul, un termen care apare în tradiția nativilor americani.

Cărțile de joc moderne reprezintă o variantă pres-

curtată a cărţilor de Tarot. Inimile negre şi roşii se referă la cele două mari diviziuni ale anului, iarna şi vara, când soarele se află la nord sau la sud. Cele patru rânduri de cărţi se referă la anotimpuri. Cele 13 cărţi ale fiecărui rând simbolizează cele 13 cicluri lunare ale anului, iar cele 52 de cărţi ale pachetului se referă la cele 52 de săptămâni. Dacă aduni numerele cărţilor, considerând valoarea jokerului ca fiind unu, iar cea a valeţilor, reginelor şi regilor ca fiind 11, 12 şi 13, valoarea totală obţinută este de 365, numărul zilelor din an. Evident, avem de-a face şi cu un simbolism astrologic. Jocul numit şah (jocul regal) conţine un simbolism extrem de rafinat. Era jucat în China şi India cu mult timp înainte să ajungă în Europa. O formă de şah, asemănătoare mai degrabă cu tablele, a fost jucată inclusiv de faraonii din Egiptul antic. Tabla de şah este alcătuită din 64 de pătrate albe şi negre, care simbolizează podeaua Casei Misterelor. „Echipele" albe şi negre care se înfruntă în jocul de şah se referă la eterna bătălie dintre forţele binelui şi cele ale răului, dintre întuneric şi lumină. Cele 64 de pătrate de pe tabla de şah au legătură şi cu sistemul ezoteric chinezesc cunoscut sub numele de I Ching, alcătuit din 64 de hexagrame. Peste tot regăsim aceeaşi cunoaştere ascunsă şi prezentată în diferite forme. Cântăreţii şi poeţii „trubaduri", care au trăit în Franţa în secolele XII-XIII, îşi cântau iubirea închinată „Doamnei lor". Numele de trubadur provine din Africa de Nord, unde există expresia arabă tarab dour, care înseamnă Casa Desfătărilor, o moştenire a ocupaţiei musulmane din sudul Franţei. Trubadurii o numeau pe „Doamna lor" Maria, pentru a-şi păstra viaţa, dar adevărata ei semnificaţie era Isis. Mai târziu au apărut legendele despre regele Arthur şi căutarea Sfântului Graal, care ilustrează vechile mituri ale cultului lui Mithra, Horus etc., descriind acelaşi simbolism al soarelui, al lui Isis şi al Mesei Rotunde astrologice.

Am descris în acest capitol câteva din simbolurile folosite de inițiați, pe care cei care nu le cunosc și nu-și dau osteneala să le afle nu le observă niciodată. Speranța mea este că vei recunoaște mai ușor aceste semne și semnături ale Frăției, dejucând astfel cu mai multă ușurință intențiile acesteia.

CAPITOLUL 4

Toate forțele reginei

În multe privințe, Casa de Windsor reprezintă o chintesență a poveștii pe care încercăm să o descriem în această carte. Membrii acestei case fac parte din liniile genealogice ale Nobilimii Negre și lucrează deschis la implementarea Agendei reptiliene. Dacă vei privi în spatele fațadei oficiale, vei descoperi că realitatea este mult mai neagră decât pare la prima vedere. Windsor-ii sunt familia reptiliană cu profilul cel mai înalt de pe această planetă, operând chiar în inima manipulării globale. Nici chiar ei nu se află în vârful piramidei puterii, dar sunt totuși foarte apropiați de cei care ocupă această poziție supremă.

Procesul de încoronare a monarhilor britanici revelează adevărata origine a Windsor-ilor și a predecesorilor lor. Când regina Elisabeta a II-a a fost încoronată la data de 2 iunie 1953, toate bijuteriile regale, coroane, sceptre etc. au fost luate din Turnul Londrei, fiind păstrate peste noapte în Jerusalem Chamber din Westminster Abbey. La începutul ceremoniei din anul 1953, regina s-a așezat pe Tronul Încoronării, stând direct pe Piatra Destinului furată de Edward I de la Scone Abbey (Scoția) în anul 1246. Se presupune că piatra a fost adusă în Irlanda din Israel, via Egipt, fiind cunoscută și sub numele de *Pilonul sau Perna lui Iacov*. Înclin să cred că aceste detalii sunt autentice, dar mai sunt încă multe de aflat în legătură cu adevărata semnificație a Pietrei. Revenind la ceremonia noastră: Arhiepiscopul de Canterbury s-a întors către nord, sud, est și vest (cele patru puncte cardinale ale crucii păgâne) și întreaga congregație a strigat: „*God save the*

Queen!" (n.tr. Dumnezeu să o apere pe regină). Aceste cuvinte amintesc de povestea încoronării lui Saul din Vechiul Testament, când poporul a strigat „Dumnezeu să-l apere pe rege!". Expresia apare de opt ori în Vechiul Testament, atunci când sunt descrise procesele de încoronare ale regilor Israelului. Regina s-a așezat apoi pe Tronul Încoronării, ținând în mână simbolurile egiptene: sceptrul și bastonul. Sceptrul are în partea de sus o cruce malteză, iar bastonul un porumbel. Mai târziu, a luat în mână sfera regală decorată cu crucea malteză, la fel ca cea purtată de ramura olandeză a Nobilimii Negre. Frăția consideră Londra Noul Babilon, iar pe regină succesoarea simbolică a legendarei fondatoare a Babilonului, regina Semiramida, simbolizată adesea de o porumbiță. Regina a fost unsă cu ulei, conform tradiției ariene și reptilo-ariene veche de mii de ani. Uleiul folosit la încoronarea reginei Angliei a avut aceeași compoziție ca și cel folosit în Antichitate, în Orientul Mijlociu. Uleiul este păstrat într-un vas de aur numit *Ampulla,* care are forma unui... porumbel. El reprezintă un simbol al grăsimii lui *messeh* (crocodilul), folosită în Egipt de Curtea Regală a Dragonului. Ungerea monarhului în timpul procesului de încoronare echivalează cu ridicarea lui la rangul de mare preot (în cazul de față, mare preoteasă) a Curții Angliei, nu doar în funcția de șef de stat. În timpul procesului, Arhiepiscopul de Canterbury a spus, conform tradiției:

> „Așa cum au fost unși regii, preoții și profeții; așa cum a fost uns Solomon de către preotul Zadok și de către profetul Nathan, la fel te ung acum pe tine, regină binecuvântată și consacrată a popoarelor, căreia Domnul Dumnezeu ți-a dat dreptul de a guverna..."

Această formulă este de sorginte pur babiloniană. „Domnul Dumnezeu" se referă la „zeii" reptilieni din

Antichitate. Coroana folosită la ceremonie datează din perioada lui Edward the Confessor, regele Angliei care a construit catedrala originală Westminster Abbey în anul 1065. Catedrala actuală a fost începută de regele controlat de templieri Henry III. Edward a murit în 1066, anul în care Anglia a fost invadată de Wilhelm Cuceritorul şi de adepţii săi, din care făcea parte clanul St. Clair, câştigând bătălia de la Hastings, conform directivelor Nobilimii Negre din Veneţia. Coroana folosită la încoronare este bătută cu 12 nestemate, având inclusiv două reprezentări ale crucii malteze, unul din simbolurile preferate ale naziştilor. Exodul (o carte scrisă de leviţi) descrie platoşa lui Aaron, încrustată cu 12 nestemate. Exact aceleaşi pietre preţioase, în aceeaşi ordine, apar şi pe coroana britanică. În final, Arhiepiscopul şi-a plasat mâinile între cele ale reginei, aducând astfel un omagiu noului Cap al Bisericii sale, după care i-a sărutat mâna dreaptă şi i-a spus:

> „Domnul atotputernic... a creat acest tron întru adevăr, pentru ca el să dăinuiască de-a pururi, la fel ca soarele în faţa Lui, ca un martor credincios al Cerului".

Aceste cuvinte sunt aproape identice cu cele folosite în Contractul lui Dumnezeu cu David din Vechiul Testament. „Domnul atotputernic" era cunoscut anterior ca El Shaddai sau Ishkur, fiul lui Marduk, fiul lui Enki, savantul Anunnaki care a creat - conform Tăbliţelor Sumeriene traduse de Zecharia Sitchin - hibrizii Anunnaki-umani împreună cu Nonkharsag. Windsor-ii sunt o linie genealogică aparţinând Nobilimii Negre, iar regina a fost încoronată printr-o ceremonie a Frăţiei, într-un templu al Frăţiei. În acest context, vei înţelege mai uşor explicaţiile care urmează.

Sângele Windsor-ilor

La fel ca toate familiile regale din Europa, Elisabeth Alexandra Mary Windsor face parte din linia succesorală a lui William III, prinț de Orania, figură marcantă care a jucat un rol fundamental în preluarea Angliei și omul care a semnat ordinul de înființare a Băncii Angliei. Este, de asemenea, înrudită cu invadatorii anteriori ai Nobilimii Negre, precum Wilhelm Cuceritorul. Printre strămoșii ei se numără Robert the Bruce, Kenneth MacAlpin și regii Scoției. Este înrudită cu regii irlandezi încoronați la Tara. Regina-mamă, fosta Lady Elisabeth Bowes-Lyon, provine dintr-o linie genealogică reptiliană, familia aristocratică scoțiană Bowes-Lyon, înrudită cu familiile Bruce, Stuart, MacAlpin și cu toți regii Irlandei.

Tatăl ei a fost Claude Bowes-Lyon, cel de-al paisprezecelea conte de Strathmore, iar mama ei a fost Nina Celia Cavendish-Bentinck. Toate aceste linii genealogice își trag bogăția și puterea de la Wilhelm de Orania și, implicit, de la cei care îl controlau pe acesta. William a fost cel care a numit un Bentinck primul duce de Portland, ca recunoaștere a serviciilor aduse. Cel de-al doilea duce de Portland s-a aliat prin căsătorie cu familia Cavendish, urmărind averea acesteia. Astfel a apărut linia genealogică Cavendish-Bentinck, din care se trage regina-mamă. Prin ea, Windsor-ii se înrudesc cu familia Cavendish, cu ducii de Devonshire și cu Casa Chatsworth. Primul titlu de conte de Strathmore i-a fost acordat unui strămoș al reginei-mamă, Patrick Lyon, ca recunoaștere pentru sprijinul acordat lui Wilhelm de Orania. Pe scurt, strămoșii Windsor-ilor au jucat un rol esențial în instalarea reprezentantului Nobilimii Negre, Wilhelm de Orania, pe tronul britanic, cel care a permis crearea Băncii Angliei și a perimetrului financiar City. Prin strămoșii ei din linia de Hanovra (și nu numai), regina Elisabeta este înrudită cu Nobilimea Neagră din Germania și cu

alte familii, irlandeze, scoțiene, daneze, suedeze etc., care își au sorgintea în Nobilimea Neagră din Veneția și mai departe, mergând până la fenicieni, egipteni, sumerieni și reptilieni. Aceste linii genealogice sunt incredibil de vechi, iar prințul Charles își poate trasa arborele genealogic pe o perioadă de 3000 de ani numai pornind de la strămoșii lui dinspre Edward III (1312-1377), monarhul care a creat Ordinul Jartierei. 19 președinți americani au fost înrudiți cu Edward III și deci cu linia genealogică a prințului Charles. Windsor-ii au chiar o legătură genealogică cu Mohamed, acel fruntaș al Frăției care a fondat islamul.

William III de Orania a murit în anul 1702, fără să lase moștenitori. De aceea, Anne, sora lui Mary, soția sa, a devenit regină. Anne a fost ultimul monarh din neamul Stuart-ților, căci, deși a avut 17 copii cu soțul ei, George al Danemarcei, le-a supraviețuit tuturor. În 1714, condițiile erau pregătite pentru preluarea Coroanei Britanice de către familia germană de Hanovra, aparținând Nobilimii Negre. Aceasta era înrudită strâns cu Casa de Hesse, care avea să devină o rampă de lansare pentru Casa de Rothschild. Primul rege din Casa de Hanovra a fost George I, care nu știa nici măcar să vorbească engleza și a refuzat să învețe această limbă. S-a născut ca un membru oarecare al unei familii nobiliare germane de mică anvergură, fiind strănepotul infamului rege Edward I și a murit ca rege al Marii Britanii. Acest individ și-a ținut soția, pe Sophia, 32 de zile la închisoare, sub acuzația de adulter cu suedezul Philip von Konigsmark, care nu a mai fost văzut niciodată după aceea și despre care se spune că a fost îngropat în pivnițele Palatului de Hanovra. George II a devenit rege în anul 1727 și a murit în 1760. I-a urmat la tron nepotul său, sub numele de George III. În timpul domniei sale a avut loc Războiul American pentru Independență și s-a produs masiva expansiune a puterii Imperiului Britanic. Au urmat regii George IV

şi William IV, după care pe tron a urcat regina Victoria, care a domnit ca regină a Angliei şi împărăteasă a Imperiului Britanic, între 1837-1901. În această perioadă, Imperiul Britanic a ajuns să controleze 40% din teritoriul globului şi mai mult de o cincime din populaţia planetei. A fost cel mai mare imperiu care a existat vreodată în lume. Victoria s-a măritat cu Prinţul Albert de Saxa-Coburg-Gotha, aparţinând Nobilimii Negre germane, şi a avut nouă copii, care s-au aliat prin căsătorie cu alte familii regale din Europa. Victoria şi-a creat o imagine de femeie virtuoasă, dar la fel ca Rothschild-zii, Winston Churchill şi alţi stâlpi ai comunităţii, era o consumatoare frecventă de cocaină şi heroină. Erau vestite petrecerile cu droguri ţinute la reşedinţa regală de vară de la Balmoral, din Scoţia. Primul fiu al Victoriei şi al Prinţului Albert a devenit mai târziu regele Edward VII. Acesta a fost mare maestru al francmasoneriei şi a domnit până în anul 1910. În timpul Primului Război Mondial, numele casei regale a fost schimbat din Saxa-Coburg-Gotha în Windsor. Tot în această perioadă, familia de origine germană Battenberg şi-a schimbat numele în Mountbatten. Singurul motiv al acestor schimbări de nume era atragerea simpatiei opiniei publice, căci germanii şi englezii se măcelăreau reciproc în tranşeele din nordul Franţei. În anul 1936, pe tronul Marii Britanii a venit Edward VIII, care a abdicat pentru a se însura cu o americancă divorţată, Wallis Simpson, fiind înlocuit de George VI, tatăl reginei Elisabeta şi soţul lui Elisabeth Bowes-Lyon, actuala regină-mamă. George a murit în anul 1952, iar fiica sa mai mare a fost încoronată ca regina Elisabeta a II-a la Westminster Abbey, în anul 1953. La momentul încoronării ea era deja măritată cu un membru al Nobilimii Negre, Prinţul Philip al Greciei şi Danemarcei, baron de Greenwich, conte de Merioneth, duce de Edinburgh. Philip s-a născut în insula Corfu ca fiu al prinţului Andrew al Greciei şi al

prințesei Alice de Battenberg, strănepoata reginei Victoria. Philip, un membru al familiei Battenberg, și-a luat numele anglicizat de Mountbatten, iar după căsătoria sa cu Elisabeta, numele casei regale a devenit Windsor-Mountbatten. În realitate, el era Saxa-Coburg-Gotha-Battenberg. Această căsătorie a fost aranjată de Lord Louis „Dickie" Mountbatten, unchiul lui Philip. Prințul consort este un reprezentant de vârf al Nobilimii Negre, motiv pentru care s-a acomodat foarte greu cu protocolul regal, care îl silea să meargă în spatele soției sale. Regina Elisabeta este strănepoata reginei Victoria, cu care prințul Philip se înrudește, la rândul său. Menționez din nou că familiile regale din Europa nu reprezintă mai multe familii, ci una singură, toate fiind înrudite între ele și operând după aceeași Agendă. Evident, unii sunt mai entuziaști decât alții, dar în esență toți sunt o apă și un pământ. De pildă, așa a devenit clanul prințului Philip familia regală a Greciei. După ce serviciile secrete britanice au organizat lovitura de stat împotriva regelui Otto (un alt german!) al Greciei, în anul 1862, ele l-au ales ca succesor pe prințul William, nepotul regelui danez. Știu că sună scandalos, dar Nobilimea Neagră este ca o companie multinațională care își ocupă după cum dorește posturile rămase vacante. În acest fel, prințul William al Danemarcei a devenit regele George I al Greciei. El s-a însurat cu o nepoată a țarului rus Nicolae I, ceea ce face ca prințul Philip să fie înrudit cu șapte țari, dar și cu diferite case regale din Germania, Norvegia, Danemarca, Suedia și restul Europei. Unul din strămoșii săi este Christian, conte de Oldenberg, care a murit în anul 1167, fiind unul din cei doi oameni care au fondat dinastiile europene ale Nobilimii Negre. Philip urma în linie succesorală la tronul Greciei, dar o altă lovitură de stat a eliminat monarhia din această țară, pe vremea când el era copil, așa că familia sa s-a refugiat în Franța, unde Philip și-a început educația la

o școală privată din Paris. Între anii 1931-1932, cele patru surori mai mari ale lui Philip s-au măritat cu membri ai aristocrației germane și austriece. Margarita s-a măritat cu un nepot al reginei Victoria, prințul cehoaustriac Gottfried von Hohenzolern-Langenburg, Cecilia s-a căsătorit cu un strănepot al reginei Victoria, Georg Donatus, mare duce de Hess-zum-Rhine, Sophie s-a măritat cu prințul Christoph de Hesse, iar Theodora cu Berthold, marcgraful de Baden.

Tatăl lui Berthold a fost Max von Baden, cancelarul german din timpul Primului Război Mondial. Max von Baden a fondat o școală nouă lângă Lacul Constantine din Germania, prin intermediul secretarului său personal, Kurt Hahn, educat la Oxford, principalul loc de recrutare al adepților Frăției. În timpul războiului, Hahn a fost șeful serviciilor secrete atașate pe lângă Ministerul Afacerilor Externe de la Berlin și a fost consultantul lui Baden la Conferința de Pace de la Versailles, controlată de Rothschild. Prințul Philip a fost „educat" la această școală fascistă din Schloss Salem. La vremea respectivă, școala se afla chiar sub controlul Partidului Nazist și al Tineretului Hitlerist, având în programa școlară inclusiv știința raselor. Așa cum vom vedea, aceasta a avut un impact real asupra tânărului Philip. La sosirea prințului, Kurt Hahn plecase de la conducerea școlii, dar continua să se ocupe de „educație". Hahn, un fascist până în măduva oaselor, a plecat în Scoția și a fondat Academia Gordonstoun, școala la care a fost trimis mai târziu pentru îndoctrinare prințul Charles. Hahn a devenit, de asemenea, consultant al Ministerului Britanic pentru Afaceri Externe. După patru ani petrecuți la școala nazistă a lui Hahn, prințul Philip a fost trimis la Gordonstoun, pe data de 16 noiembrie 1937, cu puțin timp înainte de declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial. Sistemul de școli publice din Marea Britanie, Statele Unite ale Americii și din alte părți ale lumii reprezintă un aspect

esențial al rețelei Frăției. Principalul său scop este de a recruta tineri meniți să slujească mai târziu interesele Frăției și este special conceput pentru a crea psihopați sau sclavi mentali și emoționali, care nu știu să facă altceva decât ce au fost învățați. Este suficient să vorbești cu un absolvent al acestor școli pentru a înțelege ce înseamnă programul de control mental. La ora actuală există inclusiv grupuri de sprijin pentru consilierea persoanelor care au trecut prin acest sistem educativ și care au rămas cu cicatrice emoționale pe viață. Practic, este vorba de o legalizare a abuzului de copii. În Marea Britanie, copiii aristocrației și ai familiilor bogate (precum și ai altor familii, care nu înțeleg despre ce este vorba) sunt luați din căminele lor la vârsta de șase ani și duși la prima lor școală „pregătitoare". Acest proces de „pregătire" nu slujește altui scop decât celui de îndoctrinare. Ei se simt deja părăsiți și neiubiți văzându-și părinții cum pleacă, lăsându-i în acea instituție străină, printre oameni ciudați. Repet, acești sărmani copii nu au decât vârsta de șase ani. Îți poți imagina ce efect are această atitudine asupra unui copil de șase ani? Din aceste școli pregătitoare în care au învățat ce înseamnă viața formală și lipsită de iubire, ei sunt trimiși direct la o școală publică. Cele mai faimoase asemenea școli sunt Eton și Harrow. Prințul William, moștenitorul coroanei britanice după tatăl său, prințul Charles, a fost trimis la Eton. La aceste școli pregătitoare și publice, copiii nu au la dispoziție decât următoarea alternativă: ori se conformează regulilor și regulamentelor școlare ori suportă mânia oamenilor în negru. Sistemul larg răspândit prin care băieții tineri devin sclavii celor mai mari încurajează dorința de a domina și de a-i controla pe cei din jur, prezentându-le de mici elevilor „plăcerea" de a-i tortura și de a le face rău celorlalți. Am un prieten care s-a hotărât să nu cedeze în fața nesfârșitelor bătăi pe care le primea atât de la profesori, cât și de la elevii mai mari și care a fost

forțat să mintă în condițiile în care era introdus cu forța într-o baie rece ca gheața, menită să-i înfrângă cerbicia. Acestea sunt principalele școli, alături de universitățile Oxford și Cambridge, în care sunt educați acei oameni profund dezechilibrați care ocupă mai târziu toate pozițiile de putere din domeniul economic, politic, financiar și militar (inclusiv pozițiile puterii regale). În sistemul de caste cultivat în aceste școli, psihopații dau ordine, iar cei cu spiritul înfrânt le ascultă fără să crâcnească. Lipsa fetelor încurajează activitățile homosexuale și mulți dintre acești oameni au dificultăți reale în a se apropia mai târziu de femei. Apropo, nu doresc să înțelegeți că aș condamna homosexualitatea; fiecare are dreptul să facă ce-i place, atât timp cât nu îi forțează și pe ceilalți să facă la fel ca el. Tot ce fac aici este să explic niște adevăruri. În aceste școli se petrec lucruri extrem de ciudate, menite să afecteze mințile copiilor care învață acolo. Abuzurile sexuale fac incontestabil parte dintre ele. Tony Blair, alesul Frăției pentru a deveni prim ministru al Marii Britanii la data de 1 mai 1997, a fost înscris la școala publică Fettes College din Edinburgh, în Scoția. Unul dintre prietenii săi apropiați era capelanul școlii: reverendul Ronald Selby Wright, un personaj important în biserica Scoției. Selby Wright a fost expus mai târziu ca pedofil notoriu, care îi abuza pe băieții de la Fettes și din alte școli. După colegiu, Blair, un apropiat al Windsor-ilor, a urmat Universitatea Oxford și a devenit avocat la Templul Baroului din Londra. Sistemul de școli publice este odios, dar chiar și el are extremele sale, precum Gordonstoun și Schloss Salem, școlile pe care le-a urmat prințul Philip.

Familia prințului Philip a sprijinit activ Partidul Nazist, iar în anul 1935, prințul Christoph, soțul lui Sophie (sora lui Philip) era deja colonel în SS, făcând parte din staff-ul personal al lui Himmler. A fost, de asemenea, șeful Forschungsamt, o operație specială

controlată de Hermann Goering. Forschungsamt strângea informații despre evrei și despre alte categorii sociale pe care naziștii doreau să le distrugă, a cooperat cu Gestapo-ul și i-a spionat chiar pe membrii Partidului Nazist. Această organizație a fost cea care a condus faimoasa *Noapte a Cuțitelor Lungi* atunci când Hitler și-a eliminat principalii adversari. Christoph și Sophie și-au numit primul născut Karl Adolf, după Adolf Hitler, iar prințul Philip a fost invitat să se implice în educația copilului. Fratele lui Christoph, Philip de Hesse, era înrudit cu regele Italiei și a fost principalul curier de legătură între naziștii din Germania și cei din Italia. Regele Edward III al Marii Britanii era el însuși un mare suporter al nazismului, iar prințul Philip a continuat să păstreze legătura cu el după abdicarea lui forțată din anul 1936. Motivul oficial al acestei abdicări a fost relația amoroasă a lui Edward cu o americancă divorțată, Wallis Simpson. După numai 325 de zile, Edward a plecat în exil pe proprietatea Rothschild-zilor din Austria, după care s-a instalat la Paris. Casa lui din Paris a fost cumpărată de Mohamed Al Fayed prin anii 1990, iar Diana și Dodi Al Fayed au vizitat reședința chiar în ziua morții lor. Unul din marii susținători ai regelui Edward a fost pedofilul fascist și satanistul Lord Louis Mountbatten, unchiul prințului Philip, care i-a și aranjat acestuia intrarea în familia regală britanică. Mountbatten era un strănepot al reginei Victoria și al prințului Albert, fiind născut la Castelul Windsor în anul 1900. În timp ce Mountbatten (Battenberg) părea să lupte de partea englezilor în timpul războiului, el continua să păstreze legături strânse cu familia sa (și a Windsor-ilor) germană, prin intermediul surorii sale Louise, soția regelui Gustav al Suediei. Louise era mătușa prințului Philip. La sfârșitul războiului, în iunie 1945, regele Angliei George IV, tatăl reginei Elisabeta și soțul actualei regine-mamă, l-a trimis pe fostul ofițer MI6 Anthony Blunt la Castelul

Kronberg în care locuia sora lui Philip, Sophie, împreună cu soțul ei, prințul nazist Christoph von Hesse, pentru a recupera corespondența dintre familia regală britanică și rudele sale naziste. Blunt era „custode al tablourilor reginei" și un expert de talie mondială al tablourilor lui Poussin, inițiatul care a pictat *Păstorii din Arcadia*, un tablou aflat în strânsă legătură cu misterele de la Rennes-le-Chateau. Blunt a fost expus mai târziu ca membru al unității infiltrate de KGB în interiorul serviciilor secrete britanice, împreună cu Burgess, Maclean și Philby. Cel de-al cincilea membru al rețelei, al cărui nume nu a fost niciodată dat publicității, a fost Lord Victor Rothschild (vezi *Și adevărul vă va face liberi*). În realitate, a fost o unitate a Frăției, nu neapărat a KGB-ului. Când Blunt a fost în sfârșit arestat prin anii '80, regina Elisabeta a cerut ca el să nu fie interogat pe tema misiunii sale clandestine de la Castelul Kronberg. Lord Mountbatten, acest mare manipulator aflat în slujba Nobilimii Negre, a deținut o serie de poziții-cheie în momentele importante ale istoriei. El a fost Comandant Suprem în Asia de sud-est în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (la care a participat și prințul Philip), a fost ultimul vicerege al Indiei și Guvernator General în timpul retragerii armatei britanice și a fost Prim Amiral, deținând poziția supremă în Marina Britanică în momentul invaziei asupra Suezului din anul 1958. Mountbatten a fost ucis de o bombă IRA în Irlanda, în anul 1979, dar nu putem fi siguri de adevărata origine a atentatului, știut fiind că aceste grupuri teroriste își transferă de multe ori „loviturile" de la unul la celălalt.

Averea Windsor-ilor

Windsor-ii dețin o bogăție inimaginabilă. Titlul reginei de „cea mai bogată femeie din lume" nu descrie nici pe departe întreaga realitate. Nu este de mirare că prințul Philip îi numește pe Windsor-i „firma familiei".

Ei au moştenit averea cumulată a strămoşilor din Nobilimea Neagră ai reginei, sub formă de pământuri, case, obiecte de artă şi bijuterii. O parte din acestea sunt aflate oficial în proprietatea reginei, în timp ce altele sunt în proprietatea „statului", ceea ce îi permite casei regale să le transmită mai departe următoarei generaţii fără a plăti impozite şi taxe. Proprietatea statului echivalează cu cea a Nobilimii Negre, care controlează statul. Iată doar câteva din posesiunile reginei.

Are mai mult de 300 de reşedinţe, inclusiv castele sau palate precum Palatul Buckingham, Castelul Windsor, Palatul Kensington (în care a locuit Diana), Palatul St. James (locuinţa oficială din Londra a prinţului C'harles), Holyrood House din Edinburgh, Castelul Balmoral din Scoţia şi Sandringham în Norfolk, unde Diana l-a cunoscut pentru prima oară pe Charles. Ea are în proprietate Ducatul de Lancaster, cu circa 40.000 de acri de teren, în cea mai mare parte bun pentru agricultură, dar având şi zone cu o valoare imobiliară uriaşă. În anul 1988, Parlamentul a adoptat o lege care i-a permis reginei să vândă o parte din terenul pe care îl deţine în Londra. La fel ca în cazul majorităţii proprietăţilor reginei, şi ducatul de Lancaster a fost furat, în cazul de faţă de la Simon de Montfort Jr., de către fiul regelui Henry III, după ce eforturile lui Montfort de a crea un Parlament puternic au eşuat în anul 1265. Desigur, dacă am examina documentele, am afla că Montfort-ţii au furat, la rândul lor, proprietatea de la altcineva. Windsor-ii mai deţin şi un alt ducat, cel de Cornwall, administrat de prinţul Charles. Acesta cuprinde alţi 44.000 de acri de teren, inclusiv loturi în cele mai scumpe regiuni din Londra. Regina a moştenit cea mai mare colecţie privată de bijuterii. Diamantul Koh-i-noor, considerat la vremea respectivă cel mai mare din lume, i-a fost dăruit reginei Victoria după înfrângerea Maharajahului din Punjab de către Compania

East India în anul 1851. Diamantul Cullinen a fost o ofertă de pace adresată coroanei britanice după instrumentarea Războiului Burilor din Africa de Sud de către Cecil Rhodes, Alfred Milner, Rothschild-zi şi Masa Rotundă. Alte daruri au venit de la şeicii arabi mari proprietari de petrol şi de la diverse capete încoronate. Royal Collection Trust, o instituţie controlată de regină, are în proprietate peste 7000 de tablouri şi 20.000 de desene realizate de mari maeştri ai penelului. Regina deţine o imensă colecţie de obiecte de artă, care va fi transmisă mai departe moştenitorilor din Casa de Windsor după moartea ei, dacă naţiunea nu se va trezi, punând capăt monarhiei.

Nimeni nu ştie cu exactitate cât de mare este averea Windsor-ilor, căci Parlamentul nu are voie să vorbească despre ea. Acest secret este vital pentru a împiedica scandalizarea „supuşilor" majestăţii sale, permiţându-i reginei să se folosească de privilegiul ei de a face comerţ cunoscând informaţii confidenţiale *(insider trading)*, practică ilegală altminteri. *Insider trading*-ul înseamnă să te afli în posesia unor informaţii privilegiate, cu ajutorul cărora poţi distruge orice companie doreşti, ocupându-te chiar de acest lucru. Cu portofoliul său colosal de investiţii globale, regina se află în poziţia perfectă de a face profituri nelimitate. Este ţinută tot timpul la curent, prin intermediul întâlnirilor oficiale cu prim miniştri, miniştri, membri ai serviciilor secrete şi alte surse, ştiind tot ce se întâmplă în lume şi care sunt resorturile ascunse ale acestor acţiuni. Ştie din start care sunt cele mai bune şi respectiv cele mai proaste investiţii şi are grijă să-şi rotunjească simţitor veniturile folosindu-se de aceste informaţii secrete. În anul 1977 s-a aflat că Banca Angliei, această creaţie a Nobilimii Negre, a înfiinţat o companie numită Bank of England Nominees Ltd (BOEN), cu scopul deliberat de a ascunde investiţiile reginei. Familia Windsor a avut o

relație extrem de privilegiată cu City-ul londonez, îndeosebi începând cu domnia regelui Edward VII, fiul reginei Victoria. Principalul consultant financiar al lui Edward a fost Ernest Cassel, bancherul Nobilimii Negre. Fiica și moștenitoarea lui Cassel, Edwina, s-a măritat cu Lord Louis Mountbatten, omul care i-a influențat cel mai mult pe prinții Philip și Charles. Edward VII, un francmason de rang înalt, a fost apropiat de Rothschild-zi, Sassoon-i (înrudiți cu Rothschild-zii), cu filiera americană a acestora, Payseur-ii, precum și cu familiile Morgan și Harriman. Alte nume grele din domeniul financiar asociate cu familia regală sunt Barings și Morgan Grenfell. Consultantul financiar particular al lui George VI, tatăl reginei Elisabeta, a fost Sir Edward Peacock de la Banca Barings și de la Banca Angliei. Regele l-a recompensat pe Peacock cu Marea Cruce a Ordinului Victorian Regal, ceea ce ne face să credem că sfaturile acestuia au fost foarte profitabile. George VI l-a ridicat, de asemenea, pe Lord Chamberlain la rangul de Lord Cromer, cel mai înalt titlu din aparatul Casei Regale. La un moment dat, Cromer a fost și el director la Barings.

Anumiți cercetători, precum Philip Beresford, autorul *Cărții celor mai bogați dintre britanici*, susțin că regina Elisabeta investește în corporații precum Rio Tinto (fosta Rio Tinto Zinc sau RTZ), Royal Dutch Shell, ICI și General Electric. Acest lucru nu mă surprinde deloc, căci toate acestea sunt companii-cheie ale Nobilimii Negre. Regina pare să aibă investiții substanțiale la Rio Tinto, cea mai mare companie minieră din lume, creată în anul 1873 de Hugh Matheson, cu bani obținuți din traficul de droguri. Rio Tinto a investit în petrolul din Marea Nordului încă de la crearea acestei companii petroliere, folosind împreună cu Texaco rafinăriile British Petroleum, la care se crede că regina are investiții majore. La fiecare din aceste operațiuni regina trebuie să fi făcut profituri uriașe,

deținând informații confidențiale despre potențialul Mării Nordului. Dar poate cel mai sfidător conflict de interese se referă la implicarea companiei Rio Tinto într-un cartel format în anul 1971 pentru a fixa prețul uraniului. Operațiunea a fost scoasă la iveală și condamnată în anul 1976 de un mare juriu federal și de Comitetul pentru Relații Externe al Senatului SUA, condus de Frank Church. Manevra a inclus și o companie numită Mary Kathleen Uranium din Australia. Aceasta i-a încurajat în secret pe aborigeni să ocupe terenurile bogate în uraniu din Australia, pentru a le scoate astfel din circuitul productiv, mărind prețul uraniului pe piața mondială. Acest lucru a afectat serios compania American Westinghouse, care a deschis un proces împotriva Rio Tinto pentru manipularea prețurilor. Un tribunal american le-a ordonat directorilor de la Rio Tinto să răspundă la întrebări, dar ordinul a fost contracarat de Legea britanică a Lorzilor (Nobilimea Neagră). Guvernul australian a adoptat o legislație similară, în același scop, dar nu înainte ca prim ministrului Gough Whitlam să fie demis de Guvernatorul General al Reginei în Australia, Sir John Kerr. Whitlam dusese o politică de cumpărare a cartelurilor miniere și de prelucrare a materiilor prime, de genul Rio Tinto și Anglo-American, pentru a opri spolierea materiilor prime ale Australiei de către aceste companii, fără a da nimic în schimb. Având investiții uriașe în ambele companii, regina l-a înlăturat de la putere pe Whitlam, folosindu-și „puterile prerogative", de care știe să se folosească perfect atunci când dorește. Chiar crezi că regina este lipsită de putere executivă? Îți faci iluzii! Scenariul este de a-i încuraja pe oameni să creadă că monarhia britanică nu mai are puteri executive, dar numai atât timp cât Frăția nu are nevoie de manifestarea lor. Sir John Kerr, un fost ofițer de rang înalt al serviciilor secrete britanice și un executiv al Nobilimii Negre, a fost făcut membru al Consiliului

Privat și al Ordinului Regal Victorian pentru loialitate și mari servicii (financiare) aduse reginei. Totuși, când adevărul a fost pe punctul de a ieși la iveală în cazul înlăturării de la putere a primului ministru Gough Whitlam, membrii Frăției nu s-au sfiit să-l ucidă.

Regina are investiții masive în America, multe dintre ele având legătură cu fondarea Companiei Virginia de către James I și Francis Bacon, care a pus stăpânire pe noul pământ încă de la început. America se află și la ora actuală în proprietatea Coroanei Britanice (probabil în numele Vaticanului), iar regina beneficiază de venituri uriașe de pe urma investițiilor sale în această țară. În anul 1996, doi congresmeni americani au afirmat într-o sesiune a Congresului că regina deține în proprietate una din cele mai mari plantații din Scott, Mississippi, în apropiere de granița cu statul Arkansas, numită Delta and Pine Land Company. Compania era estimată la acea vreme la 44,5 milioane de dolari, deși le plătea lucrătorilor de pe plantație salarii de mizerie. Reține și numele ei: Delta (triunghiul sau piramida) este un simbol major al Frăției, motiv pentru care unitatea de elită a armatei Statelor Unite este numită Delta Force. Colecția pornografică din Biblioteca Congresului este cunoscută sub numele de Colecția Delta, iar triada (simbolul oricărei delte) apare în sute de logo-uri ale unor companii americane, inclusiv Delta Airlines. Deloc întâmplător, Delta este și simbolul Francmasoneriei Royal Arch. De la acest simbol și-au luat numele și grupările crimei organizate chineze, supranumite Triadele, care au legătură cu elita Frăției numită Comisia Trilaterală. Când Adnan Khashoggi, vestitul dealer de arme la nivel global, și-a deschis o filială americană a afacerii sale, el a numit-o Triad America. Khashoggi, o rudă a familiei Fayed, este asociat cu George Bush, bunul prieten al reginei Elisabeta și al prințului Philip. Începând din anul 1968, compania reginei, Delta and Pine, a atras subvenții acordate de

Guvernul SUA de 1,5 milioane de dolari. Senatorul McIntyre a declarat în Senat că guvernul „i-a plătit reginei 120.000 de dolari pentru a nu planta bumbac pe terenul pe care îl deține în proprietate în Mississippi". Revista *The New Yorker* a afirmat într-un articol că regina este cel mai mare proprietar de terenuri imobiliare în New York City, deținând inclusiv faimoasa arteră a teatrelor, 42nd Street. Se consideră că numărul familiilor care controlează întreaga economie mondială este de 3000-5000, dar numărul celor aflate în centrul acestui control este mult mai mic. Practic, este vorba de o mână de oameni. Cu siguranță, Windsor-ii sunt foarte apropiați de acest cerc interior al Elitei. Acest cartel al Frăției controlează toate aspectele rețelei economice globale, băncile, companiile de asigurări, de materii prime, de transport, uzinele, produsele finite, marile grupuri comerciale, bursele de valori și de mărfuri, guvernele, mass-media, agențiile serviciilor secrete etc., etc. Tot acest plan este coordonat prin intermediul societăților secrete, iar unul dintre cele mai importante instrumente ale acestora este așa-numitul Club of the Isles (n.tr. textual: Clubul din Insule), controlat de City-ul londonez și de Casa de Windsor. Numele său derivă de la regele Edward VII, fiul reginei Victoria, primul care a purtat titlul de Prinț de Isles. La ora actuală, titlul este deținut de prințul Charles. Edward s-a implicat foarte mult în tot felul de afaceri cu baronii Nobilimii Negre din City-ul londonez, pe care i-a ajutat să instrumenteze Războiul Crimeei, Războiul Ruso-Japonez, pregătirile pentru Primul Război Mondial și Războaiele Opiului din China. Din acest nucleu central al Clubului Isles derivă fantastica încrengătură de agenții care conduc companii aparent diferite, dar care dețin controlul global și deservesc o agendă comună. Printre proprietățile acestei rețele se numără: Banca Angliei, Corporația Anglo-Americană din Africa de Sud, Rio Tinto, Minorco Minerals and Resources Corp, De Beers

Consolidated Mines și De Beers Centenary AG, N.M. Rothschild Bank, Barclays Bank, Lloyds Bank, Lloyds Insurance Market, Midland Bank, National Westminster Bank, Barings Bank, Schroders Bank, Standard Chartered Bank, Hambros Bank, S.G. Warburg, Toronto Dominion Bank, Johnson Matthey, Klienwort Benson Group, Lazard Brothers, Lonrho, J.P. Morgan and Co, Morgan Grenfell Group, British Petroleum, Shell and Royal Dutch Petroleum, Cadbury-Schweppes, BAT Industries, Assicurazioni Generali SpA (Veneția), Courtaulds, General Electric, Cazeenove and Co, Grand Metropolitan, Hanson plc, HSBS Holdings (Hong Kong and Shanghai Bank),; Imperial Chemical Industries, Inchscape plc, Inco Ltd, ING Group, Jardine Matheson, Peninsular and Oriental Steam Navigation Co (P&O), Pilkington Glass, Reuters Holdings, Glaxo Wellcome, SmithKline Beecham, Unilever și Unilever NV, Vickers plc.

Și acestea sunt doar o mică parte din întreg! Fiecare din corporațiile menționate are liste nesfârșite de filiale. Numai Lonrho are 640 de filiale, la data publicării acestei cărți. Aceste operațiuni cu sediul la Londra au legături strânse cu cele din alte țări dezvoltate și în curs de dezvoltare, dând cartelurilor Nobilimii Negre/Windsor-ilor controlul asupra lumii bancare, a substanțelor minerale, energiei și companiilor alimentare. Una din societățile Nobilimii Negre din Statele Unite este Archer Daniels Midland, condusă de Dwayne Andreas, membru al Grupului Bilderberg și unul din principalii finanțatori ai unuia din cei mai corupți politicieni americani, Bob Dole, cel care s-a „opus" atât de palid în fața contracandidatului preferat de Frăție la alegerile prezidențiale din anul 1996, Bill Clinton. De la sosirea sa în Anglia, în timpul lui Wilhelm de Orania, Nobilimea Neagră a transformat City-ul londonez în centrul financiar al lumii. La ora actuală, acest centru produce peste un sfert din veni-

turile bursiere mondiale, iar Bursa de Valori din Londra afişează mai multe companii decât orice altă bursă din lume. 90% din comerţul european trece prin City şi tot aici se emit şi cel mai mare număr de eurobonduri din lume. Principalele pieţe de mărfuri îşi au sediul aici, la fel ca şi Bursa Metalelor, Bursa Internaţională pentru Tranzacţii cu Petrol şi Bursa de Mărfuri din Londra. Din câte mi-au explicat contactele mele din America, profiturile Companiei Virginia (Statele Unite ale Americii) sunt recanalizate către Londra prin intermediul Bursei Metalelor. City-ul este centrul marinei şi al aviaţiei internaţionale, dar şi al asigurărilor şi reasigurărilor comerciale mondiale. Acest areal de 1,8 kilometri pătraţi domină managementul fondurilor acordate instituţiilor şi guvernelor străine, şi toate aceste operaţii sunt conduse numai de francmasoni de rang înalt. Mai mult de 500 de bănci străine au sedii în City şi numai în anul 1993, băncile cu sediul în Marea Britanie au acordat 16% din împrumuturile la nivel mondial, o cifră uimitoare pentru o insuliţă de dimensiunea acestei ţări. Legăturile şi conexiunile dintre aceste bănci şi afaceri îţi taie pur şi simplu respiraţia. Nu pot face aici decât o mică selecţie, care sper că va fi suficientă însă pentru a-ţi face o idee despre dimensiunile acestui proces:

Sir Peter Ingram Walters: preşedinte adjunct începând din anul 1992 al HSBC Holdings (Hong Kong Bank şi Shanghai Bank - unul din centrele spălării de bani pentru traficul de droguri); director al British Petroleum (BP) între anii 1973-1990; preşedinte al BP Chemicals (1976-1981); Lloyds Register of Shipping (1976-1990); director al Băncii National Westminster (1981-1989); director al Băncii Midland (1991-94); preşedinte al Blue Circle Industries (1990-); guvernator al London Business School (1981-1991); guvernator al Institutului Naţional pentru Afaceri Economice şi Sociale (1981-1990); director la SmithKline Beecham

(1989-); director la EMI Thorn (1989), apoi președinte adjunct (1990-).

Sir Martin Wakefield Jacob: a practicat avocatura în Baroul londonez între 1955-1968; director al Băncii Angliei (1986-1995); director al Hudson's Bay Co (1971-1986); președinte al Barclays de Zoete Wedd (1986-1991); președinte adjunct al băncii Barclays (1985-); director al Telegraph Newspapers (1986-); director al Commercial Union Assurance (1988-); director al Rio Tinto (1991-); președinte al Consiliului Britanic (1992-).

Sir John Chippendale Keswick: director al Băncii Angliei (1993-); președinte al băncii Hambros (1986-); director al Charter Consolidated; director al De Beers Co (1994-); director al Edinburgh Investment Trust; bodyguard al reginei pentru Scoția; membru al companiei regale a arcașilor.

Sir Christopher Anthony Hogg: director al Băncii Angliei (1992-); președinte al Courtaulds (1980-1994); președinte al Reuters Holdings (1985-); director al SmithKline Beecham (1993-); membru în Consiliul Internațional al J.P. Morgan (1988-); director al Fundației Ford (1987-).

Sir George Adrian Hayhurst Cadbury: director al Băncii Angliei (1970-1994); președinte al Cadbury Schweppes, apoi președinte adjunct și director executiv (1969-1989); director al IBM (1975-); a făcut parte din Comisia pentru Achiziții și Fuziuni (1990-); președinte al Comitetului pentru Analiza Aspectelor Guvernării Corporatiste (1991-).

Lord Howe de Aberavon (Geoffrey Howe): director al Glaxo Wellcome (1991-); membru în Consiliul Privat al Reginei și Cancelar al Eșichierului (1979-1983); secretar de stat pentru afaceri externe și afaceri ale Commonwealth-ului (1983-1989); adjunct al primului ministru (1989-90); director al Sun Alliance and Insurance Group (1974-1979); director al BICC (1991-).

Lord William Rees-Mogg: director al General Electric (1981-); redactor la *Times* (1967-1981); director al grupului de presă *Times* (1968-1981); președinte al Sidgwick and Jackson (1985-1988); președinte al Consiliului Britanic al Artelor (1982-1988); președinte al Companiei de Comerț Americane (1992-); președinte al International Business Communications plc (1993-); director al J. Rothschild Investment (1987-); director al St. James's Place Capital (1991-); președinte al Broadcasting Standards Council (1988-93); director al grupului de ziare *Telegraph*.

Și, în sfârșit, ce zici de acest ultim CV?

Lord Armstrong of Illminster: angajat al Trezoreriei Britanice (1950-1964); secretar asistent al Trezoreriei (1967-1968); secretar particular al Cancelarului Eșichierului (1954-1955 și 1968); prim secretar particular al primului ministru Edward Heath (1970-1975); subsecretar permanent de stat (1977-1979); secretar al cabinetului (1979-1987); șef al Serviciului pentru Afaceri Interne Civile (1981-87); Rhodes Trust (1975); director al Inchcape (1988-); director al N.M. Rothschild (1988-); director al Rio Tinto (1988-); director al Shell (1988-); director al Teatrului Regal de Operă Covent Garden (1988).

Imaginează-ți ce putere de control asupra evenimentelor ai avea dacă te-ai afla la conducerea acestor companii și dacă ai controla guvernele care iau decizii asupra activității lui. Adaugă la toate acestea și controlul prin intermediul organizațiilor mass-media, cum ar fi BBC, agenția de știri Reuters, Hollinger Inc., Thompson, News Corporation, Pearson, Reed Elsevier, *The Washington Post, New York Times*, NBC, CBS, ABC etc., etc... și vei controla lumea, fără măcar ca oamenii să-și dea seama de ceea ce se întâmplă. Ai putea astfel continua la infinit, fără riscul de a fi expus sau contracarat.

Una dintre băncile cu care regina face afaceri este

Hambros plc, o instituție controlată de Frăție cu sediul în Tower Hill, Londra. Joseph Hambro a fost bancherul regilor Danemarcei, Norvegiei și Suediei, și a făcut numeroase afaceri cu Rothschild-zii. Fiul său, Carl Joachim Hambro, s-a mutat în anul 1839 de la Copenhaga la Londra, iar patru ani mai târziu Parlamentul a votat o lege care făcea din banca sa o bancă „britanică". La fel ca și Rothschild-zii, familia Hambro și-a făcut averea în cea mai mare parte finanțând diferite războaie și, tot ca și ei, s-a implicat puternic în serviciile secrete britanice. J.H. „Jack" Hambro, șeful afacerii începând din anul 1933, a condus United Kingdom Corp, o instituție creată de serviciile secrete în timpul Primului Război Mondial. Fiul său, Sir Charles Hambro, a fost director al Serviciului pentru Operațiuni Speciale în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în timp ce Victor Rothschild manipula evenimentele prin intermediul serviciilor secrete pe care le conducea. Serviciul pentru Operațiuni Speciale (SOS) a creat actuala companie Hollinger Inc., gigantul mass-media condus de Conrad Black, fiul agentului SOS care l-a creat. Fiul lui Sir Charles Hambro, Lord Hambro, este actualul șef al firmei. CV-ul său include posturile de președinte al companiei de asigurări Guardian Royal Exchange Insurance, director al companiei Peninsular and Oriental Steam Navigation, cea care a condus războaiele opiului, cunoscută la ora actuală ca P&O; director al San Paolo Bank Holdings; și trezorier al Partidului Conservator. Din board-ul Băncii Hambros mai fac parte: Sir Chippendale Keswick, a cărui familie s-a ocupat cu traficul de droguri și care este implicat, de asemenea, în De Beers, Anglo-American și Banca Angliei, printre multe altele; Lord Kingsdowne, care, pe lângă faptul că este director la Hambros, se află și în conducerea Glaxo Wellcome, a Băncii Angliei, a National Westminster Bank, a Redland plc, a Foreign and Colonial Investment Trust,

a National Economic Investment Council şi a Fundaţiei Ditchley, o instituţie a Frăţiei aflată în legătură cu altele, precum Grupul Bilderberg. Printre directorii de la Hambros se numără Lord Halifax şi John Clay, un director al grupului media Guardian care pretinde că se împotriveşte *establishment*-ului, deşi face parte integrantă din el. Prin anii '70, director la Hambros a fost şi Lord Carrington, asociatul lui Henry Kissinger şi preşedinte al Grupului Bilderberg începând din anul 1991. Tot în acea perioadă, Hambros a deţinut un pachet important de acţiuni la o bancă numită Banco Privata, implicată în scandalul francmasoneriei P2 şi aflată în legătură cu principala bancă amestecată în scandal, Banca Ambrosiano. Coordonatorul acestei fraude a fost Michael Sindona, principalul acţionar al Banco Privata. O altă companie a lui, La Centrale Finanzaria, a avut în comitetul de directori pe Jocelyn Hambro şi pe Evelyn de Rothschild. Reţeaua financiară a lui Sindona a finanţat P2, devalizând Banca Vaticanului de sume uriaşe de bani. La rândul ei, P2 finanţa şi organiza terorismul în Italia, inclusiv atentatul de la gara din Bologna care a ucis 85 de persoane. Expunerea lojii P2 a condus la asasinarea (după un ritual francmason) a directorului Băncii Ambrosiano, Roberto Calvi, sub Podul Blackfriars din Londra, în apropiere de districtul financiar. Aş pune pariu că cei din clanul Hambro au fost atât de uşuraţi de dispariţia lui Calvi, încât nu mai ştiau ce să facă de bucurie. Mai târziu, Sindona a mărturisit că cei care au pus la cale asasinatul au fost francmasonii din America de Sud. Fiecare parte a reţelei apelează la o altă ramură pentru asasinatele pe care doreşte să le comită, astfel încât adevărul să nu poată fi stabilit decât cu mare dificultate. La fel ca şi celelalte operaţiuni de acest fel, afacerile făcute de Banca Hambros duhnesc atât de urât, încât nu ar ajunge toate deodorantele din lume pentru a elimina acest miros. El nu se compară însă nici pe

departe cu miasma emanată de Casa de Windsor. Membrii acestei familii au legături cu toți marii criminali ai planetei, care jefuiesc și provoacă moarte, distrugere și suferință în întreaga lume. Iar dacă ești cumva britanic, îi mai și plătești pentru a face aceste lucruri! Windsor-ii fac în mod conștient parte integrantă din acest scenariu, iar masca pe care o afișează în public nu reprezintă decât o fațadă menită să le ascundă activitățile putrede din culise. Toate aceste forme de control se propagă apoi din Londra către restul lumii, permițând liniilor genealogice ale Elitei să conducă lumea în numele Agendei reptiliene.

Puterea Windsor-ilor

Familia regală britanică a fost întotdeauna apropiată de francmasonerie, iar propriile sale ordine (cum sunt Ordinul Jartierei, Ordinul Scaietelui și Ordinul Regal Victorian) se întrepătrund cu rețelele francmasone, dar și cu Ordinul Sfântului Ioan al Ierusalimului (Cavalerii de Malta). Expansiunea francmasoneriei în Anglia în secolul al XVIII-lea a coincis cu venirea dinastiei germane de Hanovra. La ora actuală, marele maestru al Marii Loji Engleze cu sediul în Strada Marii Regine (Isis/Semiramida) din Londra este vărul reginei, Ducele de Kent. Prințul Philip a fost inițiat în Loja Marinei cu numărul 2612, pe data de 5 decembrie 1952. Socrul său, regele George VI, tatăl reginei și soțul actualei regine-mamă, a fost un mason devotat, la fel ca și Edward VII și marea majoritate a celorlalți monarhi de după apariția francmasoneriei. Regina Elisabeta este „Marea Patroneasă“ a francmasoneriei. Ea este slujită de 390 de membri ai așa-zisului Consiliu Privat, care are echivalente în toate celelalte țări ale Commonwealth-ului. Prerogativele acestui consiliu îi conferă puteri mai mari decât cele ale Parlamentului. Printre membrii săi, numiți pe viață, se numără prințul Philip, Arhiepiscopul de Cantebury și primul ministru.

În fiecare an se țin nouă întâlniri oficiale, iar miniștrii guvernului îi comunică reginei măsurile pe care intenționează să le ia și așteaptă aprobarea ei. Acest Consiliu Privat este alcătuit din politicieni, membri ai personalului Curții și slujitori ai interesului public, care trebuie să se încline în fața reginei, să-i strângă mâna și să se alinieze frumos în fața ei, fiind puși să jure că vor păstra secrete aceste discuții.

Un alt instrument al Windsor-ilor/Nobilimii Negre pentru manipularea globală sunt Agenții Coroanei. Această organizație a fost fondată în anul 1833 sub numele de „Agenții Coroanei pentru Colonii", pentru a conduce administrația de zi cu zi a Imperiului și pentru a servi ca bancheri privați diferitelor guverne, autorități coloniale și șefilor de stat. Dată fiind istoria Imperiului Britanic, precis s-a ocupat și cu traficul de droguri și de armament. Agenții Coroanei s-au implicat de la bun început în crima organizată, trimițând transporturi de armament sub acoperire în Africa, unde sunt folosite pentru diferite războaie și genociduri. Ei reprezintă o Agenție a Coroanei care lucrează direct pentru monarh, ceea ce nu a împiedicat guvernul britanic să-i garanteze întreaga datorie externă. Aceasta a fost acoperită prin anii '70 de Banca Angliei, care a plătit sute de milioane de lire sterline. Agenția a gestionat ani la rând averea personală a sultanului din Brunei, prieten bun cu regina și finanțator al multor proiecte ale prințului Philip, prințului Charles și George Bush. În plus, sultanul susține financiar diferite operațiuni neoficiale ale serviciilor secrete britanice și americane, dar și afacerile lui Mohamed Al Fayed, tatăl lui Dodi. Agenții Coroanei au fost privatizați în anul 1996, sub numele de *Crown Agents for Overseas Government and Administrations Ltd.* Prin „privatizare" înțelegem în acest caz un transfer de putere de la Nobilimea Neagră via o agenție guvernamentală către Nobilimea Neagră în proprietate directă. Noii Agenți ai

Coroanei acționează ca o companie de tip holding din care fac parte o lungă listă de companii, continuând să îndeplinească același rol vital de cap de pod al rețelei Frăției în întreaga lume. Președintele ei este David H. Probert, un fost director al fabricii de armament Birmingham Small Arms Ltd. Directorul Agenției este F. Cassell, Companion de Bath (titlu acordat de regină) și fost director executiv al Fondului Monetar Internațional și al Băncii Mondiale pentru Marea Britanie. Fundația Agenților Coroanei, care deține capitalul social al acestora, este condusă de Sir David Rowe-Ham, Cavaler al Marii Cruci a Imperiului Britanic. Acest trust include Barclays Bank, Standard and Chartered Bank, Unilever, Tate and Lyle, Securicor (un operator global de „servicii de securitate"), British Telecom, Forumul Liderilor de Afaceri al prințului Charles (condus, evident, de prinț) și Fundația Aga Khan. Alte nume, aceiași oameni. Agenții Coroanei gestionează vămile din Mozambic și se ocupă de reconstrucția Bosniei (prin intermediul unei companii numite Europe SA)... da, a Bosniei. Sunt implicați, de asemenea, într-o companie mixtă cu ES-KO, o firmă din Monaco, care asigură întreaga aprovizionare cu alimente pentru trupele Națiunilor Unite de menținere a păcii din Angola și Bosnia. Cu cât în lume vor fi mai multe războaie și conflicte, cu atât mai mult se pare că va prospera această Agenție.

O altă operațiune importantă a Windsor-ilor/Nobilimii Negre din City-ul londonez sunt așa-numitele *Companii ale Breslelor din City*. Acestea pretind că reprezintă diferite bresle de negustori, precum fabricanții de arme, tipografii, bijutierii etc. În realitate, ele sunt societăți secrete absolut esențiale în controlul instituțiilor din City. Pe la jumătatea secolului al XIV-lea, cu puțin timp înainte de declanșarea marii epidemii de ciumă cunoscută sub numele de *Moartea Neagră*, administrarea City-ului a trecut din mâinile consiliilor munici-

pale în cele ale acestor companii. În acea perioadă templierii erau încă foarte activi în culise, iar puterea era concentrată în mâinile Breslei Zidarilor (Masonilor). La ora actuală, rețeaua acestor companii se întrepătrunde cu celelalte rețele ale Frăției din întreaga lume. În 1979, anul în care a devenit prim ministru Margaret Thatcher, Onorabila Companie a Oamenilor Liberi din City-ul Londonez cu sediul în America de Nord a început să țină întruniri la New York și Toronto, iar pe 21 octombrie 1991 a fost fondată Asociația Companiilor Breslelor din City-ul londonez cu sediul în Hong Kong. Toți membrii acesteia sunt arhitecți (francmasoni). Autorul Peter James a făcut cercetări asupra câtorva companii din această categorie, pe care le-a prezentat în cartea sa, *Obediența Australiei*, în care a expus manipularea care a condus la înlăturarea de la putere a primului ministru australian Gough Whitlam. Iată câteva nume care se regăsesc în board-urile acestor „Companii":

- Breasla Inginerilor: ducele de Edinburgh;
- Breasla piloților și navigatorilor: ducele de Edinburgh, prințul Andrew;
- Breasla măcelarilor: regina-mamă, Lord Vestey (Lord Prior al Ordinului Sfântului Ioan al Ierusalimului);
- Breasla croitorilor: regina-mamă, Lord Whitelaw (presupus satanist și fost adjunct al primului ministru pe vremea lui Margaret Thatcher), Lord Hailsham;
- Breasla fabricanților de mănuși: Margaret Thatcher, Sir John Fieldhouse (Amiral al Flotei), cei care au declanșat Războiul din Insulele Falklands, din anul 1982;
- Breasla producătorilor din industria cărnii de pui: Margaret Thatcher, ducesa de Devonshire (din Casa Chatsworth);

· Breasla producătorilor din industria peştelui: ducele de Devonshire, ducesa de Devonshire, C.E.A. Hambro (Hambros Bank, Taylor Woodrow, P&O), Lord Inchcape (Inchcape plc, P&O, Locotenent de Londra al Majestăţii sale);

· Breasla bijutierilor: J.H. Hambro;

· Breasla băcanilor: Edward Heath (satanist şi fost prim ministru, membru al Grupului Bilderberg şi arhitect al intrării Marii Britanii în Comunitatea Europeană);

· Breasla producătorilor din industria sării: ducele de Kent (mare maestru al francmasoneriei engleze), Lord Armstrong (omul cu un CV interminabil pe care l-am menţionat mai devreme);

· Breasla producătorilor de ceasuri: Sir Peter Gadsden (mare maestru al Marii Loji Unite), Lord Carrington (preşedintele Grupului Bilderberg, preşedintele Institutului Regal pentru Afaceri Internaţionale şi unul din principalii agenţi ai Frăţiei).

Un alt nume care apare în multe din aceste Companii ale Breslelor este cel al familiei cu tendinţe sataniste MacAlpine, implicată în construcţii. Toate aceste grupuri interferează cu reţelele francmasone. Există mai mulţi francmasoni pe metru pătrat în City-ul londonez decât în orice alt loc de pe planetă. Banca Angliei îşi are propria sa Lojă Francmasonă (Loja nr. 263), la fel ca şi alte bănci precum Lloyds (Calul Negru din Strada Lombard, Loja nr. 4155). Mai există şi Loja elitistă Guildhall, cu sediul în Mansion House începând din anul 1905. Mansion House este reşedinţa oficială a Lordului Primar al Londrei. Mai mult de 60 de primari au fost maeştri ai acestei loji. Simbolul Băncii Lloyds este Calul Negru (Soarele Negru), iar sediul lojii este pe Strada Lombard. Lombardia a fost fieful financiar al Nobilimii Negre veneţiene/fenicienilor.

Windsor-ii fac parte integrantă din reţeaua de

manipulatori financiari şi politici, de satanişti şi ucigaşi ritualici de copii. Mai mult decât atât, ei ştiu foarte bine ce fac. Reţeaua numără printre membrii ei judecători, poliţişti, politicieni de frunte, oameni de afaceri, proprietari de mass-media şi de edituri. Aceşti regi şi generali le comandă imenselor mase de caporali şi simpli soldaţi care nu au nicio idee despre Agenda în care sunt implicaţi. Dacă Frăţia doreşte ca cineva să fie pus sub urmărire, acuzat sau ucis, lucrurile se petrec exact aşa. Dacă ea doreşte ca unul din oamenii săi să scape de acuzaţii, el scapă. Dacă doreşte aprobarea unui proiect, a unei construcţii sau a unei legi controversate, acestea sunt aprobate, căci Frăţia are grijă să numească în fruntea „anchetei" oficiale omul potrivit pentru a adopta decizia dorită de ea. Această reţea alege prim miniştrii ai diferitelor ţări prin manipularea partidelor politice şi numeşte toţi membrii guvernelor. Este valabil pentru toate ţările lumii, dar mai ales pentru Statele Unite ale Americii. Pentru amănunte suplimentare, vezi *Şi adevărul vă va face liberi.*

Prietenii Windsor-ilor

Poţi afla foarte multe lucruri despre atitudinea şi motivaţiile cuiva dacă îi studiezi prietenii pe care şi-i alege. Regina nu acordă decât rareori titluri de cavaler unor oameni din afara Commonwealth-ului, iar cei pe care i-a ales pentru astfel de titluri „onorifice" par desprinşi dintr-o adunare executivă a conducerii Frăţiei. Titlurile sunt numite „onorifice", deoarece Constituţia Americană interzice acceptarea de titluri din partea unui monarh sau şef de stat străin fără permisiunea Congresului. Numărul acestor titluri acordate este foarte redus, căci, după cum se exprimă Guvernul britanic: „Moneda nu trebuie devalorizată". Ce zici de numele care urmează? Devalorizează ele moneda? Henry Kissinger, satanist, ucigaş ritualic de copii şi criminal în masă, a fost făcut Cavaler Comandor al

Ordinului Arhanghelului Mihail şi al Sfântului Gheorghe printr-o ceremonie ţinută la Castelul Windsor. De regulă, acest titlu nu este acordat decât diplomaţilor britanici de rang înalt. Kissinger se potriveşte de minune în schemă, căci a slujit interesele Nobilimii Negre cu sediul la Londra, inclusiv în momentul în care a fost secretar de stat şi consultant pentru Agenţia de Securitate Naţională, când a manipulat scandalul Watergate, prin care l-a înlăturat de la putere pe Richard Nixon şi l-a înlocuit cu violatorul şi abuzatorul de copii Gerald Ford, al cărui vicepreşedinte a fost Nelson Rockefeller (vezi *Şi adevărul vă va face liberi*). Omul lui Kissinger, Brent Scrowcroft, director la Kissinger Associates şi consultant al lui George Bush, a fost ridicat de regină la rangul de Cavaler Onorific al Imperiului Britanic. La fel şi Casper Weinberger, un alt apropiat al lui Bush, implicat în scandalul Iran-Contra, arme contra droguri. George Bush, el însuşi pedofil, ucigaş ritualic de copii, criminal în masă şi satanist, este un prieten foarte apropiat al Windsor-ilor. Regina i-a oferit titlul de Cavaler Onorific al Marii Cruci a Ordinului de Bath, la fel cum a procedat şi cu violatorul şi controlorul mental Ronald Reagan, el însuşi un produs al programului de control mental. Acest titlu reprezintă cea mai înaltă distincţie pe care o poate conferi regina cuiva din afara Commonwealth-ului. Ordinul de Bath (n.tr. Ordinul Băii) sună stupid, dar are un simbolism profund. În alchimie, baia învierii simbolizează renaşterea şi purificarea sau iertarea de păcate. Înainte de a trece la faptele lor odioase (de regulă, „băi de sânge"), „Cavalerilor masonici de Bath" li se face o baie ritualică. Unul din motivele pentru care George Bush se înţelege atât de bine cu regina este acela că amândoi fac parte din liniile genealogice reptilo-aristocratice. Amândoi sunt reptilieni care îşi schimbă forma. George şi soţia sa Barbara Pierce Bush (de la Merrill, Lynch, Fenner şi Smith) descind din aceeaşi familie engleză

Pierce ca şi preşedintele american Franklin Pierce. Este vorba de puternica familie aristocratică Percy din Anglia, care şi-a schimbat numele în Pierce, o parte din membrii săi emigrând în America după implicarea lor în complotul eşuat al prafului de puşcă prin care au încercat să arunce în aer Parlamentul. Una din reşedinţele familiei Percy, în care a fost pus la cale complotul, se numea Syon House. Printre rudele lui Bush se numără familia engleză Grosvenor şi ducii de Westminster, care deţin cele mai multe proprietăţi din City-ul londonez, cartierul general financiar al Nobilimii Negre. Grosvenor-ii din America au fondat National Geographic, instituţie care a rămas celebră pentru furtul de comori arheologice din întreaga lume, îndeosebi ale celor cu semnificaţii religioase, pe care le-a adunat la Institutul Smithsonian din Washington D.C. Institutul este controlat de verii Grosvenor-ilor, familia Smithson, alţi descendenţi ai clanului Percy. Strămoşii lui George Bush merg până la regele Alfred cel Mare al Angliei şi până la Charlemagne, celebrul monarh care a slujit Agenda Frăţiei în Franţa, în secolele VIII-IX. 32 de preşedinţi americani au avut aceeaşi linie genealogică, fiind cu toţii înrudiţi cu Bush. Regina a fost cu deosebire recunoscătoare lui Bush şi celorlalţi prieteni ai ei din Statele Unite pentru declanşarea şi „câştigarea" Războiului din Golf. Comandantul militar Norman Schwartzkopf, care a minţit cu neruşinare în ceea ce priveşte Sindromul Războiului din Golf şi Colin (Colon) Powell, şeful ales de Frăţie al Statului Major, au fost răsplătiţi de „graţioasa" sa majestate cu titlul de Cavaleri Onorifici ai Imperiului Britanic. Douglas Fairbanks, unul din principalii lideri militari ai armatei americane şi britanice, a fost aghiotantul satanistului şi fascistului Lord Mountbatten, fiind răsplătit cu tot felul de titluri cavalereşti, inclusiv cu cel de Cavaler al Imperiului Britanic.

Un alt nume care iese în evidență este cel al lui Paul Mellon, un prieten foarte apropiat al reginei, care l-a făcut Cavaler Onorific al Imperiului Britanic. Aripa olandeză a Nobilimii Negre, prin prietenul prințului Philip, ofițerul SS prințul Bernhard, l-a numit pe Mellon Cavaler al Ordinului de Orania-Nassau. Acest titlu este acordat în onoarea lui Wilhelm de Orania și a societății secrete Ordinul de Orania. Paul Mellon este o figură centrală a controlului instituit de Londra asupra Statelor Unite ale Americii printr-o altă încrengătură incredibilă de familii, inclusiv Rockefeller, Harriman, Bush, Kennedy și Morgan, care își au sediile în New York, Virginia (Washington) și Boston. Din acest motiv, este cunoscută sub numele de *establishment*-ul de pe Coasta de Est. Legăturile familiei Mellon cu Windsor-ii sunt foarte vechi. Mama lui Paul a fost moștenitoarea averii Guiness, iar tatăl lui, Andrew Mellon, a devenit confident al Windsor-ilor pe vremea când era ambasador SUA la Londra (la „Curtea St. James"), în anii 1932-1933. A fost urmat în acest post de un alt agent al Frăției, Joseph Kennedy, tatăl lui JFK. Mellon a fost de trei ori secretar al trezoreriei, sub președinții Harding, Coolidge și Hoover, reprezentând astfel interesele Nobilimii Negre. El este cel care a finanțat crearea cartelului aluminiului cunoscut sub numele de ALCOA, cu scopul de a controla prețul și piața aluminiului, la fel cum a procedat Frăția și cu piețele petrolului, aurului, diamantelor, drogurilor etc. etc. Mellon este cel care a introdus (prin intermediul ALCOA) politica de folosire a fluorurii în apa potabilă, pentru a scoate bani dintr-un subprodus al industriei aluminiului de care nu știa cum să scape. Această politică nu are nimic de-a face cu salvarea dinților. Timp de 40 de ani, fluorura a fost considerată o otravă pentru șobolani, fiind printre altele și un inhibitor intelectual. Dacă vrei să afli în detaliu această poveste, îți recomand cartea mea, *Revolta roboților*. Andrew Mellon a finanțat crearea Războiului

companiei petroliere Gulf Oil, care a lucrat în colaborare cu British Petroleum (fosta Companie Anglo-Persană). Una din operațiunile acesteia a fost lovitura de stat împotriva primului ministru iranian, dr. Mohammed Mossadegh, din anul 1953. Mossadegh dorea să oprească exploatarea țării sale, dar Elita anglo-americană a conspirat împotriva lui, impunând poporului iranian tirania sângeroasă a șahului. Unul din cei implicați în această lovitură de stat a fost Norman Schwartzkopf Sr., tatăl comandantului Războiului din Golf atât de decorat de regină. Povestea este relatată pe larg în *Și adevărul vă va face liberi.* Tot Andrew Mellon s-a aflat în spatele planurilor Dawes și Young, care au finanțat mașina de război germană, provocând colapsul economic care l-a adus la putere pe Adolf Hitler. Fiul său, Paul Mellon, a fost crescut în Anglia, dar s-a întors în Statele Unite, unde a urmat Universitatea Yale, sediul societății *Skull and Bones.* El a refuzat să facă parte din această societate, dar s-a înscris în *Scroll and Key*, o altă societate secretă a Frăției. După Yale, s-a întors în Anglia și și-a continuat studiile la Universitatea Cambridge, locul din care sunt recrutați atâția agenți ai serviciilor secrete britanice. Părinții lui Paul au divorțat, iar el s-a mutat împreună cu mama sa în Virginia, la circa 70 de kilometri de Washington D.C., în care există nume ale districtelor de gen Loudoun sau Orange. Această zonă este ocupată exclusiv de reprezentanții americani ai Nobilimii Negre, precum familia Harriman. Regina și prințul Philip l-au vizitat deseori pe Paul Mellon la reședința sa din Virginia, Rokeby Estate, la fel ca și prințul Charles și prințesa Anne. Prințul Philip a apelat la Mellon pentru a finanța Fondul Mondial pentru Prezervarea Vieții Animalelor Sălbatice. Iată ce a declarat purtătorul de cuvânt al Palatului Buckingham reporterului de investigații Scott Thompson de la *Executive Intelligence Review:*

„Sunt mandatat de regină să vă mulțumesc pentru scrisoarea... referitoare la Paul Mellon. Regina îl cunoaște pe domnul Mellon de mulți ani, vizitându-l frecvent la reședința sa din Upperville, Virginia, începând din anii '50."

Regina i-a călcat pe urme unchiului ei, ghinionistul susținător nazist Edward VIII, ducele de Windsor, care a abdicat în anul 1936 pentru a se însura cu Wallis Simpson. Sora lui Paul Mellon, Ailsa, a făcut parte din cercul intim de prieteni ai ducelui din Virginia.

Wallis Simpson, fostă Wallis Warfield, a învățat la școala exclusivistă Foxcroft din această regiune. Un alt prieten apropiat al reginei (și al Mellon-ilor) este William Farish III. Regina își ține câteva din cele mai bune iepe de rasă la ferma acestuia, Lane's End Farm, de lângă Versailles, Kentucky, vizitându-l regulat. De multe ori li se alătură și Paul Mellon, care zboară cu avionul lui particular pentru a se întâlni cu ei. William Farish III este un asociat al prietenului atât de drag reginei, George Bush. Farish a fost numit administrator al fondurilor lui Bush pe vremea când acesta a fost președinte. Sistemul american îi obligă pe președinți să nu știe unde sunt investiți banii lor atât timp cât ocupă funcția publică (spre deosebire de regină!). Desigur, totul este o înscenare, căci Bush s-a îmbogățit în timpul președinției sale la fel de mult ca și regina. Personal, înțeleg de ce regina și prințul Philip se bucură atât de mult de compania lui Farish. Bunicul acestuia, William Farish senior, a fost președinte al Standard Oil din New Jersey (compania petrolieră aflată în proprietatea clanului Rockefeller) în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când a furnizat petrol și know-how tehnologic naziștilor și concernului chimic I.G. Farben, cel care a gestionat lagărul de concentrare de la Auschwitz. De fapt, Standard Oil și I.G. Farben a fost una și aceeași companie (vezi *Și adevărul vă va face liberi).* Oriunde ai

privi, Windsor-ii par înconjurați numai de naziști și simpatizanți ai naziștilor.

Genocidul provocat de Windsor-i

Multe din alianțele și intrigile puse la cale de englezi și olandezi nu au în realitate nimic de-a face cu englezii și cu olandezii. Dacă dorim să ieșim din această hipnoză colectivă, va trebui să încetăm să mai strigăm: „Englezii sunt de vină!", „Americanii sunt de vină!", „Olandezii sunt de vină!", „Germanii sunt de vină!", „Francezii sunt de vină!", „Albii sunt de vină!", „Negrii sunt de vină!", „Evreii sunt de vină!" sau chiar „Reptilienii sunt de vină!". *Nu toți acești oameni sunt implicați, ci doar anumite linii genealogice și facțiunile pe care le controlează.* Condamnarea unei rase, a unei națiuni sau a unui sistem de convingeri este exact intenția Frăției în ceea ce ne privește, căci dacă oamenii sunt divizați, ei sunt mai ușor de condus. *Divide et impera.* Manipularea pornește de la aceste linii genealogice și de la societățile secrete create de ele, care operează în toate aceste țări, menținând populația în ignoranță. Colaborarea strânsă dintre Marea Britanie și Olanda înseamnă, de fapt, colaborarea dintre aripa britanică și cea olandeză a Nobilimii Negre. Cu siguranță, acesta este cazul prieteniei dintre Philip, prințul consort al reginei Angliei, și Bernhard, prințul consort al reginei Juliana a Olandei, care a renunțat apoi la tron în favoarea fiicei ei, regina Beatrix. Philip și Bernhard fac parte din aceeași linie genealogică reptiliană și amândoi au o viziune nazistă asupra vieții. Philip și familia lui au avut nenumărate conexiuni naziste, iar Bernhard a fost membru al grupării asasine SS a lui Himmler. Bernhard s-a născut în Germania, în anul 1912, fiind vărul prin alianță al prințesei Victoria de Hohenzollern, sora împăratului Wilhelm. A fost recrutat de serviciile secrete naziste în anul 1934, pe când era student la Universitatea din Berlin, și a lucrat pentru SS în cadrul

I.G. Farben, gigantul chimic care a avut legături atât de strânse cu Standard Oil, compania condusă de Rockefeller/Farish, dar și cu diferite companii britanice, precum ICI. Trecutul lui Bernhard a provocat un mare scandal în Olanda atunci când s-a însurat cu regina Juliana din Casa de Orania, devenind astfel echivalentul olandez al bunului său prieten, prințul Philip. Bernhard a contribuit la fondarea Grupului Bilderberg, care s-a întrunit în mod oficial pentru prima dată în anul 1954. În 1961, el a fondat, împreună cu Philip, Fondul Mondial pentru Prezervarea Vieții Animalelor Sălbatice (devenit între timp Fondul Mondial pentru Natură), finanțat și de Mellon-i.

Să lămurim un lucru: Fondul Mondial pentru Prezervarea Vieții Animalelor Sălbatice (WWF - World Wildlife Fund) nu a fost creat pentru a salva speciile pe cale de dispariție. Dimpotrivă, acțiunile sale au avut efecte dezastruoase asupra naturii, așa cum arată raportul secretizat al profesorului de la Oxford John Phillipson, revelat în anul 1989. Cu câteva luni înainte ca prințul Philip să creeze WWF, el a însoțit-o pe regină într-un turneu în India, în care nu a ezitat să ia parte la o vânătoare de tigri, împușcând mortal un tigru atras cu ajutorul unor capre în bătaia puștii sale. Când fotografia prințului stând cu un picior pe tigru a făcut înconjurul lumii, ea a provocat un întreg scandal. În cadrul aceluiași turneu, Philip a participat la o vânătoare în Kathmandu alături de Alec Douglas Hume (Lord Home), primul ministru conservator, președinte al Grupului Bilderberg și descendent al liniilor genealogice scoțiene ale Frăției. Ian MacPhail, primul director internațional al WWF, a povestit unei echipe de televiziune cum în bătaia puștii prințului au apărut o mamă elefant și puiul ei. Philip a împușcat-o pe mamă, iar puiul a fugit terorizat. MacPhail a povestit că a contribuit personal la mușamalizarea incidentului, căci WWF era pe punctul de a fi lansat, iar el credea

sincer că Fondul ar putea contribui efectiv la apărarea vieții în sălbăticie. Mai târziu a ajuns la altă concluzie:

> „...Cu inima grea, trebuie să mărturisesc că m-am înșelat. Rinocerul, elefantul și hipopotamul au ratat cursa, iar noua Arcă a lui Noe a plecat fără ei."

Opinia publică a suferit șocuri succesive văzând imensa contradicție dintre Philip fondatorul și susținătorul WWF și Philip ucigașul de animale și de păsări, care pare să se bucure atât de mult de crimele sale. Același lucru se poate spune și despre marele apărător al drepturilor animalelor, prințul Charles, vestit pentru vânătorile sale de vulpi. În realitate, nu există nicio contradicție. La fel ca și Bernhard, Philip nu dă doi bani pe animalele sălbatice. WWF a fost creat pentru cu totul alte rațiuni. El reprezintă un instrument de control al parcurilor naturale din Africa și din alte părți ale lumii, în care grupurile de teroriști și mercenari se pot aduna și antrena, trecând apoi granița pentru a declanșa genociduri în locuri precum Ruanda sau Burundi. WWF coordonează și finanțează măcelul sistematic de oameni și animale, făcând avere din comerțul ilegal cu fildeș pe care ar fi trebuit să-l oprească. O mare parte din aceste activități sunt plătite de publicul naiv care face donații, având convingerea că sprijină astfel viața animalelor sălbatice. După părerea mea, cea mai bună contribuție pe care o poți aduce pentru sprijinirea vieții animalelor sălbatice este să încetezi să mai finanțezi WWF. Un alt fondator al WWF a fost celebrul „adept al conservării mediului", Sir Peter Scott, care a reprodus în anul 1972 un raport scris de marele investigator Ian Parker despre comerțul ilegal cu fildeș și cu coarne de rinocer. El a adus dovezi că în centrul acestui comerț se află familia președintelui kenyan Jomo Kenyatta. La numai câteva ore după apariția raportului, Parker a fost arestat de Forțele

Speciale kenyene, bătut timp de trei zile şi ameninţat că, dacă nu-şi va ţine gura, va fi ucis. Raportul lui Parker nu a fost niciodată publicat de Scott, iar prinţul Bernhard, preşedintele internaţional al WWF, i-a acordat lui Kenyatta „Ordinul Arcii de Aur" pentru salvarea speciei pe cale de dispariţie a rinocerilor!

Dacă vrei să ştii cine sunt cei care se ascund în spatele WWF, este suficient să consulţi lista membrilor Clubului 1001 al acestei organizaţii. Este vorba de un grup exclusivist alcătuit de prinţul Bernhard în anul 1971 pentru a strânge bani care să finanţeze „activităţile" WWF. Membrii săi sunt recrutaţi numai pe bază de invitaţie, la fel ca în cazul tuturor societăţilor secrete ale Frăţiei, şi sunt obligaţi să facă o donaţie anuală mare. Iată câţiva din membrii care au făcut parte de-a lungul timpului din acest Club 1001:

Conrad Black: agent al serviciilor secrete britanice şi preşedinte al imperiului media Hollinger creat de tatăl său, George (şi el agent al serviciilor secrete). Black este membru al comitetului de conducere al Grupului Bilderberg; **prinţul Johannes von Thurn und Taxis** (decedat), una din cele mai importante familii ale Nobilimii Negre veneţiene şi ale Sfântului Imperiu Roman. Este asociat al Rothschildzilor. Tatăl său, Max, a fondat Allgemeine SS a lui Hitler, o organizaţie cu sediul la castelul familiei sale, Regensburg, în Bavaria, între altele şi sediul Iluminaţilor bavarezi; **Tibor Rosenbaum** (decedat): agent al serviciului secret Mosad şi preşedinte al Băncii de Credit Internaţional cu sediul la Geneva, antemergătoarea celebrei BCCI, supranumită şi Banca Hoţilor şi Criminalilor. Revista *Life* a scos la iveală implicarea băncii lui Rosenbaum în spălarea de bani pentru reţeaua de crimă organizată cu sediul în Meyer Lansky, SUA. Între altele, Rosenbaum a fost şi bancherul lui Permindex, unitatea de asasini a serviciilor secrete britanice aflată în centrul asasinării

președintelui John F. Kennedy (vezi *Și adevărul vă va face liberi)*; **Maiorul Louis Mortimer Bloomfield** (decedat), agent al serviciilor secrete britanice care a pus la cale operațiunea Permindex; **Robert Vesco,** sponsorizat de ramura elvețiană a Rothschild-zilor, a făcut parte din filiera americană a cartelului de droguri de la Medelin, în Columbia. A dispărut probabil în Cuba; **Henry Keswick,** președinte al Jardine Matheson, una din cele mai mari operațiuni de trafic de droguri de pe planetă. Fratele său, John Keswick, susținător al WWF, este președintele Hambros Bank și director al Băncii Angliei; **Sir Francis de Guingand,** fost șef al serviciilor secrete ale armatei britanice. La ora actuală trăiește în Africa de Sud; **Sir Kenneth Kleinwort,** membru al familiei de bancheri care conduc Kleinwort Benson; **regele Juan Carlos al Spaniei,** membru al Nobilimii Negre, fondator și președinte de onoare al filialei spaniole a WWF; **prințul Henrik,** președinte al filialei daneze a WWF; **dr. Luc Hoffman,** vicepreședinte al WWF International și director al companiei farmaceutice elvețiene Hoffman-LaRoche; John H. Loudon, președinte al Shell Oil până în anul 1976 și director executiv al Royal Dutch Shell. I s-a acordat gradul de cavaler de către familia regală britanică și de cea olandeză. I-a succedat lui Bernhard în anul 1977 ca președinte internațional al WWF.

Mda, numai protectori ai mediului, nu-i așa? Martin Palmer, unul din consultanții lui Philip pe probleme de mediu, a afirmat că WWF este o „organizație misionară". Primul val al acestei operațiuni a început cu distrugerea Africii și a Americii Centrale și de Sud, iar acțiunile de ultimă oră nu fac decât să termine ce s-a început. Mediul joacă un rol central în Agenda Frăției și știu ce spun, căci la sfârșitul anilor '80 am fost purtătorul de cuvânt al Partidului Britanic al Verzilor. Celor care îi condamnă pe verzi, numindu-i

„eco-fasciști", nu le pot răspunde decât că, dacă ar cunoaște Agenda societăților folosite de Frăție, inclusiv a francmasonilor, marea majoritate a membrilor acestor organizații ecologice ar fi oripilați. Cei mai mulți dintre ei sunt oameni decenți, incredibil de naivi și uneori teribil de aroganți, dar cu siguranță nu sunt fasciști. *Adevărații* fasciști sunt cei care îi conduc din umbră. Aceștia sunt cei care trebuie identificați și expuși, dar nu vom reuși niciodată acest lucru dacă ne vom grăbi să strigăm: „Abuz!" ori de câte ori cineva încearcă să apere mediul. Același lucru este valabil și în ceea ce privește așa-numita mișcare New Age, care este manipulată dincolo de orice imaginație.

În lucrarea *Și adevărul vă va face liberi* am descris detaliat manipularea mișcării globale de apărare a mediului de către organizații precum Clubul de la Roma și de către indivizi de genul milionarului canadian Maurice Strong. Deloc surprinzător, Strong a fost membru al Clubului 1001 al WWF, la fel ca și Alexander King, co-fondatorul Clubului de la Roma, alături de Aurelio Peccei, directorul de la Fiat și numărul doi după Giovanni Agnelli, unul din cei mai proeminenți membri ai Nobilimii Negre și membru al cercului interior al Grupului Bilderberg. Strong este, de asemenea, un apropiat al lui Dalai Lama și un consultant al lui Kofi Annan, secretarul general al Națiunilor Unite.

Mișcarea de apărare a mediului este folosită în fel și chip pentru a implementa în continuare Agenda prin mecanismul creării de probleme - reacție - găsire a soluțiilor. Dacă dorești să impui „soluții" globale, ai nevoie de „probleme" globale, iar problema mediului este ideală în acest scop. Ea îți permite să adopți legi internaționale și să creezi organizații globale pentru a le implementa. În plus, poți muta populațiile native din arealele lor naturale pentru a crea parcuri naționale pentru protejarea mediului, de pildă în Africa și America, pe care le poți controla apoi așa cum dorești.

Ai astfel posibilitatea să-ţi antrenezi luptătorii în baze bine ascunse, trimiţându-i apoi să declanşeze războaie civile, ca „luptători pentru libertate". Pe scurt, avantajele sunt nelimitate. Acordurile transnaţionale precum Tratatul Biodiversităţii au transferat controlul asupra unor regiuni întinse din Statele Unite în mâinile Naţiunilor Unite. Situaţia este identică în Africa, unde parcurile naţionale sunt administrate de agenţii transnaţionale, care nu se află sub controlul guvernelor ţărilor respective. „Strategia Globală pentru Biodiversitate" a fost lansată de Uniunea Internaţională pentru Conservarea Naturii (IUCN), o organizaţie cu sediul în Elveţia fondată de Sir Julian Huxley în anul 1948, cu o constituţie scrisă de Ministerul britanic al Afacerilor Externe. Ea se află în centrul unei reţele care se întinde în 68 de ţări, include 103 agenţii guvernamentale şi 640 de organizaţii neguvernamentale. Printre altele, a colaborat cu Institutul Resurselor Mondiale din Statele Unite, finanţat de Rockefeller şi fondat de Lester Brown (CFR). Strategia acestui institut a fost prezentată în anul 1992 la Summit-ul Pământului de la Rio de către... Maurice Strong, omul Windsor-ilor şi al Nobilimii Negre, care încearcă la ora actuală să manipuleze, împreună cu soţia sa, întreaga mişcare New Age. Unul din instrumentele de care se foloseşte în acest scop este Dalai Lama.

Clubul de la Roma a fost fondat de Frăţie în anul 1968, pe domeniul lui Rockefeller din Italia, cu scopul de a lansa mişcarea pentru apărarea mediului. Toate marile rapoarte care insistă că mediul se află în pericol şi că trebuie făcut ceva au fost finanţate şi scrise chiar de cei care distrug mediul ecologic al planetei. Una din cele mai importante voci ale Clubului de la Roma este cea a lui Maurice Strong. Canada este o ţară membră a Commonwealth-ului, fiind unul din principalele centre din care se lansează operaţiunile Windsor-ilor şi ale Nobilimii Negre. Aşa se explică de ce în acest joc sunt

implicați atât de mulți canadieni (printre care: Strong, Conrad Black, familia de gangsteri Bronfman și primi miniștrii Pierre Trudeau și Brian Mulroney). Strong face parte inclusiv din organizația lui Rockefeller care reunește reprezentanții de frunte ai Windsor-ilor/Nobilimii Negre în Statele Unite. El a coordonat Fundația Rockefeller, care are aceeași conducere ca și celelalte fundații „independente" din SUA, precum Ford și Carnegie. Principalul său rol în ultimii 20 de ani a fost însă acela de a manipula mișcarea ecologistă. Cine a fost primul președinte al Agenției pentru Mediu a Națiunilor Unite? Maurice Strong. Cine a fost președintele Summit-ului Pământului care s-a ținut în Brazilia, în anul 1992? Maurice Strong. Cine a redactat raportul cu privire la mediu, care a făcut atâta vâlvă, intitulat *Viitorul nostru comun* (cunoscut și ca *Raportul Bruntland*)? Asociatul canadian al lui Maurice Strong, Jim MacNeil, unul din consultanții de la Rio Summit. Cine a redactat documentul numit *Global 2000, Raport către Președinte,* în timpul administrației Carter? Cyrus Vance (CFR, TC, Bil) și alți fruntași ai Frăției. Strong este inclusiv membru al Institutului Aspen din Colorado, cu o reputație extrem de sinistră, fondat de Robert O. Anderson (Bil) de la Atlantic Richfield Oil (ARCO). Logo-ul acestei companii este o piramidă căreia îi lipsește piatra unghiulară. Anderson a fost fondator al mișcării ecologiste „Prietenii Pământului", a cărei conducere este identică cu cea a Greenpeace, WWF, Sierra Club, Survival International, Earth First, a Institutului pentru Resursele Pământului, Societății Zoologice din Londra, Nature Conservancy, Societății de Prezervare a Florei și Faunei, Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO) și multe, multe altele. Acestea alcătuiesc o altă rețea de agenții naționale și internaționale care organizează operațiuni sub acoperire ce nu au nicio legătură cu „conservarea" mediului.

Asaltul asupra Africii şi a altor ţări în curs de dezvoltare iniţiat de prinţul Philip şi WWF-ul său, îşi are originile într-o operaţiune mai veche. Societatea Geografică Regală, fondată în anul 1830 şi care a primit statutul de societate regală în anul 1859, a fost cea care a sponsorizat expediţiile în Africa ale exploratorilor dr. David Livingstone şi Sir Richard Burton, care au contribuit la cunoaşterea continentului în vederea exploatării şi preluării lui de Nobilimea Neagră europeană. A început apoi invazia europeană în Africa, susţinută de organizaţii controlate de Coroana Britanică, printre care Compania Africii de Sud a lui Cecil Rhodes, Compania Africii de Est şi Compania Regală Niger. Operaţiunea a fost absolut similară cu ceea ce s-a întâmplat în America cu Compania Virginia. Unul din personajele care au jucat un rol extrem de important în Societatea Geografică Regală în ultimul secol a fost Francis Galton, fondatorul mişcării eugeniei (rasei stăpânitoare), care continuă şi astăzi prin programul de „control al populaţiei". Aceasta este una din temele favorite ale prinţului Philip şi ale amicului său american, pedofilul şi satanistul George Bush (vezi *Şi adevărul vă va face liberi).* Societatea Zoologică din Londra a fost înfiinţată în anul 1826 de Sir Stamford Raffles, viceregele Frăţiei în India şi fondatorul oraşului Singapore. Prinţul Philip a fost preşedinte al acestei organizaţii, aflată în legătură cu Societatea Zoologică din New York şi cu cea din Frankfurt, două centre majore ale Frăţiei. Practic, comitetele directoare ale acestor societăţi şi ale WWF sunt formate din aceiaşi oameni.

Sierra Club a fost înfiinţat în anul 1892 de către John Muir, cu fonduri asigurate de familia Harriman, care a finanţat inclusiv mişcarea de eugenie a lui Galton. Liderii canadieni ai Sierra Club sunt cei care au pus bazele Greenpeace în anul 1971. La fel, David Ross Brower, fostul director executiv al Sierra Club, a

înființat în 1969 asociația Prietenii Pământului. În anul 1970, Ross Brower s-a mutat în Anglia, finanțat de miliardarul James Goldsmith, văr cu Rothschild-zii, și de John Aspinall, proprietarul unei grădini zoologice și prieten apropiat (la fel ca și Goldsmith) cu Lord Lucan, căutat și la ora actuală pentru uciderea guvernantei familiei. Organizația Prietenii Pământului a ajuns la apogeul influenței sale în Anglia sub directoratul lui Jonathan Porritt, fiul fostului guvernator general britanic al Noii Zeelande, devenit mai târziu consultant al prințului Charles. Fondatorul FOE din Franța, Brice LaLonde, a fost partener într-o firmă de avocatură a lui Rockefeller, după care a devenit ministrul mediului în guvernul președintelui Francois Miterrand, francmason de grad înalt și bun prieten cu Rothschild-zii. Sub guvernarea acestui președinte a fost înălțată marea piramidă din sticlă neagră de lângă Muzeul Luvru. La fel ca în cazul prințului Philip, oamenii au rămas cu gura căscată să afle că Sir James Goldsmith „s-a născut a doua oară", devenind mare ecologist, după ce a făcut întreaga viață investiții și manipulări financiare care au servit intereselor Frăției, devastând în fel și chip mediul înconjurător. În realitate, dacă înțelegi planul pus în aplicare, aceste contradicții aparente dispar. Goldsmith, fost Goldschmidt, s-a născut dintr-un tată germano-englez și dintr-o mamă franțuzoaică. Tatăl său, Frank, a fost prieten bun cu Winston Churchill. Familia Goldschmidt și-a unit forțele cu alți veri ai Rothschild-zilor, Bischoffsheim-ii, creând un parteneriat bancar care a finanțat Nordul în Războiul Civil American. Familia lui Goldsmith a făcut dintotdeauna parte din rețeaua financiară europeană a Nobilimii Negre, aceasta fiind fără doar și poate sursa „inspirației" lui Goldsmith, care și-a vândut brusc toate acțiunile chiar înainte de crahul bursier din anul 1987. El a continuat apoi să slujească Frăția creând Partidul Referendumului în Marea Britanie, pentru a bloca

opoziția anti-europeană și a o conduce către eșec. Aceeași mișcare a divizat votanții Partidului Conservator, contribuind astfel la alegerea ca prim ministru a laburistului Tony Blair, omul preferat de Frăție. În parte, această strategie l-a implicat și pe trezorierul Partidului Conservator, satanistul și pedofilul Lord MacAlpine, care a trecut cu surle și trâmbițe în partidul nou creat de Goldsmith, devenind mai târziu liderul acestuia. Fratele mai mare al lui Goldsmith, Edward sau „Teddy", a înființat revista *The Ecologist* și are conexiuni strânse cu WWF. Potrivit rapoartelor publicate, Teddy și James Goldsmith au legături apropiate cu bancherul de pe Wall Street, John Train, fratele lui Russell Train, președintele filialei americane a WWF. Russell Train este și principalul cenzor al Fundației pentru Prezervarea Vieții Animalelor Sălbatice din Africa, fiind un prieten intim al prințului Philip și al lui George Bush. John Train provine dintr-o linie genealogică. Bunicul său a fost fondatorul grupului bancar J.P. Morgan. El s-a aliat prin căsătorie cu familia venețiană Cmi, soția sa (actualmente divorțată) fiind fiica lui Vittorio Cmi, cel care a jucat un rol major în mișcarea fascistă din Italia anilor '30. Train are legături strânse cu serviciile secrete și este un agent al lui Bush și al Windsor-ilor.

Rețeaua ecologistă are rolul de a ascunde operațiunile de genocid puse la cale de prințul Philip și de WWF-ul lui, deși doresc să subliniez cu fermitate că marea majoritate a celor care susțin și lucrează pentru aceste organizații sunt oameni sinceri și devotați, care nu au idee a cui Agendă o susțin. Companiile Coroanei care au spoliat în secolul al XIX-lea Africa au dat naștere altor companii moderne, care continuă cu succes ce au început Cecil Rhodes și ceilalți. Compania Lonrho (London-Rhodesia), condusă printre alții de Tiny Rowland, a fost o filială a Companiei Britanice a Africii de Sud a lui Rhodes, fiind responsabilă pentru o

mare parte din războaiele şi genocidurile care au ucis şi divizat atâția africani. La momentul publicării acestei cărți, Lonrho are 640 de filiale în 48 de țări. Este cel mai mare producător de alimente, dar şi de textile, din Africa, precum şi cel mai mare distribuitor de autovehicule. Produce, de asemenea, 90% din timbrele folosite de Poşta Britanică. În realitate, Tiny Rowland nu a fost decât un figurant, care a scos castanele din foc în locul reginei şi al Windsor-ilor, care au orchestrat toate aceste operațiuni, în numele Nobilimii Negre. Adevărata putere din spatele fantasticei expansiuni a Lonrho le-a aparținut lui Harley Drayton, managerul financiar personal al Coroanei Britanice, şi Angus Ogilvy, soțul prințesei Alexandra, verişoară primară cu regina. Contactele mele din Canada îmi spun că Ogilvy este foarte activ inclusiv în această țară, făcând tot felul de operațiuni în numele casei Windsor. Prințesa Alexandra este preşedinta filialei britanice a WWF. Alte mari companii care exploatează la sânge continentul african la ora actuală sunt: Rio Tinto, Anglo-American, Minorco, De Beers, Barclays, Shell, N.M. Rothschild, Imperial Chemical Industries (ICI) şi Unilever, toate beneficiind de investiții substanțiale din partea reginei. În treacăt fie spus, Lord Melchett, nepotul fondatorului ICI - unul din marii jucători ai cartelului mondial de produse chimice - a devenit liderul filialei Greenfield din Marea Britanie. Cele mai mari trei companii miniere din lume, Anglo-American, Rio Tinto şi Minorco, reprezintă, de fapt, o singură operațiune. Minorco este holdingul internațional al imperiului Oppenheimer, familia care a monopolizat piața mondială a diamantelor, împreună cu Rothschild-zii, prin De Beers, compania creată de Cecil Rhodes în anul 1880. 20 de directori de la Minorco sunt simultan şi directori ai Anglo-American, care este, de asemenea, plină de personal de la De Beers.

Distrugerea Africii a avut trei faze distincte. Mai

întâi s-a produs invazia europenilor, care au preluat controlul direct al continentului, prin intermediul ramurilor europene ale Nobilimii Negre, respectiv cea britanică, olandeză, belgiană, germană, portugheză şi franceză. S-a produs apoi tranziţia de la puterea colonială prin ocupaţie directă la cea financiară, cu asistenţa preşedinţilor şi a prim miniştrilor corupţi impuşi de Frăţie. Toţi cei care încearcă să obţină puterea politică sau economică, dar refuză să joace după regulile impuse de Frăţie, sunt eliminaţi prin asasinate, scandaluri sau lovituri de stat. Feţele expuse la vedere se schimbă, dar stăpânii din culise rămân aceiaşi. Rhodesia a devenit între timp Zimbabwe, în urma manevrelor lui Margaret Thatcher (Bil) şi ale Lordului Carrington (RIIA, TC, Bil, Com 300), dar, de fapt, tot ce s-a întâmplat a fost înlocuirea dictatorului alb Ian Smith cu dictatorul negru Robert Mugabe. Viaţa africanilor nu s-a schimbat cu nimic, căci aceiaşi oameni continuă să controleze aceleaşi pârghii. Singurul lucru care s-a schimbat este că acum aceşti oameni aflaţi la putere sunt mai greu de depistat, căci lucrează în culise. Cea de-a treia fază a acestei operaţiuni africane va consta în transformarea întregului continent într-o baie de sânge, care va distruge structurile coerente ale societăţii şi va impune prezenţa NATO şi a „forţelor de pace" ale Naţiunilor Unite. Mişcarea ecologistă este folosită ca pretext pentru a fura din ce în ce mai mult pământ, iar criza datoriilor este „rezolvată" de băncile Frăţiei, care se oferă să şteargă „datoriile" dacă li se acordă dreptul de a exploata pentru totdeauna bogăţiile naturale ale Africii.

Crimele în masă din Algeria, Ruanda sau Burundi nu sunt spontane. Ele au fost organizate până la ultimele detalii, la fel ca şi genocidurile din fosta Iugoslavie, Afganistan, Cambodgia, Laos, Sri Lanka etc. În lucrarea *Şi adevărul vă va face liberi* am prezentat detaliat multe din aceste scenarii. Crucea Roşie

Internațională (crucea roșie este un simbol al templierilor/fenicienilor) a furnizat arme rebelilor tamil din Sri Lanka și mexicanilor lui Zapatista. Așa cum am arătat în *Și adevărul vă va face liberi*, Crucea Roșie este o altă operațiune sub acoperire a Frăției, deși majoritatea voluntarilor care lucrează pentru ea habar nu au de acest lucru. Nu-ți trebuie un test de inteligență pentru a-ți da seama de ce este condusă filiala americană a acestei instituții de Elizabeth Dole, soția lui Bob Dole. Alte organizații aparent caritabile precum Oxfam și Amnesty International servesc aceluiași scop de manipulare. Filiala britanică a Afghan Aid a fost instrumentul prin care au fost organizați și înarmați mujahedinii care au declanșat războiul din Afganistan. Organizația a fost condusă de vicontele Cranborne (Robert Cecil). Familia Cecil este una din cele mai vechi linii genealogice ale Nobilimii Negre din Marea Britanie. Cel mai celebru produs al ei a fost, desigur, Cecil Rhodes. Stră-străbunicul lui Robert Cecil a fost cel de-al treilea marchiz de Salisbury, prim ministrul care a contribuit la declanșarea prin manipulare a Primului Război Mondial. Un alt agent secret implicat în izbucnirea războiului din Afganistan a fost Lord Bethell, care a condus Radio Libertatea Kabul. Windsor-ii/Nobilimea Neagră organizează operațiuni sub acoperire prin care creează grupuri „teroriste", dar și „luptători pentru libertate", care declanșează războaie civile în care mor sute de mii, uneori milioane de victime inocente. Adevărul este acoperit de baronii marilor trusturi mass-media precum Turner, Black, Murdoch sau Packer, care creează perdele de fum prin intermediul „ziariștilor" lor, care de cele mai multe ori habar nu au ce se întâmplă în realitate.

Parcurile naționale și de vânătoare reprezintă deja 8% din Africa Subsahariană, iar în Tanzania ele ocupă 40% din teritoriu. În aceste regiuni există rezerve uriașe de resurse minerale, inclusiv rezerve neatinse de

uraniu. „Parcurile" sunt înființate de multe ori în locuri strategice, iar cei care le administrează au dreptul să nu permită persoanelor nedorite să le viziteze. Și cine crezi că le administrează? Agenții de genul WWF-ului prințului Philip și alte organizații ale Frăției, precum Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii, Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură și Programul de Dezvoltare al Națiunilor Unite. Toate aceste instituții folosesc personal militar și agenți ai serviciilor secrete, subminând suveranitatea statelor africane. Două exemple în această direcție, absolut cutremurătoare, au fost Operațiunea Stronghold și Operațiunea Lock. Stronghold ar fi trebuit să susțină Departamentul pentru Parcuri Naționale și pentru Managementul Habitatului Sălbatic din Zimbabwe, dar s-a dovedit că tot ce făceau Șeful Gardienilor Parcului de Vânătoare Glen Tatham și personalul său era să-i ucidă fără avertisment pe braconieri. Cifrele oficiale arată că între iulie 1984 și septembrie 1991 au fost uciși 145 de braconieri, majoritatea dintr-un elicopter finanțat de WWF. Cei mai mulți dintre așa-zișii „braconieri" erau neînarmați! De ce nu au existat atunci puneri sub acuzare? Pentru că, atunci când adevărul a ieșit la iveală, Parlamentul din Zimbabwe a adoptat o lege numită Legea Protecției Animalelor Sălbatice, prin care gardienilor parcurilor de vânătoare li se acorda pur și simplu imunitate juridică. WWF-ul a căpătat astfel dreptul să omoare în interiorul acestor parcuri pe cine și oricând dorește. În cadrul Operațiunii Lock, WWF-ul a desfășurat o forță de elită SAS pentru a „neutraliza" cartelurile care făceau comerț ilegal cu trofee de vânătoare. În cele din urmă, s-a dovedit că acești agenți SAS au început să facă ei înșiși comerț cu fildeș și cornuri de rinocer. De altfel, localnicii știu cel mai bine că adevărații distrugători ai vieții sălbatice din parcuri sunt angajații WWF, cei care ar trebui să o protejeze.

Scandalul Operațiunii Lock a izbucnit la sfârșitul anului 1989 și începutul anului 1990. La fel ca în cazul Operațiunii Stronghold, odată cu sosirea trupelor SAS a fost remarcată o creștere rapidă a numărului de „braconieri" morți. Acest lucru nu este deloc surprinzător, dat fiind antrenamentul la care sunt supuse trupele de „elită" SAS, Regimentul Parașutiștilor, Beretele Verzi, Delta Force etc., menit să dea naștere unor adevărați psihopați. Organizarea Operațiunii Lock a fost condusă de colonelul David Stirling, cel care a înființat trupele SAS în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. El a creat o companie pe care a numit-o KAS Enterprises, nume inspirat de apartenența lui la Capricorn Africa Society (CAS). După cum s-a exprimat guvernatorul Kenyei Sir Philip Kerr, compania a fost creată „pentru a prezerva apartheidul învelit într-un ambalaj atrăgător". Trezorierul Societății Capricorn Africa, Marvyn Cowne, a fost cel care a creat împreună cu Elspeth Huxley sistemul de parcuri kenyene. Elspeth Huxley s-a aliat prin căsătorie cu familia lui Julian Huxley, cei care au inspirat crearea Uniunii Internaționale pentru Conservarea Naturii, cea care militează pentru „biodiversitate" și a cărei constituție a fost redactată de Ministerul Afacerilor Externe al Marii Britanii. Interconexiunile rețelei sunt incredibile. Regina și prințul Philip știau foarte bine ce urma să facă echipa de asalt a lui Stirling în cadrul Operațiunii Lock. Stirling este foarte apropiat de familia Windsor-ilor și a jucat un rol semnificativ la ceremonia de încoronare a reginei. Fiind un aristocrat scoțian, el a fost cu deosebire apropiat de regina-mamă, o altă linie genealogică scoțiană a Nobilimii Negre. Cu siguranță, regina-mamă nu seamănă deloc în realitate cu rolul de „bunicuță" națională pe care și l-a asumat în public. La fel ca ceilalți membri ai SAS, MIS, MI6 și alte organizații de acest fel, Stirling își depune jurământul de credință în fața monarhului, nu a națiunii. Nici măcar parlamen-

tarii nu își pot ocupa fotoliile dacă nu depun acest jurământ, deși au fost aleși de popor. Stirling a recunoscut că s-a aflat într-un contact strâns cu Ministerul Apărării și cu cel al Afacerilor Externe, alte două verigi importante în lanțul Windsor-ilor/Frăției. Principalul ofițer care a condus Operațiunea Lock și compania KAS a fost locotenent-colonelul Ian Crooke, unul din oamenii mascați care s-au aflat la balconul Ambasadei Iranului atunci când trupele SAS au atacat-o în mai 1980, în timp ce întreaga națiune privea această operațiune la televizor. Crezi că de astfel de oameni avea nevoie prințul Philip pentru a proteja viața sălbatică în Africa? Nici vorbă! Scopul lor este de a transforma continentul negru într-o imensă baie de sânge, în numele Windsor-ilor și al Nobilimii Negre. Parcurile naționale sunt folosite ca o mană cerească de teroriștii sponsorizați de aceiași Windsor-i și de aceeași Nobilime Neagră pentru a crea genocidurile din Africa. Aproape 20% din teritoriul Ruandei este acoperit de aceste parcuri naționale. Invazia din anul 1990 a Ruandei de către Frontul Patriotic din Ruanda (RPF) s-a produs dinspre Parcul Gorilelor și Parcul Akagera din Uganda, la granița dintre Ruanda și Zair, precum și dinspre Parcul Vulcanilor din Ruanda.

RPF (o forță teroristă controlată de britanici) a avut tabere de antrenament și în Parcul Virunga din Zair. Cu câteva luni înainte de aceste evenimente a fost declanșat un „program de protecție a gorilelor" în cele trei parcuri enumerate mai sus. Programul a fost administrat de... WWF. În anul 1994, Frontul Patriotic din Ruanda a invadat țara dinspre Parcul Akagera, declanșând un conflict care a ucis până acum mai mult de un milion de oameni. Violențele au început la scurt timp după o „misiune diplomatică" efectuată în Ruanda de Henry Kissinger și Lord Carrington, și după o tranzacție masivă de armament vândut Ruandei de către guvernul israelian condus la acea dată de Yitzak Rabin.

De fapt, cei care au invadat Ruanda nu au avut nimic de-a face cu vreun „Front Patriotic". Aproape toți soldații făceau parte din Armata de Rezistență Națională (ARN) a președintelui Ugandei, Museveni. FPR și ARN sunt unul și același lucru! David Tinyefuza din Frontul Patriotic al Ruandei a fost ministrul ugandez al apărării, iar Chris Bunyenyezi (tot de la FPR) a fost comandantul brigăzii criminale 306, din armata ugandeză. Aceiași soldați, coordonați de același Museveni, au fost implicați în tentativa de lovitură de stat din Burundi, din anul 1993, în timpul căreia președintele Melchior Ndadaye a fost ucis și circa 100.000 de oameni și-au pierdut viața. Un aspect colateral al acestei politici duse în Africa, dar și în America Centrală și de Sud, constă în reducerea numărului „gurilor inutile", după cum le numește Henry Kissinger. Genocidul din Africa este coordonat în mare măsură din Uganda, controlată de multă vreme de cartelurile bancare și de serviciile secrete ale Windsor-ilor și Nobilimii Negre. La vremea respectivă, ministrul britanic al Dezvoltării Țărilor din Commonwealth era favorita lui Margaret Thatcher, Lynda Chalker, care s-a întâlnit de mai multe ori cu Museveni și miniștrii săi. Odată cu sfârșitul președinției lui Nelson Mandela, Africa de Sud devine una din țintele majore ale celor care își propun să-i învrăjbească pe negri împotriva negrilor, pentru a justifica astfel intervenția forțelor albe de păstrare a păcii. Succesorul său, Thabo Mbeki, este un alt reprezentant al Frăției care susține eforturile ei în această direcție. Problemele de pe continentul african se află abia la început. A sosit timpul ca locuitorii săi să deschidă ochii!

O operațiune absolut similară se află în plină desfășurare în cele două Americi și în Australia. Sunt implicate aceleași nume, care folosesc aceleași tehnici. În America Centrală și de Sud, guvernele controlate de Frăție își „privatizează" companiile miniere și de exploatare a bogățiilor subsolului, transferându-le prac-

tic cartelurilor Windsor-ilor/Nobilimii Negre, precum Rio Tinto, Anglo-American, Barrick Gold şi Newmont Mining. Barrick Gold, o companie cu sediul în Toronto, a fost înfiinţată în anul 1981 de Adnan Khashoggi, finanţistul şi comerciantul global de arme din Arabia Saudită, unchiul lui Dodi Al Fayed. Peter Munk, care a făcut anterior parte din personalul casei regale britanice, a devenit preşedinte al companiei Barrick, care a ajuns peste noapte cel de-al doilea mare producător de aur din lume. Una din explicaţii constă în implicarea masivă a reţelelor lui George Bush şi Harriman. Khashoggi a fost unul din finanţatorii operaţiunii Iran-Contra (droguri contra arme; vezi *Şi adevărul vă va face liberi*). Newmont Mining are sediul în Denver, Colorado, unul din centrele cele mai importante ale Frăţiei. Deşi pare o companie americană, este controlată de la Londra. Primul proprietar a fost grupul Hanson, care a vândut-o apoi lui James Goldsmith. La rândul lui, acesta a vândut 14% lui George Soros, unul din cei mai activi şi mai uşor de identificat manipulatori financiari ai Frăţiei, care acţionează în special în numele Rothschild-zilor. Alţi acţionari la Newmont sunt Lord Jacob Rothschild, Fondul de Investiţii Fidelity şi sindicatele drogurilor cu sediul în Boston. Pe lângă asaltul corporaţiilor miniere asupra Americii de Sud s-a produs şi o preluare a sistemului bancar al continentului de către cartelul din City-ul londonez, condus de HSBS (Hong Kong and Shanghai Bank, care deţine Midland Bank), la care se adaugă filialele americane şi canadiene ale acestora, precum Citibank, Bank of Montreal şi Bank of Nova Scotia sau Scotiabank.

Regina este comandant-şef al tuturor forţelor armate din Marea Britanie şi din ţările Commonwealth-ului. Armata britanică este desfăşurată în multe zone strategice ale lumii, fie direct, fie în cadrul operaţiunilor NATO şi ONU de menţinere a păcii. „Consultanţii" militari britanici operează în circa 30 de ţări. În

fiecare săptămână, regina primește un raport al Comitetului Serviciilor Secrete Reunite *(Joint Intelligence Committee)* despre toate operațiunile secrete ale armatei. Mă întreb dacă și ea informează la rândul ei serviciile despre propriile ei operațiuni secrete... Windsor-ii/Nobilimea Neagră au inclusiv propria lor armată privată. Din cadrul acesteia face parte Corpul Comisionarilor și Sistemelor de Apărare Ltd. La fel ca și Agenții Coroanei, acest corp a fost constituit în anul 1859, fiind finanțat de casa regală, pe vremea când Imperiul Britanic se afla la apogeul puterii sale. Scopul oficial era să le dea de lucru soldaților care se întorceau acasă din Războiul din Crimeea. O parte din aceștia au fost folosiți ca bodyguarzi înarmați și purtând uniforme pentru clădirile Nobilimii Negre din City-ul londonez. A urmat apoi înființarea altor filiale în Australia, Africa de Sud și de Est, Noua Zeelandă și Canada. O altă rețea a fost formată pentru a disloca personalul militar britanic și familiile acestora în diferite centre strategice. După alegerea lui Margaret Thatcher în anul 1979, Corpul Comisionarilor a fost reorganizat și s-a creat o nouă divizie cu scopul de a asigura „funcții de securitate specializate". Au fost angajați mai mulți membri ai elitei militare și paramilitare, iar regina, care are funcția de Patron al Corpului Comisionarilor, a dat în anul 1986 o recepție la Palatul Buckingham pentru a celebra această expansiune. Comitetul de Guvernatori ai Corpului din diferite țări este întesat de prieteni loiali reginei și prințului Philip, printre care se numără generalul maior David Alexander, Companion de Bath și fost trezorier și șef al grajdurilor prințului Philip, precum și mareșalul forțelor aeriene Sir Thomas Kennedy, Cavaler al Marii Cruci de Bath, Comandor al Imperiului Britanic și fost comandant-șef al forțelor aeriene britanice din Germania. Între 1983-1986 a fost aghiotant al reginei. Corpul Comisionarilor este o operațiune 100% a

Windsor-ilor. De aceea, nu trebuie să te mire dacă-ți spun că el angajează ucigași plătiți. Printre companiile din rețeaua sa se numără Sandline Ltd, Executive Outcomes și Defence Systems Ltd. Toate aceste companii își au sediul la Londra și angajează oameni din Serviciile Speciale ale Forțelor Aeriene (SAS), din armată și din forțele de poliție din Marea Britanie și din Commonwealth. Corpul are un birou permanent în Papua Noua Guinee, țară al cărei guvern a fost votat din oficiu în anul 1994 pentru negocierea unui contract cu Sandline International, în vederea folosirii soldaților acesteia pentru înfrângerea unei insurgențe locale. La rândul ei, Sandline a făcut un subcontract cu Defence Systems Ltd (DSL), care are contracte particulare și guvernamentale în mai mult de 40 de țări. Este folosită de aproape toate cartelurile din City, de Clubul de Isles, și are filiale în Washington, Jacksonville, Hong Kong, Singapore, Bogota, Lima, Maputo, Kinshasa, Luanda, Port Moresby, Moscova, Kazahstan, Jersey și Sarajevo. Sandline s-a aflat în spatele loviturii de stat din Sierra Leone, care a eliminat de la putere guvernul legitim ales la scurt timp după ce acesta a anulat un contract de 20 de milioane anual cu această companie. După lovitura de stat, o datorie de 16 milioane de dolari pe care o avea statul Sierra Leone către Sandline a fost plătită din concesionarea unor mine de diamante către Executive Outcomes din Londra. Această companie se află în proprietatea lui Tony Buckingham de la Sandline International, fost membru al SAS. Aranjamente similare, de genul „diamante contra mercenari", au fost semnate și în Angola. Așa a apărut compania Diamond Works, cotată la bursa de valori de la Vancouver. Un partener de afaceri al lui Tony Buckingham este David Steel, fostul lider al Partidului Liberal Britanic și al Mișcării Anti-Apartheid, și membru al Consiliului Privat al reginei. Compania lui Steel, Heritage Oil, are un sediu comun cu Branch Energy (de

care aparține Executive Outcomes).

DSL a operat în Sarajevo și în fosta Iugoslavie împreună cu Agenții Coroanei (agenția reginei). Defence Systems Ltd are contracte substanțiale cu Națiunile Unite, Banca Mondială, Royal Dutch Shell, S.G. Warburg, Credit Suisse, Robert Fleming, Kleinwort Benson, British Airways, Cadbury Schweppes, Jardine Matheson, Rothmans, cu Rothschild-zii, Exxon, Mobil, Amoco, Texaco, Chevron, Brown and Root, General Motors, Coca-Cola și Bechtel. Defence Systems Ltd a fost creată în anul 1981, în primii ani ai regimului Thatcher, iar ascensiunea sa a fost meteorică, grație susținătorilor și patronilor săi. La un moment dat, în anul 1980, s-a aflat în proprietatea Hambros Bank. Primul director executiv al DSL a fost Alestair Morrison, Cavaler al Ordinului Imperiului Britanic, fost comandant adjunct al Regimentului 22 din SAS. Primul președinte al companiei a fost generalul maior viconte Gilbert Monckton of Brenchley, Companion de Bath, Cavaler al Ordinului Imperiului Britanic și fost șef al personalului Armatei Britanice de pe Rhin. Tatăl lui a făcut parte din cabinetul lui Winston Churchill și a fost președinte al Midland Bank, iar fiul său a fost redactor la *Daily Telegraph* (grupul Hollinger) și consultant al lui Margaret Thatcher. Philip Warner de la compania de transport maritim P&O a fost un alt director fondator al Defence Systems, urmat apoi ca director executiv de Richard N. Bethell, fost ofițer SAS. Tatăl acestuia, Lord Nicholas Bethell, a fost agent al serviciilor secrete britanice (MI6). Prin anii '80 a fost implicat în manipularea războiului din Afganistan și în organizațiile teroriste care au rezultat din acesta. Defence Systems are legături strânse cu o organizație similară, Control Risks, o instituție foarte importantă a Frăției, înființată în anul 1974 pentru a deservi Banca Lloyds din Londra. Directorul executiv al Control Risks este maiorul Arish Turle, fost ofițer SAS.

Printre directorii săi se numără, de asemenea, generalul Sir John Stanier, fost comandant-şef al forţelor terestre ale Marii Britanii şi aghiotant general al reginei. Lord Soames, fruntaşul Partidului Conservator şi ginere al lui Winston Churchill, este şi el director al Control Risks. Soames a fost „consultant" al prinţului Charles în perioada în care prinţesa Diana a dat acel interviu neaşteptat programului BBC *Panorama*. Soames (supranumit „Grăsanul") a pus la îndoială sănătatea mintală a prinţesei. După părerea mea, Diana era mai stabilă din punct de vedere mintal decât Soames. În interviul din emisiunea *Panorama*, Diana a spus lucruri despre familia Windsor pe care numai cineva care a trăit în interiorul cercului lor le-ar putea şti. În cartea sa, *Conspiraţia secretă: în interiorul serviciilor secrete în anii '90*, Stephen Dorrill afirmă că cel mai important serviciu secret operat de Consiliului Privat al reginei este Control Risks.

Defence Systems a fost cumpărată de compania americană Armor Holdings pentru suma de 26 de milioane de lire. Armor este o companie a cercului lui George Bush. Scopul operaţiunii a fost de a da Defence Systems unui proprietar „american", pentru a-şi extinde operaţiunile şi pe piaţa serviciilor de securitate din SUA. Body Armor and Security Inc. a fost o mică firmă de familie care a dat faliment în anul 1992, după care a fost reorganizată ca Armor Holdings prin investiţiile făcute de asociaţii Windsor-ilor de pe Wall Street. Unul din directorii companiei, Richard C. Bartlett, este preşedinte şi cenzor al Fondului pentru Conservarea naturii din Texas, fondat de Consiliul Privat Britanic în anul 1946. Una din companiile care folosesc serviciile Defence Systems în America de Sud este British Petroleum, care a angajat, de asemenea, şi Control Risks. BP este una dintre cele mai corupte operaţiuni de afaceri de pe planetă, fiind patronată de Ministerul Afacerilor Externe britanic, serviciile

secrete britanice și Coroana Britanică. British Petroleum este bijuteria Frăției și a cartelurilor Windsor-ilor, așa că este de înțeles de ce nu folosește decât rețeaua de „securitate" a Frăției/Windsor-ilor. Președintele BP, Sir David Simon, a fost invitat să facă parte din guvernul „băiatului de aur" Tony Blair, după ce acesta a devenit prim ministru pe data de 1 mai 1997. Simon este inclusiv director al Băncii Angliei, al Grand Metropolitan, al Rio Tinto, al Alliance AG, precum și membru al Consiliului Consultativ Internațional al Deutche Bank. În guvern ocupă un post la Ministerul Afacerilor Europene, având drept misiune să introducă Marea Britanie în uniunea monetară europeană, pierzându-și astfel toate prerogativele auto-guvernării. Simon a fost înlocuit la șefia BP de Peter D. Sutherland (Bil), unul dintre cei mai importanți fruntași ai Frăției. O altă companie care trebuie menționată în legătură cu manipularea din Africa și din America Centrală și de Sud este Transparency International, membră a Fundației Agenților Coroanei, care are în comitetul său de conducere un director executiv al Agenților Coroanei. Transparency International este folosită pentru a destabiliza diferite guverne sub pretextul expunerii corupției.

Aceste companii de „securitate" interconectate care operează în toată lumea reprezintă armata privată a Windsor-ilor și a Nobilimii Negre cu sediul în City-ul londonez. Dacă aceștia doresc conflicte în Africa pentru a-și implementa Agenda, nicio problemă. Singura întrebare este: unde anume? În Ruanda? Algeria? Congo? De ce nu în America de Sud, de pildă în Bolivia sau Peru? Toate aceste operațiuni fac parte integrantă dintr-o rețea dezvoltată în vederea unei lovituri de stat globală, care se pregătește pentru un viitor nu prea îndepărtat. Confirmarea faptului că familia regală este foarte apropiată de serviciile secrete și că operează în afara procesului „democratic" a venit în urma unui interviu

dat de colonelul David Stirling, fondatorul SAS, care a lucrat pentru operațiunile sub acoperire din Africa ale Fondului Mondial pentru Natură. Înainte de a muri, el le-a spus autorilor cărții *Cine a ucis-o pe Diana?* că la sfârșitul anului 1974 sau la începutul anului 1975 a participat la un dineu la palatul regal dat de un membru major al monarhiei, prințul Philip, probabil. Unchiul prințului Charles, Lord Mountbatten, era și el de față, împreună cu zece membri ai serviciilor secrete, inclusiv șefii MI5 și MI6. Aceștia erau prezenți în calitate neoficială și au jurat credință reginei, asigurând-o că ea semnifică autoritatea supremă pentru ei, mai importantă decât orice guvern ales. Ședința a fost convocată pentru a discuta starea națiunii și nevoia de intervenție în afacerile politice. Agenda includea și folosirea forței. Stirling a povestit de implicarea sa într-o operațiune de lovitură de stat în Libia, la vremea respectivă fiind liderul unei organizații numite GB75, cu rolul de a prelua serviciile publice în caz de criză. John Mitchell, președintele companiei de navigație Cunard, a confirmat, la rândul lui, că a fost abordat să ia parte la o lovitură de stat, întrucât aveau nevoie de navele sale. Unul din cei care se ocupau cu orchestrarea loviturii de stat era Sir Basil Smallpiece, consultant financiar al reginei. Mitchell a spus:

> „M-au invitat să iau parte la o lovitură de stat. Mi-au spus că va fi de natură militară și că au susținere de la cel mai înalt nivel... Am ieșit într-o stare de șoc."

Și totuși oamenii continuă să creadă că grupurile secrete care manipulează din umbră sunt o invenție a unor paranoici. În realitate, dovezile care susțin acest lucru, inclusiv implicarea Windsor-ilor, sunt copleșitoare. Chiar poți crede că această rețea de servicii secrete, patronată de Windsor-i, care a plănuit o lovitură de stat în Marea Britanie, nu ar fi capabilă să con-

spire pentru a o ucide pe Diana, prințesa de Wales, atunci când aceasta le-a pus în pericol puterea? Să fim serioși. Faptele pe care le-am revelat în acest capitol nu reprezintă decât o fracțiune infimă din tot ce poate fi spus despre Windsor-i, Nobilimea Neagră, familia reptiliano-fascistă care operează din Palatul Buckingham și care se ascunde în spatele rețelei globale ce controlează lumea. Windsor-ii sunt responsabili pentru moartea a milioane de oameni. Dat fiind că poliția controlată de ei nu le va bate niciodată la ușă, singurii care îi pot determina să abdice și să răspundă pentru faptele lor sunt cei capabili să facă presiuni asupra *establishment*-ului. Abia apoi vom putea începe să le demontăm sursa de putere, enorma structură cu sediul în City.

Nu este exclus ca Windsor-ii să știe că există astfel de interese, având probabil un plan de rezervă, prin care să abdice și să se mute în Statele Unite. Poate că acest plan face parte chiar din Agenda Frăției, cine știe? Pentru reptilieni, Agenda este mai importantă decât orice individ sau familie, chiar dacă este vorba de ei înșiși.

CAPITOLUL 5

Zeița și regele

Agențiile care controlează rețeaua globală în formă de pânză de păianjen sunt responsabile inclusiv de moartea Dianei, prințesa de Wales. Personal, nu am nici cea mai mică îndoială în acest sens. Însă nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Citește dovezile pe care ți le voi prezenta și judecă singur.

Mulți oameni resping ideea că Diana ar fi fost asasinată, sub pretextul că ar fi imposibil să o ucizi în circumstanțe publice și apoi să ascunzi dovezile. Pentru o asemenea operațiune ar fi nevoie de coordonarea foarte multor agenții diferite. Ei bine, exact acest lucru s-a întâmplat în Statele Unite în cazul asasinării președintelui John Fitzgerald Kennedy, în anul 1963, care a fost mult mai dificil de acoperit. Acest asasinat nu a fost conceput ca un accident care să lase loc la interpretări, ci ca o crimă sub ochii întregii națiuni. Kennedy a fost împușcat în cap sub ochii a sute de oameni, crima fiind filmată de Abraham Zapruder. Am prezentat în detaliu asasinarea lui Kennedy în lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi,* și vei vedea că aceiași oameni care au sprijinit sau au comandat această omucidere au fost numiți în comisia „Șefului Justiției", francmasonul de grad 33 Earl Warren, pentru a investiga asasinatul! Din „echipa" Comisiei Warren au făcut parte Allen Dulles, șeful CIA concediat de Kennedy, precum și pedofilul, violatorul, pornograful și participantul la ceremoniile de la Bohemian Grove Gerald Ford, care avea să devină mai târziu președinte al Statele Unite după înlăturarea de la putere a lui Richard Nixon, în urma scandalului Watergate. Când congresmanul Hale Boggs, singurul catolic din comisie, a început să pună la îndoială since-

ritatea membrilor acesteia, a murit într-un accident de avion. Ce convenabil!

Jim Garrison, procurorul general al districtului New Orleans, a fost singurul personaj care a acuzat pe cineva de asasinarea lui Kennedy. Era vorba de Clay Shaw, un fost agent CIA, bun prieten cu Winston Churchill. Garrison nu a reuşit să obţină condamnarea lui Clay, deşi acesta era în mod evident vinovat, pentru simplul motiv că majoritatea martorilor-cheie au fost ucişi înainte de proces. Garrison a rămas uimit cât de coerent au lucrat agenţii aparent diferite, precum poliţia din Dallas, FBI, presa şi *establishment*-ul de la Washington, pentru a realiza şi a acoperi asasinatul. Acest lucru a fost posibil datorită reţelelor pe care le-am expus în această carte, care au agenţi în toate instituţiile, reprezentând toate părţile implicate şi toate curentele de opinie. Au trecut 40 de ani de la asasinarea în plină stradă a preşedintelui Kennedy, în faţa întregii naţiuni, şi nimeni nu a fost acuzat până acum de crimă. Desigur, s-a găsit imediat un „ţap ispăşitor", identificat de cei cu adevărat responsabili şi eliminat instantaneu de aceştia, astfel încât să nu poată contrazice „povestea" oficială. Lee Harvey Oswald a jucat exact acelaşi rol în Dealey Plaza din Dallas, în anul 1963, ca şi şoferul Henri Paul în tunelul Pont de l'Alma din Paris, în anul 1997. După sacrificarea ţapului ispăşitor, autorităţile nu mai fac investigaţii, iar opinia publică îşi pierde interesul în decurs de câteva săptămâni. Tehnica este veche şi îndelung verificată. Un preşedinte este ucis în public. Lee Harvey Oswald, ţapul ispăşitor, este ucis la rândul lui în public, câteva zile mai târziu, iar cei care au organizat, de fapt, asasinatul scapă. Şi în condiţiile acestea, vrei să-mi spui că prinţesa Diana nu putea fi ucisă într-un accident regizat? Cred că glumeşti.

Dat fiind că am prezentat detaliat asasinarea lui Kennedy într-o carte anterioară, nu voi repeta aici

întreaga poveste, dar sunt anumite elemente care trebuie adăugate sau completate. Familia Dianei, Spencer, reprezintă una din liniile genealogice ale Frăției, la fel ca și clanul Kennedy, care are rădăcini aristocratice vechi în Irlanda și Scoția. Kennedy-ii sunt descendenți ai regelui irlandez Brian Boru, cunoscut și sub numele de Brian Caeneddi, care a devenit mai târziu O'Kennedy. Ei au fost lorzi de Ormond în districtul Tipperary de nord. Începând din anul 1600 a apărut și o ramură scoțiană a clanului Kennedy, aflată în strânsă conexiune cu cea irlandeză. Kennedy-ii din Scoția s-au aliat prin însurătoare cu regalitatea scoțiană și au devenit una din cele mai puternice familii aristocratice. Unul din cei mai vestiți membri ai acestei familii a fost Archibald Kennedy, cel de-al 15-lea conte de Cassillis, mai bine cunoscut ca marchiz de Aisla. El a trăit între 1872-1943 și a deținut diverse poziții fruntașe în Marea Lojă a francmasoneriei scoțiene, inclusiv cea de Mare Principe. A fost membru al importantei Loji din Holyrood House nr. 44, din Edinburgh, care a avut legături strânse cu familia regală britanică. În secolul al XVIII-lea, irlandezul Mathew Kennedy s-a dus la Paris pentru a lucra cu bunul său prieten, iluminatul Saint Germain, șeful Lojii Iluminaților din Ermenonville, de lângă Paris. Membrii lojii luau parte la ritualuri cu vărsare de sânge, ținute pe un altar construit din oase umane. Acest Kennedy a scris o carte intitulată *O disertație cronologică, genealogică și istorică despre familia regală a Stuarților și despre legăturile acesteia cu merovingienii din Franța.* Familia lui JFK este înrudită cu puternica familie irlandeză Fitzpatrick, al cărei blazon include trei simboluri majore ale Frăției: crinul *(fleur-de-lys),* dragonul și leul. După toate aparențele, această familie are legătură cu Franța și cu povestea Sfântului Graal.

Familia soției lui JFK, Jackie Bouvier Kennedy (mai târziu Onassis), este înrudită cu Auchincloss-ii,

una din principalele linii genealogice ale Elitei scoţiene, prin căsătoria surorii lui Jackie cu unul din membrii acesteia. Alte ramuri ale familiei Auchincloss şi-au luat nume precum Bundy, Grosvenor, Vanderbilt, Winthrop şi Rockefeller. Hugh D. Auchincloss Sr. s-a însurat cu Emma Brewster Jennings, fiica lui Oliver B. Jennings, co-fondatorul Standard Oil împreună cu John D. Rockefeller. James Shelby Downard afirmă că Jackie Kennedy-Onassis, Caroline (Lee) Bouvier şi scriitorul Gore Vidal sunt „copiii vitregi" ai lui Hugh D. Auchincloss. Vidal i-a descris pe John şi Jackie Kennedy prin expresia: „Zeul soare şi zeiţa lui". Linia genealogică a Bouvier-ilor îşi trage sorgintea din Grenoble, Franţa, unde a fost menţionată pentru prima oară în anul 1410. Un străbunic al lui Jackie, Eustache Bouvier, a luptat într-un regiment francez sub comanda lui George Washington. Spuneam într-un capitol anterior că familia Kennedy s-a înrudit prin alianţă şi cu ducii de Devonshire, de la Chatsworth House, una din principalele familii ale Frăţiei din Anglia. Mariajul dintre John Kennedy şi Jackie Bouvier a fost şi el aranjat de *establishment*-ul de pe Coasta de Est, adică de liniile genealogice americane ce conduc Statele Unite conform Agendei stabilite de Marea Britanie şi Franţa. Liniile genealogice ale celor doi se află în legătură cu principalele centre ale Frăţiei, Londra şi Parisul. În aceste condiţii, compararea căsătoriei lor şi a preşedinţiei lui Kennedy cu regatul mistic „Camelot" şi cu regele Arthur nu mai pare deloc trasă de păr (ţinând cont de limbajul secret al Frăţiei). Familia Kennedy a fost puternic implicată în traficul de droguri, în crima organizată, în monarhia britanică şi în operaţiunile cu sclavi controlaţi mental de tipul Proiectului Monarch. Cunosc o fostă sclavă controlată mental care mi-a povestit că la vârsta de 11 ani a fost dusă să facă sex cu John F. Kennedy, „deşi m-au machiat, făcându-mă să arăt ca de 16 ani".

Cu siguranță, președinția lui Kennedy nu a fost atât de idilică precum a fost portretizată la vremea respectivă. Kennedy a avut numeroase partenere sexuale, trei dintre ele, Marilyn Monroe, Jayne Mansfield și Zsa Zsa Gabor, fiind și iubitele lui Anton LaVey, capul bisericii sataniste. Jayne Mansfield a fost chiar mare preoteasă a acestei biserici. Alte relații amoroase pe termen lung ale lui JFK au fost cu două reprezentante ale liniilor genealogice scoțiene, Lady Jean Campbell, fiica ducelui de Argyll, și Kay-Kay Hannon Auchincloss, din familia înrudită cu cea a soției sale. Cel care a manipulat ascensiunea către celebritate a lui John Fitzgerald a fost tatăl său, Joseph Kennedy, membru al societății secrete Pilgrim. Joseph a avut relații apropiate cu Mafia și cu crima organizată. El a făcut avere când Winston Churchill i-a acordat franciza importurilor de băuturi alcoolice din Anglia. Joseph Kennedy a fost asociat cu Rothschild-zii și Bronfman-ii, o altă familie „evreiască" a crimei organizate din Canada, care deține în proprietate gigantul băuturilor alcoolice, Seagrams. Printre contactele lui Joseph Kennedy în Marea Britanie, pe vremea când a fost ambasador al Statelor Unite la Curtea St. James, s-au numărat Astor-ii și Sassoon-ii (înrudiți cu Rothschild-zii). Un alt prieten intim al său a fost Sir John Wheeler-Bennet, director executiv al Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale. Soția lui Joseph Kennedy, Rose, era din familia Fitzgerald, aparținând Nobilimii Negre. Fitzgerald-zii au fost unul din puternicele clanuri ale Nobilimii Negre din Italia care l-au sprijinit pe Wilhelm Cuceritorul să vină în Anglia în anul 1066. Domnia acestuia a permis stabilirea în Anglia a unor familii ale Nobilimii Negre precum St. Clair/Sinclair. „F-ul" din JFK provine așadar de la o familie a Nobilimii Negre cu o vechime genealogică de mii de ani. Tatăl lui Rose și bunicul lui JFK a fost John E. (Honey Fitz) Fitzgerald, primarul Bostonului. Fitzgerald-zii au locuit pe Hanover Street,

lângă fosta Green Dragon Tavern (n.tr. Taverna Dragonului Verde) din Boston, sediul Lojii St. Andrews, atât de adânc implicată în Războiul American pentru Independență, cea care a orchestrat Petrecerea Ceaiului din Boston.

Joseph Kennedy a fost membru al Ordinului Sfântului Ioan, versiunea britanică a Cavalerilor de Malta, iar familia Bouvier era aliată prin căsătorie cu Radziwill-ii, cei care au creat Ordinul Cavalerilor Sfântului Ioan/Cavalerilor de Malta în Polonia, în anul 1610, contribuind mai târziu la promovarea ordinului în America. Familia Kennedy susține financiar mișcarea azilurilor Cavalerilor de Malta din SUA prin Institutul Kennedy pentru Studierea Reproducerii Umane și a Bio-Eticii, dar și prin Universitatea Georgetown, controlată de iezuiți. Deși în aparență pare plină de compasiune, mișcarea azilurilor nu reprezintă decât o fațadă pentru atragerea sprijinului popular în favoarea eutanasiei. Desigur, mulți dintre cei implicați în mișcarea azilurilor sunt cu adevărat plini de compasiune; motivațiile de care vorbesc eu le aparțin celor care conduc și manipulează mișcarea. Dacă eutanasia va fi acceptată prin lege, se va deschide calea pentru uciderea legală a „gurilor inutile" de care vorbea Kissinger. Așa cum au demonstrat nenumăratele biografii ale lui JFK, acesta a avut parte de o copilărie lipsită de iubire, în care trebuia să asculte de regulile dure impuse de tatăl său Joe și de mama sa Rose. Nu i s-a spus nici măcar când s-a născut fratele său, Teddy, și nu a aflat decât când s-a întors de la școală că avea un frățior. Copiii familiei Kennedy nu erau niciodată îmbrățișați sau mângâiați, nu li se arăta nici cel mai mic semn de afecțiune și nu aveau voie să se plângă de vreo durere. Mediul în care a crescut seamănă ca două picături cu tehnicile clasice de control mental folosite pentru educarea copiilor Elitei. Prințul Charles a fost educat exact în aceleași condiții de tatăl său, prințul

Philip, un om extrem de agresiv și cu un caracter imposibil. JFK a fost educat de mic în vederea preluării unor funcții înalte în interiorul Frăției și a fost sprijinit de toate numele de care am vorbit în această carte, de Rothschild-zi, Taft-ți, Russell-i, Rockefeller-i și de baronii mass-media precum Henry Luce, președintele grupului Time, sau Randolph Hearst, cel mai puternic baron al presei din Statele Unite. Când Kennedy a acceptat să candideze pentru Congres, ziarul *Boston American*, condus de Hearst, a refuzat să accepte publicitatea plătită a adversarului său.

Se pare însă că, atunci când JFK și fratele său Bobby au devenit președinte și respectiv procuror general al Statele Unite, după înfrângerea adversarului lor, Richard Nixon, în anul 1960, ei au început să urmeze politici și să angajeze oameni care nu corespundeau cu agenda celor care îi controlau. Printre aceste acțiuni s-au numărat retragerea din Vietnam, introducerea banilor nepurtători de dobândă, asaltul asupra crimei organizate (cel puțin la modul oficial) și, după cum s-a exprimat Kennedy, încercarea de a „sparge CIA în o mie de fragmente". Dacă nu faci ceea ce ți se spune ești înlăturat imediat de la putere, indiferent cine ai fi. Agenda este mai presus de orice individ și de orice familie. Nu pot totuși să nu mă gândesc că asasinarea lui Kennedy a avut și implicații mai profunde, părând o crimă sacrificială îndelung planificată, conform regulilor ritualice străvechi ale Frăției. Locul asasinării, Dallas, Texas, este situat în apropierea punctului de intersecție a paralelei 33 cu longitudinea 33. Nivelul suprem al ritului scoțian al francmasoneriei este gradul 32, gradul 33 nefiind conferit decât celor care și-au adus o contribuție semnificativă la Marea Operă de preluare a planetei Pământ. Dealey Plaza este o sumă de simboluri ezoterice, fiind numită după francmasonul de grad 33 George Bannerman Dealey, unul din primii directori ai ziarului *Dallas Morning News.* Dealey

înseamnă „linia zeiței". În spaniolă, *ley* înseamnă lege sau regulă; de aceea, numele s-ar mai putea traduce și prin „regula (legea) zeiței". Ambele traduceri sunt extrem de simbolice pentru Frăție, în special cea din urmă. Dealey Plaza, locul primului templu francmason din Dallas, are forma unei piramide căreia îi lipsește piatra unghiulară *(vezi Figura 24).* Vârful piramidei este tăiat de un pod de cale ferată. Piramida principală este tăiată în alte două piramide de Main Street (n.tr. Strada Principală), care trece drept prin centrul ei. Rezultă astfel trei piramide, două în interiorul celei de-a treia, care alcătuiesc o trinitate sau o triadă. Ori de câte ori interacționează două energii, ele dau naștere unei a treia. Dacă ți se pare că este o simplă coincidență, te invit să studiezi istoria societăților secrete pentru a vedea cât de obsedate sunt conducerile

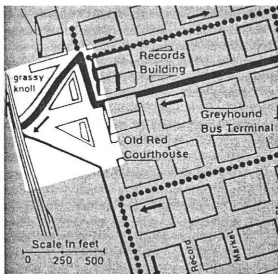


Figura 24

Piramida căreia îi lipsește piatra unghiulară. Aceasta este Dealey Plaza, locul în care a fost asasinat John F. Kennedy.

acestora de simboluri şi ritualuri. Kennedy a fost ucis lângă dâmbul înverzit din partea dreaptă a piramidei, iar Lee Harvey Oswald a fost asasinat în timp ce se afla în „custodia" poliției într-o parcare subterană situată la baza piramidei de pe Houston Street. Cele două locuri nu sunt separate decât de câțiva metri. Vechea clădire a tribunalului din apropiere, a cărei fațadă dă către Dealey Plaza, este decorată cu gargui. Pe frontonul tribunalului se află simbolul străvechiului Ordin al Dragonului sau al Şarpelui. Pentru societățile secrete, Dealey Plaza este un Templu al Soarelui.

Kennedy a fost ucis într-un templu exterior al soarelui de către inițiații Frăției, din rândul cărora au făcut parte de-a lungul timpului cavalerii templieri, cavalerii de Malta, Ordinul Sfântului Ioan al Ierusalimului, rozicrucienii şi francmasonii. După cum scrie James Shelby Downard: „Masoneria nu crede în simpla ucidere a oamenilor, iar prin asasinarea lui JFK şi-a asumat riscuri incredibile pentru a face ca acest act odios să corespundă vechiului ritual al fertilității numit *Uciderea Regelui*". Kennedy a fost împuşcat la amiază, când soarele era „la apogeu" pe cer. În Antichitate se considera că, atunci când soarele se află „la apogeu", el face munca tatălui său în templu. Kennedy a fost împuşcat în spate, în gât şi în cap. Exact aceleaşi răni le-a suferit miticul Hiram Abiff din legenda francmasonă. Bill Cooper, un fost agent al serviciilor secrete ale marinei militare a Statelor Unite, crede că eroul francmason legendar Hiram Abiff a avut un corespondent real în persoana lui Jacques de Molay, marele maestru al cavalerilor templieri în perioada în care aceştia au fost măcelăriți în Franța, în anul 1307. De Molay a fost ars pe rug pe Ile de la Cite, la baza Catedralei Notre Dame, construită chiar de templieri pe un fost loc de adorare a zeiței Diana. Moartea sa a fost comandată de Inchiziția Bisericii Catolice, cu sprijinul regelui Filip cel Frumos, posibil sub controlul Prioriei Sionului. Cooper

susține că asasinarea lui JFK a fost o răzbunare rituală a templierilor împotriva bisericii, a statului și a poporului. Kennedy a fost singurul președinte catolic al Statelor Unite. La ora actuală, în Dealey Plaza se ridică un obelisc înălțat de francmasoni chiar lângă locurile asasinatelor lui Kennedy și Oswald. Obeliscul este un simbol al penisului lui Osiris din legenda egipteană, iar cel din Dealey Plaza are în vârf o torță aprinsă *(vezi secțiunea cu ilustrații).* Flacăra eternă de pe mormântul lui Kennedy (care se află în interiorul unui cerc, simbolul antic al soarelui) din Cimitirul Arlington are aceeași justificare: ea reprezintă cea mai evidentă semnătură a Frăției. Înainte de înmormântare, corpul neînsuflețit al lui Kennedy a fost ținut în interiorul unui cerc, fiind plasat pe un catafalc situat sub marea cupolă a Domului Colinei Capitoliului. Pe obeliscul din Dealey Plaza există 14 pietre, numărul de bucăți în care a fost tăiat Osiris de către Set, potrivit mitului egiptean. Singura parte pe care sora/soția sa Isis nu a putut-o găsi a fost penisul, reprezentat de obelisc. Isis a înlocuit penisul lui Osiris cu unul făcut de ea însăși, iar acesta a devenit simbolul Frăției. Obeliscul din Dealey Plaza a fost construit și dedicat unei loji francmasone a ritului scoțian. Penisuri de piatră au fost găsite ascunse în altarele multor catedrale și biserici, iar atunci când echipa de anchetatori a procurorului general al districtului New Orleans, Jim Garrison, a percheziționat casa lui Clay Shaw, ea a găsit și aici penisuri din piatră.

În cartea de față am expus limbajul secret al francmasonilor pe nivelul său cel mai de jos, dar profunzimile până la care poate ajunge acesta sunt absolut uimitoare. Știința numerelor și a numelor se referă la aceste niveluri mai profunde de comunicare, pe care numai un inițiat avansat sau un cercetător dedicat le pot înțelege pe deplin. Așa cum am repetat de nenumărate ori, numele și numerele reprezintă frecvențe de vibrație, iar uimitoarea sincronicitate pe

care o generează se datorează, după câte bănuiesc, legii atracției vibratorii (rezonanței). Multe din „coincidențele" de nume sau de numere sunt provocate în mod voluntar, în timp ce altele se datorează pur și simplu câmpurilor energetice sau de conștiință ale celor care atrag diferite vibrații, la unison cu energiile pe care le generează ei. Acesta este mecanismul prin care ne creăm noi propria realitate. Sinele nostru interior, care reprezintă un câmp energetic și de conștiință aflat în vibrație, atrage alte „câmpuri" - oameni, locuri, moduri de viață, experiențe - în funcție de energiile pe care le generează el. Totul se reduce la rezonanța dintre câmpurile vibratorii. De aceea, experiențele noastre fizice nu reprezintă decât o reflectare a lucrurilor care se întâmplă în interiorul nostru. Noi proiectăm în exterior anumite energii, prin atitudinile și emoțiile noastre, și atragem astfel oameni, locuri, moduri de viață și experiențe pe frecvența generată de noi. Dacă schimbăm ceea ce se petrece în interiorul ființei noastre, noi putem schimba inclusiv experiențele noastre exterioare, care nu reprezintă altceva decât reflectarea celor dintâi. Această atracție „magnetică" a energiilor de același fel ne conduce apoi către oameni care locuiesc pe străzi cu același nume sau la același număr ca și noi, ori care au relații cu persoane care poartă același nume ca și cele pe care le cunoaștem noi etc., căci toate fenomenele au un cod vibrațional, inclusiv sunetele, numerele, cuvintele, culorile și numele. În ritualurile magice sunt folosite sunete, culori, cuvinte și incantații care atrag câmpul energetic dorit. Îndeosebi sunetul este deosebit de important, motiv pentru care vechii fenicieni erau mai preocupați de modul în care sunau cuvintele lor decât de felul în care erau scrise ele. *Mantra*-ele, repetarea constantă a aceluiași sunet sau a aceleiași fraze, fac parte din același proces magic. La fel ca în cazul oricărei cunoașteri, toate acestea pot fi folosite pentru a face bine sau pentru a face rău.

Antrenamentul războinicilor japonezi (samuraii) includea arta producerii sunetului de luptă „Kiai". Dacă este rostit așa cum trebuie, acest sunet poate produce reducerea presiunii sanguine și paralizia parțială a celui care îl ascultă. Altfel spus, avem de-a face cu un sunet „care îți îngheață sângele în vene". Sunetele pe frecvențe reduse de 3-5 cicluri pe secundă pot ucide un om. Cercetătorul american James Shelby Downard a scris o carte despre această știință a sunetelor, numerelor și numelor în raport cu asasinarea lui Kennedy. Un alt scriitor, Robert Anton Wilson, scrie în cartea sa, *Declanșatorul cosmic,* că Downard are „cea mai absurdă, cea mai incredibilă, cea mai ridicolă teorie despre Iluminați pe care am auzit-o vreodată", ceea ce mă face să cred că a descoperit ceva de valoare. De altfel, propriile mele cercetări confirmă concluziile sale.

Kennedy a fost asasinat în ziua de 22 noiembrie 1963. Aceasta a fost data la care papa Clement V a emis bula prin care autoriza torturarea templierilor de către Inchiziția dominicană (22 noiembrie 1307). Noiembrie este și cea de-a 11-a lună a anului. Adunată cu data de 22, obținem cifra-cheie 33. John și Jackie Kennedy au plecat din Fort Worth în dimineața zilei de 22 noiembrie 1973, iar avionul lor s-a oprit la poarta 28 a aeroportului Love Fields din Dallas. În numerologia cabalistă solomonică, numărului 28 îi corespunde numele „Beale", derivat după cum urmează: Bel (El), Baal, Be al, Beale. Toate acestea sunt nume ale zeilor soarelui. Gradul 28 al cavalerilor templieri este „gradul Regelui Soarelui". JFK s-a născut pe Beal Street la numărul 83, în Brookline, Massachussetts, pe data de 29 mai 1917. „Protecția" președintelui în această vizită fatală la Dallas a fost organizată de Agenția CIA din New Orleans, al cărei sediu se află în clădirea unui templu masonic. Dallasul se află la doar cincisprezece kilometri distanță de latitudinea 33, iar loja fondatoare a

ritului scoțian al francmasoneriei este situată în Charleston, chiar pe paralela 33. Prima bombă atomică a fost detonată într-un loc numit *Trinity*, aflat pe aceeași latitudine de 33 de grade. Mașina deschisă a lui Kennedy a rulat pe Elm Street, pe care s-a aflat cândva Bule Front Tavern, un loc de întâlnire al francmasonilor, și a ajuns în Dealey Plaza la ora 12:22. Elm Street era cunoscută în Dallas și sub numele de Strada „Însângerată", căci a fost scena a nenumărate omoruri și acte de violență. Cartierul general al Texaco Oil este situat pe Elm Street. În apropiere de Dealey Plaza se află Trinity River, care a inundat ani la rând Plaza, până la crearea unor diguri de apărare. În acest templu în aer liber al Frăției au intrat astfel Jackie Kennedy, care o reprezenta pe Zeiță, Regina Iubirii și a Frumuseții, și Regele Soare, John F. Kennedy. În esență, am avut parte de un ritual antic al Uciderii Regelui Soare, cunoscut tradițional sub numele de *Ceannaideach*, un cuvânt irlandez care înseamnă „Capul Rănit". Evident, Kennedy a fost împușcat în cap. Știu dintr-o sursă foarte sigură că JFK nu a murit până în primăvara următoare. Sursa mea pretinde că acel Kennedy care a apărut în fotografiile post-mortem era J.D. Tippet, un ofițer de poliție care semăna perfect cu președintele și despre care s-a afirmat că a fost ucis de Oswald, deși arma acestuia nu funcționa!

Când JFK a atins vârsta de 22 de ani, i s-a făcut o statuie în formă de înger înaripat, care a fost dusă la Vatican, unde a fost folosită într-un grup statuar în care îngerii veghează asupra Sfintei Thereza, în timp ce aceasta scrie o carte. După asasinat, trupul lui Kennedy a căpătat numele de cod „Îngerul", la fel ca și avionul său, Air Force 1, care i-a dus sicriul înapoi la Washington. Atât Kennedy cât și Oswald au fost înmormântați în locuri legate de numele Arlington: Kennedy la Cimitirul Național Arlington de lângă Washington D.C., iar Oswald la cimitirul Rosehill, lângă Arlington,

Texas. Arlington este un cuvânt legat de ritualurile magice francmasone, fiind asociat cu necrofilia, o atracție morbidă față de cadavre. Oswald îl simbolizează pe Os sau Oz, zeul egiptean al soarelui (Osiris), care apare și în povestirea *Vrăjitorul din Oz*. Dacă analizăm sincronicitățile legate de știința numerelor și a numelor, vom descoperi niște coincidențe uimitoare între asasinarea lui JFK și cea a lui Abraham Lincoln, ucis la rândul lui de Frăție. Lincoln a fost ales în Congres în anul 1846, iar Kennedy în 1946. Lincoln a fost ales președinte în 1860, iar Kennedy în 1960. Asasinul lui Lincoln, John Wilkes Booth, s-a născut în anul 1839, iar asasinul prezumptiv al lui Kennedy, Lee Harvey Oswald, s-a născut în anul 1939. Președinții care le-au succedat celor doi s-au numit Johnson. Andrew Johnson, care i-a succedat lui Lincoln, s-a născut în anul 1808. Lyndon Johnson, care i-a succedat lui Kennedy, s-a născut în anul 1908. Secretara lui Lincoln avea numele Kennedy, iar pe cea a lui Kennedy o chema Lincoln. Amândoi președinții au fost uciși într-o zi de vineri, în prezența soțiilor lor și împușcați în cap.

Vicepreședintele lui Kennedy, Lyndon Baines Johnson, știa dinainte de asasinatul care se pregătea, iar când a devenit președinte a schimbat pe loc politicile implementate de Kennedy, legate de retragerea din Vietnam, emiterea banilor nepurtători de dobândă și divizarea CIA. Zeița Mamă a Frăției, Arizona Wilder, afirmă că l-a văzut pe Johnson schimbându-și fața într-una reptiliană în timpul unor sacrificii ritualice. Numele de mijloc al lui Johnson, Baines, provine de la clanurile scoțiene înrudite Bain, Baines, Beathy, Binnie, Beath și Beth. Francmasonii din aceste clanuri susțin că au aceiași strămoși. Prefixul Mac înseamnă „fiul lui". De aceea, fiul unui Bain devine MacBain, iar fiul unui Beth devine MacBeth. Acesta este numele regelui scoțian devenit faimos în urma piesei cu același nume scrisă de

William Shakespeare. În limba franceză, cuvântul *bain* înseamnă baie, aceasta fiind originea titlului Ordinului de Bath acordat de monarhia britanică. Astfel, „cavalerilor masoni de Bath" li se fac băi de purificare sau de mântuire a păcatelor, căci rolul lor este să ucidă în numele Frăției. După moartea soțului ei, Jackie Kennedy a făcut o vizită în insula Delos din Marea Egee, considerată de legendă locul nașterii zeiței Diana și al zeului solar grec Apolo. În simbolismul Frăției, Diana (luna) și Apolo (soarele) sunt prezentați frecvent împreună. Delos este cunoscută și ca *Insula Morților*, căci există o variantă a zeiței Diana, numită Hecate, despre care se spune că stăpânește Infernul. Jackie s-a dus la Templul lui Apolo din Delphi, în Grecia, și a realizat un ritual antic cunoscut sub numele de Salutul Soarelui, în ruinele unui teatru grecesc. James Shelby Downard povestește că ea a realizat acest ritual „având o mare cunoaștere inițiatică, la fel ca Aleister Crowley". S-a oprit apoi pe insula Santorino, reputată pentru poveștile cu vampiri. Aceste povești își au originea în ritualurile de băut sângele și de „supt energia" ale Frăției. Legendele cu vampiri prezintă acest adevăr într-o formă simbolică, pe care majoritatea oamenilor o confundă cu o simplă ficțiune. Frăția adoră să facă asemenea jocuri de imagine, folosindu-se de instrumentul ei perfect, Hollywood-ul, un nume care provine de la tufișul sau lemnul sfânt (n.tr. *holly wood* în limba engleză) al magicienilor druizi. Hollywood-ul este într-adevăr un loc al magiei. Cei de acolo se joacă cu mințile noastre, creând iluzii.

Există nenumărate similitudini între asasinarea lui Kennedy, uciderea ritualică a Regelui Soare și, respectiv, cea a Dianei, prințesa de Wales. Sunt convins că Frăția a privit și această crimă ca pe o sacrificare a zeiței-lună, numită de antici Diana. După părerea mea, planificarea asasinării lui Kennedy în acel loc și la acea dată precisă a fost făcută cu mult timp înainte ca el să

fie ales președinte. La fel cred că au stat lucrurile și cu prințesa Diana, crescută de mică pentru a fi ucisă la Paris, în acel loc și la acea dată precisă. Nu exclud chiar ca aceste crime ritualice să fi fost planificate încă de la nașterea celor doi. Știu că sună extrem, dar cine studiază în profunzime obiceiurile Frăției realizează în scurt timp că membrii acesteia nu își formulează planurile cu săptămâni sau luni în avans, ci literalmente cu mai multe secole. Trăind în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, reptilienii au o percepție complet diferită asupra timpului decât noi. În capitolele de încheiere voi analiza în mai multe detalii aceste lucruri, arătând de ce sunt realizate aceste omoruri ritualice cu o atenție atât de mare pentru detalii. Nu m-ar mira deloc dacă aș afla că planificarea unui președinte catolic, John F. Kennedy, Regele Soare, pentru a marca aniversarea măcelăririi templierilor de către Inchiziția romană-catolică (sau vreun alt ritual), s-a făcut chiar cu câteva decenii înainte, stabilindu-se inclusiv cine să fie țapul ispășitor ales pentru sacrificiu. În mod similar, este posibil ca nașterea Dianei în linia genealogică a Spencer-ilor în anul 1961 să le fi permis reptilienilor alegerea ei ca simbol al zeiței Diana, conducând-o pas cu pas către moartea ritualică într-un loc sacru al Antichității în care se practicau sacrificii umane, respectiv Pont de l'Alma din Paris. După părerea mea, exact așa s-au petrecut lucrurile. Kennedy a fost ales în mod intenționat ca președinte în anul 1960, cu scopul de a fi asasinat în mod ritualic în anul 1963, iar Diana a fost luată intenționat în căsătorie de prințul Charles, după care a sfârșit în tunelul din Pont de l'Alma. Scepticii susțin că un asemenea proces ar presupune foarte mult timp și numeroase aranjamente. Este adevărat, dar ei chiar au foarte mult timp la dispoziție.

Diana Frances Spencer s-a născut în Park House, pe moșia de la Sandringham a reginei, la data de 1 iulie 1961, fiind cel de-al treilea copil al vicontelui Althorp,

devenit ulterior cel de-al optulea conte Spencer. Mama ei a fost prima soție a contelui, Frances Roche. Părinții Dianei s-au separat când ea avea doar șase ani, după care au divorțat în anul 1969, iar mama ei s-a măritat cu magnatul tapetului, Peter Shand-Kidd. Diana a avut un frate mai mic, Charles, actualul conte Spencer, și două surori, Jane și Sarah. Înaintea ei s-a mai născut un fiu al familiei, dar acesta a murit. De aceea, ea a crescut cu convingerea că părinții ei ar fi preferat să fie băiat, respectiv moștenitorul numelui de familie și al titlului. Diana a povestit că a avut o copilărie foarte nefericită și că a tânjit întreaga viață după iubirea și afecțiunea care i-au lipsit când era copil. Locuind la Sandringham, a cunoscut-o de mică pe regină, jucându-se deseori cu copiii familiei regale. Se spune că Charles a văzut-o pentru prima oară pe Diana când aceasta era în scutece. Tot ea obișnuia să povestească, fără niciun fel de plăcere, că era nevoită să meargă în fiecare an, de sărbători, la reședința reginei, pentru a viziona același film: *Chitty Chitty Bang Bang*. Alegerea acestui film este interesantă, căci povestea a fost scrisă de un agent al serviciilor secrete, Ian Fleming, prieten cu Aleister Crowley și autor al celebrei serii de romane despre James Bond. Filmul prezintă un rege și o regină care urăsc copiii, pe care-i fură și îi închid în cuști, după care îi duc la castel și îi încuie într-o temniță subterană. Povestea reflectă cu fidelitate lucruri care se întâmplă în realitate și este greu de crezut că Windsor-ii i-au pus atât de des acest film Dianei din pură întâmplare. Diana a fost învățată de mică să se obișnuiască cu „vibrațiile" Windsor-ilor. În cartea sa, *Adevărata poveste a Dianei*, Andrew Morton citează un interviu cu prințesa, în care aceasta spune: „Când mergeam acolo, atmosfera era întotdeauna foarte stranie, așa că mă împotriveam întotdeauna, bătându-mă cu cei care încercau să mă convingă să merg". Putem trage concluzia că Windsor-ii erau conștienți de soarta Dianei încă de pe

vremea când aceasta era mică. Atunci când a împlinit vârsta de 13 ani, Diana s-a mutat din Norfolk la Althorp, în Northamptonshire, reședința ancestrală a familiei Spencer, după ce tatăl ei a moștenit titlul de conte Spencer. Când acesta s-a însurat cu Raine, fiica romancierei Barbara Cartland, Diana a fost extrem de afectată, căci o detesta profund pe această femeie. În *Adevărata poveste a Dianei*, aceasta povestește că nu s-a putut descărca de frustrarea adunată în atâția ani decât în luna septembrie 1989, când i-a spus mamei sale vitrege tot ce gândea despre ea. „I-am spus: ‚Dacă ai ști cât de mult te-am urât cu toții (copiii) pentru tot ce ne-ai făcut - ai distrus Althorp, ai cheltuit toți banii tatei, și pentru ce?'" Empatia excepțională pe care o avea Diana pentru oamenii cu probleme emoționale se datora propriilor ei răni pe care le-a purtat toată viața.

Spencer-ii sunt o familie a Elitei. Ei sunt veri cu familia Spencer-Churchill și sunt înrudiți cu familia Marlborough, care locuiește la Blenheim Palace în Oxfordshire, locul în care s-a născut Winston Churchill. Printre rudele lor se numără ducele de Marlborough, Sir Robert Walpole și Sarah, ducesa de Marlborough, de la care familia Spencer a moștenit o adevărată avere. Spencer-i s-au aliat prin căsătorie și cu familia Cavendish, ducii de Devonshire, care locuiesc la Chatsworth House, această ramură păstrând până astăzi numele de Spencer-Cavendish. Diana a avut strămoși comuni cu prințul Charles, respectiv cel de-al treilea duce de Devonshire, dar mai ales James I, primul rege al Angliei și al Scoției din familia Stuart, sponsorul lui Francis Bacon. Regele James a jucat un rol foarte important în expansiunea Frăției, prin crearea companiei Virginia, care încă deține în proprietate Statele Unite, dar și prin tipărirea Bibliei regelui James, rămasă în vigoare până astăzi. În plus, Diana a descins prin mai multe linii genealogice din regii Stuart, Charles II și James II, prin care s-a înrudit ast-

fel cu merovingienii din Franța. Charles II a avut atât de mulți copii în afara căsătoriei, încât nimeni nu mai știe câte linii genealogice au rămas în urma lui. Cel puțin, nimeni din afara Frăției. Așadar, din perspectiva Elitei, familia Spencer reprezintă o linie genealogică importantă, înrudită cu nenumărate familii aristocratice, inclusiv cu conții de Lucan. Implicit, Spencer-ii au legături de sânge cu numeroase familii importante din SUA, înrudindu-se de departe chiar și cu Rockefeller-ii. Familia are o istorie îndelungată de slujire a intereselor monarhiei, iar tatăl Dianei nu a făcut excepție. El a fost șef al grajdurilor regale în timpul regelui George VI (soțul actualei regine-mamă), iar apoi în timpul reginei Elisabeta. Sora Dianei, Jane, este măritată cu Sir Robert Fellowes, secretarul particular al reginei în momentul morții Dianei. Ambele bunici ale Dianei, contesa Spencer și Ruth Lady Fermoy, au făcut parte din cercul interior al reginei-mamă, la fel ca și patru dintre mătușile ei dinspre bunici. Spencer-ii au fost foarte apropiați de regina-mamă, cele care au manipulat-o pe Diana să se mărite cu Charles fiind chiar regina-mamă și mătușa ei, Lady Fermoy. Acest lucru este cât se poate de semnificativ dacă ținem seama care este adevărata natură a reginei-mamă.

Numărătoarea inversă până la căsătorie a început când Diana s-a întâlnit cu prințul Charles la Althorp, în timp ce acesta avea o relație amoroasă cu sora ei, Sarah, în anul 1977. La acea vreme, Diana avea 16 ani. Windsor-ii au mai așteptat trei ani până când au făcut prima mișcare. În urma manipulărilor reginei-mamă și ale lui Lady Fermoy, Diana a fost invitată la un bal dansant la Buckingham Palace, pentru a celebra cea de-a 30-a aniversare a prințului Charles. În continuare, în iulie 1980, un prieten al lui Charles, Philip de Pass, a rugat-o să rămână cu ei în timp ce prințul era de față. Ca să o citez pe Diana, Charles era numai în jurul ei, „și practic m-a luat pe sus". A doua zi a rugat-o să îl

însoțească la Buckingham Palace, după care i-a trimis o invitație să vină la Balmoral, reședința din Scoția a Windsor-ilor, unde familia regală s-a strâns în luna septembrie. În cele din urmă, Charles a cerut-o în căsătorie, și Diana a acceptat. „Te iubesc atât de mult", i-a spus ea. „Depinde ce înțelegi prin iubire", i-a răspuns Charles. Această afirmație spune totul despre Windsor-i și despre felul în care își cresc ei copiii. Ei nu înțeleg iubirea, căci nu știu să o dăruiască, nici să o primească. Imaginează-ți ce trebuie să simtă un copil mic când trebuie să se alinieze în rând cu ceilalți și să îi strângă mâna mamei sale atunci când aceasta trece prin fața lui, după ce s-a întors dintr-o vizită peste ocean. Așa l-au crescut regina și prințul Philip pe Charles. Când relația dintre ea și Charles a ajuns în paginile presei, Diana lucra la o grădiniță. De atunci, nu a mai reușit să scape niciodată din lumina reflectoarelor. Toate mișcările ei erau urmărite pas cu pas. Viața alături de Windsor-i a fost un coșmar. Privind retrospectiv, Diana a înțeles că afecțiunea prințului Charles pentru ea nu a fost niciodată sinceră. Ea și-a dat seama chiar înainte de nuntă că el trăia o aventură cu adevărata lui dragoste, Camilla Parker-Bowles, care a continuat și după căsătoria lor. Charles și Camilla comunicau folosind numele de cod „Gladys și Fred". La fel ca și Windsor-ii, Camilla este foarte apropiată de Rothschild-zi, iar la prima aniversare a morții Dianei, ea s-a aflat pe insula Corfu, în compania Lordului Jacob Rothschild. Acesta a cheltuit 16 milioane de lire sterline pentru a restaura reședința veche din secolul al XVIII-lea a Spencer-ilor care dă către Green Park, în Londra, fiind situată în apropiere de Buckingham Palace.

Windsor-ii și-au dorit-o pe Diana pentru ca moștenitorii lor să poarte genele familiei Spencer. Pentru ei, ea nu a reprezentat altceva decât un incubator. La o săptămână după logodna ei cu Charles i s-a declanșat celebra ei bulimie. Această boală este o tulburare ali-

mentară în care ţi se face rău ori de câte ori mănânci. Diana voma de 3-4 ori pe zi şi a slăbit îngrozitor. Aşa cum spuneam într-un capitol anterior, numeroase victime ale abuzurilor sataniste în copilărie suferă mai târziu de bulimie. Ea a povestit ulterior că bulimia i s-a declanşat când Charles i-a pus mâna pe talie, spunându-i: „O, suntem cam durdulie, nu-i aşa?" La fel ca majoritatea bolilor, bulimia este o tulburare emoţională, iar dezechilibrele emoţionale ale Dianei au început încă înainte de nuntă şi nu s-au mai terminat niciodată. Iată cum a descris ea atitudinea lui Charles:

> „Într-un fel era obsedat de mine, căci vedea în mine un miel de sacrificiu, o fecioară. Dar era când pasional, când rece, când pasional, când rece. Nu ştiai niciodată în ce stare îl vei găsi, când exaltat, când deprimat... Era speriat de mama sa, intimidat de tatăl său, iar eu eram întotdeauna a cincea roată la căruţă."

De aceea, Diana s-a întâlnit cu surorile ei şi le-a spus că nu poate merge mai departe cu căsătoria, în special cu Camilla în coastă. Acestea i-au răspuns însă: „Nu mai ai ce face acum, când chipul ţi-a fost imprimat până şi pe prosoape". Înaintea nunţii, Diana a locuit la Clarence House, reşedinţa din Londra a reginei-mamă. Când a ajuns aici, nu a întâmpinat-o nimeni, aşa că s-a simţit ca la un hotel. Diana şi Charles s-au căsătorit la catedrala St. Paul, pe data de 29 iulie 1981. În dimineaţa acelei zile, povesteşte ea, a simţit o stare de calm, calmul morţii: „Mă simţeam ca un miel dus la tăiere. Ştiam acest lucru, dar nu puteam face nimic". Ce cuvinte profetice... Tinerii căsătoriţi şi-au petrecut prima noapte a lunii de miere la reşedinţa familiei Mountbatten de la Broadlands, în Hampshire, după care au navigat către insulele greceşti pe iahtul regal Britannia (Barati). Bulimia Dianei s-a accentuat şi ea s-a gândit chiar la sinucidere, până într-atât se simţea

de nefericită. „Soțul meu m-a făcut să mă simt atât de nelalocul meu, din toate punctele de vedere; ori de câte ori reușeam să mă ridic cu capul deasupra apei, mă împingea înapoi. Ajunsesem să mă urăsc". În anul 1982, una din îndatoririle princiare ale Dianei a fost aceea de a o reprezenta pe regină la funeraliile prințesei Grace de Monaco, o altă victimă asasinată de Frăție prin slăbirea frânelor de la mașină. Prințesa Grace, fosta actriță Grace Kelly, a fost inițiată în Ordinul Templului Solar de către Jean Louis Marsan, prietenul apropiat al soțului ei, prințul Rainier de Monaco.

Windsor-ii au obținut ce și-au dorit de la Diana atunci când aceasta l-a născut pe prințul William. Dianei i s-a spus că nașterea trebuie programată pentru a se potrivi cu orarul jocului de polo al lui Charles, așa că prințul William s-a născut pe data de 21 iulie 1982, cu ocazia solstițiului de vară. Mai întâi de toate, ce fel de soț și tată îi dă soției sale medicamente inutile pentru a naște în funcție de programul său de polo? În al doilea rând, cine poate crede că acesta a fost motivul real? Windsor-ii sunt într-o asemenea măsură obsedați de astrologie și de științele ezoterice, încât mama unui prieten de-al meu, care se ocupă cu astrologia și are însușiri mediumice, poate prezice cu o acuratețe care nu dă niciodată greș ce culori vor purta într-o anumită zi regina și regina-mamă. Ea nu se înșală niciodată, căci cunoaște culorile atribuite zilelor de către legile ezoterice. Chiar poți crede că nașterea forțată a moștenitorului unei familii atât de obsedată de satanism, de misterele ezoterice și de cultul soarelui, chiar de ziua solstițiului de vară, când soarele se află la apogeul puterii sale, este o simplă coincidență? Niciodată. Copilul a fost botezat William (după numele lui William Cuceritorul, eroul Nobilimii Negre) Arthur (după simbolul regelui soare Arthur) Philip (după ducele de Edinburgh) Louis (după Louis Mountbatten). Prima prietenă serioasă a prințului William, potrivit presei bri-

tanice, a fost Emma Parker-Bowles, nepoata iubitei tatălui său, Camilla. Prințul Harry s-a născut în septembrie 1984, după care Diana a devenit inutilă pentru clanul Windsor-ilor. „Cum s-a născut Harry, cum s-a terminat cu căsnicia noastră", i-a povestit ea lui Andrew Morton. Diana și Charles s-au separat în anul 1992 și au divorțat pe 28 august 1996. Un an mai târziu era moartă.

Diana a locuit în apartamentele din Kensington Palace, sau „KP", după cum îi spunea ea. Tot acolo se află și locuința prințului Michael de Kent, marele maestru al francmasoneriei engleze. Mașinăria Frăției/Windsor-ilor a încercat să distrugă credibilitatea Dianei și respectul opiniei publice pentru ea. În anul 1992 a fost dată publicității o conversație înregistrată între ea și dealer-ul ei de mașini, James Gilbey. Diana a afirmat că Charles a fost o adevărată tortură. Ea i-a spus lui Gilbey: „Am să cuceresc singură această lume, în felul meu, și am să uit de el".

În pofida tuturor eforturilor de a-i știrbi credibilitatea, popularitatea ei a crescut în continuare. Combinația unică de compasiune, profil public și dorința intensă de a se răzbuna pe Windsor-i pe care o reprezenta Diana punea în pericol însăși supraviețuirea monarhiei britanice. Compasiunea ei naturală și empatia cu suferințele oamenilor îi puneau în umbră pe Windsor-i, cu lipsa lor de sentimente, făcându-i să pară depășiți de istorie. Tânăra naivă de 19 ani care a fost atrasă în capcana Windsor-ilor devenise între timp o femeie matură, care își dădea seama de puterea ei și era pregătită să se folosească de ea. Diana s-a implicat în chestiunea minelor anti-personal, care a devenit cap de afiș în toate ziarele lumii, și avea puterea de a face același lucru cu orice subiect ar fi dorit. Era evident că devenea un pericol major pentru Frăție, căci știa prea multe secrete ale Windsor-ilor și ale *establishment*-ului. Știa unde sunt îngropate cadavrele (după cum se

spune) și era pregătită să reveleze o parte din aceste locuri, așa cum a demonstrat în faimosul ei interviu de la BBC, difuzat în emisiunea *Panorama* în noiembrie 1995. Acel interviu, în care a spus lucrurilor pe șleau, dezvăluind relația ei nefericită cu Windsor-ii, le-a făcut foarte mult rău acestora, așa că este imposibil ca ei să nu se fi întrebat ce va urma. În călătoriile mele prin lumea întreagă am cunoscut o persoană care a primit un telefon de la Diana în martie 1997, cu câteva luni înainte de a muri. Omul a rămas uimit când de la celălalt capăt al firului i s-a spus că vorbește cu prințesa de Wales și a refuzat să o creadă, mai ales când i-a spus că sună de la un telefon public dintr-un supermarket din Anglia. Cert este că Diana avea un prieten comun cu această persoană. Cât despre faptul că suna de la un telefon public, am înțeles că făcea deseori acest lucru, îndeosebi atunci când dorea să fie sigură că nu îi sunt urmărite convorbirile telefonice. Diana îl admira pe acest om pentru înțelepciunea și cunoașterea lui. I-a spus că intenționa să reveleze niște informații care vor cutremura lumea și că dorea să-i ceară sfatul dacă este bine să facă acest lucru sau nu. Omul a refuzat să-mi destăinuie despre ce era vorba, iar când i-am spus că știu că Diana cunoștea implicarea Windsor-ilor în traficul mondial de droguri, mi-a răspuns: „O, nu, e ceva mult mai grav decât asta". Vei afla la ce s-a referit mai târziu în acest capitol. Diana știa mult mai multe decât cred oamenii. Aceasta a fost însă numai una din motivațiile complotului care a dus la asasinarea prințesei. La nivelul cel mai înalt al magicienilor negri care controlează Frăția, nu am nicio îndoială că moartea ei a fost planificată cu mult timp înainte, conform ritualurilor lor străvechi și îngrozitoare. Cele două niveluri, cel pe care îl cunosc inițiații de grad inferior (nevoia de a o înlătura din cauza informațiilor pe care le deținea și pe care amenința să le facă publice) și cel pe care îl cunosc numai inițiații de grad foarte înalt (sacrificiul

ritualic al „zeiței Diana"), nu se contrazic, ci merg mână în mână, la fel ca și în cazul președintelui Kennedy.

Suita finală de evenimente care a condus la moartea ei îl are în centru pe Mohamed Al Fayed, proprietarul egiptean al magazinului de lux Harrods, la care își fac cumpărăturile oamenii din Knightsbridge. Mohamed a fost tatăl lui Dodi Al Fayed, cel care a murit în accidentul de mașină, alături de Diana. Al Fayed deține în proprietate și hotelul Ritz din Paris. Acest om nu mai contenește cu invocarea aflării „adevărului" despre cazul morții Dianei, dar ori de câte ori s-a împiedicat de acest adevăr, a preferat să se ridice și să meargă mai departe. Este foarte ușor să-ți dai seama când minte Mohamed Al Fayed, căci buzele sale încep să tremure. El a dus o bătălie publică de lungă durată cu Tiny Rowland, un alt exponent al Frăției, pentru controlul magazinului Harrods și pentru cel al House of Fraser. Rowland este președintele Lonrho, compania London-Rhodesia, responsabilă în mare parte pentru manipulările din Africa. La un moment dat, Departamentul Comerțului și Industriei a făcut o anchetă privind preluarea magazinului Harrods de către Mohamed Al Fayed și a ajuns la următoarea concluzie: „Minciunile lui Mohamed Al Fayed și succesul lui în manipularea presei au creat o nouă realitate: aceea în care minciuna devine adevăr, iar adevărul minciună". Pare un epitaf perfect pentru cel pe care *Private Eye*, revista satirică britanică, l-a numit „Faraonul fals". Printre altele, raportul a scos la iveală faptul că Al Fayed a mințit în legătură cu originea sa. El a pretins că vine dintr-o familie egipteană bogată și că se folosește de propriii săi bani pentru a cumpăra magazinul Harrods. În realitate, el provine dintr-o familie destul de modestă și nu avea nici pe departe atâția bani. S-a născut pe data de 27 ianuarie 1929 în Alexandria, fiind fiul unui inspector școlar. A vândut

Coca-cola pe străzi, iar mai târziu a devenit comis voiajor, bătând din ușă în ușă pentru a vinde mașini de cusut Singer. Cel care i-a schimbat viața a fost Adnan Khashoggi, cel mai faimos dealer de arme la ora actuală din lume. Khashoggi a fost fiul medicului personal al regelui Arabiei Saudite. Cei din familia sa l-au folosit pe Al Fayed (pe numele său real Mohamed Abdel Moneim Fayed) în afacerile lor. Mai târziu, a căzut în dizgrația familiei Khashoggi, dar a continuat să-și croiască drum în lumea afacerilor prin intermediul minciunilor, făcând o mulțime de bani din comisioane. Una din principalele sale surse de venit în acele zile de început a fost compania de construcții Costain. Cert este că nu a avut niciodată atât de mulți bani cât a pretins pentru a obține Harrods. Pentru detalii suplimentare, te invit să citești cartea lui Tom Bower, *Fayed: o biografie neautorizată*. Implicarea lui Al Fayed alături de dictatorul haitian Papa Doc a atras interesul CIA asupra sa. Unul din rapoartele CIA referitoare la el spune: „Te izbește prin aerul său prietenos și malefic în același timp".

Deși a devenit un om bogat prin comparație cu marea majoritate a oamenilor, Mohamed Al Fayed nu avea banii necesari pentru a cumpăra magazinul Harrods, așa că s-a folosit de averea sultanului din Brunei, unul din cei mai bogați oameni de pe glob. Sultanul i-a împrumutat banii necesari, în timp ce Al Fayed l-a ajutat să cumpere câteva hoteluri prestigioase din Londra, printre care Savoy și Dorchester. Deși încearcă să pozeze într-un mare magnat, în realitate Al Fayed nu este decât un om de paie care primește ordine de la alții și face ce i se spune. Acest lucru mi se pare cu atât mai fascinant cu cât se încearcă acreditarea ideii că el și regina Angliei sunt foarte diferiți, fiind în tabere opuse mai ales în ceea ce privește accidentul Dianei și al fiului său. Cu atât mai ciudat pare că Al Fayed este subalternul sultanului din Brunei, cu care

regina este atât de bună prietenă. De pildă, în anul 1998 i-a făcut o vizită de patru zile, între 16-20 septembrie. Ce se întâmplă, de fapt? Ziarul care l-a susținut cel mai mult pe Al Fayed a fost *Daily Mirror*, care a acționat ca un fel de buletin informativ al lui. *Daily Mirror* a făcut eforturi disperate să-mi ia un interviu în anul 1998, în pofida refuzului meu inițial. Când în sfârșit am acceptat să-mi expun gândurile despre Mohamed Al Fayed, articolul a fost oprit de la publicare de redactorul Piers Morgan, cel care realizează personal toate interviurile referitoare la Al Fayed.

Obediența în fața celor puternici și bogați și folosirea metodelor cele mai lipsite de scrupule cu putință au fost extrem de profitabile pentru Mohamed Al Fayed. La ora actuală, el deține în proprietate o „flotă" de Mercedes-uri securizate împotriva gloanțelor, un elicopter Sikorski în valoare de 3,5 milioane de lire sterline, un avion cu reacție Gulfstream în valoare de 13 milioane, un iaht în valoare de 15 milioane, numit Jonikal, castele și 50.000 de acri de pământ în Scoția, precum și nenumărate case în Gstaad, New York, Dubai, Geneva, Verona, Londra, Surrey și Los Angeles, toate mobilate și înzestrate cu personal. Balnagown, castelul său din Scoția, este situat în apropiere de Loch Ness. Atât timp cât face ce i se spune și este util Frăției, va continua să se îmbogățească. Dacă va încerca să se împotrivească, va dispărea. O altă sursă de venit pentru Mohamed Al Fayed, legată tot de sultanul din Brunei, este traficul de arme. Fostul cumnat al lui Al Fayed și unchiul lui Dodi, Adnan Khashoggi, infamul traficant saudit de arme, face tranzacții (legale și ilegale) cu armament în valoare de multe miliarde de dolari. O mare parte din discuțiile sale cu partenerii de afaceri se realizează la hotelul Ritz din Paris, aflat în proprietatea lui Mohamed Al Fayed (sau poate a sultanului?). Acesta este unul din motivele pentru care Al Fayed a umplut hotelul cu microfoane, spionându-și

oaspeții VIP. De fapt, practica plasării de microfoane este o obișnuință veche de-a lui, după cum vom vedea. Al Fayed este profund implicat în vânzările de armament, iar Dodi a făcut multe tranzacții neoficiale de tip arme contra petrol între statele din Golf și americani. Adnan Khashoggi este un partener de afaceri apropiat al lui George Bush, coordonând o parte din operațiunea Iran-Contra a acestuia, arme contra droguri, din anii '80. La rândul lui, George Bush este prieten la cataramă cu regina și cu prințul Philip. Mohamed Al Fayed este implicat în numeroase tranzacții subterane și în diferite comploturi, al căror secret dorește să-l păstreze cu disperare. Cu siguranță, nu este un om în care să ai încredere. Doresc să subliniez, de asemenea, că elita islamică, din care face parte inclusiv sultanul din Brunei, cuprinde jucători importanți în piramida Frăției, Marea Lojă din Cairo fiind unul din cele mai puternice centre ale societăților secrete de pe glob. Acest lucru nu este deloc surprinzător, dată fiind obsesia Frăției pentru Egiptul antic, cu ritualurile și simbolurile sale. Deși liniile genealogice reptiliene sunt cu predilecție ariene, aceasta nu este o regulă absolută. Ele au reprezentanți în interiorul tuturor raselor, inclusiv – și mai ales – printre arabi și „evrei". Una din cele mai importante societăți secrete din lumea arabă este Ordinul Mormântului Mistic. Membrii acestuia sunt în legătură cu cavalerii templieri și cu francmasoneria de rit scoțian. Printre membrii săi în Statele Unite s-au numărat președintele Franklin Delano Roosevelt și succesorul acestuia, președintele Harry S. Truman. Există și un Ordin al Mormântului pentru negri, din care face parte inclusiv purtătorul de cuvânt al comunității de culoare din Statele Unite, Jesse Jackson.

Al Fayed a slujit în diferite moduri interesele Frăției și ale *establishment*-ului, deși a oferit opiniei publice o fațadă anti-*establishment*. Spre exemplu, el a fost cel care i-a expus pe cei doi parlamentari conservatori,

Neil Hamilton şi Tim Smith, care primeau mită pentru a pune diferite întrebări în Camera Comunelor. Mohamed Al Fayed ştia cu siguranţă acest lucru, căci el a fost unul din cei care le-au oferit bani celor doi! Această dezvăluire a făcut foarte mult rău Partidului Conservator, dar a contribuit decisiv la alegerea preferatului Frăţiei, Tony Blair, şi a Partidului său Laburist. Al Fayed a scăpat până acum de punerea sub urmărire penală în pofida plângerilor mai multor tinere care fac parte din personalul de la Harrods, care l-au acuzat de hărţuire sexuală. Obsesia lui faţă de sex este legendară. Una din fete, Samantha-Jane Ramsay, în vârstă de 17 ani, a povestit că, atunci când i-a spus directorului de departament că a fost agresată de Mohamed Al Fayed, acesta a oftat: „Încă una!". În urma plângerii, Al Fayed a concediat-o, la fel cum procedează cu toate fetele care dezvăluie molestările şi stilul său de „management". John Monks, secretarul general al Congresului Sindicatelor din Comerţ, a afirmat că la Harrods domneşte „un regim de teroare şi teamă". Când Samantha-Jane a făcut plângere la secţia locală de poliţie din Marylebone, ofiţerul de serviciu i-a spus: „Nu eşti prima care vine la noi. Avem dosare până la tavan despre domnul Mohamed Al Fayed, dar nicio dovadă. Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului lui". După părerea mea, un munte de dosare până la tavan cu plângeri ale unor fete despre aceeaşi agresiune ar putea reprezenta „o dovadă". Şi totuşi, nimeni nu se atinge de Al Fayed, omul despre care ni se tot spune că *establishment*-ul ar dori să-l distrugă. Nu putem decât să tragem concluzia că acest satanist, mincinos notoriu, violator şi om de paie al sultanului din Brunei este un fruntaş al Frăţiei. El a fost cel care a asigurat securitatea Dianei în acele zile de dinaintea sfârşitului ei. Personal, nu aş avea încredere să-i las pe mână nici măcar securitatea pisicii mele. De altfel, Tom Brower a prezentat în cartea sa atât de bine documentată inclusiv un caz

în care Al Fayed le-a ordonat oamenilor săi să împuşte o pisică ce îi displăcea.

Mohamed Al Fayed s-a apropiat de familia Spencer prin tatăl Dianei, contele Johnny Spencer, şi prin mama sa vitregă, Raine. El l-a ajutat pe Johnny când acesta avea dificultăţi financiare şi i-a spus că îl consideră ca un frate. I-a oferit lui Raine, cea pe care Diana nu o putea suferi, un loc în comitetul director al Harrods. Al Fayed a sponsorizat diferite evenimente regale de prestigiu, precum Spectacolul cu Cai al Casei Regale Windsor şi competiţiile de polo, dar a sprijinit mai ales cauzele pentru care a luptat Diana. Bob Loftus, şeful securităţii de la Harrods între anii 1987-1996, a povestit într-un interviu luat de Canalul Patru Britanic în iunie 1998, în cadrul programului *Dispatches,* că avea ordin să-i comunice imediat lui Mohamed Al Fayed dacă Diana intra în magazin. Al Fayed se grăbea apoi să se ducă la departamentul în care îşi făcea prinţesa cumpărăturile, întâlnindu-se „accidental" cu ea. De fiecare Crăciun, o dubă verde cu însemnele magazinului Harrods oprea în faţa casei Dianei şi lăsa daruri pentru ea şi pentru copii, din partea „unchiului Mohamed". Este evident că a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a obţine prietenia prinţesei de Wales. Pe data de 3 iunie 1997, a invitat-o să petreacă un week-end la vila sa de pe malul mării din San Tropez, în sudul Franţei. Pe 11 iunie, prinţesa a acceptat. A doua zi, el a cumpărat iahtul în valoare de 15 milioane de lire sterline, Jonikal, prin intermediul companiei sale din Bermude, Mohafa Shipping. Acesta a fost vasul pe care s-a înfiripat nu peste mult timp idila dintre Diana şi fiul său, Dodi.

Pe data de 11 iulie, Diana a sosit la San Tropez împreună cu fiii săi, William şi Harry, fiind cazată într-un apartament de lux cu opt dormitoare de pe domeniul lui Al Fayed situat în exclusivistul Le Parc. La momentul respectiv, Dodi Al Fayed se afla încă în apartamen-

tul său din Paris, împreună cu logodnica sa Kelly Fisher, top-modelul american. Dodi, în vârstă de 41 de ani, trăia din averea tatălui său, deși avusese la un moment dat un oarecare succes în industria cinematografică, atunci când a produs filmul britanic de mare succes *Chariots of Fire,* desigur, tot cu ajutorul banilor tatălui său. Avea o reputație de playboy și îi plăcea să cheltuie sume mari de bani. De pildă, cu o anumită ocazie a irosit 100.000 de dolari cu cartea de credit în numai două luni. Era dominat în întregime de tatăl său și, chiar și în timpul filmărilor, fiecare decizie trebuia aprobată mai întâi de Mohamed. Dodi făcea numai ce îi spunea tatăl său. Era logodit cu Kelly Fisher de opt luni, așa că aceasta se aștepta să sărbătorească împreună acest lucru pe iahtul Jonikal. În seara zilei de 14 iulie, Dodi a primit un telefon de la tatăl său, care i-a ordonat să plece imediat la San Tropez pentru a o însoți pe Diana. Iată cum a descris Kelly Fisher ce s-a întâmplat într-un interviu luat în cadrul aceluiași program *Dispatches:*

> „Dodi mi-a spus că se duce la Londra, după care se va întoarce și vom merge împreună la San Tropez. Seara nu m-a sunat însă și abia am reușit să-l prind pe telefonul mobil. L-am întrebat: ‚Dodi, unde ești?' Mi-a răspuns că se află la Londra. I-am spus: ‚Bine, te sun imediat în apartamentul în care ești'. Mi-a răspuns grăbit: ‚Nu, nu mă suna'. Am insistat: ‚Dodi, unde ești de fapt?' și a recunoscut că se află în sudul Franței. Acum știu de ce: tatăl lui i-a spus să vină singur și să nu mă aducă și pe mine."

Două zile mai târziu, Dodi a trimis un avion particular să o aducă pe Kelly la San Tropez. În timp ce el se afla cu Diana, Kelly a fost obligată să rămână pe un alt vas al lui Al Fayed. „Eu eram blocată pe bărcuța aceea, a povestit ea ulterior, iar el era ocupat cu sedu-

cerea Dianei, după cum am aflat mai târziu". Pe 31 iulie, Diana s-a întors la San Tropez pentru un alt weekend petrecut cu Dodi, de data aceasta fără copii. Kelly Fisher se afla în Los Angeles, pregătindu-se pentru nunta cu Dodi, care ar fi trebuit să aibă loc pe 9 august. Cu numai două zile înainte de nuntă, în întreaga massmedie mondială a apărut știrea-bombă a idilei dintre Dodi și Diana. Kelly a aflat de la o prietenă care a văzut o fotografie în ziar. Iată cum își amintește ea scena:

> „Am încercat să-l sun la Londra, căci așteptam să sosească a doua zi. L-am sunat pe linia particulară, dar nu mi-a răspuns nimeni. De aceea, am sunat-o pe secretara sa și am rugat-o să-i spună că îl caut, dar a refuzat să-mi dea legătura. În schimb, a intrat pe fir Mohamed, care mi-a spus într-o manieră extrem de jignitoare să nu îl mai caut niciodată pe Dodi. I-am strigat: ,Bine, dar este logodnicul meu. Ce tot spui acolo?' Mi-a trântit telefonul în nas. Am sunat-o din nou pe secretară, care mi-a zis să nu o mai deranjez vreodată. A fost oribil."

Ironia sorții a făcut ca, după ce a locuit atâta vreme în Kensington Palace, un loc împânzit cu dispozitive de ascultat, Diana să ajungă în ghearele unui om obsedat de microfoane. Tot ce spunea Diana era ascultat. Bob Loftus, fostul șef al securității de la Harrods, a povestit că magazinul era înțesat cu microfoane aflate sub controlul direct al lui Mohamed Al Fayed. Henry Porter, redactorul londonez al revistei *Vanity Fair*, a petrecut doi ani făcând investigații asupra lui Al Fayed. Concluzia lui a fost că acesta era de-a dreptul obsedat de ascultarea telefoanelor și a conversațiilor din camere, inclusiv ale vedetelor de cinema. Prin niște prieteni comuni, Porter a avertizat-o pe Diana de activitățile murdare ale lui Al Fayed. „Eram convinși că se afla într-o situație periculoasă, din motive evidente." Diana a fost de părere că se poate descurca, afirmând

că Al Fayed nu reprezintă o amenințare pentru ea, deși știa că „uneori poate fi un mare ticălos". În realitate, el este ceva mai mult decât un simplu „ticălos" și cu siguranță că este tot timpul, nu doar „uneori". Se pare că Diana le-a spus prietenilor ei: „Știu că poate fi răutăcios, dar asta este tot". Redactorii programului *Dispatches* au afirmat că dețin dovezi scrise potrivit cărora Al Fayed a plasat microfoane în hotelul Ritz. De mirare ar fi să nu fie așa, dat fiind istoricul său și afacerile care se învârt la Ritz. La rândul ei, Kelly Fisher povestește că, tot timpul cât s-a aflat pe proprietățile lui Al Fayed, a fost sigură că locurile erau împânzite cu microfoane. „De fapt, a spus ea, când l-am întrebat care este adevărul în legătură cu Diana, mi-a răspuns: ,Nu pot să-ți spun la telefon. Vorbim când ajung la Los Angeles'. Știam foarte bine ce însemna acest lucru". Așadar, în momentul „accidentului" ei, Diana se afla în mașina „securizată" a lui Al Fayed, chiar și cele mai intime conversații ale ei fiind monitorizate de acesta.

Diana a plecat împreună cu Dodi la reședința elisabetană a lui Al Fayed numită Barrow Green Court, din Oxted, Surrey, aflată anterior în proprietatea satanistului Lord MacAlpine. Mohamed Al Fayed a decorat întreaga casă cu statui ale zeiței Diana, pe jumătate goale. Pe data de 21 august, în pofida avertismentului primit de la Henry Porter, Diana s-a întors la San Tropez pentru un alt week-end petrecut alături de Dodi. Al Fayed savura situația, dând conferințe de presă și cerând sfatul publicistului Max Clifford. Mașinăria lui Al Fayed se folosea de mult mediatizata idilă pentru a stoarce cât mai multă publicitate. După accident, Al Fayed s-a plâns că jurnaliștii și fotografii nu au lăsat-o niciodată în pace pe prințesă. Afirmația i-a impresionat pe mulți naivi. Idila dintre Diana și Dodi se afla la apogeu, iar Al Fayed făcea presiuni asupra fiului său să urgenteze lucrurile. Și ce spunea Al Fayed tatăl, Dodi executa. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Melodia

preferată a Dianei, muzica din *Pacientul englez*, a fost pusă de nenumărate ori în timpul croazierei celor doi pe iahtul Jonikal. Diana și Dodi aveau foarte multe lucruri în comun. Amândoi erau născuți în familii bogate, dar avuseseră părinți distanți. Amândoi au asistat la destrămarea căsniciei părinților lor și au fost părăsiți de mame. Chiar și școlile pe care le-au urmat în Elveția erau foarte apropiate una de cealaltă. Nu putem exclude nici posibilitatea ca amândoi să fi fost manipulați prin programe de control mental. Am cunoscut personal mai mulți sclavi controlați mental reabilitați care au fost programați să se îndrăgostească nebunește de persoane la care în mod normal nici nu s-ar fi uitat și există nenumărate exemple de „vrăji de dragoste" făcute de magicieni negri pentru a sili un partener de sex opus să se îndrăgostească de ei. Prietenul meu, omul de știință Brian Desborough, mi-a povestit că sentimentul iubirii romantice depinde de o substanță produsă de creier, feniletilamina. Printre altele, această substanță reduce capacitatea de discriminare, de unde și expresia: „Iubirea este oarbă".

Secreția acestei substanțe este susținută de endorfine, substanțe chimice naturale asociate cu memoria, procesul de învățare, suprimarea durerii, impulsul sexual și reglarea secreției de hormoni. Dacă aceste substanțe ar putea fi stimulate simultan la doi oameni, aceștia s-ar îndrăgosti automat unul de celălalt.

După părerea mea, este posibil ca acest lucru să se fi întâmplat în cazul celor doi. Se vorbea foarte mult de logodnă, dar este greu de stabilit iminența ei, căci mărturiile diferă în această privință. Personal, am mari îndoieli că se intenționa într-adevăr ca cei doi să se logodească. Diana și Dodi au părăsit sudul Franței de pe aeroportul Olbia pe data de 30 august, ora 1:30, și s-au îndreptat către Paris cu avionul personal al lui Al Fayed. După toate aparențele, intenția lor era să rămână o noapte în apartamentul lui Dodi, ale cărui

ferestre dădeau către Arcul de Triumf, iar apoi să plece la Londra, unde Diana urma să-și vadă cei doi copii. Aceasta avea să fie ultima zi din viața ei. Avionul a aterizat pe pista aeroportului Le Bourget din Paris la ora 3:20, iar cei doi au fost întâmpinați de circa 20 de fotografi amatori de celebrități (paparazzi - cuvânt italian care înseamnă „insecte care bâzâie"). La poarta aeroportului îi aștepta un Mercedes, care trebuia să fie urmat de un Range Rover verde. Aceasta este procedura normală de securitate și minimul necesar pentru o personalitate atât de faimoasă cum era Diana. Împreună cu Diana și Dodi, în Mercedes se mai afla bodyguardul lui Dodi, Trevor Rees-Jones, un bărbat în vârstă de 29 de ani, fost membru al regimentului britanic militar de elită numit Regimentul Parașutiștilor (sau Paras). Alături de SAS, parașutiștii sunt cei mai bine antrenați militari din armata britanică (și implicit cei mai puternic controlați din punct de vedere mental). În Range Rover se aflau șoferul Henri Paul, șeful securității de la Ritz, și un alt bodyguard, Kes Wingfield. Convoiul a pornit de la aeroport către vila Windsor de pe Bois de Boulogne, fosta reședință a ducilor de Windsor, care s-au stabilit aici după ce regele Edward VIII a abdicat de pe tronul britanic în urma neacceptării căsătoriei sale cu americanca divorțată Wallis Simpson de către guvernul și *establishment*-ul din țara sa. Cei doi s-au mutat la Paris sub numele de ducele și ducesa de Windsor. Casa lor se află astăzi în proprietatea lui Mohamed Al Fayed și se spune că acesta intenționa să le-o dăruiască lui Dodi și Dianei drept cadou de nuntă. După părerea mea, toate aceste discuții despre nuntă nu aveau o bază reală, oricât de mult s-a străduit Al Fayed să promoveze această idee. Mass-media a încercat să creeze opiniei publice ideea că cei doi au discutat aici despre decorarea casei, dar bodyguardul Kes Wingfield a afirmat răspicat că ei nu au stat decât zece minute la vila Windsor, după care au

plecat la Hotelul Ritz, unde au ajuns la ora 4:20 după-amiază.

Hotelul Ritz este situat în Place Vendome. Întreaga piață este înconjurată de simboluri ale soarelui și ale crucii, foarte asemănătoare cu cele folosite de antici pentru a simboliza „călătoria" anuală a soarelui pe care am descris-o într-un capitol anterior al acestei cărți. Printre altele, soarele era simbolul regelui Ludovic XIV, cunoscut și sub numele de „regele-soare". Acesta și-a decorat o parte din camerele palatului său de la Versailles (construit în secolul al XVII-lea) cu simboluri ale lui Apolo, zeul soarelui, și ale Dianei, zeița lunii. Versailles-ul include și astăzi o statuie a zeiței Diana. În centrul pieței Vendome se află o coloană imensă având în vârf statuia lui Napoleon, construită ca o copie a faimoasei Coloane a lui Nelson din Trafalgar Square, Londra. Diana avea și acum același nivel de securitate ca și cel care i s-a acordat la aeroport, deși acesta ar fi putut crește considerabil dacă ar fi fost cerut ajutorul Serviciului de Protecție și Securitate (SPHP – Service de Police pour la Haute Protection) al poliției franceze, creat special pentru protecția VIP-urilor, dar căruia trebuie să i se adreseze o cerere formală în acest scop. Dacă cei doi ar fi solicitat protecția acestui serviciu, Diana ar fi fost în viață și astăzi. Din păcate, întreaga securitate a prințesei de Wales a fost asigurată integral de Dodi Al Fayed. Când celebrități precum Madonna vizitează Parisul, poliția franceză le asigură o mașină în fața și alta în spatele mașinii personale, la care se adaugă două motociclete (în fața și în spatele convoiului). Mașinile sunt conduse de șoferi antrenați și sunt pline cu gărzi înarmate. Potrivit rapoartelor, SPHP a făcut trei sau patru oferte de a o proteja pe Diana, dar toate au fost refuzate de Dodi. Nu putem să nu ne punem întrebarea dacă nu cumva primise instrucțiuni să facă acest lucru, din partea unui personaj pe care nu îl putea refuza. Un ofițer de la SPHP i-a spus lui Dodi:

„Dacă nu veți folosi mașinile noastre, vă recomandăm cel puțin să fiți însoțiți de două mașini ale poliției, oriunde ați merge în oraș". Și acest sfat a fost însă ignorat.

Diana și Dodi s-au îndreptat direct către Apartamentul Imperial al Hotelului Ritz, un apartament decorat în stilul secolului al XVIII-lea, care costă 6000 de dolari pe noapte. De aici, Diana și-a sunat un prieten, pe ziaristul de la *Daily Mail* Richard Kay, căruia i-a spus că intenționează să se retragă din viața publică în luna noiembrie. Acesta a declarat mai târziu că nu a auzit-o niciodată atât de fericită ca atunci. Cuplul a rezervat o masă la restaurantul Chez Benoit pentru ora 8:45 și și-a propus să-și petreacă noaptea în apartamentul lui Dodi. La 6:30, Dodi a traversat Place Vendome și a intrat în magazinul de bijuterii Repossi, unde i-a cumpărat Dianei un inel cu diamant, livrat ceva mai târziu la Hotelul Ritz. Puțin după ora 7:00 seara, cuplul a fost condus cu Mercedes-ul de-a lungul bulevardului Champs Elisees până la apartamentul lui Dodi de pe Rue Arsene-Houssaye, în apropiere de Arcul de Triumf. Aici, cei doi și-au despachetat bagajele și s-au pregătit pentru cină. Ca de obicei, au fost însoțiți de Range Rover-ul din spate, la care s-a adăugat o altă mașină cu bodyguarzi, pentru o protecție suplimentară. Este curios de ce a fost considerat necesar acest nivel de securitate seara, dar nu și spre dimineață, când s-a produs accidentul de mașină. Apartamentul lui Dodi este cunoscut sub numele de *Apartamentul Etoile*, după numele pieței Place de l'Etoile, acel cerc în formă de stea sau de soare care înconjoară Arcul de Triumf. Ruta pe care s-au îndreptat către apartament a fost dinspre Place Vendome pe Rue de Rivoli, către Place de la Concorde, după care au făcut dreapta spre Champs Elisees *(vezi Figura 25)*, de unde au ajuns drept la apartamentul lui Dodi. Reține această rută, căci este de o importanță vitală. Când convoiul de mașini a ajuns la

apartament (la ora 7:15), bodyguarzii au ieşit din maşini şi au împiedicat şase paparazzi să se apropie. Diana

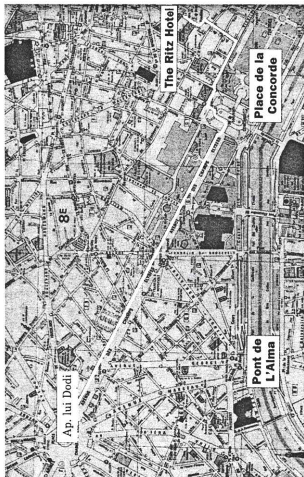


Figura 25

Traseul către apartamentul lui Dodi Al Fayed în seara zilei de 30 august. Un traseu cât se poate de simplu, care nu presupunea nicio nevoie de a o lua prin Tunelul Pont de l'Alma.

și Dodi au început să-și facă probleme dacă vor putea cina liniștiți la restaurantul Chez Benoit, care nu beneficia de protecție, așa că au decis să se întoarcă la Hotelul Ritz pentru a lua masa acolo. S-au întors la hotel pe aceeași rută, pe Champs Elisees, iar apoi înconjurând Place de la Concorde. Însoțit de bodyguarzii Wingfield și Rees-Jones, cuplul a intrat în hotel la ora 9:47 (imaginile, ajunse faimoase, au fost înregistrate de camerele de luat vederi ale hotelului). Afară se strângea un număr din ce în ce mai mare de paparazzi, datorită zvonurilor legate de iminenta logodnă a celor doi. Așa au început ultimele trei ore din viața Dianei. Cine a alimentat toate aceste zvonuri de-a lungul întregii zile, atrăgându-i astfel pe paparazzi, al căror asalt a determinat toate mișcările lui Dodi și ale Dianei din acea noapte? Nu este foarte greu de ghicit: Al Fayed. Și cine crezi că erau o parte din acești „paparazzi" care i-au îngreunat atât de mult viața Dianei, schimbându-i inclusiv planurile pentru cină? Camerele de luat de vederi de la Ritz au surprins un număr de imagini cu mulțimea care a așteptat toată ziua afară.

Și astfel, complotul începe să prindă contur. După ce a vorbit la telefon cu tatăl său, aflat la reședința din Oxted, Surrey, Dodi Al Fayed a venit cu un plan absolut uimitor. Pentru a-i evita pe paparazzi, Mercedes-ul care i-a transportat toată ziua, având în spate același Range Rover, urma să fie scos în fața hotelului, servind drept momeală pentru paparazzi. Simultan, un alt Mercedes urma să fie adus la intrarea din spate a hotelului, pentru a duce cuplul înapoi la apartamentul de pe Champs Elisees. Dodi l-a sunat pe telefonul mobil pe Henri Paul, șeful serviciului de securitate de la Ritz, în vârstă de 41 de ani, căruia i-a spus să se întoarcă la hotel. Acesta își terminase ziua de muncă la ora 7:00 seara. Când s-a întors, era ora 10:00. Nimeni nu știe unde a fost Paul în aceste trei ore. Dodi a declarat că

tatăl său, Mohamed Al Fayed, l-a autorizat personal pe Henri Paul să conducă Mercedes-ul. Este limpede că întregul plan i-a aparținut tatălui lui Dodi. Henri Paul nu era șofer calificat și nu avea licență de conducere pentru mașini închiriate. L. Fletcher Prouty, fost colonel în forțele aeriene ale Statelor Unite ale Americii, care a cooperat strâns cu serviciile de securitate, a declarat odată:

> „Un asasinat nu trebuie neapărat controlat direct. El pare să se petreacă de la sine. Rolul activ este ținut secret, iar accidentul se petrece ,întâmplător', deși ar fi putut fi împiedicat. Acesta este marele secret. Cine are puterea de a împiedica sau de a reduce măsurile de securitate obișnuite?"

Avea perfectă dreptate. Dacă aplicăm această regulă în cazul Dianei și ne întrebăm cine a avut puterea de a reduce în acea noapte măsurile de securitate uzuale, răspunsul este de-a dreptul interesant: Mohamed Al Fayed. În aceste condiții, el ar trebui să răspundă la întrebarea evidentă: de ce a redus măsurile de securitate? Când președintele Kennedy a fost asasinat, în mașina sa nu exista niciun bodyguard. În schimb, în mașina din spate erau înțesate patru gărzi de securitate *(vezi secțiunea cu ilustrații)*. Președintele se afla într-o mașină deschisă, într-o perioadă tulbure și într-un oraș periculos. Când Martin Luther King a fost împușcat mortal în motelul Lorraine din Memphis, Tennessee, pe data de 4 aprilie 1968, ofițerul de culoare însărcinat cu securitatea lui King a fost trimis acasă, împotriva voinței sale, cu numai câteva ore înainte de asasinat. Cei doi bodyguarzi aflați la post în imediata apropiere a motelului au fost trimiși la un alt post de pază, dar numai pentru acea zi. Țapul ispășitor al asasinatului a fost un individ pe nume James Earl Ray. Nici măcar membrii familiei lui King nu au crezut vreo clipă

că acesta era adevăratul responsabil de moartea lui Martin Luther. De altfel, câțiva ani mai târziu, aceștia au participat chiar la înmormântarea lui Ray, ca să demonstreze faptul că nu credeau că acesta era adevăratul ucigaș. Când Bobby Kennedy a fost asasinat după discursul ținut la hotelul Ambassador din Los Angeles, pe data de 4 iunie 1968, cineva a dat peste cap întreaga securitate a senatorului. Planul era ca acesta să coboare de pe scenă și să treacă prin mulțime către ieșire. Imediat după discurs, „gărzile" lui Kennedy, în special Frank Mankiewicz, au insistat că ar fi mai sigur ca acesta să iasă prin bucătăria hotelului. Aici, a fost întâmpinat de Sirhan Sirhan, o victimă a programului de control al minții, cu o armă în mână. Cel mai probabil, Bobby Kennedy a fost împușcat chiar de membrii echipei sale de „securitate", în principal de Thane Eugene Caesar, un „bodyguard" angajat în ultima clipă care avea nesfârșite conexiuni cu extrema dreaptă și cu comunitatea serviciilor secrete. Sirhan Sirhan a fost doar un țap ispășitor controlat mental, menit să scoată castanele din foc. Acesta a participat la un curs de „expansiune a minții" organizat de rozicrucieni cu numai câteva săptămâni înainte de a fi implicat în moartea lui Kennedy (vezi *Și adevărul vă va face liberi).* Frank Mankiewicz, bodyguardul care l-a sfătuit pe Kennedy să iasă prin bucătărie, era un fost purtător de cuvânt al Ligii Anti-Defăimare, o organizație condusă din umbră de Mossad. Mai târziu a ajuns director de marketing al filmului lui Oliver Stone, *JFK,* care avea pretenția că reprezintă o expunere a asasinării președintelui Kennedy. Nimic mai departe de adevăr. Când primul ministru israelian Itzhak Rabin a fost împușcat mortal de un asasin la Tel Aviv, în anul 1995, o înregistrare video de excepție făcută de un amator arată cum întreaga gardă de securitate a lui Rabin a făcut un pas înapoi pentru a-l lăsa pe asasin singur cu victima sa. După cum vedeți, tiparul este de fiecare dată ace-

lași. Să revenim la moartea Dianei. Ce s-a întâmplat în ultimele minute, atât de cruciale, din viața prințesei? Securitatea acesteia a fost retrasă la ordinul lui Mohamed Al Fayed, prin intermediul fiului acestuia, Dodi. Acest fapt nu poate fi contestat de nimeni. Întreaga zi, Diana a călătorit în același Mercedes, având în spate un Range Rover. Când a părăsit hotelul Ritz, ea a fost transferată într-un alt Mercedes, fără nicio mașină în spate. Trebuie să recunoaștem că această decizie este ieșită din comun, cu atât mai mult cu cât a venit din partea unui om obsedat de propria securitate. Bob Loftus, fostul șef al serviciilor de securitate de la Harrods, a spus:

> „Prin comparație cu protecția pe care Al Fayed și-o acordă sieși, extrem de profesionistă și de un standard foarte înalt, cea acordată mamei viitorului rege al Angliei a fost un fel de operațiune gen Mickey Mouse."

El a adăugat că: „Al Fayed era absolut paranoic în ceea ce privește propria sa protecție". Numai pentru a umbla prin propriul său magazin, era însoțit de trei sau patru membri ai echipei sale de securitate, înarmați până-n dinți, care nu îl părăseau niciodată, la care se adăugau alți patru bodyguarzi în uniformă, creând astfel două inele de securitate în jurul lui. Și asta în propriul lui magazin! Să fie oare o simplă paranoia sau o cunoaștere aprofundată a lumii în care operează dealerii de armament și ucigașii profesioniști ai Frăției, cu care Al Fayed era cât se poate de familiarizat? El știa foarte bine că acestor oameni nu le pasă nici măcar dacă ucid în masă copii, ce să mai vorbim de yes-meni bogați de teapa lui! Cu siguranță, nu întâmplător era obsedat Dodi Al Fayed de propria lui securitate. Ce-i drept, o mare parte din dimensiunea aparatului său de securitate era inspirată și de mărimea ego-ului său. Cei mai mulți din bodyguarzii săi erau recrutați din SAS și din Regimentul de Parașutiști, la recomandarea *Control*

Risks, una din organizațiile Frăției. Tom Bower povestește în cartea sa despre Al Fayed cum în tufișurile reședinței de la Oxted se ascund gărzi înarmate până în dinți, cu fețele vopsite în negru. Ori de câte ori Al Fayed călătorea în Mercedes-ul său, spatele îi era asigurat de un Range Rover în care se afla echipament medical de urgență și membri ai gărzilor de securitate. Și totuși, de această dată el a eliminat acest mijloc de protecție pentru Diana. Mai mult, a acceptat să urce într-o altă mașină, închiriată de la o companie numită Etoile Limousines, deci cu același nume ca și apartamentul lui Dodi. Sediul companiei Etoile Limousines se află la Ritz, așa că aceasta depinde în întregime de contractele pe care le are cu hotelul și de oaspeții acestuia. Altfel spus, este controlată în întregime de Mohamed Al Fayed (și implicit de cei care îl controlează pe acesta). Noul Mercedes era un S-280, mai puțin blindat decât cel din seria 600 pe care cuplul l-a folosit întreaga zi și fără ferestre opace. În parcul de mașini al companiei existau și alte limuzine, și totuși a fost aleasă aceasta. Unul din directorii de la Etoile, Niels Siegel, a povestit în timpul anchetei referitoare la moartea Dianei că a livrat personal mașina la intrarea laterală de la Ritz, dar emisiunea de televiziune *Dispatches* a demonstrat că acesta a mințit. Mașina a fost livrată de un șofer pe nume Frederic Lucard, care apare pe casetele video. Lucard a declarat că i s-a părut extrem de ciudat că i s-a permis lui Henri Paul, un om fără calificare ca șofer autorizat, să conducă una din mașinile companiei. Cum de a fost posibil acest lucru? Pentru că a fost autorizat direct de Mohamed Al Fayed. Brian Dodd, fost șef al serviciilor de securitate ale lui Al Fayed în anii '80, a declarat pentru emisiunea *Dispatches:*

„Mașina era nouă, deci era imposibil ca ea să fi fost atent verificată. Ar fi putut foarte bine să conțină o bombă. Întregul plan a fost extrem de stupid conceput.

De pildă, mașina din spate nu are numai rolul de a feri mașina principală de paparazzi, ci și de un eventual motociclist care s-ar putea apropia și trage cu arma sau ar putea plasa o bombă atașată magnetic. Acesta este principalul rol al mașinii din spate. Numai Dumnezeu știe de ce s-a renunțat atunci la acea mașină (cred că eu pot furniza un motiv cât se poate de pertinent, fără a mai apela la inspirația divină!).

Personal, aș fi cerut ajutorul a 6-8 bodyguarzi profesioniști. Cât despre Trevor Rees-Jones și Kes Wingfield, după ceea ce s-a întâmplat, aceștia nici nu ar fi trebuit să se afle la Paris în acea seară".

Mercedes-ul condus de Henri Paul a demarat în viteză de la intrarea laterală a hotelului Ritz la ora 00:20. Paul le-a spus chiar paparazzilor să nu-și piardă timpul urmărindu-i, căci nu-i vor prinde niciodată. Diana și Dodi erau așezați pe scaunele din spate. În față se mai afla Trevor Rees-Jones, fostul membru al Regimentului Parașutiștilor, care avea reputația că nu se teme de nimic. Rees-Jones afirmă că s-a opus schimbării de plan. Nu purta centură de siguranță, lucru normal, căci bodyguarzii trebuie să aibă mișcările libere, pentru a putea reacționa rapid. Mașina a fost condusă în viteză pe Rue Cambon, după care a cotit către dreapta, pe Rue de Rivoli, intrând în Place de la Concorde, unde a făcut o scurtă oprire la semafor. Fotograful Romuald Rat, aflat pe o motocicletă, a ajuns în dreptul mașinii, dar afirmă că Henri Paul a trecut pe roșu, intrând pe Cours la Reine, o șosea care merge în paralel cu râul Sena. Mașina a intrat într-un tunel, a revenit la suprafață, după care a intrat aproape imediat în tunelul foarte scurt cunoscut sub numele de Pont de l'Alma. Aici șoferul a pierdut controlul asupra mașinii și s-a izbit de cel de-al 13-lea stâlp din centrul tunelului, susținut de bare de beton neprotejate. Henri Paul și Dodi Al Fayed au murit pe loc. Potrivit autopsiei, Diana

s-a aflat în moarte clinică timp de 20 de minute, cu mult timp înainte să ajungă la spital. Trevor Rees-Jones a supraviețuit accidentului pentru că purta centura de siguranță, în timp ce Dodi și Diana nu o purtau. Acest lucru pare extrem de semnificativ. La plecarea din hotelul Ritz Rees-Jones nu purta centura, conform practicii normale pentru bodyguarzi. Atunci când Romuald Rat a făcut o fotografie la semaforul din Place de la Concorde, Rees-Jones încă nu avea atașată centura de siguranță. Peste mai puțin de un minut, când mașina s-a izbit de stâlpul din tunelul Pont de l'Alma, el purta centura de siguranță. Cum a fost posibil? Dacă și-a pus centura pentru că a intuit apariția unui pericol, de ce nu le-a strigat celor din spate să facă același lucru? La urma urmei, gestul nu durează mai mult de o secundă, iar unicul motiv pentru care se afla în acea mașină era să-i apere pe cei doi. Rees-Jones ar avea motive serioase să dea câteva răspunsuri, dar deocamdată refuză să le dea. Unii bodyguarzi își pun într-adevăr centura atunci când călătoresc cu mare viteză, dar nu și Rees-Jones. Unicul lucru pe care îl recunoaște este că nu știe de ce și-a pus centura de siguranță. Dacă este adevărat că mașina se îndrepta către apartamentul lui Dodi, drumul în condiții de mare viteză nu avea cum să dureze mai mult de un minut. Rees-Jones susține că erau urmăriți de două mașini, dintre care una albă, și de o motocicletă, relatare care corespunde perdelei de fum oficiale care ni s-a servit. Toate articolele de ziar, din reviste, toate documentarele de televiziune pe care le-am văzut afirmă la unison că în momentul accidentului, mașina în care se aflau Dodi și Diana se îndrepta către apartamentul lui Dodi de lângă Arcul de Triumf. Nimeni nu a reușit însă să explice un lucru elementar:

Tunelul Pont de l'Alma nu este situat pe drumul care conduce către apartamentul lui Dodi; dimpotrivă, el se îndepărtează de zona respectivă.

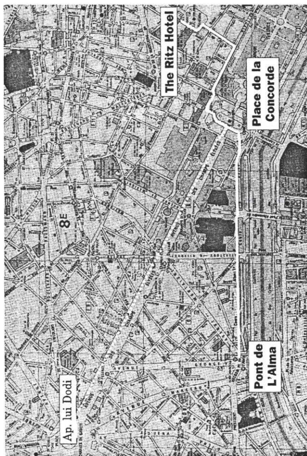


Figura 26

Schimbarea rutei care a costat-o pe Diana viața: în loc să o apuce direct pe traseul care duce către apartamentul lui Dodi Al Fayed, Henri Paul a pornit în viteză maximă într-o direcție care îi îndepărta de destinație. Varianta oficială este că intenția lui a fost să-i evite pe paparazzi, dar este greu de crezut că intrarea în tunelul Pont de l'Alma, unul din cele mai sacre temple ale zeiței Diana aparținând Frăției Babiloniene, a fost o simplă „coincidență"!

Am fost personal la Paris şi am reluat pe jos traseul pe care s-a aflat maşina celor doi în acea noapte de groază. Drumul care duce către apartamentul lui Dodi este cel pe care a mers cuplul ceva mai devreme în acea seară: către Place de la Concorde, apoi la dreapta către Champs Elisees, bulevard care duce direct către apartamentul lui Dodi situat lângă Arcul de Triumf *(vezi Figura 26)*. La acea oră din noapte drumul nu avea cum să dureze mai mult de câteva minute. Henri Paul nu a urmat însă acest traseu. El a trecut pe roşu de intersecţia care dădea în Champs Elisees şi s-a îndreptat în cea mai mare viteză către tunelul Pont de l'Alma, ÎNDEPĂRTÂNDU-SE astfel de apartamentul lui Dodi. Am auzit varianta că Paul ar fi ales acest traseu pentru a evita fotografii şi traficul, dar este evident că fotografii i-ar fi aşteptat oricum în faţa apartamentului, indiferent când ar fi ajuns acasă. Un lucru este cert: traseul ales de Henri Paul nu numai că nu ducea la apartamentul lui Dodi Al Fayed, dar conducea drept către tunelul Pont de l'Alma, a cărui semnificaţie simbolică este uluitoare, aşa cum îţi vei da seama în curând. Interesant este şi faptul că Rees-Jones nu şi-a pus centura de siguranţă decât după ce Paul a trecut de ieşirea în bulevardul Champs Elisees, îndreptându-se către Pont de l'Alma. Deşi astăzi afirmă că nu-şi dă seama de ce a făcut acest lucru, eu aş avea câteva sugestii de făcut. Nu pot exista decât două motive care să justifice acest gest: fie ştia dinainte ce urma, fie şi-a dat seama că se întâmplă ceva grav atunci când Henri Paul a trecut pe roşu, aşa că şi-a pus centura de siguranţă din precauţie. Repet însă întrebarea de mai sus: dacă şi-a dat seama de un pericol iminent, de ce nu le-a strigat celor din spate să facă acelaşi lucru? Pe de altă parte, dacă Rees-Jones şi-a putut da seama de iminenţa unui pericol, cum se face că Dodi şi Diana nu au realizat acest lucru şi nu au reacţionat corespunzător pentru a se proteja? Acestea sunt întrebările la care ar tre-

bui să răspundă Rees-Jones și asupra cărora nu pot să nu insist, oricât de tare i-ar deranja ele pe membrii familiei bodyguardului.

După realizarea crimei, era nevoie de un țap ispășitor. Metodele Frăției sunt foarte previzibile, dar funcționează de fiecare dată, așa că nimeni nu-și bate capul să le schimbe. În cazul asasinării Dianei, rolul lui Lee Harvey Oswald, Sirhan Sirhan sau James Earl Ray a fost jucat de șoferul Henri Paul. În următoarele zile de după accident, după ce atenția opiniei publice a fost focalizată pe paparazzi, s-a anunțat că alcoolemia lui Paul era de 3-4 ori mai ridicată decât limita acceptată de autoritățile franceze pentru condus. În plus, sângele șoferului conținea urme de medicamente antidepresive, inclusiv Fluoxetine, ingredientul activ al medicamentului de tristă reputație Prozac. „Cauza accidentului a fost cât se poate de simplă, afirmă comunicatul oficial: șoferul a fost beat". Schimbarea analizelor sângelui sau introducerea de alcool în sânge este o joacă de copii pentru serviciile secrete, inclusiv administrarea în organism a unor „pungi" minuscule care eliberează treptat alcoolul în sânge. Cu siguranță, atunci când mașina a părăsit hotelul Ritz, Paul nu a dat niciun semn că ar fi fost atât de beat (potrivit analizelor, alcoolemia din momentul accidentului corespundea unui număr de opt pahare de whisky băute pe stomacul gol). Un psiholog behaviorist prezentat în documentarul independent pentru televiziune intitulat *Diana – secretele accidentului* a studiat casetele video de la hotelul Ritz și nu a descoperit în ele nici cel mai mic semn că Paul ar fi fost beat. Ar putea exista totuși o explicație pentru acest lucru, la care am să mă refer imediat. Cu numai două zile înainte, Henri Paul și-a făcut investigații medicale complete pentru a-și reînnoi licența de pilot, iar acestea nu au indicat niciun semn al unui abuz de alcool, așa cum pretinde propaganda oficială. Dimpotrivă. A mai existat, de asemenea, și o

altă anomalie bizară, scoasă în evidență de același documentar independent, în anul 1998. Analizele sângelui lui Henri Paul au revelat faptul că hemoglobina acestuia conținea 20,7% monoxid de carbon, iar nivelul acestui gaz ar fi trebuit să fie chiar mult mai ridicat anterior, știut fiind că acest indicator se înjumătățește la fiecare 4-5 ore după încetarea expunerii organismului la sursa de monoxid de carbon. Hemoglobina este acea substanță care transportă oxigenul din sânge. Debbie Davis de la Grupul de Susținere a Monoxidului de Carbon afirmă că, având acest nivel în sânge, Henri Paul nu avea cum să facă deosebirea între mâna sa stângă și cea dreaptă, din cauza conținutului foarte redus de oxigen din creier. Dr. Alastair Hay, un expert în otrăvirea cu monoxid de carbon, a fost de acord cu Davis și a declarat că nu înțelege de ce nu a prezentat Paul simptomele specifice ale acestei otrăviri, deși ele ar fi trebuit să fie evidente:

> „Mi se pare foarte dificil de crezut. Un nivel al monoxidului de carbon în sânge de 20%, la care se adaugă o alcoolemie extrem de ridicată, sugerează că ar fi trebuit să aibă un timp de reacție mult mai lent și să prezinte anumite dureri, dar niciunul din aceste simptome nu apare în imaginile surprinse de camerele de luat vederi. Este o enigmă imposibil de soluționat."

Există foarte multe lucruri interesante de aflat despre Henri Paul. Cel mai bun prieten al lui, Claude Garrec, le-a spus celor care au făcut documentarul TV că Paul avea contacte cu serviciile secrete franceze și străine, pe care le-a întreținut inclusiv în perioada cât a lucrat la Ritz. Acest lucru nu este deloc surprinzător, căci serviciile secrete racolează membrii personalului de securitate de la toate marile hoteluri, iar Ritz-ul, cu clientela sa VIP și cu reputația sa legată de spionaj și de traficul cu armament, trebuie să fi fost una din cele

mai importante ținte ale lor. Cu siguranță, Paul avea surse de venit pe care nu le putea justifica. La Ritz câștiga circa 20.000-25.000 de lire sterline pe an, dar era un pilot bine antrenat, având 605 ore de zbor la activ, plătite cu 300 de lire sterline ora. Avea diverse conturi bancare, dintre care două la o bancă în afara Parisului și trei la Banque Nationale de Paris, situată lângă Ritz. Mai avea trei conturi la filiala din imediata apropiere a Băncii Barclays, plus un cont curent și patru conturi de depozit la Caisse D'Epargne din Paris. În cele opt luni de dinainte de accident a depus aici sume de 4000 de lire sterline, în cinci ocazii separate. În total, avea în bănci 122.000 de lire sterline (1,2 milioane de franci), dar nimeni nu știe de unde proveneau acești bani. Există apoi marea enigmă referitoare la locul în care s-a aflat Paul în cele trei ore cât a lipsit de la Ritz: între ora 7:00, când a ieșit din tură, și ora 10:00, când Dodi l-a sunat pe telefonul mobil și l-a chemat din nou la hotel. Această absență reprezintă un mister, și încă unul din cele mai semnificative.

Pentru a înțelege felul în care operează Frăția este nevoie de o muncă de cercetare asiduă pe o mare varietate de subiecte care se interconectează între ele: de la istoria antică la simbolismul și ritualismul satanic, la rețeaua magnetică a pământului, la puterea soarelui, la sistemul bancar și la tehnicile de control al minții. Ziariștii care au scris articole și documentare pe tema accidentului de mașină al Dianei au abordat subiectul din afara sistemului și nu au înțeles nicio clipă ce s-a întâmplat de fapt, pentru că nu știau cu cine au de-a face. Viziunea lor asupra adevărului este limitată de însăși perspectiva lor îndoctrinată asupra realității în care trăim. Spre exemplu, ei nu-și dau seama că există organizații în cadrul organizațiilor, ceea ce înseamnă că aceeași forță poate opera prin agenții aparent fără legătură una cu alta, cum ar fi serviciile secrete franceze și cele britanice, poliția și serviciile medicale din Paris

sau comisia de investigare a cauzelor accidentului. La urma urmei, nu cred că trebuie să aduc prea multe dovezi în acest sens. Este suficient să examinăm asasinarea lui Kennedy. Doar lipsa viziunii de ansamblu i-a putut conduce pe reporteri precum Martyn Gregory, din cadrul programului de televiziune *Dispatches*, la concluzia că „nu există dovezi credibile care să confirme o teorie a conspirației" și că însăși sugestia implicării prințului Philip ar fi „ridicolă". Mă întreb, după toate dovezile pe care le-am adus până acum - și vor mai urma multe altele -, ce idee vi se pare mai ridicolă: aceea că a existat un complot pentru a o ucide pe Diana sau afirmația lui Martyn Gregory? Altminteri, programul a adus informații interesante despre Al Fayed, în pofida acestui comentariu nefericit. A mai existat apoi „investigația" pe marginea accidentului făcută de John Stalker, fostul șef al poliției din Manchester, comentată în ziarul *News of the World*, în care acesta a respins orice posibilitate ca Diana să fi fost ucisă. Culmea ironiei a făcut ca Stalker să se plângă mai târziu - pe bună dreptate - că a fost victima unei conspirații prin care a fost înlăturat de la conducerea poliției și dat afară din aceasta după ce a vorbit despre politica polițiștilor nord-irlandezi de a împușca oamenii pe care îi considerau teroriști, punând întrebările abia după aceea (așa-numita regulă „împușcă cu intenția de a ucide"). În momentul când a respins orice posibilitate ca Diana să fi fost ucisă în urma unei conspirații, Stalker s-a întrebat retoric: „Ce interes ar fi avut poliția franceză să acopere uciderea unei englezoaice?" Naivitatea acestei întrebări îți taie respirația. Când am auzit-o, am simțit pur și simplu nevoia să beau un pahar cu apă. Pe de altă parte, Stalker și-a pus într-adevăr câteva întrebări pertinente legate de accident și de urmările sale: „De ce a fost redusă securitatea din jurul prințesei și a lui Fayed la un singur om, fără alți agenți de susținere? De ce nu a solicitat poliția ajutor

din partea opiniei publice? De ce nu s-a făcut o autopsie a trupului lui Dodi Al Fayed?" Răspunsul este unul singur: din cauza conspirației în care nu credeți, domnule Stalker!

Unul din cele mai importante subiecte care merită să fie cercetate dacă dorim să înțelegem cum a fost ucisă Diana este cel al puterii și potențialului metodelor de control al minții. Să-ți dau câteva exemple. Prin anii '80, aproape 30 de oameni de știință care lucrau în proiecte top secret (îndeosebi programatori de calculatoare) au murit în condiții extrem de ciudate, rămase neexplicate până astăzi. Principala companie implicată în acel studiu era Marconi, dar au mai existat și altele, precum Plessey sau British Aerospace. În anul 1986, Vimal Dajibhai, un specialist care lucra pentru Marconi Underwater Systems, s-a îndreptat cu mașina de la Londra la Bristol, un oraș în care nu cunoștea pe nimeni, și s-a aruncat de pe faimosul pod cu suspensie din acest oraș. Cu câteva luni înainte, Arshad Sharif, un programator de la compania Marconi Defence Systems, s-a îndreptat la rândul lui cu mașina de la Londra la Bristol, unde s-a spânzurat. De ce tocmai la Bristol? Acest oraș este un fost port al templierilor, numele său evoluând de la cel al lui Barati, zeița feniciană. Întâmplarea face ca o unitate de elită a serviciilor secrete britanice numită *Comitetul celor 26* să-și aibă sediul în acest oraș, folosind pista complexului British Aerospace pentru a-și trimite agenții în afara țării prin zboruri secrete. Am primit odată un telefon (care părea dat din avion) de la un tip care susținea că vorbește în numele CIA. Acesta mi-a spus că zboară către pista lui British Aerospace cu scopul de a mă elimina. „Cei de la Companie (CIA) nu sunt deloc fericiți din cauza activităților dumneavoastră", mi-a spus el. Vai, îmi pare rău, m-am gândit eu, sper să le revină cât de curând starea de bună dispoziție. M-am îndreptat către pista de încercări pentru a-i ieși în întâm-

pinare tipului, dar acesta nu a apărut. Probabil că era un insomniac oarecare sau poate că Agenția dorea să vadă cum reacționez la amenințări. Cert este că cu aeroportul au nimerit-o. În acea perioadă din anii '80 s-au produs nenumărate „sinucideri", nu doar în Bristol, ale unor oameni care lucrau în domenii de vârf din industria „de apărare".

Ce motiv ar putea determina un om să se urce în mașină, să conducă două ore până la podul suspendat din Bristol și să sară de pe el? La prima vedere este greu de stabilit vreo legătură între această sinucidere și asasinarea Dianei; și totuși, aceasta există. Elementul de legătură este programul de control al minții. Un om de știință care lucrează pentru CIA mi-a spus odată că, după încheierea fiecărui proiect la care lucrează, este trecut prin diferite programe de control al minții, cu scopul de a-l împiedica să-și mai aducă aminte cunoașterea științifică astfel dobândită. Îți voi da un exemplu de control al minții într-o situație foarte asemănătoare cu cea care s-a petrecut la Paris. David Sands a fost un savant de frunte care a lucrat într-un domeniu foarte sensibil al industriei de apărare. La vârsta de 37 de ani el s-a gândit să-și dea demisia și să-și schimbe modul de viață. Avea o căsnicie fericită și doi copii minori, un fiu în vârstă de șase ani și o fiică în vârstă de trei ani. Întors dintr-o vacanță superbă petrecută în Veneția împreună cu soția sa, Sands a murit în condiții misterioase (nu însă și pentru cei care înțeleg mecanismul controlului mental). Sands lucra pentru Easams, o companie care avea contracte cu Ministerul Apărării. În timp ce Sands și soția lui se aflau în Veneția, compania a primit vizita câtorva membri ai unei unități de elită a poliției britanice (Serviciile Speciale). Pe data de 28 martie 1987, într-o sâmbătă, David Sands i-a spus soției sale că iese ca să umple rezervorul mașinii cu benzină. Nu s-a întors decât după șase ore. Nimeni nu știe unde a dispărut în acest inter-

val de timp. Eu am însă o anumită bănuială. Soția sa, Anna, a sunat la poliție. De aceea, atunci când Sands s-a întors, la ora 10:20 seara, un agent de poliție pe nume John Hiskock, se afla acasă la el. Când i s-a pus întrebarea elementară: „Unde ai fost?", Sands a răspuns că a condus mașina și s-a gândit. Soția sa a declarat că nu-i stătea în obicei să lipsească de acasă perioade atât de lungi de timp, așa că probabil nu-și dădea seama cât timp a trecut. Când s-a întors, părea confuz, dar fericit. Două zile mai târziu, pe data de 30 martie, s-a urcat în excelenta sa mașină Austen Maestro și a pornit pe traseul său obișnuit, de la locuința din Itchen Abbas, lângă Winchester, către sediul companiei Easams din Camberley, Surrey. Soția sa a declarat mai târziu că nu părea să fie într-o stare ieșită din comun, iar condițiile de trafic erau excelente. După numai 30 de minute de condus de-a lungul autostrăzii 33, în dreptul localității Popham, lângă Basingstoke, Sands a întors brusc mașina și s-a îndreptat în mare viteză într-o direcție opusă destinației sale. Mergând cu 120 de kilometri pe oră pe un drum alunecos, el a condus drept către o cafenea dezafectată, omorându-se astfel în explozia care a urmat impactului. Nu au existat urme de frâne. Este absolut evident că în timpul celor șase ore cât a dispărut de acasă mintea i-a fost programată, fiind nevoie doar de un cuvânt-cheie, de un semn, un sunet sau o acțiune pentru ca programul mental să fie activat ulterior. Instantaneu, el s-a transformat dintr-o ființă normală într-un om obsedat să conducă drept în clădirea cafenelei, omorându-se. Programarea subconștientă este mai puternică decât mintea conștientă a omului, care devine astfel un robot.

Personal, nu am nici cea mai mică îndoială că exact acest lucru s-a întâmplat și cu șoferul Henri Paul la Paris. Sands a lipsit timp de șase ore înainte de a intra în cafenea. Paul a lipsit timp de trei ore înainte de a

intra în cel de-al 13-lea stâlp din tunelul Pont de l'Alma. Asta este, în viziunea mea, ceea ce s-a întâmplat la Paris. Rețelele Frăției au lucrat prin nenumărate agenții pentru a se asigura că în acea noapte Diana se va afla la Paris, căci de la bun început a fost planificat un ritual satanic în condiții aranjate până în cel mai mic detaliu. Diana a fost monitorizată în toată acea perioadă de rețeaua de securitate a lui Al Fayed. Conversațiile ei au fost ascultate prin sistemul de microfoane ale acestuia. În timpul celor trei ore cât a lipsit, Henri Paul, agentul serviciilor secrete franceze și britanice, a fost programat să joace acest rol sau poate a fost doar activat, programul fiindu-i instalat cu mult timp înainte. Ritualul morții Dianei a fost organizat chiar de la vârful Frăției, iar prin comparație, oameni precum Al Fayed sunt simpli pioni insignifianți într-un joc pe care nu îl înțeleg. Mercedes-ul adus lângă intrarea laterală de la Ritz fusese furat cu câteva săptămâni mai devreme - înainte chiar ca relația dintre Dodi și Diana să înceapă -, iar după ce a fost recuperat a intrat în reparații capitale. În momentul furtului, se afla la intrarea în selectul restaurant Taillevent, când portiera s-a deschis brusc, iar șoferul a fost silit să iasă din mașină de trei indivizi înarmați care vorbeau araba. După două săptămâni, când a fost descoperit, automobilului îi lipseau roțile, portierele erau rupte, iar sistemul electronic și echipamentul de control al frânelor dispăruseră. Pe de altă parte, așa cum am văzut, Al Fayed controla compania Etoile Limousines, cea care a furnizat autovehiculul. Nu este de mirare că autoritățile franceze au refuzat oferta făcută de experții de la compania Mercedes de a examina mașina după accident.

Când Henri Paul s-a întors la serviciu în acea noapte, comportamentul său li s-a părut întru totul normal observatorilor, ceea ce înseamnă că programarea era profund infiltrată în subconștientul său, așteptând

să fie activată. Poate că a băut un pahar sau două la barul de la Ritz, dar nimic din atitudinea sa nu a corespuns cu raportul medical de mai târziu. Afirmațiile că ar fi fost un alcoolic nu corespund nici ele stării ficatului său. Dacă însă, așa cum cred eu, Henri Paul era un „multiplu" cu mintea controlată, ar fi putut foarte bine să fie beat într-un anume compartiment al personalității sale și perfect treaz în altul. Am auzit cazuri de indivizi cu personalități multiple aflați în recuperare care au trecut prin astfel de experiențe. Cineva apropiat de Paul, controlorul său, trebuie să fi declanșat această schimbare între compartimente. În acest fel, chiar dacă avea o cantitate apreciabilă de alcool în sânge, fiind beat mort într-unul din compartimentele personalității sale, este foarte posibil ca într-un alt compartiment să fi rămas neafectat de alcool. La fel stau lucrurile și cu monoxidul de carbon. La scurt timp după ce Mercedes-ul a demarat în trombă, Henri Paul trebuie să fi primit semnalul care i-a declanșat programul. Ar fi putut fi un sunet, o culoare, un semn, dar cel mai probabil a fost un cuvânt-cheie sau o frază. Ascultând de vocea programată în mintea sa, Paul trebuie să fi condus în viteză către Place de la Concorde, iar apoi către tunelul Pont de l'Alma. Lângă el, Rees-Jones și-a pus centura de siguranță, dar fără să-i avertizeze pe Dodi și Diana de pericolul iminent care îi păștea. Când a intrat în tunel cu o viteză aproximată la 130 de kilometri pe oră, Paul a accelerat la maxim și s-a îndreptat direct către cel de-al 13-lea stâlp. Acesta a fost cel care a trădat întregul scenariu. Obsesia Frăției față de numărul 13 de-a lungul istoriei a fost atât de mare, încât a crede că totul a fost o simplă coincidență ar însemna să confundăm șansa cu fantezia cea mai neverosimilă. În tunel există circa 30 de stâlpi, iar mașina s-a izbit de cel de-al 13-lea pentru că așa era scenariul. Diana avea o aversiune față de numărul 13. În luna iunie a anului în care a murit, și-a vândut o parte din

haine la o licitație ținută la Casa de Licitații Christies, dar nu a acceptat să existe și un articol cu numărul 13. Dacă ar fi fost adevărat că Mercedes-ul a fost izbit de Fiatul alb care îi urmărea sau dacă șoferul ar fi fost orbit de o lumină puternică emisă de un motociclist, așa cum au sugerat unele voci, probabilitatea de a izbi exact cel de-al 13-lea stâlp ar fi scăzut considerabil. În schimb, un om cu subconștientul programat poate conduce fără probleme o mașină în mare viteză către o destinație precisă.

Mark Philips a fost cel care a de-programat-o pe Cathy O'Brien pe vremea când aceasta era o sclavă controlată mental a CIA. A lucrat o mare parte din viața sa de adult în acest domeniu, așa că, după ce am ajuns la concluzia de mai sus în privința evenimentelor de la Paris, l-am sunat și l-am întrebat dacă ar fi fost posibil ca Henri Paul să fi fost programat mental pentru a se izbi cu mașina aflată în mare viteză de acel stâlp. Mark mi-a dat un răspuns categoric: „Da, cu siguranță". Mi-a explicat că subconștientul lucrează mult mai rapid decât mintea conștientă, așa că o viteză de 130 de kilometri la oră pare de-a dreptul lentă pentru viteza de reacție a acestuia. Nu este exclus nici ca viteza mașinii să fi fost în realitate mai mică, așa cum sugerează anumite rapoarte, ceea ce ar fi făcut sarcina subconștientului său încă și mai ușoară. „Există numeroase tehnici pe care le-ar fi putut folosi controlorii săi pentru a-i programa mintea în timpul celor trei ore cât a lipsit", mi-a explicat Mark. Ar fi putut fi folosite o multitudine de mijloace pentru a provoca accidentul: un alt vehicul, un dispozitiv explozibil, arme psihice etc. Am putea umple o carte întreagă numai prezentând aceste posibilități, dar niciunul din acestea nu ar fi asigurat cu o certitudine absolută izbirea mașinii de cel de-al 13-lea stâlp. Pentru aceasta, aveau nevoie de un șofer cu subconștientul programat.

După părerea mea, poveștile legate de Fiatul alb și

de motociclistul înzestrat cu un dispozitiv de iluminare foarte puternic sunt simple povești menite să-i îndepărteze pe adevărații cercetători de adevăr. Echipa de investigații a lui Al Fayed a cheltuit o grămadă de timp și de energie pentru a descoperi urma Fiatului, dar în zadar. Ori de câte ori se petrec astfel de asasinate, există întotdeauna o serie de „indicii" false menite să distragă atenția. De pildă, în cazul asasinării lui Kennedy au existat o sumedenie de astfel de indicii. O altă posibilitate de a cauza accidentul ar fi putut fi controlul din exterior al autovehiculului. Randulph Fiennes, faimos pentru expedițiile sale polare, a fost ofițer al Royal Scots Greys și a făcut parte din trupele de elită SAS. El a scris o carte despre un grup secret de asasini numit *Clinica*, ce omorau oameni făcând crimele lor să pară simple accidente. Moartea maiorului Michael Marman este cu deosebire relevantă pentru ceea ce s-ar fi putut întâmpla la Paris. În noiembrie 1986, maiorul conducea un Citroen 2CV pe autostrada A303, în apropiere de Stonehenge, când un BMW venit de pe partea opusă a trecut de linia de demarcație dintre cele două benzi și l-a izbit frontal, ucigându-l pe loc. Fiennes susține că sistemul de frâne al BMW-ului era controlat de la distanță printr-un sistem cu aer comprimat ascuns în compartimentul motorului. Echipamentul de control de la distanță era operat dintr-un Volvo care urmărea BMW-ul. Acesta era condus de Sir Peter Horsley, un general de aviație la pensie, care a supraviețuit accidentului. Fiennes mai spune că organizația numită *Clinica* știa că Horsley urma să călătorească pe autostradă simultan cu ținta sa. În autobiografia sa, intitulată *Sunete dintr-o altă cameră*, Horsley povestește că tocmai accelera la viteza de 90 de kilometri pe oră, când mașina a început să se comporte ciudat. Mai spune că în spatele său se afla un Volvo de culoare cenușie, care se apropia rapid și, tocmai când era pe punctul de a-i face semn cu mâna să-l

depăşească, BMW-ul său a deviat brutal către stânga, cu frânele scrâşnind, apoi către dreapta şi din nou către stânga. Similitudinea este uimitoare cu ceea ce s-a întâmplat cu Mercedes-ul în care se afla Diana înainte de a se izbi de cel de-al 13-lea stâlp. Horsley făcea eforturi disperate să-şi controleze maşina. Iată ce povesteşte el în continuare:

> „Am văzut cu privirea periferică cum Volvo-ul cenuşiu accelerează şi mă depăşeşte în mare viteză. Între timp, maşina mea nu mai asculta deloc de comenzile mele. Brusc, a intrat pe porţiunea verde care separă cele două sensuri de drum ale autostrăzii şi a trecut pe partea opusă. Abia am avut timp să văd apropiindu-se din faţă o maşină micuţă. Ne-am izbit frontal, cu o forţă enormă. Pentru o fracţiune de secundă am văzut faţa îngrozită a şoferului, apoi am auzit zgomotul bubuiturii."

Nu este deloc exclus ca Mercedes-ul Dianei să fi fost controlat din exterior în aceeaşi manieră ca şi BMW-ul lui Horsley. Cu siguranţă, un operator perfect antrenat ar fi putut ghida maşina către cel de-al 13-lea stâlp. Afirmaţia că nu au existat alte maşini implicate în accidentul Dianei îi aparţine lui Eric Petel, care susţine că a văzut tot ce s-a întâmplat. Petel povesteşte că tocmai se îndrepta cu motocicleta sa către tunel, când a fost depăşit de Mercedes. El afirmă că în apropierea acestuia nu mai exista nicio altă maşină.

> „Am văzut în oglinda retrovizoare o maşină care făcea semn cu farurile. I-am făcut loc să treacă şi m-a depăşit cu uşurinţă, deşi mergeam cu o viteză de circa 100 de kilometri pe oră. O clipă mai târziu am auzit o bubuitură îngrozitoare şi am văzut întregul accident. Maşina se învârtea încă sub forţa impactului. Am oprit... Puteam vedea întregul tunel. Nu mai existau alte maşini sau motociclete în interiorul acestuia. Mercedes-ul era făcut armonică. Portiera era deschisă,

așa că am putut vedea o femeie aruncată în față din locul din spate, cu capul între scaunele din față."

Petel afirmă că sângele îi curgea din urechea dreaptă și, după ce i-a dat părul de pe față, sprijinindu-i capul de spătarul din spate, și-a dat seama că este vorba de prințesa Diana. Genele îi zvâcneau, dar nu și-a deschis nicio clipă ochii. Petel estimează că a rămas la locul accidentului timp de un minut înainte de a urca din nou pe motocicletă pentru a suna la poliție. Le-a spus polițiștilor că prințesa Diana a suferit un accident de mașină, dar aceștia au început să râdă și i-au cerut să nu le mai consume degeaba timpul. În disperare de cauză, s-a îndreptat către secția de poliție de pe Avenue Mozart. Avocatul său, Antoine Deguines, afirmă că Petel a fost lăsat să aștepte timp de 25 de minute, după care a fost introdus într-o cameră separată și i s-au pus cătușe la mâini. Pentru simplul fapt că raporta un „accident"? Când a fost eliberat în cele din urmă, i s-a spus să urmeze o mașină de poliție până la o altă secție, unde i s-a dat să semneze o declarație pe care nu a fost lăsat să o citească. „Eram indignat", povestește Petel. „Nu părea să le pese deloc de accident." Nu a mai fost chemat luni de zile de autorități, până când și-a angajat un avocat pentru a-l ajuta să-și spună povestea, contribuind astfel la ancheta oficială.

Ori de câte ori se comite un asasinat într-un loc public, se petrec două lucruri. Omul desemnat a fi responsabil este un „țap ispășitor", de cele mai multe ori aflat sub impactul unui program de control al minții. În al doilea rând, sunt create tot felul de diversiuni menite să-i îndepărteze pe investigatorii serioși de adevăr. Prima metodă le permite oficialilor să facă o arestare pe loc, expunând imediat persoana vinovată, astfel încât să nu mai fie necesară o investigație ulterioară, de vreme ce toată lumea știe cine este responsabil pentru crimă. Această tehnică a fost aplicată în

cazul lui Lee Harvey Oswald, Sirhan Sirhan, Timothy McVeigh, iar acum în cel al lui Henri Paul. Şi exemplele pot continua la nesfârşit. Cea de-a doua metodă, cea a diversiunii, asigură pierderea orelor şi zilelor cruciale imediat după eveniment, oamenii fiind preocupaţi să urmărească tot felul de indicii şi piste false. Aceasta a fost tehnica folosită la Paris cu paparazzii, lumina orbitoare emisă de motociclist, iar mai târziu povestea cu Fiat-ul alb. Când oamenilor li se prezintă tot felul de poveşti şi teorii contradictorii, ei devin confuzi şi îşi pierd treptat interesul faţă de aflarea adevărului. De pildă, iniţial li se spune că vinovaţi sunt paparazzii, iar mai târziu – că aceştia nu au avut nicio vină. Apoi li se spune că acul vitezometrului era blocat la 180 de kilometri pe oră, după care se răzgândesc, afirmând că era blocat la zero.

Extrem de ciudat mi s-a părut cât de mulţi martori americani ai accidentului au putut fi localizaţi într-un timp foarte scurt. Înainte de moartea Dianei, piaţa şi tunelul Pont de l'Alma nu erau câtuşi de puţin locuri populare printre turişti. Nu ai ce să vezi acolo, cu excepţia unui restaurant sau două, a unui tunel şi unei intersecţii foarte mari. Şi totuşi, la ora 12:25, mai mulţi turişti americani pretind că au văzut ce s-a întâmplat. Oricum, numărul de martori pare să fi fost neobişnuit de mare, dată fiind ora târzie şi faptul că în acea perioadă a anului majoritatea parizienilor îşi iau vacanţă şi se îndreaptă către staţiunile de la mare. Aş înţelege ca şoferii aflaţi în cele câteva maşini care circulau la acea oră târzie să vadă cum s-a petrecut accidentul, dar trecătorii aflaţi la suprafaţă, pe trotuar, nu ar fi putut vedea în interiorul tunelului. Am umblat personal pe acest traseu şi pot să vă confirm acest lucru. Pe de altă parte, poliţia nu a controlat imediat locul accidentului, conform procedurii normale, aşa că foarte multe dovezi importante s-ar fi putut pierde cu uşurinţă. Poliţiştii au refuzat să interogheze martori impor-

tanți, au lăsat să se scurgă anumite informații, în timp ce au păstrat un secret absolut în alte domenii ale investigației. Pe scurt, afacerea miroase de la o poștă a fraudă.

Camerele de luat vederi situate în anii din urmă de-a lungul traficului din toate marile orașe încurcă întrucâtva planurile eventualilor asasini și complotiști. Ar fi fost imposibil să se păstreze secrete metodele și persoanele folosite pentru asasinarea Dianei, dacă aceste camere video ar fi funcționat. Când însă e vorba de Frăție, cu conexiuni în toate sferele înalte ale politicii, poliției și agențiilor de securitate, camerele de luat vederi nu mai reprezintă o problemă chiar atât de mare. Tot ce trebuie să faci este să le închizi! De-a lungul traseului dintre hotelul Ritz și Pont de l'Alma există 17 camere de luat vederi (inclusiv cele din interiorul tunelului). Dacă acestea ar fi funcționat în noaptea respectivă, nu ar mai fi existat niciun mister, căci tot ce s-a întâmplat ar fi fost filmat. Una din camere este orientată către intrarea în tunel și ar fi înregistrat imediat eventualul Fiat alb sau motociclistul cu faruri puternice. Dar și această cameră, la fel ca toate celelalte, era închisă în momentul accidentului. Niciodată până atunci nu s-a mai întâmplat ca sistemul să nu funcționeze, iar poliția să refuze să dea vreo explicație. Sistemul este alimentat cu curent electric furnizat de un generator independent de rețeaua principală a orașului, dar controlat de poliție și, în ultimă instanță, de serviciile secrete franceze, căci scopul camerelor este acela de a monitoriza mult mai multe aspecte, nu doar cele legate de trafic. Exact în momentul în care sistemul de supraveghere video a cedat, la fel s-a întâmplat și cu frecvența radio prin care comunicau polițiștii în întregul centru al Parisului. În excelenta sa carte, *Cine a ucis-o pe Diana?*, Simon Reagan citează o persoană de contact numită André, căreia, ca și mulți alți radioamatori, îi place să asculte mesajele radio ale

poliţiştilor. În noaptea în care a murit Diana, André stătea pe o bancă în apropiere de Turnul Eiffel, la numai câteva minute de mers pe jos de Pont de l'Alma. Ca de obicei, monitoriza frecvenţa poliţiei pe un receptor radio. Subit, la ora 12:20 toate liniile de comunicare radio au murit. Pana a durat circa 20 de minute, după care semnalul radio a revenit. Zgomotul era infernal, căci toţi poliţiştii doreau să vorbească simultan despre ceea ce s-a întâmplat. „Nu am mai auzit niciodată un trafic radiofonic atât de haotic", povesteşte André. „A fost ceva incredibil." Exact când comunicarea radio a fost întreruptă, Diana părăsea hotelul Ritz, în ultimele sale minute de viaţă. Când comunicarea a fost restabilită, zăcea deja în tunel, fiind resuscitată de echipa de medici de pe ambulanţa trimisă la faţa locului. Potrivit raportului autopsiei, se afla deja de câteva minute în moarte clinică. Şi mai spun unii că nu există dovezi credibile ale unei conspiraţii!! Orb să fii, şi tot le-ai vedea! Şi totuşi, la zece zile de la accident, poliţia franceză a emis un raport preliminar de 350 de pagini în care emitea ipoteza că a fost un simplu accident şi că nu se întrevedea nicio altă posibilitate.

Vorbind de echipa de pe ambulanţă, mi-am adus aminte de un alt aspect important. Aşa cum mi-a explicat cineva din interiorul serviciilor secrete britanice, să provoci un accident este uşor, dar nu poţi fi absolut sigur că ţi-ai ucis în acest fel victima. De aceea, trebuie să controlezi neapărat echipa de medici. Principala sarcină a acestora este să se asigure că victima nu va supravieţui cu niciun chip, indiferent de condiţiile în care este găsită. Chiar şi cei care nu cred în ideea că Diana a fost ucisă şi-au pus întrebarea legitimă de ce a întârziat atât de mult echipa de pe ambulanţă să o ducă pe aceasta la spital, în condiţiile în care, conform rapoartelor medicale oficiale, suferea de răni care ar fi necesitat o intervenţie chirurgicală de urgenţă. Medicii afirmă că vena pulmonară a prinţesei era secţionată în

apropierea inimii, umplându-i plămânii cu sânge. Dacă această informație este corectă, înseamnă că Diana zăcea în tunel, cu o hemoragie care i-ar fi putut cauza moartea. Singura modalitate de a-i salva viața ar fi fost o intervenție chirurgicală de urgență. Atunci de ce a durat mai bine de o oră și jumătate ca ea să ajungă la spital? La numai un minut de la impact, medicul Frederic Mailliez și „prietenul" său american Mark Butt se aflau în tunel, venind din direcția opusă. Un investigator particular pe care îl cunosc personal a făcut cercetări ample legate de Mailliez și Butt. Deși investigațiile sale continuă și la ora actuală, rezultatele obținute până acum sugerează cu putere că cei doi ascund mai multe lucruri decât ni se spun în mod oficial. Accidentul s-a petrecut la ora 12:25 dimineața, iar la ora 2:26 doctorul Mailliez pretinde că a văzut Mercedes-ul avariat, a oprit mașina, a aprins luminile de avertizare, a alergat către Mercedes și a constatat că în acesta există doi morți și doi răniți, după care a sunat la serviciile de urgență. După toate aparențele, trebuie să fie un om foarte operativ. Este unul din cei 160 de medici din Paris chemat în permanență pentru urgențe în spitale și instituții medicale private, făcând parte din sistemul francez de asigurări medicale SOS Medecins. Pe vremea când era membru SAMU, serviciul francez de ambulanțe pentru urgențe medicale, a tratat numeroase cazuri de victime ale unor accidente rutiere. Și totuși, un medic chemat tot timpul pentru situații de urgență susține că nu avea altceva în mașină pentru a o ajuta pe Diana decât o mască și un tub de oxigen! Cel care a deținut controlul total asupra stării de sănătate a Dianei în cele 15-20 de minute de dinaintea sosirii echipei SAMU a fost Mailliez. Deși pretinde că Diana nu i-a spus nimic în acest interval de timp, această afirmație o contrazice pe aceea pe care a făcut-o în ziarul londonez *Times*, potrivit căreia: „Mi-a spus cât de tare o doare în timp ce i-am pus masca de resus-

citare pe gură". Bodyguardul Trevor Rees-Jones afirmă la rândul lui că își amintește o voce de femeie strigând din partea din spate a mașinii. „La început s-a auzit un geamăt. Apoi cineva a strigat numele lui Dodi... Nu putea fi decât vocea prințesei Diana", le-a spus el celor de la *Daily Mirror*. Credibilitatea acestei afirmații rămâne însă discutabilă. Un lucru este clar: Diana era conștientă sau cel puțin semi-conștientă atunci când a sosit Mailliez. Invitat la show-ul lui Larry King, acesta a spus: „Arăta destul de bine, cel puțin din exterior. În interior rănile începeau însă să lucreze... Partea pe care stătea era singura care rămăsese intactă". Mailliez a declarat unei reviste medicale franceze că: „Am crezut că viața îi poate fi salvată". Cu o altă ocazie, el a afirmat însă că: „Era un caz fără speranță. Nu am fi putut face nimic pentru a o salva". Lui King i-a spus că, deși Diana era o femeie foarte mediatizată, iar paparazzii făceau fotografii chiar în timp ce se afla cu ea în tunel, habar nu a avut că era vorba de prințesa Diana până când nu a văzut știrile, a doua zi dimineața. Pardon?! Când a sosit echipa ambulanței, Mailliez afirmă că a părăsit scena accidentului, căci nu mai avea nimic de făcut.

Explicația oficială a incredibilei întârzieri cu care a fost dusă Diana la spital este că ar fi fost blocată în mașina avariată. Aceasta este o minciună sfruntată. Un membru al echipei de pe ambulanță a declarat într-un interviu luat de ziarul francez *Le Parisien* că, atunci când au ajuns la fața locului, Diana zăcea pe jos, cu corpul ieșit în afara mașinii. Doar picioarele îi rămăseseră pe locul din spate. „Era agitată, în stare de șoc, dar conștientă... Gemea și se chinuia să iasă din mașină, dar nu avea putere. A murmurat de câteva ori: ‚O, Doamne'". Într-o investigație publicată pe data de 11 septembrie 1997, ziarul *The Scotsman* afirmă că Diana a fost scoasă din mașină la scurt timp după sosirea primei echipe de salvare și că pretextul că ar fi fost

„blocată" în mașina avariată nu se susține. O altă explicație oficială a întârzierii este aceea că medicii de pe ambulanță au fost nevoiți să-i facă o transfuzie de sânge. Este o altă minciună sfruntată. Echipele SAMU nu au echipament pentru transfuzii, căci nu au de unde să știe grupa de sânge a victimei. Când ambulanța a părăsit tunelul, șoferului i s-a ordonat să nu meargă cu o viteză mai mare de 40 de kilometri la oră și există rapoarte care afirmă că ambulanța a făcut nu mai puțin de 40 de minute pentru a acoperi distanța de șase kilometri până la spitalul La Pitié-Salpetričre. Existau alte patru spitale care i-ar fi putut oferi asistență medicală Dianei, mai apropiate de scena accidentului. În plus, ambulanța a oprit de două ori pe traseu, pentru „intervenții medicale delicate", una dintre ele făcându-se în imediata apropiere a spitalului. Diana a ajuns la La Pitié-Salpetričre în jurul orei 2:10, la o oră și 45 de minute după ce s-a petrecut accidentul. După toate criteriile medicale, această întârziere este aberantă. Singura explicație rezonabilă ar fi aceea că a fost comandată de la un centru de decizie. Desigur, deși incompetența medicilor este evidentă, nimeni nu a făcut vreo investigație legată de intervenția lor în acea noapte. La spital aștepta o echipă de medici condusă de profesorul Bruno Riou, chirurgul de serviciu, despre care ni se spune că a aflat pentru prima oară de accident în timp ce își făcea rondul de noapte. Oare numai mie mi se pare ciudat că un chirurg renumit „își face rondul" la o oră atât de târzie din noapte? La sosirea Dianei, alături de Riou mai așteptau profesorul Piérre Coriat, anestezistul-șef, profesorul Alain Pavie, un specialist în cardiologie, și profesorul Piérre Benazet, un alt chirurg experimentat. Întreaga echipă s-a aflat într-o comunicare continuă cu cei de pe ambulanță, încă de când aceștia se aflau în tunel. Raportul oficial afirmă că medicii i-au deschis Dianei cavitatea toracică, i-au reparat vena secționată și „s-au luptat să o salveze"

timp de o oră şi jumătate înainte de a-şi recunoaşte înfrângerea. Aceste afirmaţii mi se par cu totul remarcabile, dat fiind că raportul autopsiei susţine că prinţesa se afla în moarte clinică încă de la ora 12:45, pe când zăcea încă în tunel. Rezultă că a rămas în stare de moarte clinică încă o oră şi 25 de minute, până când a ajuns la spital, la care se adaugă cele trei ore până când profesorii au anunţat în mod oficial că este moartă. Examinarea corpului victimei într-un loc pe care îl controlezi este absolut vitală în cazul unor asasinate de acest tip. Corpul preşedintelui Kennedy a fost dus imediat cu avionul la Bethesda Naval Center de lângă Washington D.C., unde i s-a făcut autopsia. Aici, creierul său (sau al celui care a fost prezentat drept cadavrul său) a dispărut, iar raportul autopsiei a fost ars.

Cine s-a ascuns aşadar în spatele asasinării Dianei? Este important să subliniem că cei care au dat ordinul şi cei care l-au executat sunt părţi complet distincte în acest complot. La urma urmei, avem de-a face cu Frăţia, o reţea uriaşă de organizaţii în formă de pânză de păianjen, aşa că, în timp ce ordinul trebuie să fi fost dat de păianjenul (sau păianjenii) de la centru, de executarea sa s-au ocupat muştele de la periferie. Este puţin probabil ca el să fi fost îndeplinit de serviciile secrete britanice, întrucât realitatea ar fi fost prea evidentă în acest caz. Serviciile secrete contractează de regulă asasini plătiţi pentru a ucide concetăţeni de-ai lor, ţinându-se astfel la distanţă de incident, ceea ce le permite să „conteste în mod plauzibil" faptul că ar avea vreo legătură cu el. Spre exemplu, există dovezi greu de contestat că preşedintele Kennedy a fost împuşcat de membri ai unei echipe de trăgători de elită din cadrul unei unităţi a serviciilor secrete franceze numită OAS (sau cel puţin că au fost implicaţi în complot). Olof Palme, primul ministru al Suediei, membru al Grupului Bilderberg, a fost asasinat la Stockholm în anul 1986,

printre altele la ordinele lui George Bush. Asasinatul a fost realizat de membri ai BOSS, serviciile secrete sud-africane (vezi *Şi adevărul vă va face liberi).* Ministerul britanic al Afacerilor Externe îşi are propria brigadă de asasini numită *Grupul celor 13* (din nou acest număr), iar serviciile secrete britanice au la activ o lungă serie de asasinate politice şi economice dintre cele mai murdare. Serviciile secrete britanice sunt alcătuite din MI5 *(Military Intelligence 5),* un serviciu responsabil pentru securitatea internă, şi MI6, serviciul extern. În anul 1988, MI5 a anunţat că membrii săi nu comit asasinate. Nici vorbă: doar îi pun pe alţii să le comită! Această declaraţie oficială penibilă a fost cauzată de revelaţiile unui fost agent MI5, David Shayler, care a dezvăluit că MI6 a organizat un complot de asasinare a colonelului Gaddafi, conducătorul Libiei. Tentativa de asasinare a eşuat numai pentru că bomba a fost pusă sub o altă maşină. Shayler a coordonat departamentul referitor la Libia de la MI5, aşa că probabil ştie foarte bine ce spune. Robin Cook, ministrul afacerilor externe, a afirmat că a primit asigurări că nu se va petrece aşa ceva. O, ce bine! Procurorul general i-a interzis lui David Shayler să apară în programul independent de televiziune *Diana – secretele accidentului.* Mai târziu, Shayler a fost arestat şi închis la Paris, aşteptând să fie extrădat la Londra. De ce ar fi fost arestat dacă nu a spus decât minciuni? Tocmai pentru că afirmaţiile sale au fost reale. Apropo, legământul de credinţă pe care îl fac ofiţerii serviciilor secrete britanice nu este adresat guvernului, ci monarhului. La fel stau lucrurile şi cu membrii Parlamentului şi cei ai forţelor armate. În ultimă instanţă, şeful tuturor este regina, cel puţin în mod oficial, căci în realitate adevăraţii lor şefi sunt cei care o controlează pe regină, ştiut fiind că nu ea se află în vârful piramidei puterii.

La nivel operaţional, tipul de organizaţie implicat cel mai probabil în moartea prinţesei Diana este ilus-

trat de Cercul Pinay sau *Le Cerde*, care numără printre membrii săi multe personalități ale *establishment*-ului britanic. Le Cerde este o filială a unei organizații încă și mai selectă, Safari Club, înființată de contele Alexander de Maranches, director în anii '70 al Serviciului Francez pentru Documentație Externă și Spionaj. Safari Club a fost cel care a aranjat alianța între compania Group Bull, controlată de serviciile secrete franceze, și gigantul Honeywell (specializat în computere), care este – o să te mire – cel mai mare producător mondial de mine de teren. Această alianță a furnizat minele de teren ambelor părți implicate în conflictul bosniac. Safari Club a fost înființat ca un consorțiu al poliției secrete a Șahului din Iran, numit SAVAK, al poliției lui Saddam Hussein din Irak, al poliției lui Anwar Sadat din Egipt și al serviciilor secrete arabe saudite. Clubul a fost implicat în numeroase lovituri de stat din Africa și în comerțul cu arme. Din Safari Club s-a născut organizația numită Cercul Pinay sau *Le Cerde*, numită astfel după primul ministru francez Antoine Pinay, care a participat la prima ședință inaugurală a Grupului Bilderberg de la Oosterbeek, din Olanda, ținută în luna mai a anului 1954. Printre personalitățile implicate în *Le Cerde* se numără și membrii familiei Habsburg. Pentru a-ți face o idee despre influența acestei organizații, îți pot spune că din rândurile ei au făcut parte de-a lungul vremii: Nicholas Elliot, unul din șefii de departament de la MI6; William Colby, un fost director al CIA; colonelul Botta de la serviciile secrete elvețiene; Stefano Della Chiaie, un membru marcant al serviciilor secrete italiene; Giulio Andreotti, fostul prim ministru al Italiei, care a fost membru al faimoasei loje francmasone P2 și omul care a acordat Mafiei o protecție oficială; Silva Munoz, fost ministru al dictatorului spaniol fascist Franco și membru al societății secrete a Elitei Opus Dei; Franz Josef Strauss, ministru al apărării în guver-

nul german; și monseniorul Brunello, un agent al Vaticanului. Una din acoperirile organizației *Le Cerde* în America este Fundația Heritage de la Washington, susținută de CIA. Îți poți imagina potențialul pe care îl are o astfel de organizație ca forță coordonatoare între diferite agenții și țări pentru a atinge un scop comun al Frăției. Rețeaua Safari Club - *Le Cerde* acoperă perfect conexiunea arabo-anglo-franceză necesară pentru a aranja prezența Dianei la Paris la momentul oportun, retragerea securității acesteia, realizarea asasinatului și ștergerea urmelor. Ce spunea John Stalker? „Ce interes ar avea francezii să acopere crima unei englezoaice?" Interesant este că în cartea sa, *Cine a ucis-o pe Diana?*, Simon Reagan afirmă printre altele că organizația care a asigurat destabilizarea guvernului australian al lui Gough Whitlam, în anul 1975, a fost *Le Cerde*. Cu siguranță, implicată a fost și regina. Așa cum am explicat mai devreme, cel care l-a înlocuit în cele din urmă pe Whitlam a fost John Kerr, guvernatorul reginei în Australia. Dacă Windsor-ii și *Le Cerde* au cooperat atât de bine pentru a da jos un guvern australian legitim ales, mă întreb ce i-ar fi putut împiedica să o elimine pe Diana?

Parisul, cu nenumăratele sale organizații ale Frăției, vechi de secole, a fost dintotdeauna una din locațiile favorite ale crimelor și comploturilor. Aici a fost ucis în camera sa de hotel Amschel Rothschild, din ramura engleză a familiei, în anul 1996, într-unul din războaiele fratricide din interiorul Frăției. Pentru o organizație ca *Le Cerde* (sau una din numeroasele ei filiale londoneze) ar fi fost ușor să-și plaseze oamenii în locurile potrivite. Securitatea lui Mohamed Al Fayed este împânzită de foști membri ai elitei militare britanice și de foști polițiști care știu foarte bine ce înseamnă să spui „nu" Frăției, chiar dacă nu doresc să se implice. În mod similar, aceste structuri în formă de pânză de păianjen au grijă ca cei care investighează

asasinatele lor să fie chiar propriii lor oameni. Cazul cel mai faimos în această direcție este cel al asasinării lui Kennedy. Investigația personală a morții Dianei făcută de Mohamed Al Fayed a fost condusă de Piérre Ottavoili, un fost șef al Brigăzii Criminale, departamentul de investigații a crimelor din cadrul poliției franceze. Aceeași organizație a făcut și investigația oficială. Principalul avocat al lui Al Fayed la Paris este John MacNamara, șeful securității sale și fost intendent șef al poliției metropolitane londoneze, Scotland Yard. În primăvara anului 1998, MacNamara a făcut parte dintr-o operațiune în care au fost implicate FBI, CIA și posibil Mossadul (serviciile secrete israeliene/ale lui Rothschild), cu scopul de a aresta un fost agent CIA pe nume Oswald Le Winter, un american în vârstă de 67 de ani născut în Austria. Le Winter l-a contactat pe Al Fayed, afirmând că deține documente de vânzare care dovedesc implicarea serviciilor MI5 și MI6 în uciderea Dianei. A cerut pentru ele 10 milioane de dolari și, după o întâlnire cu MacNamara, a primit un avans de 15.000 de dolari. A fost aranjată o nouă întâlnire la Viena, în Austria, pentru a face schimbul între documente și restul banilor. Între timp, Al Fayed și-a sunat un prieten de la FBI, care a contactat CIA. Le Winter a fost urmărit, spionat și ademenit într-o cursă la hotelul Ambassador din Viena, unde a fost prins de o echipă de agenți FBI, CIA și posibil Mossad, cu sprijinul poliției austriece. Ar fi fost toată această desfășurare de forțe necesară dacă documentele sale nu ar fi fost într-adevăr compromițătoare? Povestea ar fi trebuit să rămână secretă, dar a fost descoperită de Peter Groling, un ziarist de la publicația austriacă *Kurier*. Acesta a povestit ce s-a întâmplat, inclusiv faptul că, atunci când camera lui Le Winter a fost percheziționată, au fost găsite patru documente, dintre care două codificate, care păreau să fie documente CIA autentice. Între timp, CIA a recunoscut că a urmărit telefoanele

date sau primite de Diana din America și că a transmis conținutul acestora serviciilor secrete britanice. Le Winter a fost arestat. Relatarea lui Groling l-a silit pe Al Fayed să recunoască faptul că întreaga poveste era adevărată. Este greu să ne imaginăm în aceste condiții că documentele pe care le avea de vânzare Le Winter erau niște falsuri. Există și un alt membru din interiorul serviciilor secrete care afirmă că accidentul Dianei nu a fost întâmplător. Richard Tomlinson, un fost agent al serviciului britanic MI6, a depus mărturie în cadrul investigației franceze referitoare la moartea Dianei. În anul 1997, Tomlinson a executat o sentință cu închisoarea de șase luni, sub incidența Legii Secretului Oficial, pentru încercarea de a-și vinde memoriile. În august 1998 a fost arestat din nou la Paris, la cererea guvernului britanic, preocupat de asocierea sa cu trădătorul MI5 David Shayler, care a fost la rândul lui arestat. După toate aparențele, Tomlinson i-a spus lui Hérvé Stephan, judecătorul însărcinat cu „investigația" oficială, că Diana a fost ucisă. Potrivit unui raport al agenției de știri BBC, difuzat în data de 28 august 1998, el i-ar fi spus judecătorului că Henri Paul era agent al serviciilor secrete britanice, la fel ca și „unul dintre bodyguarzi" (nu se precizează cine). În tot acest timp, Hérvé Stephan, un agent al Frăției, face tot ce îi stă în puteri pentru a susține varianta oficială a accidentului.

Cea mai importantă întrebare care trebuie pusă atunci când încerci să-i identifici pe cei responsabili pentru o crimă este: „Cine are de beneficiat de pe urma ei?". Așa cum spunea filosoful roman Seneca: „Cel care are cel mai mult de beneficiat de pe urma unei crime este cel mai probabil autorul ei". Ei bine, cei care au avut numai de câștigat de pe urma asasinării Dianei au fost chiar Windsor-ii. Prin acțiunile ei și prin cunoașterea secretelor familiei regale, Diana punea într-un pericol continuu credibilitatea acesteia, discre-

ditând-o în ochii opiniei publice. În plus, îi influența în permanență pe moștenitorul tronului britanic, prințul William, și pe fratele acestuia, prințul Harry. La ora actuală, clanul Windsor are un control desăvârșit asupra celor doi prinți, putându-i modela după chipul și asemănarea sa. Înainte acest lucru era dificil, căci personalitatea Dianei era prea puternică. Speranța mea este că amintirea acesteia îi va determina pe cei doi prinți să opună rezistență îndoctrinării la care sunt supuși. La ora actuală, prințul Charles se poate însura liniștit cu Camilla Parker-Bowles, fără să mai aibă parte de complicații din partea Dianei, și asta în condițiile în care și-a făcut datoria de a produce moștenitori ai tronului împreună cu cineva din clanul Spencer, deși, așa cum vom vedea, s-ar putea ca William să nu fie copilul său. S-au făcut sugestii că Diana ar fi fost ucisă din cauza campaniei împotriva minelor anti-personal. Acest lucru este greu de crezut, căci producătorii de mine au avut numai de câștigat de pe urma campaniei ei, scoțând mult mai mulți bani din deminare decât din producerea propriu-zisă a minelor. Producerea unei mine costă circa 30 de lire sterline, în timp ce neutralizarea unei mine deja plantate costă circa 3000 de lire sterline. Procesul de neutralizare a tuturor minelor plantate la ora actuală în lume este estimat la o valoare totală de 330 de miliarde de lire sterline. Nu putem decât să tragem concluzia că producătorii de mine de genul lui Honeywell au susținut din răsputeri campania Dianei împotriva minelor. Pe de altă parte, charisma și puterea ei de a scoate la lumină chestiuni ascunse, punându-le pe tapet și incitând opinia publică mondială, nu le-a convenit deloc mai-marilor acestei lumi. Întrebarea firească pe buzele tuturor era: „Ce va face în continuare?". Dar care era marele secret al Dianei, cel care, așa cum mi-a spus persoana de contact care o cunoștea foarte bine, avea „să scuture lumea din temelii"? Henry Kissinger, unul din cei mai mari

manipulatori ai Frăției din secolul al XX-lea, s-a întâlnit cu Diana în câteva ocazii și a participat chiar la funeraliile ei. Într-un interviu luat după moartea prințesei, el a declarat că: „Era necontrolabilă din punct de vedere politic și diplomatic". În traducere liberă: „Am avut motive foarte puternice să o ucidem". La fel ca în cazul lui Kennedy, din perspectiva nivelului operațional al Frăției existau foarte multe motive care ar fi justificat uciderea Dianei. Așa cum am repetat de mai multe ori până acum, acesta nu reprezintă însă decât un singur nivel. La vârful Elitei se află magicienii negri și liniile genealogice reptiliene, directe și încrucișate. Pe nivelul cel mai înalt al Frăției, moartea Dianei a fost un ritual de magie neagră, la fel ca și moartea lui Kennedy. Ambele crime au fost îndelung planificate, datorită efectelor pe care le-ar fi avut asupra opiniei publice și asupra câmpului magnetic al pământului, dar și ca un simbol al începerii Noii Ordini Mondiale. Nu subestimați nicio clipă fantastica putere a ritualurilor și simbolismului în influențarea psihicului uman și a câmpului magnetic al pământului. Nu degeaba sunt obsedați de ele acești oameni.

Simbolismul satanic al Frăției legat de moartea Dianei este copleșitor. Pentru a înțelege mai bine fundalul acestei crime ritualice trebuie să ne întoarcem din nou în istorie. Diana a fost una din cele mai mari zeițe ale Antichității, simbolizând energia feminină, cunoscută și sub numele de Barati, Britannia, Isis, Artemis, Afrodita etc. Toate acestea sunt nume diferite pentru aceeași energie. Dacă ne întoarcem suficient de mult în timp, constatăm că ele o simbolizează pe Ninkharsag. Diana era cunoscută și ca zeița Lunii. Unul din triburile liniilor genealogice ale Elitei care se închinau zeiței Diana au fost francii sicambrieni, care au migrat dinspre Troia către Asia Mică (la ora actuală Turcia), apoi către Munții Caucaz și, în sfârșit, către Europa. La un moment dat au ajuns într-o zonă la vest de Dunăre și

s-au stabilit în Germania, fiind numiți sciți de către romani, după numele „adevăraților" sciți, stabiliți în regiunea Cologne. Francii au invadat o parte din Galia cucerită de romani, regiunea cunoscută astăzi sub numele de Belgia și nordul Franței, de unde au provenit mai târziu familiile „nobile" ale Scoției. De la numele francilor sicambrieni se trage inclusiv numele actual al Franței. În vremea regelui Meroveus, care a fost numit „Gardian al francilor" în anul 448, acest popor a devenit cunoscut sub numele de merovingieni. Prin linia genealogică a Stuart-ților, Diana era înrudită cu ei. Mulți oameni cred că merovingienii descind din linia genealogică a lui Iisus, dar aceasta este doar o diversiune. Reprezintă în schimb o linie genealogică a Elitei care își are originea în rasa ariană din Orientul Mijlociu și din cel Apropiat, care a împânzit în cele din urmă planeta. Merovingienii au fost regi vrăjitori, recunoscuți pentru cunoașterea lor ezoterică și pentru puterile lor magice, pe care le-au moștenit de la strămoșii lor, păstrate în cadrul organizațiilor secrete de către inițiați. Francio, fondatorul francilor, pretindea că se trage direct din Noe și că strămoșii săi au fost cândva rezidenți ai faimoasei cetăți a Troiei. Orașul francez Troyes, în care s-au înființat în mod oficial templierii, a fost numit astfel de către francii sicambrieni, după numele căminului lor de altădată. *Iliada* povestește că Troia a fost fondată de Dardanus, fiul zeului grec Zeus, ilustrat ca șarpe și vultur în același timp. Se spune că Zeus s-ar fi născut în Arcadia, o regiune din Sparta, și că cei care au migrat în Franța au fost spartanii. Acestea sunt adevăratele linii genealogice cu care avem de-a face, nu cele ale lui Iisus.

Orașul Paris a fost fondat de francii sicambrieni în secolul al VI-lea, după ce au devenit cunoscuți sub numele de merovingieni. În mod evident, numele său provine de la cel al prințului Paris, fiul regelui Priam al Troiei. Motivul izbucnirii războiului troian a fost relația

amoroasă dintre Paris şi Elena a Spartei. Cei care au învins au fost spartanii, în urma infiltrării calului troian în interiorul cetății. În realitate, atât spartanii cât şi troienii au fost ramuri ale aceluiaşi popor arian, în interiorul căruia se ascundeau liniile genealogice reptiliene. În acele vremuri, oraşul Paris se limita la o insuliță din mijlocul Senei, cunoscută astăzi sub numele de *Ile de la Cité*. Catedrala Notre Dame, construită de templieri pe locul unui fost templu de adorație a Dianei, este situată chiar în mijlocul lui Ile de la Cité. Tot aici a fost ars pe rug Jacques de Molay, marele maestru al templierilor. Merovingienii au fondat oraşul Paris pe un vortex energetic major, aflat chiar sub Catedrala Notre Dame. Meroveus, fondatorul dinastiei merovingiene, era un adept al cultului Dianei, lucru deloc surprinzător, căci epicentrul acestui cult se afla în faimosul templu din Efes, în Asia Mică, nu departe de Troia. Templul era considerat una din cele şapte minuni ale lumii antice. La fel ca şi Semiramida, Diana era cunoscută sub numele de Regina Cerului. În exteriorul zidurilor originale ale Parisului (dar în interiorul centrului modern al oraşului), merovingienii au creat un loc subteran pentru adorarea zeiței Diana, unde se făceau inclusiv sacrificii umane şi ritualuri însângerate în onoarea ei. Acest loc datează cel puțin din anii 500-750 e.n. Aici îşi reglau conflictele regii care îşi disputau diferite proprietăți, prin luptă. Potrivit legendei, oricine este ucis în acest loc ajunge direct în cer şi stă la dreapta lui Dumnezeu. Ei bine, locul modern care corespunde acestui sit sacrificial subteran al zeiței Diana este chiar tunelul Pont de l'Alma!

Cuvântul *pont* provine de la Pontifex, marele preot roman, şi înseamnă trecere sau pod. *Alma* provine de la Al-Mah, un nume folosit în Orientul Mijlociu pentru... Zeița Lunii. *Pont de l'Alma* se traduce astfel prin *Podul Zeiței Lunii*, care nu era alta decât Diana. Expresia mai poate fi tradusă şi ca *Punte a Sufletului*. Preotesele vir-

gine ale zeiței Diana erau numite chiar Al-mah! Așa se explică de ce a fost programat Henri Paul să depășească intersecția care ducea către apartamentul lui Dodi Al Fayed și să conducă mașina direct către tunelul Pont de l'Alma. Așa se explică de ce au ținut-o cei de la serviciul de ambulanță pe Diana atât de mult timp în tunel, în loc să se grăbească cu ea către spital, unde i-ar fi putut salva viața. Scopul nu era însă ca viața Dianei să fie salvată, așa că tot ce a făcut echipa de medici a fost să-i transporte cadavrul aflat în moarte clinică, așa cum a confirmat mai târziu autopsia. Potrivit ritualului satanic al Frăției, Diana trebuia să moară în camera subterană a vechiului sit sacrificial. Ritualul trebuia să aibă loc la lumina lunii, în luna august (luna zeiței), guvernată de versiunea romană a zeiței Isis, Diana sau Junona Augusta. Datoria sataniștilor din echipa de „salvare" era de a se asigura că Diana nu va părăsi vie tunelul (camera sacrificială). Martorii declară că Diana a murit din cauza hemoragiei, iar dacă acest lucru este adevărat, atunci totul s-a petrecut în conformitate cu vechile ritualuri. Ceea ce nu știm este dacă hemoragia a fost provocată de accident sau prin alte mijloace, chimice. Ceea ce știm sigur este că Diana se afla în moarte clinică în jurul orei 12:45, și totuși a fost transportată la spitalul La Pitié-Salpetrière, unde a fost ținută pe masa de operație timp de o oră și jumătate, în care echipa de medici alcătuită din profesorul Bruno Riou, profesorul Piérre Coriat, profesorul Alain Pavie și profesorul Jean Piérre Benazat i-a deschis cavitatea toracică și s-a „luptat să-i salveze viața". Cum poți salva o femeie moartă de o oră și 15 minute atunci când a fost adusă la spital?! Când echipa de medici a terminat, ministrul francez de interne, Jean-Piérre Chevenement, a decretat - în deplin acord cu consultantul său, Sami Mani - că nimeni nu poate intra în camera în care este depozitat trupul neînsuflețit al prințesei. Chevenement a fost unul din VIP-urile care au alergat în tunel și a

putut observa la scenă deschisă operația medicală efectuată pe vechiul loc sacrificial. Zeița-mamă a Frăției, Arizona Wilder, afirmă că Guy de Rothschild i-a vorbit la începutul anului 1998 despre moartea Dianei, când a încercat să o re-programeze într-o casă din Sherman Oaks, Los Angeles. Rothschild folosea în acea vreme un pseudonim: dr. Barrington. El i-a spus că s-a aflat în tunel în acea noapte, pentru a-i „fura" sufletul Dianei prin privirea hipnotică pe care o folosesc reptilienii în momentul morții victimei lor. Am vorbit despre acest lucru mai devreme, când am discutat despre Pindar. O persoană de contact din Danemarca mi-a spus că, în timpul ultimului an de studii medicale pe care le-a efectuat la Universitatea din Copenhaga, în 1983, a observat că pacientele cu boli psihice grave erau supuse unor experimente, fiind inseminate cu spermă modificată genetic. Sarcinile care rezultau erau foarte dureroase și de cele mai multe ori nu aveau succes. Uneori, pacientele mureau, iar fetușii erau disecați în secret. „Doctorii care conduceau aceste experimente erau profesori, șefi de departamente, doctori în filosofie, pe scurt, erau cele mai mari personalități științifice din domeniu. Aveau un fel de Frăție a lor... Mulți dintre ei erau mediumi și se ocupau cu magia neagră. Erau finanțați cu sume incredibil de mari de bani." Aceeași poveste se repetă în mii de locuri din lumea în care trăim.

Un alt nume al zeiței Diana era Hecate. Una din „triadele" sau „trinitățile" antice era aceea dintre Diana, Luna și Hecate, considerate a fi trei aspecte diferite ale aceleiași energii feminine, numită Diana pe pământ, Luna în cer și Hecate în iad. Hecate este una din cele mai importante zeități ale satanismului, fiind o versiune a Afroditei sau a lui Venus. După moartea soțului ei, Jackie Kennedy a călătorit în insula greacă Delos, situată în sud-vestul mării Egee și considerată legendarul loc de naștere al Dianei și al lui Apolo, precum și tărâmul de referință al lui Hecate, zeița „artelor

infernale". Din acest motiv, Delos mai este cunoscută şi sub numele de „Insula Morţii". Hecate era ilustrată ca o fecioară şi prostituată în acelaşi timp, motiv pentru care intersecţiile sunt considerate locuri sacre ale zeiţei Diana-Hecate. De aceea, vrăjitoarele, magicienii şi marii maeştri ai francmasoneriei îşi realizează întotdeauna ritualurile în puncte de intersecţie ale mai multor drumuri. Intersecţiile simbolizează inclusiv vortexurile energetice care se produc atunci când se încrucişează mai multe linii telurice. În ritualurile de magie sexuală, purtarea hainelor sexului opus şi actele bisexuale sunt considerate „rituri ale intersecţiilor". Tot în intersecţii se făceau sacrificiile umane şi animale, iar Hecate era cunoscută ca „zeiţa sexului şi a morţii", dar şi a vrăjitoriei. Chiar în locul în care a murit prinţesa Diana, şoseaua din interiorul tunelului se intersectează la suprafaţă cu o altă şosea, care duce către podul Pont de l'Alma. De fapt, întregul loc este o încrengătură de intersecţii. Peste toate, Diana a murit în dimineaţa zilei de 31 august. Ziua lui Hecate în calendarul satanist este 13 august, dar conform legii satanice a simbolismului inversat, ziua de sacrificiu a lui Hecate devine... 31 august!

Este suficient să privim simbolismul întregii scene pentru a intra la bănuieli. Diana, numită după numele antic al zeiţei lunii, a fost luată de la hotelul Ritz şi condusă prin Place de la Concorde, unde a trecut pe lângă un obelisc egiptean vechi de 3200 de ani, adus la Paris de la Luxor; vârful său aurit simbolizează penisul lui Osiris. În acest punct, situat la numai un minut de locul în care a murit Diana a fost ghilotinată cu două secole în urmă regina Marie-Antoinette în timpul Revoluţiei Franceze (una din marile opere ale Frăţiei) - ca un alt sacrificiu simbolic sângeros pe altarul energiei feminine. Diana a fost condusă apoi cu mare viteză către tunelul Pont de l'Alma, Puntea Zeiţei Lunii, unde maşina în care se afla s-a izbit de cel de-al 13-lea stâlp.

Simbolismul acestui număr este uriaş, din motivele pe care deja le-am expus, dar şi din altele, la care mă voi referi în continuare. Prinţesa a fost lăsată apoi să moară în locul precis în care a fost situat pe timpuri situl sacrificial al zeiţei Diana, murind din cauza hemoragiei, conform ritualului satanist. A murit la o intersecţie de drumuri, unul subteran şi altul la suprafaţă, ceea ce corespunde locului sacru al zeităţii satanice Hecate, un alt aspect al energiei „Dianei". Totul s-a petrecut în ziua sacrificială a lui Hecate, pe data de 31 august. Se mai poate îndoi cineva că avem de-a face cu o crimă ritualică? Şi încă nu am terminat cu simbolismul care îi înconjoară moartea! Îţi mai aminteşti cum îi descria pe cei implicaţi în reţelele satanice David Berkowitz, ucigaşul în serie satanist din New York, cunoscut şi sub numele de „Fiul lui Sam"?

> „Sataniştii [cei autentici] sunt oameni intelectuali. În niciun caz nu sunt ţărani ignoranţi sau nativi semi-analfabeţi. Dimpotrivă, printre ei se numără doctori, avocaţi, oameni de afaceri şi, în general, toţi cei care deţin funcţii de răspundere... Nu este în niciun caz vorba de un grup oarecare, capabil să facă greşeli. În schimb, sunt foarte secreţi şi uniţi de nevoia comună de a crea haos în societate. Aleister Crowley a declarat în public: ‚Doresc blasfemii, crime, violuri, revoluţii, tot ce poate fi mai rău pe lume".

Merită să insistăm din nou asupra relaţiei sataniştilor cu energia feminină. Oamenii obişnuiţi încearcă să creeze o stare de echilibru între energia masculină şi cea feminină, bucurându-se astfel de aspectele armonioase ale acestora, şi nu de cele extreme. În schimb, sataniştii nu caută decât extremele, creând astfel dizarmonie şi conflict. Ei se folosesc de expresiile malefice, extrem de negative ale energiei feminine (cum ar fi manipularea din culise)

pentru a crea evenimente şi circumstanţe adecvate formelor extreme ale energiei masculine (machism, soldaţi, terorism), astfel încât acestea să se poată manifesta în public. Din cauza acestui joc, lumea pare guvernată de energia masculină, o „lume a bărbaţilor"; în realitate, ea este o lume a extremelor ambelor energii, atât a celei feminine cât şi a celei masculine. Când spun acest lucru, nu mă refer neapărat la femei sau la bărbaţi, ci la energia feminină şi la cea masculină, care pot fi manifestate de ambele sexe. Spre exemplu, marii manipulatori ai Frăţiei de genul lui Henry Kissinger nu folosesc niciodată arme de foc. Ei nu luptă niciodată din punct de vedere fizic (energia masculină) în războaiele pe care le orchestrează. Tot ce fac ei este să manipuleze evenimentele din culise, în spatele uşilor închise, aspect al energiei feminine negative simbolizat perfect de calul troian. Energia feminină este inclusiv o putere creatoare, iar creaţia poate lua ambele ipostaze: atât cea pozitivă, cât şi cea negativă. Pe cât de rele sunt intenţiile Frăţiei, pe atât de creatoare se dovedeşte ea. Din acest motiv, energiei feminine i s-au dat diferite nume, care ilustrează felurite aspecte ale ei (Barati, Diana, Semiramida, Isis, Britannia). Egiptenii o ilustrau pe Isis în alb, dacă doreau să insiste asupra aspectului ei pozitiv, şi în negru dacă doreau să evidenţieze aspectul ei negativ. Similar este şi simbolismul Diana (energia feminină pozitivă)/Hecate (energia feminină negativă). Cele două nume simbolizează aspecte diferite ale aceleiaşi energii feminine. Sataniştii Frăţiei operează cu energia lui Hecate, motiv pentru care se închină acestei zeităţi. Ei adoră cu adevărat aspectul extrem negativ al energiei feminine, motiv pentru care o mare preoteasă este considerată în satanism cu mult mai importantă decât un preot. La centrul satanismului din Belgia, supranumit Castelul Întunericului, despre care am vorbit într-un capitol anterior, poziţia cea mai înaltă din ierarhie nu este cunoscută sub

numele de Regele, ci de Regina-Mamă. Din această perspectivă, sacrificiul făcut în tunelul Pont de l'Alma simbolizează eliminarea aspectului pozitiv al energiei feminine (iubirea, compasiunea, intuiția), întruchipat de prințesa Diana, de către aspectul negativ al aceleiași energii (manipulare, moarte ritualică), personificat de Hecate și de intersecția drumurilor.

Moartea lui Dodi Al Fayed a fost, de asemenea, crucială pentru simbolismul satanic. Date fiind circumstanțele morții sale, nu pare deloc o coincidență faptul că numele său real, Emad El Din, înseamnă în arabă *Stâlpul Credinței*. Dodi nu era decât o poreclă primită de la familia sa pe când era copil. Chiar și aceasta este interesantă, fiind foarte apropiată de Dido, porecla pe care i-a dat-o el Dianei. În mitologia greacă, Dido a fost legendara fondatoare și regină a Cartaginei (cartaginezii erau o ramură a arienilor înrudită cu fenicienii). Era fiica lui Belus, regele orașului fenician Tir. Când soțul lui Dido a fost ucis de fratele acesteia, Pygmalion, regina a fugit împreună cu supușii rămași credincioși ei în Africa de nord, unde a cumpărat Cartagina de la conducătorul nativ al acestui oraș, Larbus. Mai târziu, acesta a amenințat-o pe Dido cu războiul dacă nu era dispusă să-l ia în căsătorie. Dido nu l-a ascultat și s-a sinucis. Dar cele mai autentice simboluri pentru moartea lui Dodi Al Fayed pot fi găsite în Egipt, țara natală a acestuia. Frăția este literalmente obsedată de simbolismul Egiptului antic, în special de trinitatea Osiris-Horus-Isis (Nimrod-Tammuz-Semiramida). Printre altele, ea simbolizează inclusiv fuziunea energiei masculine cu cea feminină și crearea unei a treia forțe, adică a unei vieți noi. Pentru egipteni, și implicit pentru Frăție, fiul lui Dumnezeu a fost Horus. Cea care i-a dat naștere a fost Isis, după ce soțul său, Osiris, a fost ucis de Set. Isis a adunat cele 14 părți ale trupului ciopârțit al acestuia, dar nu i-a putut găsi penisul. De aceea, a creat un penis prin puterea ei creatoare și s-a

lăsat inseminată de acesta, concepându-l astfel pe Horus, Zeul Soare. Horus era considerat o reîncarnare a lui Osiris. Ceea ce s-a întâmplat la Paris a fost o reluare a acestui ritual. Mașina în care se aflau Dodi (care îl simboliza pe Osiris) și Diana (un simbol al lui Isis) a trecut pe lângă obeliscul egiptean cu vârful de aur – penisul lui Osiris –, după care a intrat în Place de la Concorde. Numeroase surse afirmă că Diana era însărcinată la acea vreme. În mod evident, fătul nenăscut îl simboliza pe Horus, Regele Soare. Egiptenii antici credeau că Osiris trebuia să moară pentru ca Horus să se nască. Această poveste îți poate părea greu de crezut, dar dacă vei studia incredibila obsesie a Frăției pentru ritualuri și simbolistică, lucrurile vor începe să se lege. Nu este sigur nici măcar dacă Diana știa că este însărcinată. Poate că cele câteva ore petrecute de medicii de la spitalul Pitié-Salpetričre pentru a „încerca să o salveze" (deși era deja moartă din punct de vedere clinic) au fost necesare, de fapt, pentru a extirpa fătul din abdomenul ei. Am auzit chiar sugestii cum că celulele fătului ar fi folosite pentru a clona copii din acest amestec genetic. Potrivit ritualurilor Frăției, acești copii ar fi „zei ai soarelui". Clonarea umană este cunoscută de foarte mult timp, așa cum a indicat clonarea oilor de la Institutul Roslyn, de lângă Capela Roslyn din Scoția. Știința secretă a Frăției a fost întotdeauna mult mai avansată decât cea recunoscută oficial. De aceea este atât de greu de crezut pentru omul obișnuit ce poate face Frăția cu ajutorul drogurilor și al tehnologiei. La fel se petrec lucrurile și cu programele de control al minții, și personal am convingerea că Diana și Dodi se aflau de cel puțin câteva săptămâni sub influența unui asemenea program, pentru ca manipulatorii să fie siguri că ritualul pus la cale cu atâta migală se va desfășura așa cum și-au propus. La urma urmei, un simplu hipnotizator poate lua mințile unui spectator din sală. Imaginează-ți ce pot face oamenii special

antrenați în această direcție.

Pont de l'Alma este unul dintre cele mai sacre locuri din lumea Frăției. La fel ca în cazul planurilor rutiere din toate marile orașe, membrii Frăției au avut grijă să umple acest loc cu o sumedenie de simboluri corespunzătoare: podul, camera subterană, intersecția și numele propriu-zis. De la trezirea mea spirituală, în anul 1991, am fost ghidat de intuiția mea către multe locuri de putere de pe planeta noastră. De multe ori nici măcar nu eram conștient de acest lucru la vremea respectivă, dându-mi seama abia mai apoi că am fost atras (pe un nivel supraconștient) către unul din vortexurile majore din rețeaua magnetică a pământului, de regulă către cele de importanță majoră pentru Frăție. În anul 1994 mă aflam împreună cu familia mea într-o vacanță lângă coasta Normandiei, așa că ne-am hotărât să vizităm Parisul. Era un drum destul de lung, dar nu văzusem niciodată acest oraș până atunci. Am condus o mașină închiriată până la Versailles, în afara Parisului, după care am luat trenul până la stația de la Turnul Eiffel. Era o zi caniculară și umedă, iar zona era înțesată de turiști și de trafic. Combinația era atât de neplăcută, încât ne-am decis să nu stăm prea mult și să luăm trenul înapoi până la Versailles, dar mai întâi am hotărât să facem o scurtă plimbare. Am traversat pe jos râul Sena pe un pod din apropierea Turnului Eiffel și am făcut câțiva pași pe malul opus. Ne-am odihnit câteva minute, după care am traversat din nou Sena pe podul din apropiere, îndreptându-ne către gară, cu intenția de a părăsi orașul. În total, ne-am plimbat mai puțin de o oră. Aceasta a fost singura mea experiență legată de Paris până când m-am decis să vin și să investighez personal moartea prințesei Diana, pentru a scrie această carte.

Când am revenit la Paris, am trăit un adevărat șoc, căci am descoperit că locul în care ne-am odihnit cu ani în urmă era situat chiar deasupra tunelului Pont de

l'Alma, în dreptul celui de-al 13-lea stâlp! În imediata apropiere se află imaginea uriaşă a unei torţe aprinse *(vezi secţiunea cu ilustraţii)*. Aceasta este cea mai cunoscută semnătură a Frăţiei. După uciderea ritualică a preşedintelui Kennedy, francmasonii au dispus ridicarea unui obelisc în Dealey Plaza, având în vârf o torţă aprinsă. O altă torţă a fost plasată, aşa cum am mai spus, pe mormântul său. Cea de deasupra tunelului Pont de l'Alma este amplasată pe o pentagramă neagră (cel mai puternic simbol satanist dintre toate). Teoretic ar trebui să fie o „flacără a libertăţii" (o copie a torţei ţinute de Statuia Libertăţii), pentru a-i comemora pe soldaţii morţi în cel de-al Doilea Război Mondial, dar locaţia sa a făcut să devină un altar al Dianei. Un ziar francez a afirmat că autorităţile intenţionează să ridice chiar un memorial permanent al Dianei la Pont de l'Alma - un fel de continuare la suprafaţă a celui de-al 13-lea stâlp subteran! Cu greu mi-aş putea imagina un simbol mai evident şi mai grotesc decât acesta. Ultima oară am auzit că autorităţile doresc să ridice o grădină în memoria ei, urmărind chiar să dărâme o clădire în acest scop. Diana nu era neapărat o iubitoare de grădini şi nu a vizitat niciodată parcurile din Paris. De unde până unde atunci această idee? Mai întâi de toate, aş fi în stare să pariez pe orice că grădina va fi amplasată pe un alt sit străvechi; pe de altă parte, un astfel de memorial bizar şi neadecvat va permite păstrarea torţei aprinse de deasupra tunelului Pont de l'Alma.

Flacăra Libertăţii a fost plasată la intrarea în tunel în anul 1987. Personal, am convingerea că asasinarea Dianei în acel loc a fost gândită cu mult timp înainte de acel moment. Date fiind planificarea pe termen foarte lung a Frăţiei şi atenţia riguroasă acordată detaliilor ritualice şi simbolice, putem crede că acest act suprem a fost planificat de câteva decenii, chiar înainte ca victima sacrificiului să intre în familia Windsor, prin

măritișul cu Charles. Același simbolism al Frăției a făcut ca nunta princiară să se țină la catedrala St. Paul. Aceasta are un dom imens și a fost construită de marele inițiat al Frăției, Sir Christopher Wren. Designul său este imitat de Clădirea Congresului din Washington D.C. și de Panteonul din Paris. Cel care a fondat „Noua Troia", cunoscută actualmente sub numele de Londra, a fost Brutus, troianul care a devenit primul rege al britonilor în jurul anului 1103 î.Ch. A fost și el un adorator al zeiței Diana și se spune că i-a ridicat un templu acesteia în locul numit astăzi Ludgate Hill, unde se afla un cerc străvechi din pietre. Acest loc este situat chiar în centrul City-ului londonez, cartierul general al Frăției. Exact acolo a fost construită Catedrala St. Paul... În Paris, Catedrala Notre Dame se află, la rândul ei, pe un loc sacru antic consacrat zeiței Diana. În timpul bizarei ei călătorii către spital, ambulanța care ducea trupul neînsuflețit al prințesei a trecut prin imediata apropiere a acestei catedrale. Astfel, putem spune că Diana s-a căsătorit într-un loc situat deasupra unui sit sacru străvechi consacrat zeiței omonime și a murit într-o cameră sacrificială străveche consacrată aceleiași zeițe. Windsor-ii au vânat-o literalmente, punând-o să le conceapă moștenitori, iar Diana era zeița antică a vânătorii, fertilității și copiilor.

Când prințul Charles și surorile Dianei au ajuns la Paris pentru a escorta trupul neînsuflețit către Londra, sicriul a fost învelit cu stindardul regal, steagul Windsor-ilor, pe care se află simbolul soarelui: leul. De remarcat că sicriul nu a fost înfășurat cu steagul țării, ci cu cel al Windsor-ilor. O altă coincidență ciudată s-a petrecut la morga Hammersmith din Londra. Exact când sicriul Dianei intra în morgă, cel al lui Dodi tocmai era scos, așa că cele două sicrie s-au intersectat la intrare. Ce probabilitate statistică putea să existe ca acest lucru să se întâmple, în condițiile în care cele două sicrie au venit pe drumuri diferite de la Paris?

Potrivit religiei musulmane, trupul lui Dodi trebuia înmormântat la 24 de ore de la moarte, aşa că tatăl său s-a grăbit teribil ca să respecte acest termen (aşa sună explicaţia oficială, cel puţin). De aceea, nu s-a mai făcut nicio autopsie a trupului acestuia, ci doar o examinare externă sumară.

În acest moment apare în scenă fratele Dianei, contele Spencer, în vârstă de 33 de ani, abia întors de la domeniul său din Cape Town, în Africa de Sud. Când şi-a ţinut discursul inaugural în Camera Lorzilor, în anul 1993, contele Spencer (finul reginei) a ales un subiect de-a dreptul bizar: *Satanismul pe domeniul Althorp al familiei Spencer din Northamptonshire.* El a recunoscut că acest fenomen era consacrat în regiune, dar a promis că va face tot ce-i va sta în puteri pentru a-l eradica. Oricum, trebuie să recunoaştem că şi-a ales un subiect cu totul remarcabil pentru discursul său inaugural în Parlament. Zeiţa-Mamă a Frăţiei, Arizona Wilder, afirmă că i-a văzut pe Spencer şi pe tatăl acestuia la câteva din ritualurile sacrificiale pe care le-a condus. Contele a fost cel care a anunţat oficial că, în pofida dorinţei Dianei, trupul acesteia nu va fi înmormântat în cavoul familiei din cadrul bisericii din Great Brington, un sat situat chiar lângă domeniul Spencer-ilor. El şi-a explicat decizia prin faptul că doreşte să evite transformarea satului într-un obiectiv turistic, aşa că a hotărât ca Diana să fie înmormântată pe o insuliţă artificială situată în centrul lacului de pe domeniul Althorp. Lacul este numit Ovalul, iar dacă este privită de sus, insuliţa arată exact ca un punct în centrul unui cerc - unul din simbolurile soarelui. Pe mormântul lui Kennedy se află un alt simbol al soarelui: torţa în interiorul unui cerc. Şi la mormântul Dianei a fost instalată, ceva mai târziu, o torţă aprinsă. Mohamed Al Fayed a anunţat, la rândul lui, că doreşte să instaleze o „flacără eternă" pe magazinul Harrods, pentru a marca prima aniversare a morţii lui Dodi şi a Dianei, în august 1998.

Insulele fac şi ele parte integrantă din legendele legate de zeiţa Diana, despre care se spune că s-ar fi născut pe insula Delos, în Marea Egee. Insula este cunoscută şi sub numele de *Insula Morţii* (datorită lui Hecate, aspectul negativ al energiei feminine a Dianei şi patroana „artelor infernale"). Un alt nume al Dianei este Brito-Martis, zeiţa Cretei, o insulă colonizată de fenicieni, care au creat aici civilizaţia minoică. Brito-Martis era, de fapt, o zeiţă feniciană, potrivit legendelor greceşti şi romane. Era „fiica" divină a lui Phoinix, regele Feniciei, şi umbla înarmată, la fel ca Diana, cu arme de vânătoare. Legenda spune că Brito-Martis (Diana) a navigat din Fenicia până la Argos, în sudul Greciei, iar apoi a ajuns pe Creta, unde a fost urmărită de admiratorul ei nedorit, Minos. A scăpat de acesta fugind pe mare şi a ajuns la Aegina, o insulă din Marea Egee unde se află un templu al Artemisei sau Dianei. Insulele apar în toate legendele legate de Diana. Contele Spencer a aşezat mormântul Dianei printre copacii de pe insulă, într-un simbolism clasic, căci anticii credeau că zeiţa Diana trebuie adorată printre copaci, locul ei cel mai sacru. În cartea sa, *Creanga de aur,* Sir James Frazer descrie ritul Dianei cunoscut sub numele de *Regele Pădurii* practicat în zona lacului Nemi. Doamna Lacului face, de asemenea, parte integrantă din simbolismul Frăţiei. Frazer afirmă că pe malul nordic al lacului Nemi, lângă Aricia, se află mormântul sacru şi sanctuarul lui Diana Nemorensis sau Diana a Pădurii, zeiţa vânătorii. Lacul Nemi este cel mai celebru altar al Dianei. Aici, povesteşte Frazer, se afla un copac în jurul căruia se învârtea un preot cu o sabie în mână. Un candidat la preoţie în cultul Dianei nu putea să obţină statutul de preot decât dacă îl ucidea pe actualul preot, şi nu urma să-şi păstreze acest statut decât până când avea să fie omorât de un nou candidat. Preotul purta titlul de Rege al Pădurii. Un lung şir de astfel de preoţi-regi ai Dianei au avut parte

de un sfârşit violent. De aceea, zeiţa era asociată cu insulele şi cu lacurile, fiind adorată printre copaci. Iar contele Spencer a aşezat mormântul Dianei printre copaci, pe o insulă aflată în mijlocul unui lac!

Avem apoi de-a face cu ciudata poveste a lebedelor negre. În luna iunie 1998, contele Spencer a dat un interviu pentru BBC în care a povestit că ar fi avut un vis între accidentul de la Paris şi funeraliile Dianei. În vis i s-a spus să aducă patru lebede negre pe lacul din jurul insulei. Când şi-a chemat administratorul a doua zi dimineaţă ca să-l întrebe unde ar putea găsi patru lebede negre, acesta i-ar fi ripostat: „Deci aţi auzit!" „Ce să aud?" l-a întrebat Spencer. „Tocmai ni s-au oferit patru lebede negre." Poate este adevărat, dar după părerea mea e doar o poveste de adormit copiii. Lebedele negre au o simbolistică ocultă profundă, fiind folosite în ritualuri. Erau simbolul satanistei de sinistră amintire Caterina de Medici, o încarnare anterioară a reginei-mamă, din câte afirmă Arizona Wilder. Lebăda neagră apare în baletul *Lacul lebedelor* de Ceaikovski, ca simbol al energiei feminine negative, unde ucide lebăda albă, simbolul energiei feminine pozitive. Altfel spus, Hecate o ucide pe Diana. Ce simbolism mai bun poţi crea decât să aduci câteva lebede negre pe lacul de la Althorp? Sclavilor creaţi prin Proiectul Monarch care se revoltă li se spune că vor fi „transformaţi în lebede", iar Diana s-a revoltat împotriva Windsor-ilor. Chiar şi numărul lebedelor are un anumit rost. Programul Monarch include o expresie numită *Cele Patru Porţi ale Cerului*. Cifra ar putea simboliza şi cele patru faze ale lunii. Contele Spencer a ridicat un „templu" al Dianei pe malul lacului de pe domeniul Althorp. De altfel, numeroşi membri ai aristocraţiei britanice au temple şi locuri sacre consacrate Dianei. Printre aceştia se numără familia Marlborough (la Blenheim Palace) şi familia Cavendish sau ducii de Devonshire (la Chatsworth House). Ambele familii sunt înrudite cu

Spencer-ii. Diana a fost înmormântată într-un sicriu de plumb, acesta fiind metalul asociat în ritualurile magice cu Saturn (nu este exclus ca de la acesta să provină numele de Satan). Culoarea asociată cu Saturn și satanismul este negrul. Însăși moartea Dianei s-a produs la cumpăna dintre ziua lui Saturn și cea a soarelui (n.tr. în limba engleză: *satur(n)-day* = sâmbătă și *sun-day* = duminică). Doctorul filosof Marsiho Ficino, care a trăit în Florența în secolul al XV-lea, obișnuia să creeze talismane pentru protecție, iar cel care corespundea lui Saturn era gravat pe plumb. Se spunea despre el că îl protejează pe cel care îl poartă împotriva morții prin asasinare și prin complot, precum și că le protejează pe femei la naștere. În timpul funeraliilor, pe sicriul de plumb al Dianei au fost așezați crini, florile lui Lilith, o altă versiune a lui Hecate și un simbol al liniilor genealogice. Crinii au fost aleși personal de Spencer, fratele Dianei. Crinul era floarea sacră a lui Astarte, o altă divinitate asociată cu Diana. În creștinism, a fost folosit pentru a simboliza impregnarea Fecioarei Maria. Se spune că Junona, „fecioara binecuvântată" care guverna luna august, și-a conceput fiul mântuitor, pe Marte, pe un crin magic. Crinul este unul din principalele simboluri ale liniilor genealogice reptiliene. În anul 656, cel de-al zecelea Conciliu de la Toledo a integrat oficial legendara concepție a lui Marte de către Junona în festivalul creștin al Mamei lui Dumnezeu sau Ziua Fecioarei, afirmând că această zi comemora miraculoasa concepție a lui Iisus cu ajutorul unui crin. În Franța, sărbătoarea era cunoscută sub numele de Notre Dame de Mars. Simbolismul crinului asociat cu o zeiță însărcinată care dă naștere unui zeu mântuitor (la fel ca în cazul lui Isis și Horus) este absolut fascinant dacă ținem cont de faptul că prințesa Diana era însărcinată atunci când a fost asasinată și de legăturile pe care le putem face cu legenda lui Osiris, Isis și Horus.

Nu se știe nici măcar dacă Diana este cu adevărat

înmormântată pe insulă. În vara anului 1998, revista *Star* din Statele Unite a citat o „sursă importantă" de la Buckingham Palace, potrivit căreia Diana a fost arsă în secret într-un crematoriu, iar ziarul *Los Angeles Times* a afirmat că oamenii din satul Great Brington nu cred că prințesa este înmormântată pe insulă. Eu știu că aceste informații sunt adevărate, din propriile mele surse. O martoră citată de *LA Times* povestește că, în noaptea în care sicriul Dianei a fost adus la Althorp pentru înmormântare, satul a fost „invadat" de forțe militare, de poliție și de unități ale forțelor speciale, care i-au silit pe săteni să nu iasă din case. Femeia a declarat că în noaptea aceea, crematoriul local a lucrat până târziu. Betty Andrews, fosta bucătăreasă și îngrijitoare de la Althorp, este citată, la rândul ei, de revista *Star*: „Sătenii au sentimentul ciudat că nu li se spune întregul adevăr".

În timp ce făceam cercetări pentru această carte, am cunoscut-o pe Christine Fitzgerald, o vindecătoare foarte talentată, care a fost prietena apropiată și confidenta Dianei timp de nouă ani. Christine înțelegea aspectele ezoterice, așa că Diana i-a putut povesti lucruri pe care nu îndrăznea să le spună nimănui altcuiva, legate de adevărata natură a istoriei genetice a familiei regale și despre controlul reptilian. Poreclele pe care le acorda Windsor-ilor erau „șopârle" și „reptile" și obișnuia să spună deseori, cu toată seriozitatea, că „nu sunt oameni". Există un motiv foarte serios pentru care Diana i-a descris în acest fel pe Windsor-i. În timp ce era de-programată, Arizona Wilder și-a amintit cu claritate de un ritual la care a participat la Clarence House, reședința reginei-mamă de lângă Buckingham Palace, în care Dianei i s-a arătat cine sunt, de fapt, Windsor-ii. Ritualul a avut loc în primele șapte zile ale lunii iulie 1981, cu puțin timp înainte ca Diana și Charles să se căsătorească (pe data de 29 a aceleiași luni). Potrivit tradiției ezoterice, aceste șapte zile

încheie Ciclul Stejarului, ritualul fiind numit *Trezirea Miresei*. La el participă toate femeile din cele 13 linii genealogice care urmează să ocupe poziții publice înalte, măritându-se cu reptilieni și producând astfel noi generații de conducători. Arizona afirmă că regina-mamă, regina, prințul Philip, Lady Fermoy, Contele Spencer (tatăl Dianei), prințul Charles și Camilla Parker-Bowles erau prezenți în cameră atunci când a fost adusă Diana. Aceasta purta o rochie albă și se afla sub influența unui drog administrat de Lady Fermoy. Dianei i s-a spus că trebuie să considere uniunea cu Charles ca o simplă modalitate de a concepe moștenitori, și nimic mai mult. Adevărata consoartă a prințului era Camilla Parker-Bowles, nu ea. Arizona mai povestește că prințul Philip și regina-mamă și-au schimbat formele în reptile, arătându-i astfel Dianei cine erau în realitate. „Diana a fost îngrozită, dar a păstrat tăcerea". Prințesa a fost amenințată că, dacă va revela vreodată adevărul despre ei, va fi ucisă (vă mai amintiți de cel care a primit un telefon de la Diana în luna martie, cu puțin înainte de moartea acesteia, și căruia i-a cerut sfatul în legătură cu revelarea anumitor informații despre familia regală care „ar cutremura lumea"? În timpul ritualului, regina-mamă i-a spus Dianei că orice va spune vreodată va fi ascultat și orice va face va fi supravegheat. Aceasta este una din tehnicile clasice de inoculare a ideii că „nu ai unde să fugi" care li se aplică tuturor sclavilor controlați mental. În aceste condiții, mai poate crede cineva că Diana ar fi putut intra sub influența lui Mohamed Al Fayed dacă acesta nu s-ar afla, la rândul lui, sub controlul familiei regale? Ritualul a implicat, de asemenea, folosirea unui penis de aur (simbol al lui Osiris) pentru „deschiderea pântecului" Dianei. Arizona afirmă că acesta avea o formă reptiliană și era plin de țepi meniți să provoace răni superficiale la nivelul vaginului, producând astfel o hemoragie. După acest ritual, Dianei i s-a spus că nu i

se va mai face vreodată „onoarea" de a fi lăsată să participe la ritualurile lor şi că nu trebuie să pună niciodată întrebări despre acestea. Ţi se mai pare greu de crezut că a suferit de bulimie şi de tulburări emoţionale grave după ce s-a măritat cu prinţul Charles?

Diana i-a spus Christinei Fitzgerald că adevărata putere din spatele familiei Windsor era deţinută de regina-mamă, alături de prinţul Philip (chiar şi acesta fiind un subordonat al reginei-mamă). Regina-mamă are legături cu o listă interminabilă de grupuri şi societăţi secrete ale Frăţiei, conducând Templul Interior, o societate secretă a super-elitei din domeniul juridic, cu sediul la Temple Bar din Londra (fostul sediu al templierilor). Cele care au manipulat-o pe Diana, făcând-o să accepte căsătoria cu prinţul Charles, au fost regina-mamă şi prietena apropiată a acesteia, Lady Ruth Fermoy, bunica Dianei. În săptămânile de dinaintea nunţii, Dianei i s-a oferit găzduire în apartamentele reginei-mamă de la Clarence House, pe care nu le-a părăsit decât după ce s-a măritat cu Charles la catedrala St. Paul. „Diana obişnuia să-mi spună că regina-mamă este foarte rea", povesteşte Christine Fitzgerald. „A folosit chiar acest cuvânt: rea. Mi-a spus că o ura de moarte şi că regina-mamă o ura, la rândul ei." Celor mai mulţi dintre britanici li se va părea foarte greu de crezut acest lucru, căci propaganda oficială a transformat-o pe regina-mamă într-o bunicuţă a naţiunii, bună, delicată şi blândă. Realitatea este însă cu totul alta. Nu voi obosi niciodată să repet acest lucru. În timpul perioadei pe care a petrecut-o la Clarence House, înainte de nuntă, Dianei i s-au administrat medicamente anti-depresive precum Valium, pentru a fi tratată de bulimie. „Au drogat-o de la bun început", afirmă Christine Fitzgerald. „Sunt absolut convinsă de acest lucru." Christine a avut numeroase conversaţii cu Diana, care şi-a deschis inima în faţa ei după viaţa de coşmar pe care a trăit-o alături de Windsor-i. Munca de

medium a Christinei i-a permis acesteia şi accesul la alte surse care cunoşteau familia Windsor din interior. Aceasta este prima ocazie în care Christine a acceptat să vorbească public despre experienţa ei alături de Diana şi despre agenda reptiliană. Iată ce mi-a spus:

„Regina-mamă este o mare vrăjitoare. În primul rând, este mult mai bătrână decât cred oamenii. Ca să fim sinceri, nimeni din familia regală nu a murit de foarte mult timp. Tot ce fac ei este să se metamorfozeze. Este un fel de clonare, dar după un altfel de procedeu. Ei au capacitatea de a-şi construi un corp pornind de la o bucăţică foarte mică. Sunt şopârle cu sânge rece, deci pot face lucruri inaccesibile pentru oameni. Diferitele corpuri pe care şi le asumă sunt simple vibraţii electrice, iar ei cunosc secretul microcurenţilor (sau frecvenţelor radio) care creează un corp. Acestea sunt energiile cu care lucrez eu atunci când fac vindecări. Reptilienii cunosc vibraţia vieţii, dar fiind reptile cu sânge rece, nu doresc să facă din pământ un loc al armoniei perfecte sau să vindece planeta de răul făcut până în prezent, deşi le-ar sta în putinţă acest lucru. De milioane de ani, Pământul a fost atacat de extratereştri din rase diferite. A fost ca un teren de fotbal pentru aceştia, ca un fel de staţie inter-galactică. Aceşti extratereştri au o cunoaştere ştiinţifică foarte avansată, putându-se descurca în orice mediu, inclusiv într-un mediu cu gaze toxice. Aterizează tot timpul pe Pământ, venind din spaţiul cosmic sau din măruntaiele planetei. Iniţial arătau ca nişte reptilieni, dar la ora actuală au capacitatea de a arăta la fel ca noi, manipulând vibraţiile electrice de care vorbeam mai devreme. Se pot manifesta oricum doresc. Din cauza lor, oamenii nu mai au de mult acces la adevărata cunoaştere, care a fost distorsionată şi le-a fost prezentată pe dos. Regina-mamă este „liderul suprem" în această parte a Europei şi există fiinţe ca ea pe toate continentele. Marea majoritate a

oamenilor nu au nicio idee despre existența reptilienilor. Ei se tem și îi ascultă pe acești oameni, pentru că sunt atât de puternici.

Balmoral-ul este un loc cu o vibrație foarte negativă. Dacă s-ar face săpături în acest loc, s-ar descoperi fosile de reptile, atât de veche este istoria lor. Oameni ca regina-mamă sau regina Victoria nu trebuie priviți ca fiind diferiți, ci aceiași oameni în haine diferite. Când corpul moare, energia vitală se mută rapid într-un alt corp. Sunt un fel de vampiri; de fapt, sunt mai răi decât vampirii, căci nu atacă pe nimeni pentru a-i suge sângele, ci se hrănesc cu vibrația fricii. Au chiar capacitatea de a transforma această vibrație în ceva tangibil. Secretul pe care îl stăpânesc este controlul energiei. Cu ajutorul acestuia, ei pot manifesta orice doresc. Tehnica este întrucâtva asemănătoare cu cea a hologramelor. În ultimă instanță, noi suntem o sumă de minerale și de molecule de apă aflate în vibrație. Realitatea pe care o vedem este iluzorie. Ei cunosc acest secret. Chiar dacă monarhia britanică ar cădea, acest lucru nu ar însemna sfârșitul acestor oameni, căci ei se vor manifesta într-o altă formă. Până în prezent, reptilele nu au fost învinse niciodată. Motivul pentru care sunt atât de agresive la ora actuală este că Pământul trece printr-o transformare profundă, iar oamenilor le revine puterea mentală. Este o perioadă teribilă pentru reptilieni, dar ea nu-i va anihila cu totul. Vor mai trece secole până când totul se va sfârși. Până atunci, reptilienii vor trebui să se mulțumească cu mai puțin, iar oamenii vor primi în sfârșit ceva mai mult. De fapt, reptilienii nu sunt decât niște animale penibile, în timp ce oamenii se îndreaptă cu pași repezi către lumină. În acest război subtil, reptilienii sunt predestinați să piardă. Nu-mi pot permite să vorbesc deschis despre aceste lucruri, căci mi-ar spune imediat: ,Christine, pune-ți o robă albă, îmbrac-o pe dos și haide

cu noi'. Pe de altă parte, doresc ca această poveste sinistră să se termine odată."

Am rămas uimit să aud pe altcineva povestind despre aceste subiecte, știind că sunt adevărate din propriile mele cercetări. Când mi-a relatat aceste lucruri, Christine nu știa nimic despre cercetările mele referitoare la reptilieni. Grație contactelor ei din interior și cunoștințelor pe care le are despre reptilieni, Christine este unul din puținii oameni care cunosc marele secret: că reptilele dintr-o altă dimensiune controlează lumea în care trăim, operând prin trupuri fizice cu aparență umană. Una din cele mai importante linii genealogice reptiliene este cea a Windsor-ilor. Christine mi-a spus că știe și despre ritualurile satanice pe care le practică acești reptilieni, despre riturile lor sexuale și despre practica larg răspândită a sacrificării copiilor. A adăugat că ceea ce își doresc acești oameni este esența pură a copiilor de vârstă pre-puberă. „Dacă vei privi locurile în care sunt construite castelele lor și dacă te gândești la toți copiii străzii din țările lumii a treia, vei înțelege ce se întâmplă. La ora actuală, au ajuns să răpească în masă acești copii. Mi-a mai spus că reptilele doresc esența vieții copiilor pentru că nu pot să se manifeste în lumea noastră fără această energie pură. „Esența contaminată a adulților nu valorează nimic în ochii lor. Toate ritualurile malefice, sodomia etc. sunt menite să extragă energia sufletului acestor copii." Christine mi-a descris inclusiv ritualurile sexuale și orgiile practicate de Windsor-i. Cuvântul „orgie" provine din grecescul *orgia,* care înseamnă „adorare secretă", fiind asociat cu riturile sexuale ale vechilor religii ale misterelor. Christine a adăugat:

> „Există un cerc select care obișnuiește să ia parte la orgiile organizate la Palatul Buckingham. Mi-a confirmat acest lucru chiar unul dintre participanți. La ritualuri nu iau parte decât cupluri. La un moment dat, luminile

se sting, după care începe orgia. Ştiai că majordomul sună clopoţelul exact la ora 6:00 dimineaţa, pentru ca toată lumea să se ducă la culcare? Aceşti oameni sunt foarte ciudaţi, dragule, crede-mă, foarte ciudaţi. Nici nu-ţi poţi imagina cât de ciudaţi sunt. Diana obişnuia să-mi spună că, dacă oamenii ar şti cum arată în realitate, nimeni nu i-ar mai dori în preajmă, dar eu ştiam foarte bine acest lucru. Numai auzind despre orgiile care se petreceau la palat, faţa mi s-a lungit de-un cot. Gândul că aceşti oameni aparent atât de serioşi se ocupă cu asemenea prostii mă făcea să mă cutremur. Sexul joacă un rol hotărâtor în ritualurile lor, căci el trezeşte energia kundalini, care reprezintă principalul nostru generator de putere. La ora actuală orgiile au încetat, căci unul din membri a murit, aşa că au rămas în număr impar şi nu doresc să îl înlocuiască pe cel dispărut cu altcineva. La ei, totul are o semnificaţie ritualică: toate acele însemne heraldice, toată pompa şi toate ceremoniile lor. Energia negativă atrage întotdeauna aceeaşi energie negativă."

Multe femei aflate pe lista de aşteptare a Însoţitoarelor Reginei i-au povestit Christinei despre afacerile necurate ale prinţului Philip. „Familia regală îşi procură foarte mulţi copii negri din ţările lumii a treia." În cartea ei, *Mulţumesc pentru amintiri,* fosta sclavă controlată mental Brice Taylor povesteşte cum a fost forţată să facă sex cu prinţii Philip şi Charles. Nu degeaba a afirmat fostul ofiţer al serviciilor secrete britanice Peter Wright în controversata sa carte *Spycatcher* că: „Palatul regal a ascuns secole la rând scandalurile petrecute aici". Christine mi-a spus că o altă carte şocantă, *Familia regală,* scrisă de autoarea americană Kitty Kelly, este adevărată, „deşi Kelly a avut amabilitatea să lase foarte multe lucruri pe care le ştia pe dinafară". Mi-a povestit şi despre alţi membri ai clanului regal, inclusiv despre unchiul lui Philip, Lord Mountbatten, un alt satanist notoriu. „Lordul Mountbatten a fost şi el un mare mahăr. El a fost cel

care i-a luat mințile lui Charles, atrăgându-l pe o cale greșită." Așadar, aceasta este familia care a atras o fată nevinovată de 19 ani, folosind-o ca pe o „iapă de prăsilă", ca să folosim chiar cuvintele Dianei, pentru a produce moștenitori ai clanului Windsor cu gene ale clanului Spencer. Lucrurile sunt însă departe de a se opri aici.

Cu numai câteva săptămâni înainte de a trimite la tipar această carte și respectiv cu câteva luni după ce am primit informațiile de mai sus de la Christine, am fost contactat de un prieten din Statele Unite care tocmai de-programa o sclavă de nivel foarte înalt în ierarhia Proiectului Monarch. Acesta mi-a spus că, după părerea lui, femeia ocupă rangul suprem în ierarhia satanică din Statele Unite, fiind una din cele trei Zeițe-Mamă din lume. Este vorba de Arizona Wilder, pe numele ei adevărat Jennifer Greene. La vremea aceea, prietenul meu și Arizona nu știau nimic din ce mi-a povestit Christine Fitzgerald. Arizona a fost programată și antrenată din copilărie pentru a deveni o Zeiță-Mamă și pentru a conduce ritualuri satanice pe nivelurile cele mai înalte ale Frăției din întreaga lume. Ea i-a descris prietenului meu interiorul multor clădiri secrete și subterane pe care le-a văzut personal. Toate descrierile ei s-au dovedit absolut corecte. Amicul meu i-a verificat relatările cu ajutorul altor persoane de contact, iar informațiile au fost din nou confirmate. Cele spuse de Arizona prietenului meu, iar mai târziu mie personal (lucruri înregistrate pe bandă audio și video), confirmă informațiile altor sclavi și cele furnizate de Christine Fitzgerald despre Windsor-i și despre adevărata lor natură. Arizona ne-a povestit că a oficiat ritualuri satanice la Glamis Castle din Tayside, Scoția, reședința în care a copilărit regina-mamă, care deține și astăzi această proprietate, și la Balmoral, reședința scoțiană a reginei. Ne-a explicat că obsesia Frăției pentru Scoția are legătură cu numeroasele intrări subte-

rane care există aici şi care fac legătura cu interiorul pământului, locul în care trăiesc majoritatea reptilienilor. Castelul Glamis este construit pe locul unei foste loji de vânătoare a familiei regale din secolul al XI-lea, clădirea actuală datând din anul 1687. Castelul este menționat inclusiv în *Macbeth*, opera lui Shakespeare. Arizona ne-a mai spus că regina, prințul Philip, prințul Charles şi prințesa Anne sunt întotdeauna prezenți la aceste ritualuri, la fel ca şi iubita lui Charles, Camilla Parker-Bowles. Lucrurile încep să prindă contur, nu-i aşa?

Arizona ne-a mai spus că, în timpul ritualurilor sacrificiale, regina poartă un ceas din aur încrustat cu rubine şi onix negru. Ca şi Charles, ea are propriile ei pocale ritualice, încrustate cu pietre prețioase, care atestă rangul lor înalt în rândul ierarhiei Iluminaților. Zeița-Mamă afirmă că regina face comentarii sarcastice la adresa inițiaților de rang inferior, dar se teme de omul cu numele de cod „Pindar" (marchizul de Libeaux), aflat mai presus decât ea în ierarhia satanică. Această informație se suprapune cu o mărturisire pe care mi-a făcut-o o altă sclavă mentală recuperată, care mi-a spus că a asistat la o scenă în care regina a fost bătută fizic de cineva mai înalt decât ea în rang. Din descrierile făcute, Pindar seamănă la înfățişare cu prințul Charles, iar Arizona susține că el este adevăratul tată al prințului. Majoritatea victimelor sacrificiale folosite în ritualurile de la Castelul Glamis sunt copii cu vârste mai mici de cinci ani. Ceremoniile ritualice sunt păzite de membrii Gărzii Negre Scoțiene. Arizona ne-a confirmat, de asemenea, că Lordul Mountbatten a fost un pedofil şi că Windsor-ii sunt reptilieni cu formă umană. Interviul pe care mi l-a acordat a fost înregistrat pe bandă video şi audio, la fel ca şi cele pe care i le-am luat Christinei Fitzgerald. Interviul cu Arizona este disponibil pe piață, putând fi procurat conform indicațiilor de la sfârşitul acestei cărți. Repet ce am

spus mai devreme: atunci când i-am luat interviul, această Zeiță-Mamă nu știa nimic despre comentariile Christinei Fitzgerald, dar informațiile lor s-au suprapus aproape identic. Arizona afirmă că Diana știa cu siguranță că Windsor-ii sunt reptilieni care își schimbă forma, lucru confirmat de Christine Fitzgerald. Se pare că i-a văzut făcând aceasta în timpul somnului. Iată un scurt rezumat al câtorva informații oferite de Arizona despre familia regală:

Regina-mamă: „Este rece, rece, rece, o persoană foarte neplăcută. Nimeni nu are încredere în ea. Numele unuia dintre altare (programe de control al minții) este dat după numele ei. Este numită Regina Neagră. Am văzut-o personal sacrificând oameni. Îmi amintesc o scenă în care a implantat un cuțit în rectul unei persoane, într-o noapte în care au fost sacrificați doi băieți. Unul era în vârstă de 13 ani, iar celălalt de 18 ani. Deși pare o bătrânică fragilă, este departe de așa ceva. Când își schimbă forma, devine o reptilă foarte înaltă și puternică. Unii dintre ei au o forță fizică atât de mare, încât pot sfâșia o inimă. Când își iau înfățișarea de reptilă, toți cresc cu cel puțin un metru în înălțime." [exact ce a afirmat doamna care l-a văzut pe Edward Heath schimbându-și forma]

Regina: „Am văzut-o sacrificând oameni, mâncând din trupul lor și bându-le sângele. Odată, a devenit atât de excitată de mirosul sângelui, încât nu a mai tăiat gâtul victimei de la stânga la dreapta, conform ritualului obișnuit, ci a înnebunit pur și simplu, înjunghind-o de nenumărate ori cu pumnalul, după ce s-a transformat în reptilă. Când își schimbă forma, devine o reptilă cu fața lungă, aproape ca un cioc, de culoare albă. Regina-mamă arată în esență la fel, dar există câteva diferențe. [Această descriere corespunde multor ilustrații ale zeilor și „zeilor-păsări" din Egiptul antic și nu numai]. Ea are niște proeminențe pe frunte, iar ochii ei sunt de o răutate înspăimântă-

toare. Este extrem de agresivă."

Prințul Charles: „L-am văzut schimbându-și forma într-un reptilian și făcând aceleași lucruri ca și regina. L-am văzut sacrificând copii. Există o mare rivalitate între ei legată de părțile corpului pe care le vor mânca și de cel care are dreptul să absoarbă ultima respirație a victimei, furându-i astfel sufletul. Știu sigur că Andrew obișnuiește ia parte la ritualuri, la fel ca și prințul Philip și sora lui Charles [Anne], dar nu au participat pe vremea când eram eu acolo. Când Andrew își schimbă forma, arată mai mult ca o șopârlă decât ca un om. Între toți reptilienii, cei mai răi sunt cei din familia regală, cărora le place să ucidă, să facă sacrificii umane și să mănânce carnea victimelor lor. Nu le pasă dacă sunt văzuți la aceste ritualuri, ba chiar le place să arate cine sunt în realitate. La urma urmei, cine poate povesti asemenea lucruri fără să fie crezut nebun? Ei știu că acesta este dreptul lor prin naștere și se bucură la nebunie de el."

Date fiind dovezile prezentate în acest capitol despre contextul în care a fost ucisă Diana, nu am fost deloc surprins să o aud pe Zeița-Mamă povestind următoarele despre Mohamed Al Fayed:

„L-am văzut pe Mohamed Al Fayed la un ritual la castelul Mamei Întunericului din Belgia, prin anii '80. Regina și regina-mamă erau, de asemenea, prezente. Regina-mamă vorbea cu el, iar el privea în jur ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor. Era noaptea de 24 decembrie, în care se sărbătorește plecarea fostului rege și nașterea celui nou. Nu l-au lăsat să participe la ritual, așa că nu a văzut partea cea mai rea a acestuia. I s-a permis doar un fel de prezentare generală. Probabil că a asistat totuși la nașterea unui copil, prezentat ca noul rege, și la sacrificarea unui bătrân. La ritual luau parte regina-mamă, regina, Pindar, cei din familia Rothschild, mulți oameni pe care nu-i

cunosc şi un tip pe nume Tony Blair. Se pare că acesta era pregătit pentru o poziţie înaltă în societate. Nimeni nu poate fi numit în astfel de poziţii dacă nu cunoaşte realitatea şi supremaţia acestor Illuminati, inclusiv faptul că reptilienii sunt cei care conduc lumea. Atitudinea lui Tony Blair era a unui om care se simţea în largul lui. Tatăl lui Dodi Al Fayed părea foarte tulburat, dar nu şi Tony Blair. Îmi amintesc că la un moment dat acesta vorbea cu membrii familiei regale despre ceva. I-am văzut pe Blair, pe Al Fayed şi pe membrii familiei regale inclusiv la ritualurile ţinute la Balmoral."

Pentru cel care înţelege tot acest context, motivaţiile şi felul în care a fost asasinată Diana devin limpezi ca apa de izvor. Toţi aceşti oameni sunt implicaţi până în vârful unghiilor. Uciderea Dianei a fost planificată de foarte multă vreme, posibil încă de la naşterea ei, iar torţa aprinsă a fost plasată deasupra tunelului Pont de l'Alma încă din anii '80, cam în perioada în care Mohamed Al Fayed s-a aflat în castelul Mamei Întunericului din Belgia, împreună cu Tony Blair şi cu familia regală. Arizona mi-a spus că Diana era produsul unui program pentru crearea unei personalităţi multiple, care a început pe vremea când avea doar cinci ani. A adăugat că prinţesa era însărcinată în luna a treia atunci când a murit. Este posibil să nu-şi fi dat seama de acest lucru, căci Frăţia dispune de tehnici care le permit femeilor să-şi continue menstruaţia încă timp de câteva luni, înainte de a le fi confirmată oficial sarcina. Arizona mi-a povestit că, atunci când a fost inseminată ea însăşi în mod artificial, în timp ce se afla într-o stare de control mental, cu sperma lui Pindar, a continuat să aibă ciclu timp de trei luni înainte ca un doctor să-i spună că este însărcinată. Nu este exclus, a sugerat ea, ca însuşi copilul Dianei să fi fost copilul lui Pindar, şi nu al lui Dodi Al Fayed. „Uciderea unei femei însărcinate reprezintă un sacrificiu extrem de puternic." Dacă

este adevărat că Diana a fost produsul unui program de control al minții, așa cum putem bănui, cei care au complotat să o ucidă au avut posibilitatea să asigure toate detaliile, pentru a-și îndeplini ritualul la perfecție. Diana ar fi putut fi silită să accepte la timp invitația lui Dodi Al Fayed, să se îndrăgostească de acesta, să se ducă cu el la Paris și așa mai departe. Ca și Arizona, ar fi putut fi inseminată artificial, fără să-și aducă aminte de acest lucru. Arizona afirmă că știe din sursă sigură că Diana a fost inseminată cu sperma lui Pindar atunci când l-a conceput pe William, copilul blond cu ochi albaștri născut în ziua solstițiului de vară. Ea susține că nu are nicio îndoială că Diana avea o personalitate multiplă:

„Felul în care își dădea peste cap ochii și alte gesturi sunt specifice multiplilor. Uneori era foarte timidă, după care își dădea drumul și devenea extrem de sociabilă. Acestea sunt altare [programe] diferite care ies la suprafața mentalului conștient. Mai există și dovada oscilațiilor ei în greutate. Bulimia și tăieturile personale sunt semne clare ale personalității multiple. După părerea mea, nu pot exista îndoieli în privința faptului că Diana suferea de acest sindrom. Cei care prezintă asemenea simptoame nu le anunță lumii în gura mare. Dimpotrivă, își petrec întreaga viață încercând să le ascundă."

O altă sclavă controlată mental și supusă unui program de recuperare, Brice Taylor, confirmă faptul că Diana suferea de sindromul personalității multiple în cartea ei, *Mulțumesc pentru amintiri*. Ea afirmă același lucru și despre prinții William și Harry. Înclin să cred că și Dodi suferea de același sindrom. În aceste condiții, „îndrăgostirea" Dianei de el devenea o simplă joacă de copii. Simbolismul legat de Osiris, Isis și Horus, din noaptea în care s-a produs crima, a fost, de asemenea,

confirmat de Arizona. „Diana o reprezenta pe Isis, Dodi Al Fayed pe Osiris, iar copilul pe Horus. Nu cred că simbolul se referea în primul rând la naşterea unui copil, cât la naşterea unei ere - Era lui Horus, care va începe în anul 2000. Asta înseamnă Noua Ordine Mondială - Era lui Horus, copilul teribil." Arizona a adăugat că fătul trebuie să fi fost împărţit între diferiţi lideri de rang înalt ai Iluminaţilor/Frăţiei şi consumat în timpul unui ritual. Din experienţa ei îndelungată legată de ritualuri, este sigură că şi anumite părţi din trupul Dianei au fost consumate. Revine astfel întrebarea dacă trupul ei se află într-adevăr îngropat în insula de pe domeniul Althorp, ca să nu mai vorbim de vizita pe care au făcut-o la Balmoral Tony Blair şi membrii familiei regale imediat după moartea Dianei. Un alt aspect important pentru ritualurile Frăţiei se referă la părul blond şi la ochii albaştri ai Dianei. Aceleaşi trăsături fizionomice le au şi Cathy O'Brien şi Arizona, deşi aceasta din urmă şi-a vopsit recent părul ca să elimine acest blestem. Din câte mi-a spus, chiar şi atunci când Elita sacrifică pisici, acestea sunt alese cu blana galbenă şi ochii albaştri. Se pare că există un aspect vital pentru reptilieni în legătură cu această structură genetică, acesta fiind unicul sânge de care au nevoie pentru a putea supravieţui în dimensiunea noastră. „Până la venirea extratereştrilor, pe această planetă nu au existat oameni cu ochii albaştri", mi-a spus Arizona.

În anul 1989, Diana i-a spus Christinei Fitzgerald că membrii familiei regale intenţionează să o ucidă. „La vremea aceea, mi s-a părut neverosimil", povesteşte Christine, „căci tocmai născuse băieţii, care erau mici şi aveau nevoie de o mamă." Au existat însă numeroase indicii care atestau că Diana se afla în pericol, fiind vânată de Windsor-i şi de Frăţie, în general. Pe la sfârşitul anilor '80, în timp ce căsnicia cu Charles nu mai însemna decât o faţadă de ochii opiniei publice, Diana a avut o relaţie amoroasă cu detectivul ei parti-

cular, Barry Mannakee. În anul 1988, acesta a murit într-un „accident" de motocicletă. La începutul anului 1990, în preajma izbucnirii Războiului din Golf, Diana a avut o nouă relație amoroasă, cu căpitanul James Hewitt. Odată, ea a apărut la centrul unde Christine făcea vindecări, părând complet răvășită. Iată cum povestește Christine incidentul:

> „Plângea isteric, cu suspine. Am întrebat-o: ‚Ce s-a întâmplat?' I-am dat un remediu ca să se calmeze, am îmbrățișat-o și am mângâiat-o, după care am rugat-o să-mi spună ce s-a întâmplat. ‚Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred! L-au omorât! L-au omorât!', a suspinat ea. ‚Pe cine au omorât?' Mi-a povestit atunci de relația ei anterioară cu Barry Mannakee, decapitat în urma unui accident de motocicletă. La vremea respectivă, a crezut că a fost un simplu accident, dar acum a aflat direct din gura șefului securității lui Charles că cei care l-au omorât au fost membrii familiei regale și că, dacă nu se potolește cu Hewitt, acesta va împărtăși aceeași soartă. A adăugat chiar că nici ea nu este absolut indispensabilă."

În mod oficial, Barry Mannakee a murit într-un „accident rutier". Adevărul este că drumurile publice devin extrem de periculoase dacă se întâmplă să nu fii simpatizat de familia regală. Christine mi-a spus că Diana a fost foarte îndrăgostită de Mannakee și că îi făcea vizite regulate la mormânt. În ziua când acesta a fost ucis, Diana se afla în mașină cu prințul Charles, în drum spre aeroport, unde trebuiau să participe la Festivalul de Film de la Cannes. Când să coboare din mașină, în fața fotografilor care așteptau, prințul i-a spus în treacăt: „Apropo, am auzit de la Unitatea de Protecție că bietul Barry Mannakee a murit. Se pare că a suferit un accident de motocicletă. Mare păcat, nu-i așa?" Diana a izbucnit în lacrimi, dar Charles i-a spus sarcastic: „Haide, dragă, să mergem. Ne așteaptă

presa". Doresc să repet faptul că amenințarea directă la adresa Dianei și confirmarea faptului că Mannakee a fost ucis au venit direct de la șeful securității lui Charles. Crede cineva că acesta ar fi făcut astfel de afirmații fără aprobarea directă a prințului? Nici vorbă. În anul 1998, James Hewitt a declarat pentru documentarul independent de televiziune *Diana – secretele accidentului* că și el a fost avertizat să nu se mai vadă cu Diana, dacă nu dorește să suporte consecințele:

„Primeam telefoane anonime, din care rezulta clar că ei știau care este situația. Amenințările pe care le primeam nu erau deloc voalate: îmi spuneau că nu este bine pentru sănătatea mea să continui această relație."

Alte avertismente le-a primit direct de la ofițerii de poliție care asigurau protecția oficială a Dianei, precum și de la un membru al familiei regale, pe care nu a dorit să-l numească:

„Acesta mi-a spus că se știe totul despre relația noastră. Ea nu era tolerată, așa că trebuia să îi punem capăt, dacă nu doream să suport consecințe dintre cele mai neplăcute."

James Hewitt a fost citat și de cotidianul londonez *Times* în legătură cu aceste amenințări, iar comentariile sale se suprapun perfect cu ceea ce i-a spus Diana Christinei Fitzgerald. Hewitt afirmă că cel mai clar avertisment a fost cel în care i s-a spus că va suferi aceeași soartă ca și Barry Mannakee. Mai crede cineva că Windsor-ii și rețelele lor nu au fost implicați în uciderea prințesei Diana, știind dinainte și jucând un rol activ în luarea deciziei de a o asasina pe mama prinților William și Harry? Potrivit unor rapoarte din Statele Unite, Susan Barrantes, mama lui Sarah

„Fergie" Ferguson, le-a povestit prietenilor că este de părere că Diana a fost asasinată. După numai câteva săptămâni a fost găsită decapitată într-un misterios accident de maşină petrecut în Argentina, pe data de 19 septembrie 1998. Pe vremea când Diana încă mai trăia, poşta sa confidenţială îi era înmânată Christinei Fitzgerald. Printre alte colete se numărau şi câteva pachete primite de la un fost ofiţer de elită SAS, însărcinat cu siguranţa Dianei. „Jumătate din MI6 a fost de partea Dianei, ştii?" mi-a spus Christine. Într-o zi, o clientă care avea legături cu serviciile secrete a asistat la livrarea acestor pachete. Iată cum descrie Christine ceea ce a urmat:

> „Mi-a spus: ‚Sunt foarte îngrijorată pentru tine; nu ştii în ce te bagi. Diana este nebună. Te va trage şi pe tine în prăpastie. În final vei fi omorâtă, la fel şi copiii tăi, şi pisica, iar afacerea îţi va fi distrusă din temelii'. Nu-mi venea să cred. Avea o voce plină de ură. Diana a venit a doua zi şi i-am dat poşta. I-am spus: ‚Ai grijă, căci nu toţi cei care se înclină în faţa ta te iubesc'. I-am povestit ce s-a întâmplat şi s-a înroşit la faţă de furie. Când Diana a murit, toată lumea a fost unanim de acord că a fost ucisă. Numai acea clientă a rămas scandalizată de această sugestie. Am fost verificată de MI6. Telefoanele mi-au fost ascultate, casa mi-a fost răscolită de sus până jos. Pe scurt, casa regală m-a supravegheat în permanenţă pe vremea când eram prietena Dianei."

Christine şi apropiaţii ei nu au nici cea mai mică îndoială legată de ceea ce s-a întâmplat la Paris. „A fost ucisă şi lăsată să moară pe marginea drumului. Cei responsabili de această crimă sunt mai înalţi în grad decât elita armatei şi decât ‚veveriţele secrete' *[serviciile secrete britanice]*. În ‚prostia lui jalnică', Mohamed Al Fayed doreşte să facă parte din lumea reptiliană, pentru că ‚îi place'." Christine crede că întreaga poveste de

dragoste dintre Diana şi Dodi a fost aranjată:

„Diana se îndrăgostea imediat, iar Dodi era un maestru al zâmbetului. Poveştile ei de iubire se terminau întotdeauna prost, căci din cauza nenorocirilor prin care a trecut, dorea întotdeauna să-i salveze pe alţii. De aceea, bărbaţii de care se simţea atrasă erau schilozi din punct de vedere emoţional. La fel ca şi mine, avea şi ea puteri vindecătoare. Majoritatea bărbaţilor care au ieşit cu Diana s-au folosit de ea. Cred că acelaşi lucru l-a făcut şi Dodi. Probabil că avea nevoie de ea pentru a-şi gâdila ego-ul, pentru contactele ei şi pentru familia din care provenea. Familia regală a ucis-o din cauza energiei ei luminoase, mai ales după ce a rămas însărcinată. Nu cred nicio clipă că a fost atât de grav rănită cum s-a spus. Dacă i s-ar verifica trupul, s-ar constata că cicatricea lăsată de intervenţia chirurgicală a început în zona pubisului şi a continuat până la gât. I-au scos chiar şi timusul, glanda prin care se realizează comunicaţiile interstelare. Ştiu din surse sigure că era însărcinată şi că i s-a scos copilul din pântec. Acesta a fost ciopârţit şi livrat la diferite adrese. La ora actuală oamenii lor de ştiinţă pot clona copii pornind de la câteva celule. O parte din corpul ei a fost folosită pentru ritualurile lor. Diana îşi punea întotdeauna oamenii să curețe palatul Kensington de microfoane, dar ei i-au pus microfoane lui Dodi, aşa că ştiau tot timpul ce se petrece. Nu era prima oară când a crezut că este însărcinată. S-a întâmplat şi înainte, pe vremea relaţiei cu Hewitt, dar atunci s-a înşelat."

Christine Fitzgerald cunoştea viaţa Dianei în cele mai intime detalii. Ea a cunoscut-o pe prinţesă aşa cum puţini oameni au reuşit. De aceea, nu putem trece cu vederea incredibilele ei revelaţii legate de tratamentul la care au spus-o Windsor-ii de-a lungul anilor, ameninţările şefului securităţii lui Charles, sacrificiile

ritualice și confirmarea faptului că familia regală a fost responsabilă pentru uciderea lui Barry Mannakee. Ar trebui inițiată o campanie de presă care să-i silească pe Windsor-i să răspundă la aceste întrebări, la fel ca și Al Fayed, Trevor Rees-Jones, contele Spencer, precum și ceilalți pe care i-am numit în această carte. Windsor-ii trebuie deposedați de putere, dinastia lor regală trebuie detronată, iar crimele lor împotriva umanității trebuie expuse în fața opiniei publice. Toți cei implicați alături de ei, politicieni, medici, agenți ai serviciilor secrete, trebuie expuși la rândul lor. Familia regală, contele Spencer și Tony Blair au dezmințit public că Diana ar fi fost ucisă, făcând chiar apel la încetarea acestor zvonuri „de dragul băieților". Aceste întrebări nu trebuie însă ignorate, căci altfel vom asista cât de curând la un nou asasinat al Frăției, în timp ce cei responsabili vor rămâne liberi. Contele Spencer a mers până acolo încât a emis un comunicat al familiei, în februarie 1998, în care s-a întrebat retoric: „Cui folosesc aceste speculații? Întreb pentru că este evident că ele fac foarte mult rău. Tot ce cerem noi, familia ei, este ca memoria Dianei să fie respectată și să se renunțe la speculațiile senzaționale, ajutându-ne astfel să ne revenim după pierderea grea pe care am suferit-o". Ce poate crede cel care are acces la dovezile prezentate în acest capitol, în timp ce contele Spencer și Tony Blair declară sus și tare că nu există dovezi ale unei conspirații? Dacă Diana ar fi fost sora ta, nu ai fi făcut toate eforturile ca să afli ce s-a întâmplat în realitate? Dacă ai fi prim ministru al unei țări a cărei prințesă atât de iubită de public a fost ucisă, nu ai încerca să stabilești care este adevărul? De ce nu fac acești oameni nimic? Relația Dianei cu fratele ei era cel puțin dizarmonioasă, ca să nu spunem mai mult. De aceea, discursul ținut de conte la înmormântarea ei nu poate fi considerat decât ca un monument de ipocrizie, la fel ca și condamnarea în bloc a mass-mediei într-o afirmație pe care a făcut-o

acasă la el, în Cape Town, imediat după moartea surorii sale, şi care a alimentat convingerea că paparazzii erau vinovaţi de producerea accidentului. Iată cum îl descrie pe conte Christine Fitzgerald:

„Charles Spencer este un mare ticălos, un om demn de tot dispreţul. Când Diana a trecut prin toată acea traumă legată de căsnicia ei cu Charles, el i-a spus: 'Te rog să nu vii la mine cu problemele tale. Îmi ajung ale mele'. Nu a fost nici măcar de acord să-i cedeze una din casele sale. Altminteri, nu este deloc un om puternic. Adulmecă în schimb situaţiile periculoase, capabile să confere putere, şi este atras de ele. Pe domeniul său au loc acte de satanism. Diana ştia acest lucru."

Diana era iubită de milioane de oameni (lucru vizibil mai ales după moartea ei), deşi aceştia nu cunoşteau nici jumătate din tot ce a suferit ea din cauza Windsor-ilor. În multe privinţe, Diana a semănat cu Marilyn Monroe, fiind folosită de *establishment*, iar apoi alungată şi ucisă. Marilyn a avut o relaţie amoroasă cu preşedintele Kennedy şi, după toate aparenţele, şi cu fratele acestuia, Bobby, iar atunci când a devenit periculoasă, a fost ucisă, căci ştia prea multe. Printr-un alt exemplu de sincronicitate remarcabilă, există numeroase coincidenţe între viaţa ei şi cea a Dianei. Amândouă s-au născut pe data de întâi a lunii şi au murit la vârsta de 36 de ani, în luna august. Amândouă s-au măritat pe data de 29 cu bărbaţi mai în vârstă cu 20 de ani decât ele. Marilyn a fost supranumită „Regina Diamantelor", iar Diana „Regina Inimilor". Amândouă au reprezentat subiectul cântecului lui Elton John, *Candle in the Wind*, pe care acesta l-a cântat la funeraliile Dianei. După ce Christine a vorbit cu mine, ameninţarea mai veche cu distrugerea afacerii ei a fost pusă în practică. Peste noapte, telefonul ei a început să

sune mult mai rar, iar când am întâlnit-o din nou, avea într-o săptămână tot atâţi clienţi câţi avea înainte într-o zi. Acest mister este greu de explicat, dat fiind că este una dintre cele mai talentate vindecătoare din centrul Londrei. Desigur, este greu de explicat pentru cine nu cunoaşte povestea reală. Oricum, mi-a spus că este hotărâtă să scoată adevărul la lumină, orice i-ar face autorităţile: „Nu doresc un război, dar vreau ca această porcărie să se termine odată". Privind retrospectiv la viaţa Dianei şi la conversaţiile pe care le-au avut împreună, ea spune:

„Biata făptură! Trăia într-o casă în care nimănui nu-i păsa de ea şi acesta este un lucru teribil pentru oricine. Locuia singură într-un cuib de vipere. Tot ce făceam eu era să-i ridic moralul. După ce m-a cunoscut, obişnuia să mă viziteze frecvent. Am lăsat-o să aştepte două săptămâni înainte să-i fac un control. S-a spus despre mine că o tratam pentru crize de mânie, dar acest lucru este departe de adevăr. Tot ce făceam era să o ascult şi să mă cutremur în faţa poveştilor ei. Nu am crezut însă nicio clipă că o vor ucide. Nu-mi vine să cred că acest lucru este atât de evident, deşi nimeni nu-l recunoaşte. Cabinetul meu este un templu al adevărului, un loc în care lumea se simte în siguranţă şi oamenii îmi povestesc problemele lor. Eu nu judec niciodată pe nimeni şi de aceea nu am vorbit până acum despre acest subiect. Sărmana era foarte tulburată, iar dacă este să spunem adevărul, trebuie să-l spunem până la capăt. Nu era nebună, dar a suferit foarte multe abuzuri fizice şi psihice, încă de pe vremea când era mică. Atât tatăl, cât şi mama ei erau doi ticăloşi.

„Familia regală a început să se teamă de ea, căci îndepărta opinia publică de ei. De aceea, mult timp i-au recunoscut valoarea şi i-au furat energia prin acte de vampirism psihic. Tot ce dorea Diana era să se

mărite şi să aibă copii, să trăiască viaţa pe care nu a avut-o niciodată. Opinia publică ar fi acceptat-o oricum, căci aşa nevrotică cum era, era o fiinţă de lumină, care manifesta iubire oriunde s-ar fi dus. În această privinţă era uimitoare. Din păcate, nu ştia că are această putere şi simţea nevoia să primească asigurări şi confirmarea propriei sale valori. Drama este că cei de la care aştepta această confirmare nu erau oamenii cei mai potriviţi să i-o acorde. Când a încercat să se rupă de trecut, a ieşit în lume şi a început să facă lucruri normale. De pildă, a practicat Kung fu timp de cinci ani cu soţul meu. Dorea să fie o femeie normală, să se poată plimba pe stradă, la fel ca oricare alt om. A fost într-adevăr o fiinţă uimitoare."

Diana a afirmat că nu-i venea să creadă cât de reci erau Windsor-ii, iar cea mai plastică dovadă a acestui lucru i-a fost oferită opiniei publice în zilele de după moartea ei. Toţi membrii clanului s-au retras la Balmoral, în Scoţia, în timp ce zeci de milioane de oameni o plângeau pe Diana, într-o explozie de durere fără precedent. Numai presiunea opiniei publice (prin intermediul mass-mediei) a făcut-o pe regină să-i aducă Dianei un „tribut" public televizat, altminteri rece şi neinspirat, cu o noapte înaintea înmormântării. Toţi cei care îi cunosc pe membrii familiei regale îi descriu ca fiind „reci". Acesta este profilul mental şi emoţional al Frăţiei şi al reţelelor sale. Bill Cooper spunea că iniţiaţii pe care i-a cunoscut în timp ce lucra pentru serviciile secrete navale ale SUA „nu aveau conştiinţă, nu ştiau ce înseamnă morala, regretele, sentimentele şi emoţiile, în general". Acesta este exact profilul Windsor-ilor şi respectiv profilul reptilienilor din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni (conform descrierilor tuturor celor care s-au întâlnit vreodată cu ei). Există o explicaţie a acestui lucru.

Oamenii de pe această planetă sunt înşelaţi de mii

de ani. Li s-a falsificat istoria şi prezentul, astfel încât nimeni nu mai ştie cine este cu adevărat şi care e adevărata natură a vieţii. Umanitatea este minţită pe faţă în ceea ce priveşte agenda reală a celor care o conduc. Deloc întâmplător, termenul de „înşelare/amăgire (n.tr. *hoodwink* în original)" este definit astfel de dr. Albert MacKey, francmason de grad 33 şi cel mai important istoric al francmasoneriei din secolul al XIX-lea, în lucrarea sa, *Enciclopedia francmasoneriei:* „Simbol al secretului, tăcerii şi întunericului în care trebuie păstrate misterele artei noastre de privirile nevrednice ale profanilor".

Într-adevăr, rasa umană a fost amăgită.

CAPITOLUL 6

Aruncarea vrăjii

Obsesia Frăției față de ritualuri și simbolistică nu reprezintă un comportament atât de bizar pe cât ar părea la prima vedere. Membrii ei nu fac altceva decât să vrăjească astfel mintea și emoțiile umane. Acest lucru se petrece de mii de ani și este extrem de important să-l înțelegem dacă dorim să scăpăm de controlul reptilienilor.

Tot ceea ce există în Creație înseamnă energie. Fiecare obiect și fiecare ființă au o structură energetică precisă, creată de gânduri și emoții. Aceste structuri infinite ale aceleiași energii dau naștere la forme infinite, așa cum apa se poate manifesta ca lichid, vapori, gheață sau nori. Aceste forme arată foarte diferit, dar nu sunt altceva decât apă în diferite ipostaze ale sale. Unele structuri energetice se manifestă ca trupuri umane, altele ca minți umane, și nenumărate altele ca insecte, păsări, copaci, apă, cer și aer. La nivelul energiei pure, toate aceste forme sunt conectate unele cu altele. Acolo nu există noi și ei, ci doar „eu". Potențial, cu toții avem capacitatea de a accesa aceeași energie universală și, implicit, conștiința universală (care este totuna cu energia) sau acea minte infinită pe care o numim Dumnezeu. El nu este diferit de noi înșine, ci este una cu noi, la fel cum noi suntem una cu El. Noi suntem un aspect al minții infinite; la fel sunt și reptilienii și tot ceea ce există. De aceea, avem capacitatea de a pătrunde oriunde în această minte infinită, căci cu toții suntem una cu ea, în expresia noastră cea mai înaltă. Noi suntem ca niște picături într-un ocean infinit, alcătuit din totalitatea acestor picături, fără de care nu ar exista un ocean. De aceea, întrebarea pe care

trebuie să ne-o punem este următoarea: cât de conectați suntem cu acest ocean de energie? Oamenii care nu simt decât o fracțiune infinitezimală din el trăiesc într-o crisalidă, într-o coajă de ou, cum îmi place mie să-i spun, separați de potențialul lor infinit de cunoaștere, iubire, înțelegere și înțelepciune *(vezi Figura 27)*. Viața lor este previzibilă, fiind dominată de griji și temeri. Ei

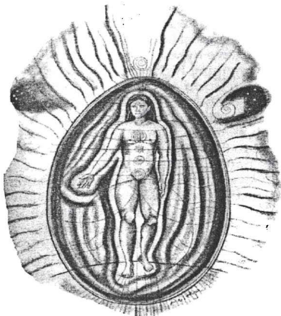


Figura 27: *Închisoarea*

cred că sunt ființe obișnuite și că nu își pot controla destinul. Dacă îți vei deschide mintea și inima, ieșind din această crisalidă și conectându-te din ce în ce mai mult cu infinitatea, vei înțelege că ești mult mai mult decât acest corp fizic care trăiește o viață lipsită de semnificație cosmică. Îți vei da seama că ești o conștiință infinită care privește această lume ca parte inte-



Figura 28: *Libertatea*

grantă a călătoriei sale externe către evoluție prin intermediul experiențelor *(vezi Figura 28)*. Vei înțelege atunci că ești una cu întreaga Creație și că ai potențialul de a cunoaște și de a face orice dorești.

Care din aceste două stări de conștiință crezi însă că este mai ușor de controlat? Răspunsul este evident, și el explică în mare parte cele descrise în această carte. Acesta este motivul pentru care cunoașterea de sine a fost sistematic distrusă la nivel oficial. Oamenii care își înțeleg adevărata natură, putere și valoare, sunt imposibil de manipulat. Implementarea Agendei Frăției vreme de mii de ani nu ar fi fost posibilă dacă umanității nu i-ar fi fost interzisă această cunoaștere. Crearea „științei" oficiale și manipularea religiei au

jucat un rol fundamental în acest proces. Așa cum am văzut, responsabile de acest lucru au fost societățile secrete ale Frăției. Individualizarea conceptului de Dumnezeu într-o formă fizică umană a condus la dispariția înțelegerii faptului că Dumnezeu este totul în toate. Să afirmi astăzi că tu ești una cu Dumnezeu înseamnă să te expui ridiculizării și condamnării, așa cum mi s-a întâmplat personal atunci când am vorbit despre aceste lucruri în Marea Britanie, la începutul

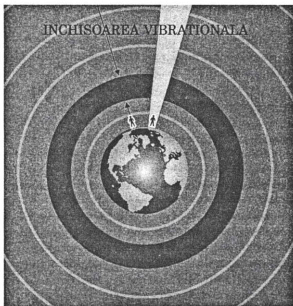


Figura 29

Așa arată închisoarea pe care au reușit să o creeze reptilienii în jurul conștiinței umane, pe care o mențin la nivelul regiunii inferioare a celei de-a patra dimensiuni prin manipularea fricii, vinovăției și frustrărilor. Nu vom putea scăpa niciodată din această închisoare decât prin deschiderea minților și inimilor noastre și prin reconectarea la sinele nostru superior. Răspunsul la toate problemele noastre este iubirea.

anilor '90. La ora actuală a devenit o blasfemie să afirmi cine ești, cine suntem cu toții. Pentru cei care nu acceptă religia s-a inventat această știință de tip „nu există nimic în afara lumii pe care o vedem", care contestă însăși existența naturii infinite și eterne a vieții. Intenția Frăției a fost de a programa și de a manipula percepția de sine a umanității, deconectând-o astfel de la infinitatea sa multidimensională și lăsându-i pe oameni să opereze cu o fracțiune infimă din potențialul lor. Reptilienii sunt însă și ei o expresie a infinității, așa că ne oferă o experiență prin care putem evolua, așa cum cei care le contestă puterea reptilienilor le oferă acestora o anumită experiență. Oamenii învață ce se întâmplă dacă renunță la puterea lor, iar reptilienii sunt pe punctul de a învăța consecințele abuzului de putere. La urma urmei, totul este un joc numit evoluție, prin care învățăm cum să ne controlăm mintea și emoțiile. Toate lucrurile despre care am vorbit în această carte reprezintă o experiență evoluționistă pentru toate părțile implicate. Cu toții luăm decizii și facem alegeri, după care suntem nevoiți să suportăm consecințele acestora. Aceste consecințe sunt exact cele pe care le experimentăm la ora actuală. Dacă vom face noi alegeri, vom crea consecințe diferite. Noi ne controlăm singuri destinul, iar oamenii încep să se trezească, înțelegând din ce în ce mai mult acest lucru.

Reptilienii ne manipulează din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, așa-numitul *plan astral inferior.* Pentru a controla această planetă, ei trebuie să mențină marea masă a umanității pe acest nivel sau pe unul inferior, deconectând-o de la frecvențele superioare *(vezi Figura 29).* Dacă vei realiza acest lucru, vei înțelege cu mare ușurință ceea ce s-a întâmplat și continuă să se întâmple pe această planetă. Un aspect crucial pentru menținerea psihicului uman în ignoranță și separație îl reprezintă manipularea vibrațiilor inferioare ale energiei, fricii, vinovăției, resentimentelor,

neîncrederii în sine și condamnării celor din jur. În ultimă instanță, toate acestea sunt expresii ale fricii. Acestea sunt emoțiile care rezonează cel mai bine cu frecvențele din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. De aceea, cine cade pradă dominației acestor frecvențe sfârșește inevitabil prin a fi controlat de conștiința reptiliană. De remarcat faptul că am folosit termenul de dominație. Simpla manifestare a acestor frecvențe ca parte integrantă din experiența umană nu reprezintă o problemă în sine. Este foarte important să înțelegem acest lucru, dacă dorim să evoluăm către o mai mare înțelegere și înțelepciune. Când aceste emoții controlează omul, centrul de greutate al psihicului său devine atât de ancorat în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, încât conștiința reptiliană se poate infiltra în structurile sale mentale. De aceea, Frăția execută ritualuri și sacrificii satanice oribile, cu scopul de a-și sincroniza inițiații cu lungimea de undă a reptilienilor. Ei încearcă de asemenea prin toate mijloacele să stimuleze trăsăturile de caracter specifice complexului R, respectiv părții reptiliene a creierului nostru, care se manifestă prin agresiune, ritualism, dorința de a face parte dintr-o structură ierarhică și așa mai departe.

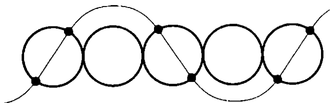


Figura 30

Teama este o emoție cu o lungime de undă lungă și lentă, care activează foarte puține din „antenele" ADN care ne conectează cu cosmosul.

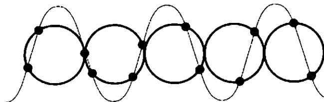


Figura 31

Iubirea este o emoție cu o lungime de undă scurtă și rapidă, care activează mult mai multe „antene" ADN, reconectându-ne astfel cu cosmosul.

Aceste afirmații legate de adevărata natură a vieții nu reprezintă o simplă teorie. Ele pot fi dovedite inclusiv în laborator. Cercetătorii din Statele Unite au arătat că emoția fricii rezonează cu o frecvență de vibrație inferioară, respectiv pe o lungime de undă lungă, în timp ce emoția pe care o numim iubire rezonează cu o frecvență de vibrație foarte înaltă, pe o lungime de undă scurtă. Acest lucru este extrem de semnificativ, căci așa cum arată autorul, cercetătorul și arheologul Gregg Braden într-o casetă video intitulată *Punctul Zero,* materialul genetic al corpului uman nu este altceva decât un transmițător și un receptor de frecvențe extrem de sofisticat. Experimentele au demonstrat că, dacă o bucată de ADN (amprenta genetică a corpului) este plasată într-un tub cu electroni, aceștia din urmă se grupează după tiparul ADN-ului. Ei își mențin această structură chiar dacă ADN-ul este scos din tub. Altfel spus, ADN-ul influențează în permanență energia din jurul nostru. Starea în care ne aflăm influențează clipă de clipă lumea în care trăim. Ori de câte ori un om își schimbă atitudinea și starea de conștiință, el modifică totalitatea, căci face parte integrantă din ea. De fapt, este chiar una cu ea. Te mai simți neputincios și comun? Omul are în organismul său niște microantene numite aminoacizi, care interacționează cu

ADN-ul. Potrivit lui Braden, există 64 de coduri genetice umane potențiale (sau antene) capabile să primească și să transmită informații energetice. Pe scurt, noi dispunem de 64 de antene potențiale prin care ne putem conecta la frecvențele superioare și,

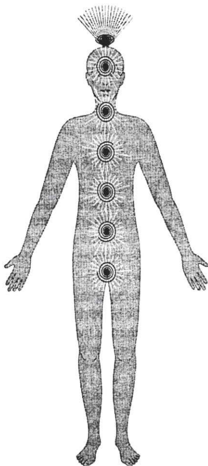


Figura 32
Sistemul chakra-elor

implicit, la dimensiunile superioare ale existenței. Din acestea, numai 20 sunt activate. Celelalte 44 rămân „închise". Altfel spus, capacitatea noastră de a ne conecta la potențialul nostru maxim de putere și înțelepciune este redusă la numai o treime. În aceste condiții, nu este deloc de mirare că ne folosim doar o porțiune infimă din capacitatea cerebrală. Cercetările efectuate la Institutul HeartMath și la alte centre de studiu din Statele Unite au arătat că aceste „antene" de pe ADN sunt activate sau închise de lungimile de undă ale emoțiilor, care influențează în permanență ADN-ul. Emoția fricii (din care derivă toate celelalte emoții negative) are o lungime de undă foarte lungă și lentă, neputând activa decât un număr foarte mic de antene ale potențialului nostru *(vezi Figura 30)*. În schimb, iubirea (din care derivă toate emoțiile pozitive) are o lungime de undă scurtă și rapidă, activând mult mai multe antene *(vezi Figura 31)*. Astfel, atât timp cât vom rămâne sub incidența vrăjii fricii, vom continua să fim deconectați de infinitate, trăindu-ne viața într-o simplă picătură de conștiință (într-o coajă de ou). În schimb, dacă vom începe să manifestăm din ce în ce mai mult vibrația iubirii, ne vom reconecta la sinele nostru multidimensional, iar potențialul nostru va redeveni infinit. Altfel spus, ne vom reconecta la Dumnezeu.

Există și un alt fel de a descrie aceste lucruri. Conștiința noastră reprezintă o serie de câmpuri de energie interconectate. Astfel, noi dispunem de un intelect, emoții, un spirit și așa mai departe, care rezonează pe frecvențe diferite, dar care se intersectează unele cu celelalte printr-o serie de vortexuri energetice numite *chakra*-e, un termen sanscrit care înseamnă „roți de lumină". Așa cum spuneam într-un capitol anterior, dezechilibrele emoționale se transmit la nivel mental prin aceste *chakra*-e. Dacă dezechilibrul continuă, el se poate transmite inclusiv la nivel fizic. Așa se explică de ce stresul provoacă boli și de ce nu

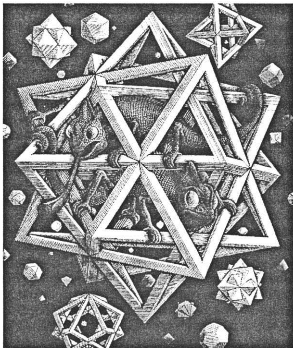


Figura 33
Reprezentarea simbolică a reptilienilor prinşi în capcana timpului şi a spaţiului. Propria lor atitudine îi ţine închişi în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, din care nu vor putea scăpa dacă nu-şi vor deschide inimile. Reptilienii au nevoie de iubire mai mult decât oricine altcineva.

mai gândim corect atunci când suntem tulburaţi din punct de vedere emoţional. Cele şapte *chakra*-e principale sunt plasate de-a lungul coloanei vertebrale, între prima vertebră de la baza acesteia şi creştetul capului, aşa cum se poate vedea în *Figura 32*. Primele trei *chakra*-e inferioare ne conectează cu pământul, iar cele trei *chakra*-e superioare cu spiritul (adică „marele

ocean"). O ființă umană aflată într-o stare ideală reprezintă un punct de intersecție între planul fizic și cel spiritual, adică între cer și pământ. Punctul de echilibru din sistemul *chakra*-elor este *chakra* inimii, prin care manifestăm emoția iubirii și cea a fricii. Acestea sunt extremele intervalului de frecvențe manifestate de această *chakra*. Aceasta este una din explicațiile simbolismului inimii și al iubirii. La ora actuală, iubirea este asociată cu inima fizică, dar în realitate ea își are sediul în inima spirituală sau *chakra* inimii, care a inspirat acest simbolism. Când omul exprimă iubirea în sensul ei cel mai pur și mai autentic, în mod necondiționat, *chakra* inimii se deschide ca o floare și energia ei începe să se învârtească foarte rapid, cu o putere enormă. De aici și expresia hipiotă *Flower power*! Această energie atrage întreaga conștiință inferioară pe frecvența iubirii pure, reconectând-o astfel cu dimensiunile superioare ce corespund acestei frecvențe. Sufletul oricărui om (indiferent cine este și ce a făcut) este iubire pură. Acest adevăr este valabil pentru toate creaturile, inclusiv pentru reptilienii din dimensiunea inferioară, pentru regina Angliei, pentru George Bush, Henry Kissinger și ceilalți despre care am vorbit în această carte. Din păcate, conștiința inferioară a acestora s-a separat de conștiința lor superioară. Atunci când se întâmplă acest lucru, conștiința inferioară poate face adevărate grozăvii. Cum și-ar mai putea recunoaște acești oameni sinele real, alcătuit din iubire pură, dacă rezonează în permanență cu o asemenea ură? Este imposibil. Aceeași afirmație ne privește pe toți: singura modalitate de a ne reconecta cu iubirea pură este manifestarea acestei vibrații. Atât timp cât acești oameni nu vor renunța la dorința lor nestăpânită de control și dominare, ei vor rămâne izolați de sinele lor infinit.

Din păcate, ei au ales calea manipulării umanității, atrăgând-o pe un nivel de conștiință chiar mai jos decât

al lor. Reptilienii și celelalte entități din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni trăiesc într-o închisoare a conștiinței și și-ar dori să închidă umanitatea într-o celulă chiar mai mică decât a lor. Foarte interesante mi se par în această direcție picturile suprarealiste ale artistului olandez M.C. Escher, care prezintă reptile captive într-o închisoare a timpului și a spațiului, așa cum poți vedea în *Figura 33*. Exact așa arată situația reală și atât timp cât nu se vor schimba, vor continua să rămână înlănțuiți, incapabili să evolueze către infinitate. Scopul lor este să ne mențină captivi în aceeași temniță, alături de ei. Deloc surprinzător, metoda pe care au aplicat-o de-a lungul a mii de ani pentru a reuși în acest demers a fost manipularea vibrației fricii. Toate aceste războaie, conflicte, acte de terorism, griji financiare și toate celelalte evenimente negative - al căror număr este copleșitor - sunt orchestrate de Frăție și au drept scop principal menținerea umanității într-o stare de teamă, deci de limitare și separație față de sinele său real. Încurajarea urii, resentimentelor, răzbunării și condamnării (toate acestea fiind manifestări ale fricii) contribuie decisiv la instaurarea unui climat de frică și nesiguranță pe pământ, creând condiții pentru perpetuarea acestor vibrații prin noi conflicte. O frică dusă până la proporții greu de imaginat a fost stimulată de religie. Aceasta a cultivat teama de Dumnezeu (adică de Sine) și teama de moarte și de „judecata" divină. A urmat apoi „știința", care a întreținut un nou tip de teamă: aceea de a muri și de a dispărea în uitare. Umanitatea este copleșită de frică și de diferitele expresii ale acesteia. De aceea, oamenii sunt deconectați de la esența lor reală. Frăția Babiloniană a avut grijă ca ei să rămână ignoranți, controlând școlile și universitățile în care studiază, instituțiile „științei" și, implicit, tot ce consideră mass-media posibil și credibil, în aroganța ei jalnică, ce respinge tot ce sfidează normele acceptate.

Oamenii își petrec viața privind un film pe un mare ecran și confundându-l cu realitatea. În acest fel, adevărata realitate le rămâne necunoscută. Marea majoritate a ziariștilor nu relatează despre ceea ce se petrece de fapt, ci despre ceea ce văd ei înșiși pe „canalul de filme" numit CNN. Manipulatorii care se joacă cu frica oamenilor beneficiază în plus de un bonus suplimentar: atunci când se tem, oamenii sunt dispuși să renunțe la puterea lor personală, cedând-o celor despre care cred că îi vor proteja. Tehnica pe care am numit-o crearea problemei - reacție - soluție nu este altceva decât o manipulare a emoției fricii. Ea reprezintă un instrument de provocare a fricii și a derivatelor acesteia, precum resentimentele, care atrag după sine reacții de genul: „Ceva trebuie făcut" (de pildă după un război sau după o altă tragedie), ceea ce le permite membrilor Frăției să iasă în față și să ofere soluții (desigur, soluțiile *lor)*.

Discutăm aici despre controlul în masă al minții și al emoțiilor oamenilor. Dacă acceptăm definirea controlului mental ca o manipulare a minții unui om astfel încât acesta să gândească și să acționeze așa cum dorește manipulatorul, câți oameni de pe această planetă crezi că nu au mintea controlată? Moartea președintelui Kennedy și a prințesei Diana au avut legătură cu acest proces. Orice ar spune oamenii despre adevăratul caracter al lui Kennedy, percepția publică despre el era că reprezintă o speranță pentru viitor. Nu contează atât de mult ce a făcut în realitate, cât ceea ce cred oamenii că a făcut și ce reprezenta el pentru ei. Așa cum mi-au declarat foarte mulți americani, ceva a murit în conștiința colectivă americană atunci când Kennedy a fost ucis. I-am putea spune speranță sau inocență. Cert este că ceva profund din conștiința colectivă americană s-a stins odată cu el. Sentimentul unanim cu care au rămas americanii a fost că binele moare rapid, iar răul învinge întotdeauna. La fel s-au petrecut

lucrurile în cazul Dianei, prințesa asociată - de data aceasta pe bună dreptate - cu expresia iubirii. Când Diana a murit, valul incredibil de emoție care a urmat nu a avut neapărat legătură cu ea, ca ființă umană, cât cu iubirea pe care o simboliza. Dacă privim dincolo de suprafața lucrurilor, manifestarea de durere în masă care s-a produs după moartea prințesei s-a datorat sentimentului că iubirea a fost ucisă, că binele a murit și că răul câștigă întotdeauna. Acestea sunt doar două din exemplele globale ale manipulării subconștientului colectiv în sensul neputinței și disperării de către specialiștii Frăției de la Institutul Tavistock din Londra (și din alte locuri asemănătoare). Oamenii aflați într-o stare de teamă, neputință și disperare sfârșesc prin a se închide din punct de vedere emoțional, devenind ca o turmă de oi și trăindu-și viețile într-un fel de supunere amorțită.

Manipularea minții și a emoțiilor umane și deconectarea de la marele ocean al spiritului merg însă mult mai departe. Reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni sunt complet goliți de sentimente și de vibrații spirituale; în schimb, au mintea foarte ascuțită și o cunoaștere intelectuală foarte înaltă. Această cunoaștere este transmisă prin intermediul societăților secrete ale Frăției încă din Antichitatea îndepărtată, în timp ce opiniei publice i-a fost interzisă prin distrugerea culturilor native, prin ororile Inchiziției și prin arderea marilor biblioteci ezoterice, cum a fost cea din Alexandria. Echilibrul înseamnă armonie; dezechilibrul înseamnă dizarmonie. Cine dorește să creeze o stare de dizarmonie, trebuie să provoace mai întâi un dezechilibru. Această ecuație este cât se poate de simplă și a jucat un rol hotărâtor în tehnicile aplicate de Frăție. Atunci când este echilibrată, energia feminină reprezintă energia intuiției și a reconectării. De aici provine expresia „intuiție feminină". Corpul unei femei poate manifesta mult mai ușor

energia feminină. De aceea, majoritatea oracolelor şi mediumilor din lumea antică erau femei (acelaşi lucru este valabil şi în lumea modernă). Bărbaţii sunt la fel de capabili să-şi acceseze polaritatea feminină dacă doresc cu adevărat acest lucru, folosindu-şi astfel forţa creatoare pentru a se conecta la nivelurile superioare ale fiinţei lor. Frăţia nu doreşte însă acest lucru. Ea vrea ca umanitatea să rămână într-o închisoare a conştiinţei. De aceea, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a suprima folosirea energiei feminine echilibrate. S-a folosit de religie pentru a transforma femeile în simple sclave ale bărbaţilor, fără nicio şansă de a se manifesta aşa cum doresc. Simultan, a suprimat polaritatea feminină a bărbaţilor, creând un model social acceptat despre comportamentul unui bărbat adevărat. Acesta trebuie să fie macho şi agresiv. De altfel, majoritatea bărbaţilor macho sunt în realitate nişte băieţei speriaţi. Aceşti bărbaţi „adevăraţi" sunt atât de deconectaţi de energia lor feminină, încât nu mai au deloc acces la intuiţie şi la realitatea superioară a fiinţei lor. Între timp, iniţiaţii Frăţiei s-au folosit de frecvenţele negative ale energiei feminine (Hecate) pentru a se conecta la maeştrii lor reptilieni din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni şi pentru a manipula din culise lumea în care trăim. Suprimarea şi pervertirea energiei sexuale - forţa creatoare din interiorul fiinţei umane - reprezintă un alt instrument fundamental pentru limitarea potenţialului uman, astfel încât acesta să devină incapabil să-şi manifeste puterea şi creativitatea infinită.

În strânsă legătură cu manipularea energiei feminine se află şi manipularea timpului. Acesta este un alt aspect al simbolismului tunelului Pont de l'Alma. Frăţia a pus conştiinţa umană în rezonanţă cu o perspectivă falsă asupra timpului, deconectând astfel umanitatea de restul Creaţiei, care operează într-o altă linie temporală. Astfel, omenirea îşi trăieşte viaţa desincronizată

de restul Universului. În aceste condiții, nu este deloc de mirare că pe pământ se manifestă asemenea dezechilibre. În realitate nu există timp. Trecutul, prezentul și viitorul se desfășoară simultan. Percepția noastră asupra timpului este singura care face ca noi să privim evenimentele liniar. Chiar și ținând cont de timpul liniar, noi am fost deconectați de curgerea naturală a timpului. Natura rezonează cu timpul lunar, respectiv cu cele 13 cicluri ale lunii de câte 28 de zile. Ciclul menstrual al femeii se află în strictă legătură cu acest ciclu lunar. La rândul ei, luna preia energia masculină a soarelui și o reflectă pe pământ într-o formă feminină. Sataniștii îndeplinesc ritualuri și sacrificii numai în nopțile cu lună plină, când energia feminină se află la apogeu. Ei preiau această putere și îi manifestă polaritatea negativă, simbolizată de Hecate. Cu cât reușesc să atragă o cantitate mai mare de energie feminină negativă, cu atât mai puternică devine conexiunea lor cu „demonii" cu care doresc să comunice (entități aflate în alte dimensiuni). În acest scop, ei programează mediumi sensibili precum Arizona Wilder pentru a le conduce ritualurile. Popoarele native care continuă să trăiască și astăzi în acord cu timpul lunar se află într-o armonie mult mai mare cu natura, căci operează în aceeași linie temporală cu aceasta. Altfel spus, se află la unison cu ea. În anul 1572, papa Grigorie a anunțat introducerea unui nou calendar, așa-numitul calendar Gregorian, care a fost adoptat în octombrie 1582. Acesta a devenit timpul standard acceptat pe Pământ, fiind de fapt o altă înșelătorie a Frăției. În prezent, mintea umană este acordată la această linie temporală artificială, pe care o reflectă toate ceasurile, calendarele și jurnalele noastre. Și unde crezi că se află centrul acestui sistem temporal, punctul zero în funcție de care sunt potrivite toate ceasurile din lume? Ei bine, tocmai la Greenwich, în Londra, pe malul opus al Tamisei față de City, cartierul

general al Frăției! De unde crezi însă că s-a inspirat calendarul Gregorian? Acesta reprezintă o copie fidelă a calendarului folosit în Babilon. Numele grecesc pentru „Privitori" sau fiii zeilor care s-au încrucișat cu fiicele oamenilor era Grigori. Altfel spus, noul calendar este calendarul lui Grigori, al reptilienilor.

Preoții reptilieni ai Frăției au jucat același joc temporal cu mii de ani în urmă. Calendarul Gregorian nu este altceva decât o farsă. El reprezintă echivalentul temporal al înghesuirii tuturor hainelor într-un dulap. Dacă hainele sunt forțate să intre, dulapul poate fi închis, dar ce harababură se creează! Calendarul Gregorian cuprinde 12 luni, ore de 60 de minute și zile de 24 de ore. Lunile sunt atât de prost concepute încât unele au 30 de zile, altele 31, una are 28 de zile, iar din patru în patru ani 29! Motivul pentru care calendarul gregorian a eliminat cea de-a 13-a lună a fost deconectarea conștiinței umane de la linia temporală naturală, cea lunară. În mod normal ar trebui ca anul să aibă 13 luni a câte 28 de zile, nu 12 luni, atât cât are în prezent. Pe de altă parte, ierarhia Frăției operează în continuare cu timpul lunar - aceasta fiind o altă explicație a obsesiei sale față de numărul 13. Izbirea mașinii în care se afla Diana (zeița lunii) de cel de-al 13-lea stâlp a reprezentat, printre altele, un simbol al eliminării celei de-a 13-a luni din percepția umană asupra timpului. Atunci când deconectezi oamenii de timpul natural, îi deconectezi implicit de toate legitățile naturale. Deloc întâmplător, „civilizația" occidentală (care tinde să devină din ce în ce mai globală) a pierdut orice legătură cu lumea naturii și cu mediul în care trăiește.

Așa-numitul „Mileniu" nu este decât un moment temporal creat artificial. El nu există decât datorită calendarului Gregorian, dar cum subconștientul colectiv este conectat la el, Frăția și-a propus să manipuleze acest moment. Ea a construit cea mai înaltă clădire din

lume pe malul râului Tamisa, lângă Observatorul Greenwich din Londra, așa-zisul Punct Zero al timpului de referință. Această clădire, numită Canary Warf, a fost construită de un consorțiu al Frăției și nu reprezintă altceva decât un imens obelisc de sticlă. Ulterior, guvernul britanic a decis să cheltuiască nu mai puțin de un miliard de lire sterline pentru a construi un dom uriaș, numit Domul Mileniului, care urmează să devină atracția centrală în momentul trecerii cumpenei dintre ani. Domul este situat pe celălalt mal al Tamisei, față în față cu obeliscul Canary Warf *(vezi secțiunea cu ilustrații)*. Obeliscul și domul sunt simboluri geometrice esențiale pentru Frăție, întrucât atrag energia solară și cosmică. Proiectul Domului Mileniului i-a fost încredințat 'lui Peter Mandelson, supranumit „Prințul Întunericului" și forțat să demisioneze după ce s-a aflat de manevrele financiare pe care le-a făcut în interes personal. Mandelson a fost artizanul introducerii trandafirului roșu ca simbol al Partidului Laburist.

Am convingerea că intenția Frăției este de a modifica timpul în acest punct zero de la Greenwich pentru a tulbura și mai tare conștiința umană și pentru a stimula și mai puternic conflictele și dezechilibrele pe această planetă. Simbolul Domului Mileniului este o femeie goală, cu picioare lungi, care își întinde brațele către soare. A fost numită Noua Britannia și este considerată „un simbol al femeii din preistorie și până în prezent". Un simbol al oricărei femei sau al Semiramidei? Artistul care a creat statuia a primit pentru efortul său creator 90.000 de lire sterline din fondurile Loteriei Naționale. Jocul cu timpul reprezintă o armă importantă din arsenalul Frăției în lupta împotriva conștiinței umane. Am convingerea că inițial au existat 13 semne astrologice, cel de-al 13-lea fiind reprezentat de un păianjen. Acesta trebuie să fi fost semnul care le includea pe toate celelalte, țesând împreună toate energiile lor și fiind situat în centrul cercului astrolo-

gic. Interesant mi se pare și faptul că mottoul shakespearian înscris pe frontalul de la Bohemian Grove este: „Păianjenii care își țes pânza nu vin aici”.

Tot ce există este conștiință într-o manifestare sau alta. În fiecare clipă a vieții noastre, noi interacționăm cu alte câmpuri energetice aflate în vibrație. De pildă, putem intui acest lucru atunci când ne întâlnim cu cineva și îi percepem starea de spirit sau când intrăm într-o casă și ne simțim bine sau prost, în funcție de câmpul energetic din interiorul ei. Trăind în permanență în câmpul energetic al pământului, noi suntem afectați continuu de acesta. Frăția extraterestră știe foarte bine acest lucru, acesta fiind un alt motiv al obsesiei sale față de simbolism și ritualuri. Tot ce există rezonează pe o anumită frecvență, iar simbolurile reprezintă unul din cele mai puternice exemple în această direcție. Un simbol nu este altceva decât o reprezentare la nivel fizic a unui gând, iar omul rezonează cu energia pe care i-o atribuie acestuia. De pildă, un obelisc semnifică energia sexuală masculină sau falusul uman; de aceea, aceasta este energia pe care o atrage și o emană el. Domul simbolizează energia sexuală feminină (pântecul), pe care o atrage și o emană. La fel stau lucrurile cu pentagrama, torța aprinsă și așa mai departe. Dacă aceste simboluri sunt plasate pe vortexuri extrem de puternice de energie telurică (puncte de intersecție ale energiei magnetice a pământului), ele vor influența vibrația câmpului energetic global într-o manieră mult mai eficientă. La fel se petrec lucrurile și cu planurile străzilor din marile orașe (care alcătuiesc structuri geometrice) sau cu amplasarea diferitelor clădiri unele față de celelalte. Asasinarea președintelui Kennedy într-un vortex extrem de puternic cum este cel din Dealey Plaza și focalizarea gândurilor de oroare, teamă și durere a milioane de oameni în acel loc trebuie să fi avut un efect devastator asupra vibrației energetice a pământului. Un efect încă și mai teribil trebuie să-l fi

avut moartea Dianei în acel loc al energiei lunare din Paris. Toate aceste ritualuri fac parte integrantă din vraja aruncată de reptilieni asupra minții și emoțiilor umane, pentru a o deconecta astfel de la sursa ei infinită de putere. Cu cât oamenii sunt mai speriați de aceste evenimente, cu atât mai multă teamă generează ei în câmpurile energetice telurice; și astfel, spirala descendentă continuă la infinit.

Există un alt aspect asupra căruia aș dori să atrag atenția, căci va fi extrem de relevant pentru secțiunea care urmează. Cercetările au demonstrat că există un semnal electric, un fel de puls emanat de centrul galaxiei noastre către Soare, care îl transmite apoi mai departe Pământului. Acest puls este receptat apoi de inima omului, care îl trimite creierului, ajungând în final la toate celulele corpului. Atunci când această rezonanță parcurge intactă întregul traseu, ființa umană se află la unison cu cosmosul. Altfel spus, fiecare celulă se află în armonie cu vibrația cosmică. Circuitul natural al acestei vibrații este întrerupt de emoțiile negative și de dezechilibrele energetice ale oamenilor. Datorită acestora, ei se simt deconectați de Pământ și de restul Universului. În cazul celor mai mulți oameni, conexiunea creier-inimă a fost întreruptă datorită separării capului de inimă, a intelectului de intuiție și a corpului fizic de cel spiritual. Motivul pentru care Frăția extraterestră face eforturi atât de disperate de a-și implementa rapid Agenda la ora actuală este legat de imensa provocare cu care se confruntă. Întreaga Creație este guvernată de cicluri energetice. Acestea se reflectă de pildă în anotimpurile pământului: primăvara, vara, toamna și iarna. Există însă și cicluri mai mari, surprinse prin numere și simboluri de inițiații antici sumerieni, egipteni, chinezi, de populația maya din America Centrală și de indienii hopi din Arizona. Aceste numere și simboluri măsoară ciclurile energiei solare, lunare și ale altor energii cosmice care

influențează câmpurile energetice ale Pământului și implicit viața de pe această planetă. La ora actuală ne aflăm în mijlocul unuia dintre cele mai mari cicluri transformatoare, despre care se spune că nu se repetă decât o dată la 26.000 de ani. Calendarul maya prezice că punctul critic al schimbării se va produce pe data de 12 decembrie 2012. Acesta este adevăratul punct focal al transformării, nu anul artificial al Mileniului. Aceste cicluri ale conștiinței sunt ca niște porți care se deschid pentru cei pregătiți să acceadă pe niveluri mult mai înalte de conștiință. Metaforic vorbind, este ca un ceas cu cuc la care poarta se deschide în anumite momente. Cei care ratează aceste ocazii sunt nevoiți să reia întregul ciclu, până la următoarea deschidere a porții. La ora actuală nu ne aflăm însă în fața unei simple porți, ci a unei transformări globale care va sfida orice convingere actuală. Toate școlile misterelor au prezis acest moment de mii de ani. Există astăzi din ce în ce mai multe dovezi fizice, spirituale și științifice care confirmă că ne aflăm în fața unei mari schimbări.

Există o serie de evenimente, citate de Gregg Braden în *Trezirea față de Punctul Zero*, care confirmă faptul că lumea în care trăim se schimbă. În anul 1991 a fost identificată o nouă frecvență emisă din centrul galaxiei Calea Lactee. În anul 1994 a fost trimisă în cosmos sonda spațială Ulysses, cu scopul de a investiga schimbările care se petrec pe Soare. De la începutul anilor '80 exploziile și arsurile solare s-au intensificat surprinzător de mult, iar Ulysses a descoperit că puterea câmpului magnetic al Soarelui scade cu repeziciune. Valorile sale la cei doi poli și la ecuator s-au dovedit mult mai reduse decât se așteptau oamenii de știință. În timp ce Soarele se răcește, planetele din sistemul solar, în special cele de la periferie, se încălzesc. Acest lucru sugerează că sursa căldurii planetare provine din interior, deși ar putea fi stimulată de schimbările magnetice și electrice care se petrec la

nivelul Soarelui. În timp ce pe Soare se petreceau aceste schimbări, ele au început să se reflecte și la nivelul planetelor. Spre exemplu, pe planeta Jupiter există o furtună sesizată de chinezi încă de acum 3000 de ani, care și-a schimbat sensul de rotație. Undele de șoc și alte fenomene provocate de coliziunea cometei Shoemaker-Levy cu planeta Jupiter în anul 1994 au afectat sistemul solar în ansamblul lui, inclusiv Pământul. Pe scurt, schimbările câmpului magnetic al Soarelui se reflectă în întregul sistem solar.

Pământul este un magnet uriaș care se rotește în jurul propriei axe, creând astfel un câmp magnetic de diferite intensități. Cu cât se rotește mai rapid, cu atât mai puternic și mai dens devine câmpul său magnetic. Acum 2000 de ani, acest câmp magnetic a atins apogeul intensității sale din actualul ciclu. De atunci, el a scăzut continuu, căci planeta s-a învârtit din ce în ce mai încet. La ora actuală câmpul este cu 50% mai slab decât acum 1500 de ani, iar rata de descreștere se accelerează rapid. Acest lucru nu reprezintă un motiv de panică, întrucât face parte integrantă dintr-un ciclu natural, un fel de anotimp cosmic. O altă știre recentă din lumea științei este că frecvența de rezonanță a Pământului, pulsul său, dacă vrei, se află într-o creștere rapidă. Această frecvență, numită Frecvența de Rezonanță de Bază sau Rezonanța Cavității lui Schumann, a fost identificată în anul 1899. De atunci și până la jumătatea anilor '80 ea s-a menținut la un ritm de aproximativ 7,8 Hz sau cicluri pe secundă. Începând din anii 1986-1987, ea a început să se accelereze, astfel încât în anul 1995 ajunsese la 8,6 Hz, potrivit anumitor estimări, iar ultimele informații pe care le-am auzit afirmă că a depășit 10 Hz și continuă să crească. Gregg Braden crede că în anul 2012 (marele an al transformării de care vorbește calendarul maya), rezonanța Pământului ar putea atinge 13 cicluri pe secundă, în timp ce câmpul magnetic al planetei ar ajunge la zero.

Acesta este Punctul Zero de care vorbeşte el în documentarul său, când câmpul magnetic al Pământului va dispărea în totalitate, planeta oprindu-se din rotaţia ei. Asta nu înseamnă că gravitaţia va dispărea, căci aceasta nu are legătură cu rotaţia Pământului în jurul propriei axe. În ultimele 4,5 milioane de ani, se pare că acest fenomen s-a petrecut de cel puţin 14 ori. Se estimează că ultima oară dispariţia câmpului magnetic al Pământului s-a produs acum 11.000-13.000 de ani, o fereastră în timp care corespunde majorităţii estimărilor referitoare la dispariţia Atlantidei. Atunci a început procesul de recuperare după Marele Cataclism produs în jurul anului 10.500 î.Ch., respectiv acum 13.000 de ani, la jumătatea ciclului cosmic de 26.000 de ani care se încheie în prezent. Personal, nu afirm neapărat că rotaţia Pământului se va opri complet, dar nu pot nici să resping această ipoteză.

Nu este exclus ca o schimbare a polilor magnetici să se fi produs destul de recent, acum circa 3500-3600 de ani, dacă e să ne luăm după analizele gheţii din Groenlanda şi din regiunile polare. De fiecare dată când Pământul a trecut printr-o reducere rapidă a câmpului magnetic, aşa cum se întâmplă în prezent, el şi-a schimbat polii, nordul magnetic devenind sud, şi invers. Oameni ca Braden estimează că Pământul se va opri de tot din rotaţia sa înainte de a începe să se rotească din nou în direcţia opusă. Dacă inversăm sensul curentului electric care trece printr-o bară de fier, cei doi poli magnetici ai acesteia se schimbă între ei. În mod similar, dacă planeta va începe să se rotească în sens invers, fluxul electricităţii sale se va inversa şi implicit polii magnetici se vor schimba. Dacă planeta şi-ar opri mişcarea de rotaţie, o parte a ei ar fi scăldată tot timpul de razele soarelui, în timp ce partea opusă ar rămâne în întuneric. Există mărturii antice care afirmă că acest lucru s-a întâmplat deja pe Pământ. Peruvienii vorbesc, de pildă, de „noaptea cea lungă“ care a durat trei zile,

iar Biblia face referire la o zi neobişnuit de lungă, care a durat 20 de ore. Indienii din tribul hopi vorbesc de o zi în care soarele a răsărit de două ori pe cer. Prima dată a răsărit dinspre vest şi a apus către est, după care a răsărit dinspre est şi a apus către vest, acest ciclu menţinându-se până astăzi. Există şi alte mărturii antice care afirmă că soarele răsărea înainte dinspre vest, apunând către est – o indicaţie clară a faptului că Pământul se rotea invers în acea vreme. La începutul anilor '90, când abia începeam să descopăr aceste lucruri, am primit o informaţie de la un medium aflat în legătură cu spiritele din lumea de dincolo. Mesajul primit suna astfel: „Lumea se schimbă. Nordul va deveni sud, iar estul vest. Aşa au fost aranjate lucrurile încă de la facerea lumii". Cercetătorul californian Brian Desborough mi-a mărturisit că pe Pământ au loc evenimente geofizice majore care sunt ascunse opiniei publice. El a confirmat ipoteza potrivit căreia câmpul geomagnetic al Pământului scade accelerat în intensitate, într-un ritm exponenţial, şi că va ajunge în curând la zero. La fel ca şi mine, şi el crede că ne aşteaptă vremuri foarte grele din punct de vedere geologic. Potrivit Serviciului Geologic al SUA, câmpul magnetic al Pământului se reduce la zero o dată la 500.000 de ani, după care începe să revină lent la normal. Aceste perioade sunt cele în care se produc marile cataclisme care schimbă configuraţia continentelor, în care au loc cutremure de pământ şi erupţii vulcanice, din cauza opririi temporare a mişcării de rotaţie a planetei. După părerea mea, fenomenul se petrece mai des decât ni se spune în mod oficial. Potrivit unor persoane de contact pe care le cunoaşte Brian, câmpul magnetic al Soarelui s-a redus deja la zero, motiv pentru care o cantitate mult mai mare de hidrogen se transformă în heliu. Brian susţine că exploziile solare se produc la o latitudine de 19,5 grade deasupra şi sub ecuatorul astrului ceresc. Acesta este punctul în care au loc schimburile

de energie între sferele aflate în mişcare de rotaţie. Pe Pământ, la această latitudine sunt localizate piramidele. De aceea, energia primită de la soare la aceste latitudini trebuie să fie fenomenală la ora actuală.

Am explicat aşadar conexiunea care există între schimbările de rezonanţă provenite din centrul galaxiei şi schimbările care se produc la nivelul Soarelui, iar apoi ale Pământului. La acest nivel ele se transmit mai departe inimii umane, apoi creierului şi, de aici, fiecărei celule. Cu cât îţi vei deschide mai mult inima, cu atât mai uşor le va fi acestor vibraţii să curgă şi cu atât mai rapid te vei sincroniza cu ele, evoluând astfel către un nivel superior de conştiinţă. Dacă îţi vei închide mintea şi inima, vei opune rezistenţă acestor schimbări şi vei pierde o cantitate din ce în ce mai mare de energie luptându-te cu însăşi energia care ţi-ar putea schimba viaţa, eliberându-te. În plus, corpul tău se va integra din ce în ce mai dizarmonios în mediul înconjurător, cu consecinţe mentale, emoţionale şi fizice evidente. Ai practic de ales între a lupta împotriva curentului şi a te lăsa dus de el, relaxându-te. Este alegerea ta, dar nu uita că orice cale ai alege, consecinţele vor fi de durată. Corpurile oamenilor care se vor lăsa penetraţi de această lumină de înaltă frecvenţă se vor repara singure şi ei nu vor mai îmbătrâni. Astfel, ei vor putea trăi indefinit în aceste corpuri fizice, dacă vor dori acest lucru, iar puterile lor mentale şi psihice nu vor mai cunoaşte limite. Pe de altă parte, dacă este adevărat că ne pregătim să intrăm în acel câmp electric masiv numit Centura de Fotoni, înseamnă că vom experimenta lucruri de-a dreptul uimitoare. Anticii cunoşteau aceste mari cicluri ale schimbării şi toate vechile calendare ale egiptenilor, populaţiei maya, tibetanilor, chinezilor etc. se încheie brusc în perioada pe care o trăim noi astăzi. Calendarul egiptean datează de acum 39.000 de ani, iar cel mayaş de 18.000 de ani.

Mayașii spuneau că va exista o perioadă de tranziție între vechea și noua lume, când vechea linie temporală va fi înlocuită de o alta. Ei au numit această perioadă „absența timpului" și au afirmat că ea va începe în luna iulie a anului 1982 și va conduce către marea schimbare din 12 decembrie 2012. Efectele acestei perioade asupra umanității pot fi văzute cu ochiul liber. În ultimii ani am vizitat mai mult de 20 de țări și am constatat o trezire accelerată în fiecare dintre ele. Aceasta nu a depășit încă pragul critic al majorității oamenilor, dar numărul celor care se trezesc din somnul lor de moarte la viața spirituală crește pe zi ce trece. Tot mai mulți oameni au impresia că timpul curge mult mai repede decât înainte; acest lucru se datorează accelerării vibrației Pământului și a galaxiei, în general. Desigur, în ultimă instanță totul reprezintă o iluzie, căci în realitate nu există timp; doar frecvența în care trăim devine din ce în ce mai rapidă. Îmi amintesc de o transmisie prin *channeling* pe care am primit-o de la un medium pe la începutul anilor '90, în care mi s-a spus că va veni o vreme în care timpul va părea să evolueze atât de rapid, încât oamenii se vor speria. Acest moment este foarte aproape. Fenomenul nu reprezintă un motiv real de îngrijorare, căci este un ciclu natural, dar provocările și oportunitățile pe care le va aduce cu el vor fi infinite.

Universul nu este altceva decât o hologramă, o sumă de raze de lumină care se întrepătrund dând naștere unor forme tridimensionale aparente. Este ca și cum am arunca o piatră într-un lac și am privi de pe mal undele produse de ea, care se întrepătrund și formează structuri geometrice. Doi savanți din Statele Unite, Terrance și Dennis McKenna, sugerează că Universul este o hologramă alcătuită din 64 de unde temporale. Așa se explică cele 64 de hexagrame ale I Ching-ului, cele 64 de chei ale Arborelui Vieții și cele 64 de coduri ADN. Analiza făcută de cei doi savanți arată

că în anul 2012 toate cele 64 de unde temporale se vor focaliza. Aceasta înseamnă că vom asista în anii care urmează la nişte schimbări ieşite din comun. Fraţii McKenna susţin că ritmul schimbărilor s-a accelerat, dublându-se în intervale din ce în ce mai mici de timp, ceea ce explică marile salturi tehnologice din ultimul secol. Proiectând modelul în viitor, ei au descoperit că fenomenul va continua până în anul 2012, când, într-o perioadă de 384 de zile, se vor produce mai multe transformări ale conştiinţei decât în toate ciclurile anterioare luate la un loc. Va urma apoi un ciclu de şase zile în care evenimentele se vor derula chiar mai rapid, iar în ultimele 135 de minute se vor produce 18 salturi enorme în conştiinţa umană, urmate de încă 13, care se vor produce în ultimele 0,0075 secunde. Mă îndoiesc sincer că atunci când aceste schimbări se vor produce, ele vor trece neobservate sau că ne vom uita la televizor, comentând cu soţia: „Scumpo, cred că în pauza publicitară tocmai am trecut prin câteva schimbări radicale, care mi-au schimbat viaţa! Apropo, vrei un ceai?"

În timp ce scriu aceste rânduri, ciclul exploziilor solare creşte rapid, îndreptându-se către punctul de intensitate maximă, care se va produce între 1999 şi 2002. Acesta nu se referă la marea transformare, dar face parte integrantă din suma schimbărilor care se vor produce până atunci. O sursă excelentă de informaţii pe tema acestui subiect este *Solar Web Site.* Este semnificativ faptul că adorarea soarelui de către reptilieni a condus la o măsurare a timpului în care anul 2000 corespunde punctului de intensitate maximă a exploziilor solare în actualul ciclu (ciclul cu numărul 23, după cum este cunoscut). Aceste furtuni solare care generează o energie foarte mare vor produce probabil schimbări meteorologice pe pământ, aurore boreale incredibile, poate chiar pene masive de curent electric şi disfuncţii ale sateliţilor. Bazele şi oraşele subterane construite de Elită în acest secol se pregătesc pentru monumentalele

schimbări care se vor petrece până în anul 2012. După toate probabilitățile, distrugerea satelitului Telstar 401 a fost provocată de un flux de electroni de o densitate mai mare decât cea normală, iar aceasta nu înseamnă nimic prin comparație cu ceea ce va urma. În luna martie a anului 1989 rețeaua electrică din Quebec, Canada, a cedat în două minute, în urma unei furtuni solare de intensitate comparabilă cu cele care vor urma. Impactul maxim al furtunilor geomagnetice ar trebui să se producă între 1999-2002. Furtunile de intensitate mare vor continua să se dezlănțuie până în 2005, iar anul cu un număr maxim de furtuni minore este previzionat a fi 2005, după care ciclul 23 va intra în declin. Se așteaptă ca cele mai mari furtuni solare din acest ciclu solar să fie de 10.000 de ori mai puternice decât cele observate pe la mijlocul anilor '90.

Frăția dispune la ora actuală de o tehnologie capabilă să influențeze vremea, pe care o folosește din plin. Adevăratul motiv al schimbărilor radicale la nivel meteorologic global se referă însă la fenomenele pe care le-am descris în acest capitol. Schimbările climei și fenomenele meteorologice extreme care vor urma se vor datora restructurării Pământului, căci planeta își va pregăti trupul pentru marile transformări care se vor produce, la fel ca oamenii. Ca și noi, Pământul trebuie să se pună la unison cu frecvențele în care este scăldat și care se accelerează rapid. Frăția încearcă cu disperare să ascundă aceste fapte, punând schimbările meteorologice pe seama „efectului de seră" sau fenomenului „El Nino". Membrii ei știu că, dacă oamenii vor începe să-și dea seama că se întâmplă ceva diferit, piesele dominoului înălțat cu atâta migală de ei vor începe să cadă și jocul se va sfârși. Mișcarea New Age a fost înființată chiar de Frăție, cu scopul de a crea o diversiune, canalizând într-o direcție greșită energia trezirii. Nu întâmplător, *New Age* este chiar numele unei reviste francmasone. O sclavă aflată sub incidența

programului de control al minții din guvernul american, care a urmat între timp un program de recuperare, mi-a confirmat faptul că mișcarea New Age a fost lansată sub acoperire de Henry Kissinger și de alți manipulatori globali, în timp ce ea se afla sub controlul lui, prin anii '70. Ori de câte ori am făcut referiri publice la acest lucru, new ager-ii le-au contestat vehement, afirmând că Frăția nu ar fi fost niciodată de acord ca oamenii să-și schimbe modul de viață. Într-o lume ideală nu ar fi de acord, dar lumea în care trăim nu este deloc ideală pentru ei, din cauza transformărilor energetice care îi trezesc pe oameni. Frăția știa foarte bine că această epocă se apropie și care vor fi efectele ei. În mod evident, membrii ei nu puteau să se arunce într-o navă spațială, jucându-se cu Soarele sau cu centrul galaxiei pentru a le schimba noua vibrație. Singura posibilitate pe care o aveau la dispoziție era de a deturna conștiința oamenilor aflată în plin proces de trezire, orientând-o către o altă fundătură, către un nou tip de religie, care să nu le pună în pericol Agenda. De aceea, au creat mișcarea New Age. Incontestabil, în cadrul mișcării există oameni foarte sensibili și foarte conștienți, care fac o treabă minunată, dar marea majoritate nu fac decât să nege realitatea din jur. Ei se lasă conduși într-o direcție greșită de entități din alte dimensiuni, de transmisiunile psihice ale Frăției și de comunicatele mediumice pe care le primesc din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Stau în jurul lumânărilor lor aprinse și așteaptă apariția unui „comandant Ashtar" extraterestru care să vină și să-i ia pe nava lui spațială. Ashtar este o invenție a Frăției, un joc de cuvinte alcătuit din numele unor zeități din Antichitate precum Ashteroth și Ishtar (un alt nume al reginei Semiramida). Cei mai mulți dintre new ager-i refuză chiar și să vorbească despre Frăție, sub pretextul că „este ceva negativ". Da, este, dar așa va rămâne situația până când vom face ceva ca să

schimbăm lucrurile. Izolându-ne, nu vom reuşi să modificăm nimic pe această planetă. O mare parte din mişcarea New Age nu are nimic de-a face cu spiritualitatea transformatoare, ci cu evadarea din realitate. Ea suprimă şi deturnează trezirea spirituală, nu o ajută să progreseze.

Una din revelaţiile care vor urma va fi cu siguranţă chiar cea referitoare la reptilieni, căci frecvenţele superioare ale energiei vor amplifica uimitor de mult numărul oamenilor care vor fi capabili să-i vadă. Arizona Wilder mi-a spus că, începând din anii '80, numărul ritualurilor sacrificiale a crescut enorm, căci reptilienii au nevoie de o cantitate din ce în ce mai mare de sânge uman pentru a-şi putea menţine forma de oameni. Ei doresc să instituie controlul umanităţii cu ajutorul microcipurilor înainte de a fi văzuţi direct de aceştia aşa cum sunt. Transformările energetice ridică masca reptilienilor, iar adevărul urmează să iasă la iveală. Pregătind acest moment, în ultima vreme a apărut un lung şir de filme pentru copii şi pentru adulţi în care apar umanoizi reptilieni, prietenoşi sau nu. Am vorbit deja despre *The Arrival* şi de *V: The Final Battle*, dar mai sunt multe altele. În *Stargate*, povestea călătoriei în timp în Egiptul antic controlat de extratereştri, posibila natură reptiliană a extratereştrilor este revelată la sfârşit, când unul dintre ei este jupuit. *Stargate: SG-1* continuă tema reptilienilor cu formă umană; *Enemy Mine* şi *Dreamscape* (în ambele filme joacă Dennis Quaid) prezintă umanoizi reptilieni; *Theodore Rex* este un dinozaur vorbitor, care merge pe două picioare şi are o înălţime de circa 2,5 metri; serialul TV *Babylon 5* prezintă nişte umanoizi reptilieni numiţi *narni*, care apar inclusiv în *Star Trek: The Next Generation, Space Precinct, Sea quest DSV, Outer Limits* etc. Cele două filme ale lui Steven Spielberg, *Jurassic Park* şi *Lost World*, readuc dinozaurii la viaţă, iar filmul său de desene animate *We're back* prezintă dinozauri

vorbitori, care merg pe două picioare. Există chiar o scenă în care un T-Rex este luat pe o navă spațială, i se inoculează inteligență, după care este trimis în viitor, în epoca pe care o trăim noi. Filmele pentru copii și serialele de televiziune sunt împânzite de imagini cu reptilieni. Filmul *Mario Brothers* are la bază ideea că dinozaurii nu au fost distruși de impactul cu meteoritul, ci au fost proiectați într-o dimensiune paralelă în care au continuat să trăiască, evoluând și transformându-se în niște umanoizi inteligenți. Eroii filmului trec printr-un pasaj subteran și cad în cealaltă dimensiune, după care se luptă cu dinozaurii umanoizi pentru a-i împiedica să invadeze dimensiunea noastră. Cele două cărți pentru copii ale lui James Gurney, *Dinotopia* și *Dinotopia: Lumea de dedesubt,* prezintă povești despre o lume din interiorul pământului în care alături de oameni trăiesc reptilieni și dinozauri. Serialul *Land of the Lost* prezintă o familie care călătorește înapoi în timp, ajungând într-o lume dominată de dinozauri unde este atacată de o rasă de umanoizi reptilieni numită Sleestak. Într-unul din episoade, un reptilian îi studiază pe oameni, care emană o „căldură emoțională" (specifică într-adevăr oamenilor și în fața căreia reptilienii dau înapoi). Serialul pentru copii *Barney* are drept subiect un reptilian prietenos, iar *Mutant Ninja Turtles* prezintă niște luptători cu injustiția care au forma unor amfibii reptiliene. La începutul anilor '90 a fost difuzat un serial de televiziune pentru copii intitulat *Dinosaurs,* în care era prezentată o familie minunată de dinozauri, numită nici mai mult nici mai puțin decât Sinclair! Pe unul dintre ei îl chema chiar Earl (n.tr. conte în limba engleză)! Desene animate de genul *Dinasaucers: Mutant League, G.I. Joe* și *Dino Power House* includ, de asemenea, figuri de reptilieni inteligenți. Să fie această invazie de filme cu reptilieni o simplă coincidență? Desigur că nu!

Frăția reptiliană încearcă de foarte mult timp să

împiedice umanitatea să evolueze către marea schimbare de conştiinţă. Natura ierarhică piramidală a structurii lor de organizare le-a permis să-şi implementeze planurile printr-un număr infinit de instituţii şi agenţii diferite. La început, au atacat umanitatea pe nivelul fizic cu droguri, aditivi alimentari şi fluorul din apa de băut. Vechile metode de vindecare (cunoscute la ora actuală sub numele de metode alternative sau complementare) sunt atacate în permanenţă de *establishment*-ul medical împânzit de francmasoni şi aflat sub controlul cartelului farmaceutic al Frăţiei. Numai imperiul Rockefeller deţine peste 60% din industria farmaceutică din Statele Unite. Această industrie finanţează din plin „cercetările" pentru descoperirea unor noi tratamente, care iau inevitabil forma unor noi medicamente chimice. Există o carte excelentă care descrie acest fenomen, intitulată *Mafia medicală* şi scrisă de medicul canadian Guylaine Lanctot. Cartelul farmaceutic are legături strânse cu producătorii globali de produse „alimentare" precum Nestle, Kellog, Proctor and Gamble şi mulţi alţii. Prin intermediul acestei reţele, Frăţia orchestrează un atac concertat asupra corpului şi minţii umane, cu ajutorul medicamentelor, aditivilor alimentari şi vaccinurilor. Tot aici intră şi alimentele modificate genetic (atât de origine vegetală, cât şi animală). Când un savant britanic implicat în producerea alimentelor modificate genetic a contestat public siguranţa acestora, el a fost concediat imediat. Aceasta este faimoasa libertate de expresie cu care se laudă această ţară. Fluorul din apă are efecte inhibitorii asupra creierului, la fel ca şi îndulcitorii artificiali de tipul aspartamului care se găseşte în toate băuturile răcoritoare. Aceşti aditivi alimentari au rolul precis de a face mai dificilă adaptarea creierului uman la noile vibraţii energetice. Cei care lucrează în fabricile alimentare nu ştiu la ce sunt complici, căci nu fac decât să urmeze ordinele superiorilor lor. Deciziile sunt luate la niveluri

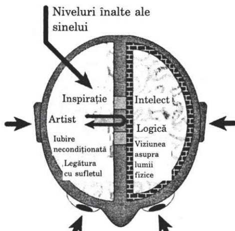


Figura 34

Sistemul Frăției urmărește să blocheze psihicul uman la nivelul emisferei stângi a creierului, căreia îi corespunde intelectul „rațional" care nu crede decât ceea ce vede, aude și simte. Sistemul „educațional" și mass-media sunt structurate după acest model, marea majoritate a profesorilor, oamenilor de știință și jurnaliștilor fiind prizonieri ai emisferei stângi, așa cum s-a intenționat.

foarte înalte. La fel se petrec lucrurile și cu vaccinurile, una din cele mai mari farse medicale inventate vreodată. Marea majoritate a doctorilor și a asistentelor medicale nu au nicio idee despre daunele pe care le provoacă aceste vaccinuri trupului, minții și sistemului imunitar al copiilor mici. Cei care orchestrează campaniile de vaccinare știu însă cu siguranță aceste lucruri. Peste toate, Frăția a creat o rețea tehnologică extrem de avansată pe care o folosește pentru a manipula conștiința umană, separând-o de sinele său multidimensional. În spațiul extraterestru există o tehnologie de tip *Star Wars* care face parte integrantă dintr-o vastă rețea electromagnetică situată pe Pământ și în jurul acestuia. Ea include transmițătoare ELF (de

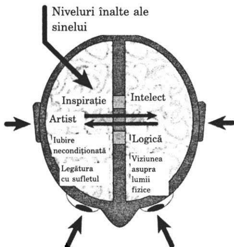


Figura 35

Prin deschiderea inimii și a minții, noi ne activăm implicit și emisfera cerebrală dreaptă, căreia îi corespund intuiția și inspirația care ne conectează cu cosmosul.

frecvență foarte joasă) care își transmit semnalele pretutindeni în lume; transmisii cu microunde, printre care se numără și atacurile directe împotriva celor pe care Frăția dorește să-i elimine sau să-i discrediteze prin manipularea minții; rețeaua de telefonie mobilă care face ravagii la nivel mental și fizic, permițând printre altele localizarea posesorului telefonului chiar și atunci când acesta este închis; televiziunea, cuptoarele cu microunde și alte tehnologii; și desigur, nu în ultimul rând, microcipurile. Principalul motiv al campaniei pentru introducerea microcipurilor în masă în rândul populației este blocarea procesului de trezire spirituală și deconectarea umanității de vibrația care o poate elibera. Un savant CIA mi-a spus odată că introducerea microcipurilor va permite Frăției controlul desăvârșit al gândurilor, emoțiilor și sănătății fizice a oamenilor.

O cunoştinţă din lumea financiară care recunoaşte din propria experienţă existenţa reptilienilor mi-a oferit câteva informaţii interesante legate de sistemele energetice moderne. Mi-a spus că a lucrat împreună cu mai mulţi inventatori specializaţi în domeniul energiei libere şi că a înţeles că aceasta lucrează în sensul acelor de ceasornic, fiind astfel în armonie cu rotaţia *chakra*-elor. Tehnologia electrică convenţională operează în sens invers acelor de ceasornic, intrând astfel în conflict cu *chakra*-ele. Convingerea lui este că acest sistem contribuie la închiderea *chakra*-elor şi la deconectarea umanităţii de la nivelurile superioare de conştiinţă. Acesta este unul din motivele pentru care Frăţia reptiliană a suprimat (de multe ori chiar prin crimă) dezvoltarea tehnologiei energiei libere. Sistemele electrice din căminele oamenilor operează pe o frecvenţă de 60 de cicluri pe secundă, influenţând într-un mod extrem de negativ corpul şi, mai ales, activitatea undelor cerebrale. Brian Desborough mi-a spus că oamenii care dorm într-un pat aşezat lângă un perete în care există cabluri electrice capătă dureri de spate şi se îmbolnăvesc de diferite maladii. Umanitatea modernă trăieşte într-un ocean de energie electromagnetică generat de tehnologia actuală, care îi afectează constant sănătatea fizică, psihică şi mentală. Mintea, corpul şi emoţiile umane se află sub un asalt teribil în cursa contra-cronometru către Marea Schimbare, Frăţia fiind disperată să se asigure că umanitatea nu va face saltul de conştiinţă necesar pentru a fi proiectată dincolo de frecvenţa reptiliană.

Frăţia a structurat întregul sistem „educaţional" şi mass-media la nivelul emisferei stângi a creierului, care a devenit o veritabilă închisoare. Acestei zone îi corespund conştiinţa lumii fizice, gândirea „raţională" care nu crede decât în ceea ce îi spun simţurile *(vezi Figura 34)*. Emisfera cerebrală dreaptă guvernează intuiţia şi legătura noastră cu dimensiunile superioare. Marii

artiști și marii creatori au foarte puternic activată această emisferă, fiind inspirați de unicitatea gândirii și modalității lor de expresie *(vezi Figura 35)*. Așa se explică de ce în toată lumea sumele de bani alocate educației sunt reduse continuu, iar programele școlare impuse sunt rigide și urmează exclusiv modelul emisferei stângi. Acest sistem „educațional" umple emisfera cerebrală stângă cu informații, multe dintre ele incorecte sau neadevărate, cerându-le elevilor să le stocheze în memorie, iar apoi să le regurgiteze la examenele finale. Elevii care fac acest lucru la fel ca niște roboți trec examenele. Cei care încearcă să le filtreze prin emisfera cerebrală dreaptă, ajungând la concluzia că sunt niște prostii, nu sunt trecuți, chiar dacă au dreptate. Nu-i așa că avem un sistem „educativ" minunat?

Dat fiind că arma cea mai de temut a reptilienilor este frica, scopul acestora este să creeze prin diferite mijloace evenimente reale sau provocate care să stârnească o teamă uriașă în anii ce vor urma, până în 2012. Printre acestea se numără planul de a provoca un al treilea război mondial, fie prin stimularea lumii musulmane să înceapă un „război sfânt" împotriva civilizației occidentale, fie prin implicarea Chinei într-un conflict global. Poate vor merge chiar pe amândouă variantele. Bombele plasate lângă ambasadele americane din Africa în anul 1988 și răspunsul american de bombardare a unor ținte musulmane fac parte integrantă din acest agendă. Unul din planurile majore ale Frăției poartă numele de *Proiectul Bluebeam* (n.tr. textual Raza Albastră). Unul din elementele acestui proiect este folosirea în diferite părți ale lumii a sateliților înzestrați cu tehnologie pe bază de lasere din rețeaua intitulată generic „Războiul Stelelor" pentru a proiecta imagini holografice ale unor OZN-uri, ale lui Iisus, Mahomed, Buddha, Krishna etc. Dacă fiecare sistem de convingeri va crede că i-a sosit mântuitorul, se va crea

astfel potențialul pentru un conflict religios de mari proporții. Mesajele vor fi transmise (așa cum se întâmplă deja la ora actuală) pe lungimi de undă ELF (extrem de joasă frecvență), VLF (foarte joasă frecvență), LF (joasă frecvență) și pe lungimile de undă ale microundelor care pot fi receptate de creierul uman. Această tehnologie este extrem de sofisticată și mulți oameni vor fi făcuți să creadă că Dumnezeu sau „mântuitorul" le va vorbi personal, deși totul nu va fi decât o înscenare a manipulatorilor Frăției. Multe informații așa-zis canalizate provin deja din această sursă. Proiectul Bluebeam implică și manifestarea unei multitudini de fenomene „supranaturale" cu scopul de a terifia populația, precum și proiectarea unor imagini holografice pe cer a „mântuitorului". Apropo, doresc să menționez în legătură cu Proiectul Bluebeam că fenomenul figurilor geometrice din lanurile de grâu nu trebuie să fie neapărat de origine extraterestră (deși nu pot exclude nici acest lucru). Cert este că tehnologia necesară producerii acestui fenomen a fost dezvoltată prin anii '80, când au apărut și primele figuri geometrice de acest fel. Este vorba de un aparat cu raze gama de înaltă frecvență creat pentru scopuri militare. Printre caracteristicile figurilor geometrice autentice din lanurile de grâu se numără: îndoirea tulpinilor în dreptul nodului cel mai de jos, fără să se rupă însă; schimbarea structurii celulare; energia de tip microunde pe care o emană lanul; carbonizarea animalelor din zonă; apariția unor lumini în formă de plasmă. Toate aceste efecte sunt provocate de razele gama. Cercetătorul Brian Desborough spune:

> „Razele gama de înaltă frecvență aduc apa din interiorul nodurilor tulpinii la fierbere, umflând și înmuind celulele la acest nivel, ceea ce provoacă îndoirea tulpinii în direcția imprimată de raze, care sunt capabile să creeze detalii extrem de rafinate.

Sunetul de înaltă frecvență emis de lanurile în care au apărut astfel de figuri geometrice sugerează că sistemele folosite în acest scop încorporează tehnologie Mossbaur. Solul din interiorul figurii geometrice începe să emane radiații, capabile să carbonizeze orice creatură care ar avea ghinionul să se afle prin preajmă. Pentru a putea începe procesul de creare a structurii geometrice, aparatul cu raze gama ar trebui alimentat cu putere electrică. Așa s-ar putea explica micile depresiuni circulare care se găsesc de multe ori în preajma cercurilor din lanurile de grâu."

Unii oameni s-ar putea întreba de ce pierd autoritățile atâta timp ca să discrediteze acest fenomen, ajungându-se chiar la ignorarea lui completă de către mass-media, dacă autoarele lui sunt chiar ele. Nu am un răspuns la această întrebare. Tot ce am dorit să subliniez este faptul că la ora actuală există tehnologia necesară pentru a produce fenomenul. În treacăt fie vorba, Desborough sugerează că zborul avionului comercial TWA 800, care a explodat la scurt timp după ce a decolat din New York, a fost lovit cu o armă de tip Mossbaur. Autopsia victimelor a arătat că acestora le-a înghețat sângele în vene și că aveau creierele transformate într-o masă informă. Aceste arme au asemenea efecte, iar la momentul prăbușirii avionului, acesta trecea pe lângă Laboratorul de Cercetări al Marinei de la Brookhaven, exact în perioada în care aici se făceau experimente cu acest tip de armă.

OZN-urile sunt doar o farsă

Principala ambiție a proiectului Bluebeam este aceea de a-i convinge pe oameni că Pământul a fost invadat de extratereștri. De aceea, este extrem de important ca umanitatea să nu se lase amăgită de această farsă. Extratereștrii nu ne vor invada, căci se află deja aici de mii de ani, arătând la fel ca noi (în

exterior). În anul 1938, actorul Orson Welles a pretins că transmite în direct de la locul în care au aterizat nişte extratereştri în New Jersey. În realitate, el a folosit actori şi efecte speciale pentru a transmite emisiunea de la un post de radio. Programul radiofonic a fost o difuzare a „romanului" *Războiul lumilor* de H.G. Wells şi a provocat teroare şi panică în regiune. O persoană s-a sinucis, iar traficul auto s-a blocat din cauza celor care încercau să fugă pentru a scăpa de atacul marţienilor. În final, Welles a declarat că a fost o simplă piesă de teatru radiofonic, iar oamenii au înţeles greşit. În realitate, el a făcut un experiment pentru a vedea cum vor reacţiona oamenii într-o astfel de situaţie. S-a folosit în acest scop de o poveste scrisă de H.G. Wells, o clonă a Frăţiei care a susţinut Agenda reptiliană, inclusiv controlul minţii în masă. Gândeşte-te puţin: dacă ai nevoie de un pretext pentru a centraliza la nivel global toate guvernele, finanţele, armata, poliţia şi celelalte instituţii, care altul ar fi mai nimerit decât o ameninţare la adresa întregii planete? Ce pretext poate fi mai bun decât să-i amăgeşti pe oameni că sunt invadaţi din spaţiul cosmic? Ai crea astfel o problemă globală, care ar necesita o soluţie globală atunci când oamenii vor spune că „ceva trebuie făcut". Pe scurt, va fi nevoie de un guvern mondial şi o armată pe măsură care să se opună „ameninţării". Acesta este planul pentru care suntem pregătiţi la ora actuală.

Se spune că prin anii '60, în timpul administraţiei Kennedy, un grup de 15 experţi în diferite domenii au produs un raport despre modalităţile prin care poate fi controlată populaţia şi prin care poate fi centralizată puterea fără a folosi războaie. Acesta a devenit cunoscut sub numele de *Raportul de la Muntele de Fier*, o bază subterană din statul New York, în care cei 15 şi-au ţinut prima şi ultima întrunire. Unul din membrii grupului i-a povestit unui prieten despre conţinutul raportului, iar de la acesta vestea s-a răspândit. Am

vorbit pe larg despre acest raport în lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi*. S-ar putea să fie o simplă farsă, dar în acest caz a fost una extrem de reuşită. Două din recomandările pe care le făcea raportul pentru a centraliza puterea erau: crearea unei ameninţări globale la adresa mediului şi o invazie extraterestră. Se spune că raportul a fost scris în anul 1966. Doi ani mai târziu s-a înfiinţat Clubul de la Roma, acea organizaţie a Frăţiei despre care am discutat într-un capitol anterior, care a creat mişcarea ecologică. Un lucru este cert: recomandarea legată de mediu din Raportul de la Muntele de Fier a fost pusă în practică de Clubul de la Roma. A mai rămas de jucat cartea extraterestră. Decenii la rând, mass-media a ironizat ideea de extratereştri. Dintr-o dată, ea pare să o ia în serios; înseamnă că a sosit timpul. „Cercetările" legate de OZN-uri în Statele Unite sunt finanţate de Laurence Rockefeller. Printre cercetători se numără şi nouă savanţi conduşi de fizicianul de la Stanford Peter Sturrock. Acesta a declarat la una din televiziunile americane că au descoperit „dovezi fizice copleşitoare" cum că se petrece ceva greu de înţeles. Vai, mă întreb despre ce ar putea fi vorba?! Ce să mai vorbim de toate programele despre extratereştri care au invadat televiiunile, despre filmele de genul *Independence Day* (produs de studioul 20th Century Fox, aflat în proprietatea lui Rupert Murdoch) sau *Dosarele X* (produs de Fox Television, aflată în proprietatea aceluiaşi Rupert Murdoch)? Acestea au drept unic scop crearea unui sentiment de teamă faţă de extratereştri. De altfel, Rupert Murdoch însuşi se află în proprietatea Frăţiei!

Toate aceste mesaje sunt susţinute de nenumăratele rapoarte legate de vederea unor OZN-uri şi de un număr uriaş de oameni care pretind că au fost răpiţi de extratereştri. Nu spun că astfel de lucruri nu se pot întâmpla. Cert este că toţi cei „răpiţi" îşi amintesc acelaşi scenariu: o perioadă de timp care

lipsește din viața lor, auzirea unor clinchete sau bâzâituri, o stare de excitație sexuală și un miros de sulf. Brian Desborough explică faptul că toate aceste simptoame sunt specifice contactului cu un câmp electromagnetic intens, fiind provocate de schimbările neurochimice la nivelul creierului. Încă din anul 1930 profesorul Cazamalli a descoperit că frecvențele electromagnetice de 500 MHz pot induce halucinații. Aceste fenomene pot fi inclusiv stimulate la nivel colectiv în anumite regiuni de stres geopatic ale pământului și în apropiere de liniile electrice de înaltă frecvență, care produc câmpuri electromagnetice puternice, ce pot fi folosite de Frăție pentru scopurile sale legate de controlul minții. Efectul și potențialul câmpurilor electromagnetice de a conduce la stări modificate de conștiință și de a declanșa diferite fenomene „supranaturale" sunt imense. Cine nu înțelege acest lucru poate găsi explicații extraterestre pentru tot felul de fenomene terestre. În această categorie intră sferele de plasmă și luminile de pe cer provocate de proiecții electromagnetice emise de pe pământ. Explozia modernă de știri legate de OZN-uri nu a început decât după cel de-al Doilea Război Mondial, în timpul căruia germanii au creat farfurii zburătoare operaționale. Proiectul Paperclip a fost acea operațiune a serviciilor secrete engleze și americane de a-i aduce pe savanții, inginerii, geneticienii și specialiștii germani în tehnicile de control al minții în America de Nord și de Sud. Oamenii de știință germani trebuie să fi dus cu ei peste ocean inclusiv tehnologia „OZN". Cert este că, la scurt timp, numărul farfuriilor zburătoare observate în Statele Unite a crescut exponențial. Faimosul incident de la Roswell s-a petrecut în anul 1947. Mutilarea vitelor a fost pusă pe seama extratereștrilor, sub pretextul că nu există o tehnologie umană capabilă să disece animalele și să le extragă sângele în acest fel. Brian Desborough afirmă însă contrariul. Un laser portabil capabil să exe-

cute astfel de operații a fost creat la Laboratorul Phillips al Forțelor Aeriene SUA pentru a intra în dotarea trupelor speciale. La scurt timp, a început mutilarea vitelor. Primele evenimente de acest fel s-au produs chiar lângă laboratorul chimic de la Dulce, din New Mexico, iar sugestia lui Desborough este că mutilarea animalelor face parte integrantă din acest proiect de cercetare.

Așa s-ar putea explica de ce vitele sunt marcate cu vopsea fosforescentă, care nu poate fi văzută decât noaptea. Ele pot fi aduse la bordul unei nave zburătoare, iar după disecarea anumitor părți, pot fi aruncate pe câmp fără a lăsa amprente și creând o senzație de „mister" deplin. Mulți cercetători OZN dezinformați (sau rău intenționați) afirmă că navele de genul celei de la Roswell trebuie să fi fost de origine extraterestră, întrucât erau confecționate dintr-un material cu o structură necristalină care nu poate fi produs pe Pământ sau tăiat cu instrumentele de care dispun oamenii. Nici această informație nu este adevărată. Brian Desborough afirmă că procesul de producere a unui asemenea material este numit *răcire accelerată*. „Metalul topit este depozitat pe o suprafață răcită criogenic, rezultând astfel un produs necristalin. În mod similar, dacă metalul este comprimat la temperaturi care se apropie de zero absolut, la temperatura camerei el atinge duritatea unui diamant."

Comunitatea „cercetătorilor" OZN este împânzită de specialiști în dezinformare ai Frăției și de agenți ai serviciilor secrete. Mulți autori de cărți despre OZN-uri sunt membri ai așa-numitei Unități Aviare a serviciilor secrete, numele lor de cod fiind în totalitate nume de păsări. Nu putem să nu ne întrebăm cum de li se permite unor „foști" agenți ai serviciilor secrete să vorbească liber despre diferite proiecte ascunse, știut fiind că astfel de acțiuni ar trebui să atragă după sine pierderea pensiei și sancțiuni punitive severe din

partea autorităților, pentru violarea legii secretului de stat. Ce să mai vorbim de tehnologia cunoscută sub numele de EDOM *(Electronic Dissolution of Memory* - Disoluția Electronică a Memoriei) folosită special pentru eliminarea cunoștințelor pe care autoritățile nu doresc ca agenții secreți să le divulge. Printre membrii sau agenții Unității Aviare se numără și o bună parte din hipnotizatorii care îi „ajută" pe „răpiți" să „își aducă aminte" de experiențele prin care au trecut. Mulți dintre cei care pretind că au contacte cu extratereștrii din diverse părți ale galaxiei au, de asemenea, conexiuni cu proiectele secrete. Atunci când a făcut public că se află în contact cu extratereștrii, George Adamski avea legături cu oamenii de știință de la Laboratorul de Electronică al Marinei de la Point Loma și cu cei din Pasadena. Microcipurile implantate de așa-zișii extratereștri persoanelor răpite sunt de origine cât se poate de terestră. Ele au fost create de un consorțiu de ingineri de la Motorola, General Electric, IBM și Centrul Medical din Boston. Un exemplu de astfel de microcipuri este cipul IBM 2020, folosit în programul de control al minții numit Proiectul Monarch. Astfel de microcipuri sunt implantate pacienților care nu bănuiesc nimic, inclusiv de către medicii și dentiștii aflați în colaborare cu agențiile serviciilor secrete. La ora actuală sunt publicate tot mai multe cărți despre extratereștrii cei răi care ne invadează planeta. Către ce conduc toate aceste informații? Îl voi lăsa pe Henry Kissinger să răspundă la întrebare, citând un fragment din discursul pe care l-a ținut la întrunirea Grupului Bilderberg din anul 1992 de la Evian-Les-Bains, din Franța. Fragmentul a fost notat de un delegat elvețian. Iată ce a spus Kissinger:

> „La ora actuală, America ar fi șocată dacă trupele ONU ar intra în Los Angeles pentru a restaura ordinea. În viitorul apropiat, ea va fi recunoscătoare

> pentru acest lucru, mai ales dacă oamenilor li se va spune că există o amenințare - reală sau nu - din lumea de dincolo, care le pune în pericol însăși existența fizică. Toate popoarele lumii se vor ruga atunci de liderii lor să le scape de această amenințare.
>
> Lucrul de care oamenii se tem cel mai tare este necunoscutul. În fața unui asemenea scenariu, ei vor renunța cu dragă inimă la drepturile lor individuale în schimbul garantării bunăstării de către guvernul mondial."

Acesta este adevăratul motiv care stă la baza farsei legate de OZN-uri. Crearea problemei - reacție - soluție. Extratereștrii nu ne invadează planeta. Ei sunt deja prezenți în mijlocul nostru și tot ei se oferă să ne „salveze"! Investigatorul OZN Nono Hayakawa afirmă că acest plan este numit *Proiectul Panica* și că va folosi un echipament de înaltă tehnologie pentru a crea o iluzie optică a unei invazii OZN. În acest fel, guvernele lumii și Organizația Națiunilor Unite vor avea motive să instaureze o stare globală de urgență, implementând astfel ordinele venite de sus. „Virusul" computerelor Y2K este o altă „problemă" prefabricată, cu același scop în minte. Așa cum am explicat mai devreme în această carte, anumite legi executive adoptate direct de președinții Statelor Unite, fără aprobarea Congresului, îi vor permite guvernului american să preia controlul asupra transportului, energiei, căminelor oamenilor și mass-mediei. Aceste legi executive îi vor da voie guvernului să-i mute pe oameni oriunde va dori și să-i pună să muncească la orice proiect va dori. Copiii le vor fi luați părinților și toate aceste acțiuni vor fi rezultatul unor legi care vor intra în vigoare datorită unei situații de urgență fabricată artificial. Astfel de legi și pregătiri secrete sunt valabile pentru toate guvernele lumii, nu doar pentru cel american. Alte aspecte ale Agendei Frăției în perspectiva Mileniului și a anului 2012

includ: un colaps financiar global, care să asigure introducerea monedei electronice globale; dezvoltarea accelerată a terorismului şi o întreagă gamă de alte evenimente care să îngrozească populaţia lumii, reducând-o la statutul de servitute necondiţionată.

Lucrurile nu trebuie să se petreacă însă după acest scenariu. Oamenii nu sunt fiinţe „obişnuite şi neputincioase", ci manifestări ale conştiinţei eterne, genii în devenire. Ceea ce ar trebui să facem cu toţii este să ne deschidem inimile şi minţile, reconectându-ne astfel la puterea infinită care reprezintă sursa noastră şi croindu-ne propriul destin. Aceasta este marea provocare în actuala perioadă a tuturor oportunităţilor, care va permite reinstaurarea libertăţii pe această planetă, după foarte mult timp.

CAPITOLUL 7

Risipirea vrăjii

Informaţiile pe care ţi le voi dezvălui în continuare sunt exact cele pe care Frăţia doreşte cel mai mult să le ţină ascunse. Este vorba de faptul că oamenii îşi pot controla singuri destinul şi că nu trebuie să depindă de nimeni. Aceasta este realitatea.

După ce ai citit această carte, poate ţi se va părea ciudat că afirm acest lucru. La urma urmei, până acum nu am făcut altceva decât să detaliez cum a reuşit Frăţia să ţină lumea sub control de mii de ani. Este adevărat, dar cum a reuşit ea să facă acest lucru? Prin manipularea felului în care gândesc şi simt oamenii. Experienţa fizică este creată de gândurile şi emoţiile noastre. De aceea, dacă îi vom permite unei forţe exterioare să ne controleze gândurile şi emoţiile, noi îi vom permite inclusiv să ne controleze destinul fizic. Această stare de lucruri poate fi schimbată însă într-o singură clipă, prin preluarea controlului asupra propriilor gânduri şi sentimente. În esenţă, crearea propriei realităţi şi deciderea destinului personal este un proces cât se poate de simplu, care funcţionează după principiul: „Noi primim ceea ce oferim". Iată cum se desfăşoară lucrurile...

Mintea şi emoţiile noastre rezonează cu anumite frecvenţe energetice. Acest lucru este valabil nu numai în ceea ce priveşte sinele nostru conştient, ci şi subconştientul nostru, acel depozit al gândurilor, atitudinilor şi emoţiilor reprimate cu care preferăm să nu avem de-a face. Noi putem intra în rezonanţă cu vibraţia mâniei de pe nivelul subconştient, fără să conştientizăm încă această stare la nivel conştient. Spre exemplu, un adult care deţine în subconştientul lui sentimente suprimate de mânie rămase din copilărie va

continua să vibreze pe această frecvență, emițând-o la fel ca un transmițător, chiar fără să-și dea seama că este furios. Conform legii atracției universale, această stare va atrage către el alți oameni aflați pe aceeași frecvență de vibrație, adică furioși la modul conștient sau subconștient. Știu foarte bine ce spun, căci am trecut personal prin această experiență. Așa cum spun versurile unui cântec pe care l-am auzit în Statele Unite: „Atunci când cultivi sentimente de mânie, ce crezi că ți se va întâmpla? Vei atrage un mare număr de oameni la fel de furioși ca și tine". „Vibrațiile" noastre mentale și emoționale sunt transmise sub forma unor unde-gând, care atrag către noi unde-gând asemănătoare, sub forma unor oameni, locuri, modalități de viață și experiențe. Noi atragem către sine exact ceea ce emitem. Printre vibrațiile pe care le emanăm se numără gândurile și emoțiile noastre conștiente, dar și structurile astrologice cu care suntem înzestrați în momentul nașterii sau al concepției. Atunci când ne naștem, noi absorbim energia telurică a pământului specifică locului și momentului în care ne-am născut. Această structură depinde de poziția și de ciclurile planetelor, inclusiv de tipul energiei pe care o emit acestea către Pământ. Câmpul energetic se schimbă în fiecare secundă; de aceea, locul și momentul în care ne naștem influențează decisiv structura energetică a câmpului pe care îl moștenim. Înainte de a ne naște, noi ne alegem locul și momentul nașterii, pentru a primi acel corp energetic potrivit pentru planurile noastre de viață. Există un șir nesfârșit de dovezi care atestă că oamenii din aceeași profesie au tendința să se nască în aceeași perioadă a anului. Frăția Babiloniană a încercat de mii de ani să suprime cunoașterea astrologică, în special prin intermediul creștinismului și al „științei", afirmând că este malefică sau falsă și ridiculizându-i pe cei care o susțin. Ca de obicei, creștinii au făcut o treabă excelentă în slujba Frăției, fără să-și dea seama însă

care este Agenda către care se îndreaptă.

Acest cocteil de vibrații care se intersectează în conștiința noastră atrage exclusiv vibrații asemănătoare. Astfel, dacă ne gândim că suntem o victimă și că nu deținem controlul asupra propriei noastre vieți, noi ne vom pune la unison cu acele energii (oameni, experiențe) care vor rezona pe această frecvență. Altfel spus, experiențele pe care le vom trăi vor confirma concluzia noastră că suntem ființe neputincioase, care nu își pot controla destinul. Dacă suntem de părere că tot ce este bun în viață li se întâmplă numai altora, chiar așa se vor petrece lucrurile, căci nu ne vom conecta la aceste energii benefice. Cei care cred că nu vor avea niciodată destui bani, chiar nu îi vor avea. Banii reprezintă expresia unei energii, iar pentru a o atrage este necesar să creăm o rezonanță cu ea. Gândul (conștient sau subconștient) că nu vom avea niciodată bani conduce la o desincronizare cu această energie și la perpetuarea sărăciei. Membrii Frăției știu foarte bine acest lucru și au creat un flux energetic care atrage majoritatea banilor către ei. În mod similar, teama atrage inevitabil către sine teama. Energia fricii atrage o energie similară; de aceea, lucrurile de care se tem oamenii au tendința să se împlinească. Spre exemplu, teama de a rămâne fără bani se traduce prin acele circumstanțe în care oamenii chiar rămân fără bani. Teama de a rămâne singur, de a fi respins sau atacat se traduce prin experiențe de această natură. Singura soluție este intrarea în contact cu sursa energiei care manifestă aceste lucruri, care este chiar sinele nostru. De aceea, este inutil să învinovățim pe altcineva pentru viața noastră. Noi ne-am creat-o singuri prin gândurile și sentimentele noastre sau am fost manipulați în această direcție de religie, mass-media, de politicieni, medici, profesori etc. În ambele situații, suntem singurii responsabili pentru viața pe care o avem. Nimeni nu poate scăpa de această lege. De altfel, ea reprezintă

şi marea noastră şansă de a ieşi din această închisoare. Dacă noi suntem cei care am creat actuala realitate care nu ne convine, la fel de uşor vom putea crea o altă realitate, pe gustul nostru. Viaţa noastră depinde numai de noi. Toate răspunsurile se află deja în sufletul nostru. Noi suntem centrul propriului univers, pe care îl putem transforma aşa cum dorim. Dacă vom conştientiza plenar acest lucru, miracolul se va întâmpla.

Am vorbit în cartea mea anterioară, *Eu sunt eu, eu sunt liber,* despre necesitatea de a ne regăsi această putere mentală şi emoţională dacă dorim să redevenim liberi. Acest lucru nu este însă suficient; la fel de important este să-i ajutăm şi pe cei din jur să redevină liberi. Datorită manipulării Frăţiei, noi ne-am închis singuri în închisorile noastre personale, după care am fost determinaţi să-i supraveghem pe ceilalţi, astfel încât şi ei să facă acelaşi lucru. Umanitatea este simultan turma şi câinele de pază. Frăţia a creat „normele" religioase, politice, medicale şi ştiinţifice prin controlarea acestor profesiuni, după care le-a promovat prin mass-media controlată tot de ea. Cei mai mulţi oameni îşi trăiesc vieţile în conformitate cu aceste norme, permiţându-le să le programeze potenţialul şi simţul identităţii de sine. Aceasta este coaja de ou despre care vorbeam. Dacă vrei să renunţi de bunăvoie la puterea ta infinită şi unică, eşti liber s-o faci! Drama este că niciun om care trăieşte într-o astfel de închisoare nu se simte satisfăcut numai cu atâta. El insistă ca şi ceilalţi oameni să trăiască la fel ca el. De pildă, nu se mulţumeşte să creadă într-o anumită religie; insistă ca şi ceilalţi să creadă în ea, în caz contrar condamnându-i. Dacă ne-am respecta dreptul reciproc de a crede ceea ce dorim, în lume nu ar mai exista războaie religioase. Personal, nu am nimic cu cei care practică ritualuri satanice, dacă aceştia şi-ar controla cu adevărat procesul gândirii. Dacă doresc să facă sacrificii umane şi vic-

timele lor nu au nimic împotrivă, nu au decât! Dar cineva ar trebui să clarifice odată aceste lucruri. Dacă George Bush, Henry Kissinger, Windsor-ii și restul găștii doresc să creeze un stat fascist și toată lumea s-ar asocia de bunăvoie la această idee, nu aș avea nimic împotrivă. Nu pot fi însă la fel de indiferent când constat că aceste lucruri le sunt impuse oamenilor prin manipulare, inclusiv prin forța fizică, mentală sau prin mijloace farmaceutice. Oare nu avem maturitatea de a gândi singuri ceea ce ne dorim de la viață? Trebuie neapărat să ne spună alții cum să trăim? Dacă da, este limpede că avem probleme serioase.

Singura modalitate prin care cei puțini pot controla destinul celor mulți presupune concursul celor din urmă. Iar masele chiar le dau liderilor lor această aprobare. Am vorbit personal în fața unor mari grupuri de oameni despre libertate și am obținut aplauze la scenă deschisă. Mă întreb însă dacă ascultătorii mei chiar au înțeles acest concept. „Da, libertate, asta dorim!" Oare? Atunci de ce insistă acești oameni care aplaudă atât de călduros conceptul de libertate că cei care nu sunt creștini sunt ființe inferioare sau încarnări ale diavolului? De ce insistă ei (inclusiv musulmanii, evreii sau hindușii) ca progeniturile lor să fie crescute în același sistem de convingeri ca și ei, în detrimentul altor puncte de vedere? Nu-ți pot spune de câte ori am fost întrebat în America dacă sunt creștin, ca și cum dacă declaram că sunt aș fi devenit mai credibil. Însăși nevoia de a pune o astfel de întrebare reprezintă o confirmare a faptului că cel care a pus-o se află într-o stare de servitute mentală față de un anumit sistem de convingeri. Tocmai acesta este mecanismul creat de Frăție: noi suntem limitați chiar de lucrurile pe care suntem forțați să *le credem*. Puterea convingerilor de a limita o minte este incredibilă. Membrilor Frăției nu le pasă în ce cred oamenii, atât timp cât ei cred în ceva, excluzând toate celelalte posibilități. Personal, aș fi fericit să-mi

schimb toate convingerile legate de informațiile oferite în această carte, dacă noile descoperiri mă vor conduce la alte concluzii. Nu sunt deloc atașat de aceste informații, căci eu nu caut decât adevărul, oricare ar fi acesta. Dacă el este diferit de ceea ce cred acum, nicio problemă. Convingerile rigide se apără singure în fața altor opinii, căci omul se identifică cu ele, atribuindu-le propria sa identitate, propriul simț al securității personale, preferând de o mie de ori să se agațe de convingerile sale decât să facă față tulburătoarei provocări mentale și emoționale de a le schimba cu altele. Ne aflăm astăzi într-un moment al unor schimbări cu adevărat uluitoare, care vor face praf și pulbere toate convingerile actuale. Este întotdeauna mult mai ușor să scrii ceva pe o foaie goală de hârtie decât pe una deja scrisă cu informații vechi, sau să plantezi flori noi pe un petic de pământ gol decât pe unul plin de buruieni. A sosit timpul să ne vidăm mințile de vechile convingeri și să ne deschidem în fața noilor posibilități. Numai așa vom redeveni liberi să accedem din nou la sursa noastră infinită.

Tabloul pe care l-am descris în această carte nu reprezintă decât una din fețele imaginii de ansamblu, cea care îi afectează în mod direct pe oamenii întrupați pe această planetă. Există însă și alte niveluri invizibile. Este important să înțelegem că două afirmații contrarii pot fi la fel de adevărate, în funcție de nivelul de pe care observăm realitatea. De pildă, am putea spune că lumea în care trăim este imperfectă, iar pe de altă parte că tot ce se petrece pe pământ este perfect. Cum ar putea fi ambele afirmații adevărate? Ei bine, chiar sunt. Din perspectiva vieții de zi cu zi, această lume nu este perfectă. Avem parte de războaie, foamete, boli, nefericire și tot felul de dureri. Acest lucru este cât se poate de adevărat, dar din perspectiva evoluției spirituale totul este perfect, căci singura cale de a evolua este experimentarea directă a consecințelor propriilor

gânduri și sentimente. Dacă acțiunile noastre nu ar genera consecințe neplăcute, cum am putea învăța și evolua pe niveluri superioare de înțelegere? Am putea compara situația cu aceea a unui copil care vopsește zidurile caselor sau sparge ferestrele cu pietre. Dacă acesta nu se va confrunta cu consecințele acestui comportament, constatând că el îi supără pe proprietari, ce s-ar întâmpla? El ar continua să vopsească la infinit alte case și să le spargă ferestrele. Umanitatea a renunțat de mii de ani să mai gândească cu propria ei minte și, dacă nu s-ar confrunta cu consecințele acestei atitudini, nu s-ar putea trezi niciodată. Așa se explică de ce avem parte de războaie, conflicte și manipulări de tot felul. Personal, te asigur că nu-i urăsc pe acești reptilieni. Dimpotrivă, îmi propun să-i iubesc, pentru că îmi dau seama că au o nevoie disperată de iubire. Comportamentul lor aberant nu poate proveni decât dintr-o lipsă a iubirii de sine, căci nu-i poți iubi pe ceilalți așa cum sunt decât dacă te iubești pe tine însuți așa cum ești. De aceea, vă iubesc pe toți: regina Angliei, regina mamă, prințul Charles, prințul Philip, Pindar, Henry Kissinger, George Bush, Edward Heath și ceilalți! Dacă acești oameni ar învăța să se iubească pe ei înșiși, coșmarul în care trăim cu toții (inclusiv ei) ar înceta. Până atunci, inimile lor vor rămâne blocate și incapabile să stabilească o punte de legătură cu sufletul lor infinit (care, îți reamintesc, este iubire pură). Înainte de a încheia, doresc să subliniez din nou că, atunci când vorbesc de reptilienii cei răi, mă refer exclusiv la aceia care încearcă să manipuleze umanitatea, nu la întreaga specie. Există numeroase rase de reptilieni care se străduie să ne ajute să risipim vraja în care trăim. Chiar și reptilienii care ne manipulează sunt posedați de cea de-a cincea forță. În final, suntem cu toții una.

Sunt conștient că foarte mulți oameni care află de reptilieni și de Agenda lor cred că singura modalitate

prin care le pot răspunde este de a aduna arme și de a pregăti o armată pentru a-și apăra libertatea. În realitate, aceasta ar fi cea mai sigură cale de a crea statul fascist pe care doresc să-l evite. Ideea de a răspunde la violență cu violență este atât de contradictorie și de lipsită de cea mai mică scânteie de inteligență, încât nu putem decât să ne întrebăm cât de puține trebuie să fie celulele cerebrale pentru a produce o asemenea idee? Ce poți obține atunci când răspunzi la violență tot cu violență? De două ori mai multă violență! Cu greu ne putem imagina o contribuție mai nepotrivită la pacea lumii! Pe de altă parte, dacă acești oameni s-ar împotrivi sistemului prin modalități violente, ei i-ar oferi Frăției un pretext ideal pentru a-și folosi armele de înaltă tehnologie împotriva lor, în numele „legii". După părerea mea, cred că ar trebui să ne strângem rândurile, dar într-o manieră ceva mai subtilă decât simpla adunare de arme. Am cunoscut câțiva patrioți creștini cam extremiști din Statele Unite și i-am spus unuia dintre ei: „Nu-mi dau seama ce anume îmi displace mai mult, lumea controlată de Frăție sau cea cu care ați dori să o înlocuiți voi!" Acest individ vorbea despre libertate și despre apărarea ei prin forța armelor în timp ce susținea că oamenii de culoare sunt inferiori din punct de vedere genetic albilor și că indienii nativi nu doresc decât să „își recapete pământurile" pe care le-au deținut până la sosirea albilor. După toate aparențele, omul s-ar fi înțeles de minune cu Părintele Constituției Thomas Jefferson. Această temă este recurentă. Oameni de felul acestui individ sfârșesc inevitabil prin a intra în conflict armat cu Frăția. Ambele extreme cred în folosirea violenței, deci se află pe o lungime de undă comună. Deși își dau nume diferite, de fapt avem de-a face cu același tip de oameni, nu cu oponenți, ci cu un fel de opo-similari. Confruntarea între acest tip de oameni este inevitabilă, căci cu toții au nevoie să învețe că violența nu poate

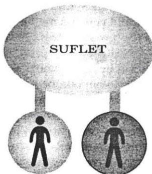


Figura 36

Dacă oamenii sunt condiționați să-și „închidă conștiința", ei se rup de sufletul lor etern și implicit de iubirea, înțelepciunea, cunoașterea și inspirația acestuia. Oamenii nu ar trebui să caute iluminarea, căci aceasta reprezintă însăși esența lor. Tot ce trebuie să facă ei este să înlăture barierele fricii și să se reconecteze la propria lor iluminare, exterioară „cojii de ou".

rezolva nimic. Dacă îi întrebi care este alternativa lor la adresa Agendei Frăției, patrioții americani îți vor răspunde că doresc un „stat unic sub stindardul lui Dumnezeu". Bun, dar care Dumnezeu? Cel creștin? Cel musulman? Cel hindus? Cel pe care și-L imaginează Ethel din New York sau cel pe care și-L imaginează Bill din Los Angeles? Evident, ei se referă la Dumnezeul creștin, așa cum și-L imaginează ei. Patrioții americani nu doresc în niciun caz să înlocuiască Agenda Frăției cu o libertate reală, ci cu propria lor versiune de dictatură. Ambele categorii doresc să-și impună voința asupra celorlalți, suprimându-le convingerile și modul de viață; de aceea, este inevitabil ca ei să se atragă și să intre în coliziune, căci operează pe aceeași frecvență de bază. Ceea ce am afirmat despre creștinii extremiști este la fel de adevărat și în ceea ce îi privește pe musulmanii extremiști, pe hindușii extremiști, pe evreii

extremiști etc. Același lucru s-a întâmplat și cu nativii americani înainte de venirea albilor. Cultura lor conține o mare înțelepciune și înțelege mult mai bine legăturile care există între elementele naturii, dar nu trebuie să cădem în extrema naivă a multor new ager-i, care consideră societatea amerindienilor de dinainte de venirea oamenilor albi un model ideal de societate. Chiar și înainte de venirea albilor, triburile de indieni obișnuiau să se lupte unele cu altele pentru simplul motiv că erau diferite. Conflictele și măcelurile dintre ei erau nesfârșite. O vibrație atât de agresivă și de orientată către violență nu poate atrage decât o vibrație similară. Ori de câte ori vei întâlni două grupuri care cred în violență, confruntarea dintre ele este inevitabilă.

Din fericire, există numeroși creștini, musulmani, hinduși, evrei și nativi care nu sunt deloc extremiști și care cred într-o alternativă la violență. Această alternativă poate fi învățată fie printr-o experiență incredibil de dureroasă, fie prin folosirea inteligenței și a iubirii pentru a ieși din actuala situație și pentru a o schimba fără a trage nici măcar un foc de armă. Aceste confruntări vor putea fi astfel evitate, căci nu va mai exista o atracție energetică între Frăție și cei care doresc să împiedice implementarea Agendei sale. Putem cu siguranță să ajungem la acest rezultat fără o confruntare violentă. Conexiunea emoțională dintre reptilieni și umanitate se realizează prin vibrația fricii. Ei înșiși sunt terorizați, aceasta fiind unica explicație posibilă pentru comportamentul lor. Manipulând umanitatea și făcând-o să se teamă, ei stabilesc o conexiune energetică cu ea, care le permite să o manipuleze. Practic, joacă pe terenul lor, căci sunt mari experți în stimularea acestei emoții a fricii. De fapt, acest grup de reptilieni reprezintă însăși expresia încarnată a fricii. Dacă vom încerca să blocăm planurile reptilienilor printr-o confruntare cu ei pe terenul lor, adică prin folosirea urii, agresiunii și violenței, cel mai bine este să

renunțăm din start, căci jocul s-a încheiat înainte să înceapă. Dacă vom aborda însă această confruntare dintr-o perspectivă pe care Frăția nici măcar nu și-o poate imagina - aceea a iubirii - vom transforma întreaga lume, iar controlul reptilian va dispărea de la sine. Există mulți factori care ar contribui la acest deznodământ. Mai întâi de toate, dacă ne vom deschide inimile în fața iubirii, *chakra* inimii fiecăruia dintre noi va începe să se rotească cu o viteză enormă, ridicând frecvența conștiinței noastre întrupate până la nivelul iubirii pure. Aceasta este însăși esența sufletului nostru, așa că vom restabili astfel legătura cu puterea incredibilă a sinelui nostru multidimensional *(vezi Figura 36)*, iar coaja de ou va exploda.

Lungimea de undă scurtă și rapidă a iubirii va activa inclusiv „antenele" ADN-ului uman, care ne vor permite să ne reconectăm cu cosmosul. Odată deschisă, *chakra* inimii se va pune la unison cu pulsul cosmic al Pământului, al Soarelui și al galaxiei, transmițând această vibrație creierului, iar apoi fiecărei celule a corpului nostru. În acest fel, mințile, emoțiile și trupurile noastre se vor transforma radical, sincronizându-se cu vibrațiile rapide ale acestei epoci a marilor schimbări. Saltul care va urma ne va scoate din prăpastia fricii și ne va proiecta pe niveluri cu mult deasupra regiunii inferioare a celei de-a patra dimensiuni. În acest fel, controlul reptilienilor va dispărea de la sine, căci ei vor emite de la un post de radio diferit (metaforic vorbind). În plus, vor fi nevoiți să se confrunte ei înșiși cu consecințele acțiunilor lor, urmând la rândul lor calea care duce către iluminare. Această opțiune ne aparține tuturor: putem alege între frică și iubire, între închisoare sau libertate.

Dacă reptilienii nu ar exista, ei ar trebui inventați, căci nivelul lor existențial reprezintă o experiență necesară pentru conștiința umană. Dacă nu ar fi așa, cu siguranță reptilienii ar manipula pe altcineva, nu pe noi.

Între noi și ei trebuie să existe o atracție (conform legii rezonanței). Darul lor pentru noi este evoluția, experimentarea consecințelor fricii și ale renunțării la puterea noastră infinită în favoarea unei alte forțe străine (poate fi vorba inclusiv de părinți, șefi, cei apropiați, nu doar de Frăția reptiliană). Procesul evoluției nu are nimic de-a face cu pedeapsa, ci cu iubirea. Nu se pune problema că suntem pedepsiți pentru acțiunile noastre, ci că trebuie să ne confruntăm cu consecințele lor, ceea ce este cu totul altceva. Fără această confruntare, nu am putea evolua. De altfel, nu suntem singuri în acest demers, căci există niveluri superioare ale existenței (deci inclusiv ale propriului nostru sine) care ne ajută să devenim mai plini de iubire și mai iluminați, recâștigându-ne astfel controlul față de propriul destin. Problema este cât de mult avem nevoie de această experiență pentru a ne învăța lecția și a merge mai departe? Ne vom schimba chiar acum sau mai avem nevoie de alte războaie, suferințe și perioade de foamete, înainte de a ne trezi? Vom trece oare prin porțile care se vor deschide cât de curând, intrând astfel într-o nouă stare de conștiință, sau vom rămâne imobilizați în această lume, intrând într-un nou ciclu al încarnărilor și reîncarnărilor, până când ni se va ivi o nouă oportunitate de a ne elibera? Grupul reptilienilor despre care am vorbit este profund dezechilibrat, căci este rupt de nivelurile superioare ale sinelui care rezonează cu frecvența iubirii. Asta nu înseamnă că nu face și el parte integrantă din totalitatea cu care suntem una, că nu reprezintă un aspect al ființei noastre și al acelei totalități glorioase pe care o numim în mod curent Dumnezeu. De aceea, dacă îi urâm, ne urâm practic pe noi înșine. Dacă le vom răspunde cu violență, ne vom agresa pe noi înșine. Nimeni nu are de câștigat dintr-o asemenea atitudine. Adevăr îți spun: iartă-i, căci nu știu ce fac! Iartă-i și iubește-i, ceea ce nu înseamnă că trebuie să închizi ochii la ceea ce fac. Ei încearcă să-și

impună cu forța voința asupra noastră, așa că avem toate motivele din lume pentru a ne opune acestui proces. Controlul Frăției este asigurat însă de renunțarea noastră de a gândi cu propria minte, de cedarea puterii și a responsabilității noastre, insistând ca și ceilalți să facă același lucru. De aceea, adevărata problemă suntem *noi înșine*, nu comportamentul reptilienilor. Dacă ne vom redobândi puterea personală, eliberându-ne pe noi - dar și pe semenii noștri - de un mod de a gândi și de a trăi impus din afară, nu va mai conta ce va face Frăția. Controlul de la centru va fi imposibil, căci nu poți controla în mod centralizat diversitatea, ci doar uniformitatea. Există trei lucruri care vor transforma viața pe pământ, eliminând controlul reptilienilor asupra psihicului uman:

1. Renunțarea la teama legată de ceea ce cred ceilalți despre noi și manifestarea unicității noastre și a stilului nostru de viață, chiar dacă acestea diferă de „norma" general acceptată. Numai așa vom putea ieși din turmă.

2. Va trebui să le permitem celorlalți să facă același lucru, fără teama de a fi ridiculizați sau condamnați pentru „crima" de a fi diferiți. În acest fel, vom înceta să mai fim niște câini de pază ai turmei, făcând presiuni asupra celorlalți să se conformeze convingerilor noastre.

3. Nimeni nu mai trebuie să-și impună punctul de vedere asupra celor din jur. Cu toții ar trebui să respectăm liberul arbitru și opțiunile semenilor noștri.

Dacă oamenii ar integra aceste trei lucruri în atitudinea lor, Agenda Frăției nu ar mai putea fi implementată. Multe persoane care aud aceste informații mă întreabă ce trebuie să facă. Eu nu le răspund niciodată. Singurul care știe ce anume este bine pentru sine este chiar omul însuși. Unicul lucru pe care ar trebui să-l

facem cu toții este să restabilim legătura cu sinele superior, lăsând apoi iubirea, înțelepciunea și inspirația acestuia să ne ghideze mai departe. Pentru aceasta, nu trebuie neapărat să ne înghesuim în camere aglomerate și pline de fum sau să creăm partide politice. Tot ce trebuie să facem este să spargem „coaja de ou" a emoțiilor inferioare născute din frică. Mai departe, legea atracției (rezonanței) universale ne va apropia de acei oameni și de acele organizații de care vom avea nevoie pentru a transforma lumea. Dacă oamenii s-ar armoniza pe sine, întreaga lume din jurul lor s-ar armoniza, căci noi suntem lumea, iar lumea este una cu noi. Ceea ce noi numim societate este suma totală a gândurilor și sentimentelor oamenilor, este reflexia atitudinilor lor. Dacă vom schimba aceste atitudini, vom schimba întreaga societate. Singurul lucru care ne mai desparte de libertate - aceea de a ne exprima unicitatea dăruită de Dumnezeu și de a celebra diversitatea darurilor, percepțiilor și inspirațiilor din psihicul uman colectiv - este propria noastră atitudine. Forța creatoare divină se află înlăuntrul nostru și este disperată să se exprime pe sine. Toate frustrările care se acumulează în noi, conducând la atâta violență și depresie, sunt generate de suprimarea acestei forțe. Imaginează-ți că poți fi un dansator sau un artist de mare inspirație, dar că presiunea părinților, a celor apropiați și a sistemului îți impune să lucrezi într-o bancă sau într-o uzină mecanică sau că vrei să-ți exprimi creativitatea și să aduci o contribuție personală la propășirea acestei lumi, dar manipularea sistemului financiar de către Frăție te împiedică să-ți găsești o slujbă. Forța creatoare din interiorul ființei nu poate fi suprimată; de aceea, ea va ieși la suprafață într-o manieră dezechilibrată, sub forma mâniei, a disperării și frustrării. Așa se explică - printre altele - de ce la foarte mulți oameni există atâta violență și atâta nevoie de a-și îneca amarul în droguri și alcool, pentru a uita de suferințele

lor emoționale. Dacă am respecta valoarea creativității în general și dacă i-am permite să se exprime în modalitățile în care dorește, aceste lucruri nu s-ar întâmpla (cel puțin, nu la nivelul la care au loc astăzi). Noi nu acceptăm să ne manifestăm creativitatea decât dacă suntem plătiți în schimbul ei, contribuind astfel la economia Frăției. Evaluăm totul, dar nu prețuim nimic. Dacă ne-am deschide inimile către o viziune mai amplă a posibilităților, am descătușa forța creatoare din oameni și i-am permite să-și exprime unicitatea. Am trăi atunci într-o lume a unei diversități incredibile, ghidată de inspirație și de fluxul forței creatoare, nu de dorința de profit a bancherilor Frăției.

La începutul acestei cărți am vorbit despre imaginarea unor lucruri greu de imaginat. Informațiile pe care ți le-am prezentat aici reprezintă o provocare pentru orice cititor: aceea de a accepta dovezile că reptilienii dintr-o altă dimensiune a existenței manipulează umanitatea de mii de ani, dar și că oamenii sunt departe de a fi ființe obișnuite și neputincioase. Dimpotrivă, ei sunt ieșiți din comun și atotputernici. Ambele afirmații sunt de neconceput pentru majoritatea oamenilor, din cauza nivelului actual al condiționării în care trăiesc. Deși mintea refuză uneori să le accepte, inima simte că ele sunt adevărate. Intelectul uman este vulnerabil, fiind condiționat de ceea ce vede, de ceea ce aude și de nenumăratele minciuni care i se servesc zilnic prin canalele mass-mediei. Centrul inimii este însă conectat la intuiție și reprezintă puntea noastră de legătură cu cosmosul. De câte ori nu s-a întâmplat până acum ca ceea ce gândești să intre în conflict cu ceea ce simți? Transformarea decisivă în viața mea s-a produs atunci când am decis să-mi urmez intuiția ori de câte ori aceasta se află în conflict cu gândirea. Întotdeauna, s-a dovedit că intuiția a avut dreptate. Uneori, adevărurile ei sunt dureroase și greu de suportat, căci intuiția nu ascultă de „norme" și se

opune convențiilor general acceptate. Poți fi însă sigur că ea te va conduce întotdeauna către ceea ce este mai bun pentru tine și pentru călătoria ta eternă, a evoluției prin experiență. În cazul celor mai mulți dintre oameni, atunci când intuiția intră în conflict cu mintea lor condiționată, aceasta din urmă începe să enumere o mie de motive pentru care ei nu ar trebui să asculte de vocea intuiției: „Nu poți face așa ceva. Ce vor spune vecinii, familia, colegii de serviciu și cei de la bar?"... „Nu poți face așa ceva, căci ai o ipotecă pe casă, pe mașină, o familie de întreținut și rate de plătit la polița de asigurări"... „Nu poți face cutare, nu poți face cutare, nu poți face cutare"... Dimpotrivă, POȚI face orice dorești! Intelectul nu reprezintă în sine ceva rău. El ne ajută să rămânem cu picioarele pe pământ, să depozităm și să prelucrăm informațiile provenite din această lume, jucând astfel un rol important în viața noastră. Dacă devine însă singura forță care ne controlează viața și ia decizii, atunci ne trezim într-o închisoare a propriei noastre minți. Controlează-ți mintea; nu te lăsa controlat de ea.

De aceea, nu contează atât de mult ce crezi despre informațiile din această carte, ci ceea ce *simți* în legătură cu ele. Cu siguranță, o parte dintre aceste informații îți vor provoca intelectul până la punctul de a exploda, dar intuiția ta nu va avea asemenea probleme. Ea știe una și bună: ori simte că așa stau lucrurile, ori nu. Eu nu doresc să „convertesc" pe nimeni la convingerile mele. Nu-mi pasă deloc ce crezi sau ce gândești în legătură cu mine și cu munca mea. Unicul lucru de care îmi pasă cu adevărat este dreptul tău de a afla acele lucruri care îți sunt ascunse. Modul în care vei reacționa la ele nu mă privește. Dacă vei căsca ochii, nu mă îndoiesc că vei sesiza rapid implementarea Agendei pe care ți-am descris-o în viața ta de zi cu zi. Nu vei mai putea asculta vreodată un buletin de știri, un anunț politic sau economic și nu vei mai putea citi un ziar ca

şi până acum. Pe de altă parte, vom asista cu toţii la schimbările meteorologice şi geologice dramatice care se vor produce odată cu transformarea câmpurilor energetice ale Pământului. În mintea şi în inima ta se vor acumula vibraţii noi, care îţi vor schimba percepţia asupra vieţii şi asupra propriei tale fiinţe, deschizându-ţi porţile unor posibilităţi infinite. Imaginarea unor lucruri de neimaginat va deveni un mod de viaţă pentru cei care vor accepta această oportunitate de a se reconecta la sursa infinită a Creaţiei. Mulţi oameni vor considera probabil că această carte prezintă o realitate negativă, dar acest lucru nu reflectă decât o înţelegere greşită din partea lor. Informaţii de genul celor oferite aici vor începe să iasă din ce în ce mai mult la suprafaţă, după ce au fost ascunse timp de mii de ani, pe măsură ce oamenii se vor trezi la realitate. Ambele procese vor fi generate de schimbarea vibraţiei generale în care trăim. Ne aflăm în plin proces de vindecare, dar pentru ca aceasta să aibă loc, trebuie să atacăm mai întâi cauza bolii. Ridicarea frecvenţei de vibraţie aduce la suprafaţă informaţii ascunse, care vor permite declanşarea procesului de vindecare la nivel individual şi colectiv. Toţi oamenii care se deschid în faţa ritmului cosmic trăiesc mai întâi experienţa unui adevărat iad. Relaţiile de cuplu se destramă, îşi pierd slujbele, se despart de familie şi de cei pe care îi considerau prieteni. Experienţele lor devin extrem de variate, dar nu întotdeauna uşor de suportat. De pildă, eu am fost ridiculizat în fel şi chip, căci nu obişnuiesc să operez cu jumătăţi de măsură. Nu este exclus ca la un moment dar să crezi că ai comis o greşeală majoră, dar în final aceasta să se dovedească un pas înainte. Noi ne creăm propria realitate şi ne controlăm propriul destin, iar principalul instrument de care ne folosim este intenţia. Mulţi oameni îmi spun că în viaţa lor nu se întâmplă nimic, niciodată, şi că nu le iese nimic din ceea ce îşi propun. Când îi întreb însă ce anume îşi

doresc de fapt, îmi răspund: „Sincer să fiu, habar n-am!" În acest caz, nu trebuie să se mire că experienţa lor de viaţă reflectă întocmai această lipsă de focalizare interioară. Dacă ei şi-ar îndrepta intenţia asupra unui scop clar determinat, evenimentele s-ar precipita în viaţa lor, favorizând împlinirea intenţiei manifestate, căci energia atrage întotdeauna o energie similară, sub forma unor oameni, experienţe şi oportunităţi. Din păcate, călătoria celor mai mulţi dintre ei se încheie aici. Când se trezesc faţă în faţă cu conjunctura de care au nevoie pentru a-şi îndeplini ţelul, încep să aibă îndoieli în privinţa acestuia, gândindu-se că poate nu este o idee chiar atât de bună! De aceea, reflectă la ceea ce-ţi doreşti. Cât de mult îţi doreşti acest lucru? Puţin de tot? Atunci, mai bine uită de el. Ţi-l doreşti din toată inima, fără nicio rezervă? Atunci, mergi înainte, căci întreaga lume îţi aparţine.

Am cunoscut nenumăraţi oameni care afirmă că doresc să se transforme pe ei şi vieţile lor, punându-se la unison cu noua vibraţie, dar care la prima provocare cer să fie scoşi din joc şi să revină la viaţa lor de dinainte. Şi totuşi aceste provocări sunt cele care ne eliberează. Motivul pentru care ne confruntăm cu un veritabil haos personal şi emoţional atunci când pornim în această călătorie este legat de nevoia de a ne curăţa subconştientul de toate sentimentele suprimate şi neprelucrate pe care le-am ascuns sub preş pentru că nu ne simţeam pregătiţi să le facem faţă. Fără să curăţăm tot acest balast emoţional pe care l-am acumulat în această viaţă şi în altele, anterioare, nu vom putea să ne reconectăm la sinele nostru multidimensional. Altfel spus, nu ne vom putea elibera de manipularea şi de controlul reptilienilor din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Simpla declarare a intenţiei de a ne transforma atrage către noi acei oameni şi acele experienţe necesare pentru a aduce la suprafaţa minţii conştiente aceste emoţii suprimate,

astfel încât să le putem vedea şi tria. Acelaşi fenomen se va petrece şi la nivel colectiv, pe măsură ce informaţiile prezentate în această carte (şi altele de acelaşi fel) vor intra în atenţia opiniei publice. Din păcate, o mare parte din mişcarea New Age nu înseamnă decât o negare a acestui balast colectiv, căci oamenii nu sunt dispuşi să se confrunte nici măcar cu propriul lor balast individual. Ei preferă să aprindă lumânări şi să se amăgească singuri că au atins iluminarea, deşi nu trăiesc decât anumite emoţii mai intense. Informaţiile din această carte fac parte integrantă din procesul de vindecare a planetei Pământ şi a conştiinţei umane, ridicând încă un colţişor din vălul care ascunde realitatea.

Aşa cum spuneam mai devreme, trăim vremuri minunate, căci Pământul se pune la unison cu dansul cosmic, cu vântul schimbării, cu ritmul care permite reconectarea cu sursa tuturor lucrurilor. Motivul pentru care ne aflăm aici este să contribuim la acest proces, să ne transformăm pe noi înşine şi, implicit, lumea în care trăim. Avem astăzi posibilitatea de a face acest lucru. Nu o lăsa să-ţi scape. Haide să punem odată capăt acestui nonsens generalizat în care ne complacem de atâta vreme. O mână de oameni nu pot controla miliarde de alţi oameni decât dacă aceştia din urmă sunt de acord să fie controlaţi. Ei nu pot fi obligaţi. Este suficient să se schimbe în sensul de a fi ei înşişi, de a le permite inclusiv celor din jur să fie ei înşişi şi să se bucure de darul vieţii. Nu trăim vremuri de restrişte sau de teroare. Trăim o epocă a muzicii şi a dansului.

Ia-ţi partenerul şi haide să începem dansul!

Linia genealogică Windsor-Bush

Liniile genealogice ale Elitei îşi au originea în lumea antică, mergând până la „zeii“ şi hibrizii extraterestro-umani care au condus Sumerul, Egiptul, Babilonul şi Grecia. În rândul lor s-au numărat faraonii Egiptului, cel puţin până în anul 1550 î.Ch., inclusiv Ramses II (1295-1228 î.Ch.), considerat de unii cel mai mare faraon al Egiptului care a existat vreodată. Ramses a fost marele arhitect al ţării sale (specializat în geometria sacră), numele său putând fi găsit pe aproape toate artefactele din Egiptul antic. Minele de aur din Nubia i-au permis lui Ramses să acumuleze bogăţii inimaginabile.

Printre fondatorii liniei genealogice Ramses-Piso-Bush s-a numărat Philip de Macedonia (382-336 î.Ch.), care s-a căsătorit cu Olimpia. Din această uniune s-a născut Alexandru cel Mare (356-323 î.Ch.), un tiran care a jefuit regiunile bogate ale Greciei, Persiei, Siriei, Feniciei, Egiptului, Babilonului, ale fostului Sumer, şi care a ajuns până în India, înainte de a muri, la vârsta de 33 de ani. În timpul domniei sale din Egipt, el a fondat oraşul Alexandria. Maestrul său a fost legendarul filosof grec Aristotel, un discipol al lui Platon. Liniile genealogice sunt întotdeauna asociate cu cunoaşterea. Din linia despre care vorbim provine şi faimoasa regină egipteană Cleopatra (60-30 î.Ch.), care s-a măritat cu cel mai faimos dintre împăraţii romani, Iulius Cezar, căruia i-a născut un fiu, cel care avea să devină mai târziu faraonul Ptolemeu XIV. Cleopatra a dat, de

asemenea, naştere unor gemeni, al căror părinte a fost Marc Antoniu, un bărbat care are propria sa conexiune genetică cu această linie genealogică şi cu urmaşii ei. Din aceeaşi linie genealogică provine chiar şi Irod cel Mare, cel la care face referire Biblia, continuând cu familia Piso. Aceeaşi linie l-a inclus în rândurile ei pe Constantin cel Mare, împăratul roman care a transformat în anul 325 creştinismul în religia pe care o cunoaştem la ora actuală. Clanul Piso avea să dea mai târziu câteva generaţii de papi, în primele secole ale creştinismului! Linia genealogică se continuă în Europa cu Meroveus sau Merovee, cel care a dat numele său merovingienilor, după care continuă cu restul clanului acestora, printre care s-au numărat Clovis şi Dagobert, ai căror descendenţi au legătură cu Prioria Sionului şi cu „misterul" de la Rennes-le-Chateau din Provence, în sudul Franţei.

După merovingieni, conexiunile acestei linii genealogice i-au mai inclus şi pe: Charlemagne (742-814), care a condus partea occidentală a Sfântului Imperiu Roman; o întreagă suită de regi francezi, printre care s-au numărat Robert I, Robert II, Philip I, II şi III şi Ludovic I, II, VI, VII, VIII, IX, XIII, XV şi XVI. Ludovic XVI s-a căsătorit cu Marie Antoinette din aceeaşi linie genealogică, amândoi fiind executaţi în timpul Revoluţiei Franceze. Ei au avut totuşi un fiu, care a supravieţuit sub numele de Daniel Payseur, forţa secretă care s-a ascuns în spatele unor „giganţi" financiari şi industriali precum Carnegie şi Morgan. Aceeaşi linie genealogică este asociată şi cu familia Medici, sponsorii lui Cristofor Columb, şi cu artistul Leonardo da Vinci, Mare Maestru al Prioriei Sionului. Caterina de Medici, regina Franţei care a murit în anul 1589, l-a folosit pe Nostradamus ca medic personal. Rene d'Anjou, duce de Lorraine, şi întreaga Casă de

Lorraine, care s-au folosit, de asemenea, de serviciile lui Nostradamus şi ale lui Columb, au aparţinut aceleiaşi linii genealogice. Alţi membri ai ei au fost Geoffrey Plantagenet şi dinastia sa regală din Anglia; regele John, cel care a semnat *Magna Carta;* regii Henry I, II şi III; Maria Stuart şi întreaga dinastie Stuart, din care îl amintim pe regele James I al Angliei, cel care a sponsorizat versiunea engleză a Bibliei. Potrivit surselor genealogice oferite mai jos, linia genealogică a lui James poate fi urmărită până în anul 1550 î.Ch., şi chiar mai departe, incluzând în rândurile ei numeroşi faraoni egipteni, inclusiv pe Ramses II. Linia genealogică i-a mai inclus pe regii George I, II şi III; Edward I, II şi III; regina Victoria; Edward VII; George V şi VI; actuala Regină-Mamă; regina Elisabeta II; prinţul Charles şi ceilalţi copii ai Elisabetei: Anne, Andrew şi Edward; prinţii William şi Harry din „căsnicia" lui Charles cu prinţesa Diana; preşedinţii SUA George Washington, John Adams, John Quincy Adams, Thomas Jefferson, Franklin Delano Roosevelt şi George Bush; ea îl include în rândurile ei şi pe favoritul la alegerile prezidenţiale din anul 2000, George W. Bush, şi pe fratele acestuia, Jeb Bush, Guvernatorul Floridei. De fapt, dacă aprofundăm suficient de mult cercetările genealogice, vom descoperi că *toţi* preşedinţii SUA provin din această linie. 33 dintre ei îşi au originea în linia genealogică a lui Carol cel Mare (Charlemagne), iar 19 sunt înrudiţi cu regele Angliei Edward III; amândoi provin din aceeaşi linie genealogică. Ea mai include şi principalele familii ale Scoţiei, precum Domnii de Galloway şi de Comyns; Marie-Louise de Austria, care s-a căsătorit cu Napoleon Bonaparte; Wilhelm II, împăratul Germaniei în timpul Primului Război Mondial; clanul Habsburg-ilor, cea mai puternică familie din Europa în timpul Sfântului Imperiu Roman, şi

Maximillian, împăratul habsburg al Mexicului, care a murit în anul 1867. Aceeaşi linie genealogică are conexiuni cu regele Priam al Troiei şi cu ambele părţi implicate în războiul troian, cu conducătorii Cretei antice şi cu toate familiile regale care au supravieţuit în Europa, inclusiv cu cea a regelui Juan Carlos al Spaniei. Joseph Smith şi Brigham Young, fondatorii mişcării mormone, au provenit din această linie genealogică. La fel şi Charles Taze Russell, fondatorul „religiei“ intitulate „Martorii lui Iehova”.

Iar aceasta este doar *una* din liniile genealogice reptiliene, din care am amintit doar *câţiva* dintre descendenţii ei. Există însă şi alte linii care se înrudesc cu aceste nume, istoria lor putând fi trasată pe durata câtorva mii de ani î.Ch.

ANEXA 2

Hitler a fost un Rothschild

Istoria oficială nu reprezintă altceva decât un văl menit să ascundă ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Oricine ridică acest văl constată același lucru: că versiunea oficială nu numai că nu este adevărată, dar este 100% incorectă.

Să-i luăm de pildă pe Rothschild-zi, linie genealogică cunoscută anterior - printre altele - sub numele de Bauer, una dintre cele mai notorii linii genealogice oculte, specializate în magie neagră, din Germania Evului Mediu. În secolul al XVIII-lea ea a devenit cunoscută sub numele de Rothschild („scut roșu" - *rotes-schild* în limba germană), când Mayer Amschel Rothschild a fondat în Frankfurt o dinastie financiară, lucrând împreună cu Casa de Hesse (aparținând Iluminaților) și cu alte familii din aceeași categorie. Clanul Rothschild și-a luat numele de la scutul roșu sau hexagrama (Steaua lui David) de pe frontispiciul casei lor din Frankfurt. Steaua lui David sau Sigiliul lui Solomon este un simbol ezoteric străvechi, care nu a devenit asociat cu evreii decât după adoptarea lui de către clanul Rothschild. În realitate, nu are nicio legătură cu David sau cu Solomon, lucru confirmat de toate sursele istorice evreiești. Rothschild-zii sunt una din cele mai importante linii genealogice ale Iluminaților de pe întreaga planetă. Toți sunt reptilieni care își schimbă forma.

Parcă aud deja rumoarea opiniei publice care mă condamnă ca „antisemit", pentru simplul motiv că Rothschild-zii pretind despre ei înșiși că sunt evrei. Organizații precum Liga Anti-Defăimare și B'nai B'rith au încercat deja din răsputeri să-mi pună această

etichetă din cauza faptului că i-am expus pe Rothschild-zi, încercând astfel să mă împiedice să mai vorbesc în public (vezi în această direcție website-ul meu). Mi se pare cu atât mai amuzant cu cât ambele organizații au fost create și continuă să fie controlate chiar de Rothschild-zi. Desigur, e o simplă coincidență, nu-ți face probleme! B'nai B'rith înseamnă „Fiii Alianței" și este o organizație fondată de Rothschild-zi în anul 1843 ca serviciu secret, cu scopul de a defăima și de a distruge anumiți cercetători - care au toate drepturile să fie cunoscuți de opinia publică - sub pretextul de „antisemitism". Mulți dintre membrii acestei organizații au susținut pe față sclavia în timpul Războiului Civil American, ceea ce nu îi împiedică să-i condamne astăzi pe anumiți lideri de culoare ca antisemiți sau rasiști! În fiecare an, Liga Anti-Defăimare atribuie premiul Torța Libertății (un simbol clasic al Iluminaților) acelei persoane care le-a servit cel mai bine cauza. De pildă, într-un an ei au acordat acest premiu lui Morris Dalitz, un asociat apropiat al celebrului sindicat al crimei Meyer Lansky, care a terorizat atâția ani America. O alegere perfectă!

În mod evident, stindardul fluturat în permanență cu scopul de a condamna diferite persoane sub pretextul antisemitismului este persecutarea poporului evreu de către naziștii lui Adolf Hitler. Expunerea sau punerea sub semnul întrebării a vreunei acțiuni a clanului Rothschild ori a oricărei alte persoane sau organizații evreiești echivalează astăzi cu a fi „nazist" sau „antisemit" - o etichetă atotcuprinzătoare cu ajutorul căreia au fost discreditați numeroși cercetători. Aceștia au fost împiedicați să mai vorbească în public de protestele unor radicali robotizați și lipsiți de minte, sau prin refuzul sălilor de conferință de a le găzdui întâlnirile publice. M-am confruntat personal în repetate rânduri cu acest gen de evenimente, inclusiv în estul Canadei, „grație" unei campanii inițiate de B'nai B'rith și de Liga Anti-Defăimare (care își petrece tot timpul defăimând ea

însăşi tot felul de persoane). Repet: ambele organizaţii sunt create şi controlate de Rothschild-zi.

Aşa cum am afirmat cu argumente în lucrările mele, *Şi adevărul vă va face liberi* şi *Secretul suprem*, Adolf Hitler şi naziştii lui au fost finanţaţi de nimeni altcineva decât de... Rothschild-zi, lucru confirmat de nenumăraţi cercetători şi istorici. Rothschild-zii au fost cei care au aranjat venirea la putere a lui Hitler, prin intermediul societăţilor secrete ale Iluminaţilor din Germania, precum Societatea Thule şi Societatea Vril, pe care le-au creat prin reţelele lor din această ţară. Rothschild-zii au fost cei care l-au finanţat pe Hitler prin Banca Angliei şi alte surse financiare britanice şi americane, precum *Rothschild, Kuhn & Loeb Bank*, cea care a finanţat inclusiv Revoluţia Rusă.

Motorul central al maşinii de război a lui Hitler a fost gigantul chimic I.G. Farben, a cărui filială americană era controlată tot de Rothschild-zi prin intermediul lacheilor lor, clanul Warburg. Paul Warburg, cel care a creat prin diferite manipulări „Banca centrală" a Americii în anul 1913, *Federal Reserve*, era preşedintele filialei americane a I.G. De fapt, I.G. Farben a lui Hitler, compania care a construit lagărul de la Auchwitz, era în realitate o divizie a Standard Oil, aflată oficial în proprietatea clanului Rockefeller. De fapt, întregul imperiu Rockefeller a fost creat de Rothschild-zi. Vezi în această direcţie şi lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi*, care include şi alte detalii legate de această istorie. În timpul celor două războaie mondiale, Rothschild-zii aveau în proprietate inclusiv agenţiile de presă germane, controlând astfel întregul flux al „informaţiilor" livrate germanilor şi restului lumii! În treacăt fie spus, atunci când trupele aliate au intrat în Germania, ele au descoperit că fabricile lui I.G. Farben, motorul central al maşinii de război a lui Hitler, nu fuseseră deloc lovite de bombardamente, aşa cum nu au fost lovite nici uzinele Ford, un alt susţinător Iluminat al lui Hitler. În schimb,

toate celelalte fabrici din apropiere au fost rase de bombardamente.

Așadar, forța care l-a susținut pe Adolf Hitler din partea Iluminaților a fost Casa de Rothschild, această linie genealogică „evreiască" ce afirmă că susține și protejează credința mozaică și poporul evreu. În realitate, ea nu face decât să se folosească în mod abuziv de acest popor, lucru care servește de minune scopurilor sale odioase. Rothschild-zii, ca și Iluminații în general, îi tratează pe evrei cu cel mai mare dispreț. La fel ca restul populației globale, acest popor nu reprezintă pentru ei decât o masă de manevră, o turmă de vite folosită pentru a-și impune agenda de control asupra întregii lumi printr-o rețea de linii genealogice hibride, impregnate cu codul genetic reptilian, cunoscută cercetătorilor sub numele generic de *Iluminații.*

Într-adevăr, Iluminații sunt atât de obsedați de liniile genealogice din cauza acestui cod genetic reptilian, încât ar fi fost imposibil ca o persoană ca Hitler să vină la putere în acele circumstanțe vitale pentru ei, dacă nu ar fi avut ea însăși sânge reptilian. Dacă vei citi Anexa I, vei constata că aceeași linie genealogică a deținut toate pozițiile puterii regale, aristocratice, financiare, politice, militare și media, timp de mii de ani la rând. Aceasta este linia care a dat *toți* cei 42 de președinți ai Statelor Unite ale Americii, începând cu George Washington – primul președinte ales în anul 1789. Principalul favorit la alegerile prezidențiale din anul 2000, George W. Bush, și „oponentul" său, Al Gore, aparțin în egală măsură aceleiași linii genealogice. Liderii care au condus lumea în cel de-al Doilea Război Mondial, Roosevelt, Churchill și Stalin, au aparținut aceleiași linii genealogice. Simultan, ei au fost francmasoni și sataniști. Au fost aduși la putere prin mașinații politice, iar eforturile de război ale țărilor lor au fost finanțate de Rothschild-zi și de alte linii genealogice ale Iluminaților.

Putem crede în aceste condiții că, deși acest grup a

finanțat ascensiunea la putere a lui Adolf Hitler și mașina lui de război, acest lider absolut crucial pentru implementarea agendei Elitei *nu* ar fi aparținut liniilor genealogice ale acesteia? Pare greu de crezut. Cum, Hitler să fie din aceeași linie genealogică precum Rothschild-zii?! Imposibil! Doar Rothschild-zii sunt marii apărători ai poporului evreu, în timp ce Hitler a măcelărit acest popor, împreună cu țiganii, comuniștii și toți cei care i s-au opus sau pe care dorea să-i elimine. Rothschild-zii sunt evrei, așa că nu ar face niciodată așa ceva!

Da, vezi să nu...

Potrivit cercetătorilor și cunoscătorilor, Hitler nu numai că a fost susținut de Rothschild-zi, dar a fost *el însuși* un Rothschild. Această revelație se potrivește ca o mănușă cu acțiunile Rothschild-zilor și ale celorlalte linii genealogice ale Iluminaților din Germania care l-au adus la putere pe Hitler, acceptând ca el să devină un dictator al acestei națiuni. Hitler a fost susținut inclusiv de Familia Regală Britanică, de Casa de Windsor (în realitate, Casa germană de Saxa-Coburg-Gotha), precum și de marele „erou al războiului", Lord Mountbatten, el însuși un Rothschild și satanist. Rudele din Germania ale acestei familii, de la care nu te-ai fi așteptat niciodată să susțină un om oarecare (la prima vedere) ca Hitler, s-au numărat printre cei mai entuziaști suporteri ai lui. Desigur, acești oameni știau cine era el în realitate. Pentru orice cercetător al obsesiei Iluminaților față de liniile genealogice este absolut evident că Hitler nu putea fi decât unul dintre ei. Psihanalistul Walter Langer scria în cartea sa, *Mintea lui Hitler*:

> „Tatăl lui Adolf, Alois Hitler, a fost fiul nelegitim al Mariei Anna Schicklgruber. Se presupune că tatăl lui Alois Hitler (Schicklgruber) a fost Johann Georg Hiedler. Există însă oameni care se îndoiesc sincer că Johann Georg Hiedler a fost tatăl lui Alois. Există un

document austriac ce dovedeşte că Maria Anna Schicklgruber locuia la Viena în momentul concepţiei lui Alois. La vremea respectivă, era angajată ca servitoare în casa Baronului Rothschild. De îndată ce familia a descoperit că a rămas însărcinată, fata a fost trimisă acasă... unde s-a născut Alois."

Informaţiile lui Langer provin de la ofiţerul Gestapo de rang înalt Hansjurgen Koehler şi au fost publicate în anul 1940 într-o carte intitulată *În interiorul Gestapo-ului*. Autorul descrie aici investigaţiile făcute asupra trecutului lui Hitler de cancelarul austriac Dolfuss, care a cercetat analele familiei lui Hitler. Koehler a văzut el însuşi o copie a documentelor lui Dolfuss, pe care le-a primit de la Heydrich, şeful suprem al serviciilor secrete naziste. „Dosarul a provocat o agitaţie atât de mare", scrie Koehler, „cum nu a mai provocat vreodată un alt dosar din lume." El adaugă:

„...Cel de-al doilea segment din dosarul albastru conţinea documentele colectate de Dolfuss. Micul cancelar (altminteri un om cu inima mare) şi-a dat probabil seama că acest dosar personal l-ar fi putut ajuta să-l ţină pe Hitler sub control. Sarcina lui nu a fost deloc dificilă. Fiind liderul Austriei, el putea descoperi cu uşurinţă datele personale ale lui Adolf Hitler, care s-a născut pe pământ austriac... După ce a adunat certificatele originale de naştere, fişele de înregistrare de la poliţie etc., toate conţinute în dosarul original, cancelarul austriac a reuşit să pună cap la cap piesele puzzle-ului, creând o imagine coerentă...

O servitoare tânără - bunica lui Hitler - a venit la Viena şi s-a angajat pe la casele celor bogaţi. Fata nu a avut însă noroc. Ea a fost sedusă şi a rămas însărcinată. De aceea, a fost trimisă înapoi, să nască în satul ei de origine. La ce case a servit fata cât timp s-a aflat în Viena? Problema nu era deloc greu de rezolvat pentru cancelarul austriac. Viena a fost unul din primele

orașe europene care a instituit un sistem de înregistrare obligatorie la poliție. Atât servitorii cât și angajatorii erau amendați cu sume foarte mari dacă nu respectau această obligație. Cancelarul Dolfuss a reușit să descopere fișa de înregistrare. Micuța și inocenta fată a slujit în casa familiei Rothschild... Bunicul rămas necunoscut al lui Hitler trebuie căutat probabil în această magnifică reședință. Dosarul lui Dolfuss se încheie cu această afirmație."

Să fi avut oare dorința fermă a lui Hitler de a anexa Austria ceva de-a face cu intenția de a distruge aceste înregistrări ale liniei lui genealogice? Un corespondent al website-ului meu care a făcut cercetări extinse pe marginea acestui subiect mi-a scris următoarele:

„După părerea mea, Hitler știa de conexiunile sale de familie cu mult timp înaintea cancelarului austriac. La fel și tatăl său cu ani în urmă. Când situația familiei s-a înrăutățit, tatăl lui Hitler s-a dus la Viena. El și-a părăsit satul natal când era foarte tânăr, încercându-și norocul în capitala Austriei. La scurt timp după ce mama sa a murit în luna decembrie 1907, Hitler a plecat el însuși la Viena, imediat după înmormântare. El a rămas aici timp de zece luni, dar nimeni nu știe nimic în legătură cu această perioadă din viața sa! Ce s-a întâmplat în timpul celor zece luni reprezintă un mister absolut, pe care istoria nu a reușit să-l elucideze. De vreme ce s-a stabilit că Hitler era un Rothschild, putem bănui că el și-a cunoscut în acest interval de timp rudele, stabilind astfel potențialul pentru alte întâlniri ulterioare cu acestea."

Rothschild-zii și Illuminații produc numeroase progenituri în afara căsătoriei, urmând programe secrete de încrucișare, iar acești copii sunt crescuți sub alte nume, de alți părinți. La fel ca și Bill Clinton, care este aproape indubitabil un Rockefeller bastard, acești „copii obișnuiți din medii comune" cunosc un succes ieșit din comun în

tot ceea ce fac. Cu siguranță, Hitler însuși trebuie să fi avut bastarzi, care continuă să-i perpetueze linia genealogică inclusiv în ziua de astăzi.

Care Rothschild a fost însă bunicul lui Hitler? Alois, tatăl lui Hitler, s-a născut în anul 1837, în perioada în care Salomon Mayer era singurul Rothschild în reședința din Viena. Nici chiar soția acestuia nu locuia împreună cu el, întrucât căsnicia lor mergea atât de prost, încât aceasta a rămas la Frankfurt. Fiul oficial al familiei, Anselm Salomon, și-a petrecut cea mai mare parte a vieții active la Paris și Frankfurt, departe de Viena și de tatăl său.

Salomon Mayer tatăl, care locuia singur în casa din Viena în perioada în care acolo lucra mama lui Hitler, este în mod evident primul candidat. Hermann von Goldschmidt, fiul șefului de cabinet al lui Salomon Mayer, a scris o carte, publicată în anul 1917, în care l-a descris astfel pe Salomon: „...Prin anii 1840, acesta avea o poftă nesățioasă pentru tinerele fete...", iar în altă parte: „Avea o pasiune bolnăvicioasă pentru fetele foarte tinere. Multe din aventurile sale au trebuit mușamalizate de către poliție".

Să nu fi devenit tânăra fată - bunica lui Hitler - care lucra ca servitoare în reședința lui Salomon un subiect al poftelor acestuia? Cert este că ea a rămas însărcinată exact când lucra pentru el, iar nepotul ei a devenit cancelar al Germaniei, finanțat de Rothschild-zi, și a început cel de-al Doilea Război Mondial, un eveniment absolut vital pentru agenda Iluminaților. Care Iluminați sunt obsedați de liniile lor genealogice, având grijă să-și pună întotdeauna exponenții la putere, de ambele părți ale oricărui „conflict"? Și care este una din cele mai importante linii genealogice ale Iluminaților? Rothschild-zii. Să fie toate acestea simple coincidențe?

Hitler a fost un Rothschild!

Despre autor

Mulți dintre cei care au citit primul volum al acestei cărți și care nu sunt încă foarte familiarizați cu întreaga mea operă, m-au întrebat cum m-am băgat în toată această poveste. De aceea, doresc să relatez pe scurt această istorie, atât de sintetic cât este posibil, întrucât s-au întâmplat foarte multe lucruri.

M-am născut în Leicester, Anglia, în jurul orei 6,15 pm, în ziua de 29 aprilie 1952. Am fost crescut în ceea ce britanicii numesc o familie din „clasa muncitoare", care locuia într-o casă pe un domeniu uriaș și care avea foarte puțini bani. Așa mi-am petrecut copilăria. De când îmi aduc aminte, mi-am dorit să fiu jucător profesionist de fotbal. Am reușit acest lucru renunțând la școală și jucând la Coventry City și Hereford United, două echipe din liga engleză.

La numai șase luni după ce mi-am început cariera fotbalistică, genunchiul stâng mi s-a umflat fără niciun motiv aparent. După luni de teste medicale, mi s-a spus că sufăr de artrită reumatoidă. M-am decis totuși să continui să joc, întrucât acesta era unicul lucru pe care mi-l dorisem vreodată. Am jucat astfel fotbal în următorii cinci ani, progresând pe plan profesional. Simultan, artrita mea a avansat la rândul ei, extinzându-se către glezne, coate etc. În ultimul an al carierei mele de fotbalist, pe când aveam 20 de ani, mă simțeam deja în agonie în fiecare dimineață de antrenament, până când încheieturile mele se mai încălzeau și puteam să le mișc. Aveam însă succes și doream să merg mai departe.

Acest lucru mi-a întărit și mai mult voința de fier pe care am avut-o întotdeauna și hotărârea de a nu capitula niciodată în fața adversarilor și de a depăși orice obstacole pe care viața mi le-ar fi ridicat în cale.

Către finalul respectivului sezon fotbalistic, durerea din încheieturile mele a dispărut timp de circa o lună, iar eu am crezut că totul va fi OK. Din păcate, într-o dimineață m-am tre-

zit într-o agonie totală, simţindu-mă de parcă aş fi avut un pumnal înfipt în fiecare încheietură. Începând din acel moment, carierea mea sportivă s-a încheiat. Am avut nevoie de câteva zile numai pentru a reuşi să mă târăsc în cârje. Ce să mai vorbim de mers! Abia împlinisem 21 de ani şi aveam toate motivele să cred că voi sfârşi infirm. Din fericire, acest lucru nu s-a întâmplat. Nici nu avea cum să se întâmple, căci nu face parte integrantă din destinul meu!

M-am decis atunci că doresc să devin prezentator de televiziune la BBC, aşa că am început să-mi caut de lucru ca ziarist, având acest scop în minte. Nu mi-a fost deloc uşor, căci şcoala m-a plictisit întotdeauna, şi peste toate am renunţat la examenele de bacalaureat de dragul fotbalului. Slavă cerului! În acest fel, am putut învăţa fără restricţii, în maniera în care am dorit eu, iar sistemul „educaţional" nu m-a afectat aproape deloc. Încă de atunci aveam tendinţa să-l resping, având intuiţia interioară că nu era relevant pentru mine.

Am reuşit în cele din urmă să obţin o slujbă la o mică revistă săptămânală din Leicester, practic pentru că am fost singurul candidat la postul respectiv. De atunci, am avansat rapid, trecând de la un ziar la altul, la postul local de radio, la televiziunea regională, devenind în final comentator de sport, crainic TV şi reporter la televiziunea naţională. La scurt timp, în anul 1982, m-am mutat pe o insulă de pe coasta de sud a Angliei, numită Isle of Wight, un loc care m-a atras încă de pe vremea când eram copil.

Aici, am început o campanie pe teme legate de mediu şi am devenit astfel purtător de cuvânt al Partidului Ecologist din Marea Britanie, post pe care l-am deţinut inclusiv în timpul succesului obţinut de acesta (singurul de altfel) la alegerile pentru Parlamentul European din anul 1989. Am constatat însă rapid că, deşi spun una, ecologiştii fac de fapt aceleaşi jocuri politice ca şi ceilalţi, lucru valabil pentru toate partidele de acest fel din Europa. De aceea, mi-am pierdut rapid interesul pentru politică şi mi-am văzut de treabă, timp în care viaţa mea a luat o turnură cu totul neaşteptată.

Începând de la mijlocul anilor '80 mi-am pierdut interesul

inclusiv pentru televiziune. Continuam să-mi fac meseria, dar numai pentru a câştiga banii necesari pentru a face ceea ce doream cu adevărat - campania legată de mediu - şi nu pentru că mi-ar fi plăcut respectiva meserie. Am descoperit că lumea televiziunilor este goală, lipsită de suflet, şi că toată lumea de aici se teme şi simte un sentiment acut de insecuritate. După evenimentele din martie 1990, zilele mele în televiziune aveau să se încheie în scurt timp.

În anul 1989 am scris o carte pe care am intitulat-o *Lucrurile se pot schimba.* Am renunţat la viziunea şi la agenda ecologiştilor, văzând că aceştia vorbesc numai ca să se audă vorbind, dar nu se adresează cu adevărat publicului larg. În timp ce scriam cartea, am început să simt frecvent o prezenţă în jurul meu, chiar şi atunci când camera în care mă aflam era goală. La un moment dat, pe la începutul anului 1990, am ajuns chiar într-un punct în care m-am adresat celui sau celei care se afla în camera de hotel, spunându-i: „Dacă eşti într-adevăr prezent, te rog să mă contactezi, căci mă înnebuneşti pur şi simplu".

La scurt timp după aceea, evenimentele au început să evolueze cu repeziciune.

În luna martie a anului 1990, pe când jucam fotbal cu fiul meu Gareth pe un teren de pe Isle of Wight, i-am spus acestuia să mergem să mâncăm ceva la cafeneaua din gară. Localul era însă plin, aşa că ne-am hotărât să plecăm. Înainte de a ieşi, cineva m-a recunoscut şi a început să-mi pună întrebări despre fotbal. Când conversaţia s-a terminat, am constatat că Gareth dispăruse, dar nu mi-am făcut griji, ştiind că îi place să se uite la cărţile afişate la librăria din apropiere. Aşa şi era. Am intrat în librărie şi i-am spus să mergem într-o altă cafenea, dar când să mă întorc pe călcâie, am constatat că picioarele mele sunt înşurubate în pământ, ca şi cum ar fi fost atrase de doi magneţi extrem de puternici. În general, nu aud voci; mă limitez doar să-mi urmez intuiţia, dar în această etapă a trezirii mele spirituale am auzit cu claritate trei voci care îmi vorbeau. Una dintre ele mi-a spus: „Du-te şi priveşte cărţile din colţul acela". „Ce naiba se petrece?" m-am gândit eu.

Cunoşteam foarte bine librăria, iar cărţile din respectivul sector nu m-au interesat niciodată. Dat fiind însă că vocea era imperativă, şi oricum nu-mi puteam mişca picioarele ca să ies din librărie, m-am dus să văd ce se întâmplă. Prima carte care mi-a sărit în ochi era scrisă de o femeie-medium, lucru care m-a intrigat, ţinând cont de prezenţa constantă pe care o simţeam în jurul meu. M-am întrebat dacă femeia ar putea să-mi spună ceva în legătură cu aceasta. Era inclusiv vindecătoare cu palmele, aşa că i-am scris o scrisoare şi am stabilit o întâlnire cu ea, în scopuri terapeutice. Nu i-am spus de la bun început de prezenţa pe care o simţeam în jurul meu. I-am scris doar că doresc să-mi vindec artrita. Am văzut-o în total de patru ori, iar la primele două vizite nu s-a întâmplat nimic remarcabil, decât faptul că am discutat cu ea despre dimensiunile paralele şi despre viziunea spirituală asupra vieţii.

La cea de-a treia vizită însă, pe când stăteam întins pe canapea în timpul şedinţei terapeutice, am simţit pe faţă ceva ca o pânză de păianjen. Mi-am adus instantaneu aminte că am citit în cartea ei că acest lucru se poate întâmpla atunci când „spiritele" încearcă să stabilească un contact cu noi. Nu i-am spus nimic, dar peste numai 15 secunde, femeia şi-a dat capul pe spate şi mi-a spus: „E prea puternic! Trebuie neapărat să-mi închid ochii". Mi-a spus că vede un personaj care doreşte ca ea să-mi transmită un mesaj. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în săptămâna următoare. Iată ce i-a cerut „personajul" să-mi transmită:

„El este un vindecător a cărui menire este să vindece pământul. Va fi cunoscut în întreaga lume. Se va confrunta cu o opoziţie enormă, dar noi îl vom proteja în permanenţă. Din punct de vedere spiritual este încă un copil, dar va primi totuşi acces la bogăţiile celeste. Uneori, va spune anumite lucruri şi se va minuna el însuşi de unde îi vin acestea. De fapt, va rosti cuvintele pe care le vom pune noi în gura lui. Îi vom oferi accesul la anumite cunoştinţe, iar în alte cazuri îl vom conduce treptat către cunoaştere.

A fost ales încă de mic, pentru curajul lui. A fost

testat și a trecut cu bine de toate testele. I-am orientat pașii către fotbal pentru a învăța ce înseamnă disciplina. După ce a asimilat această lecție, a trebuit să meargă mai departe. A fost necesar să învețe cum să facă față dezamăgirii, cum să experimenteze toate emoțiile, controlându-le. Calea spirituală este dură și nimeni nu o poate lua pe scurtătură.

Știm că și-a dorit multă vreme să fie contactat de noi, dar nu sosise încă timpul. I-am condus pașii aici pentru a stabili acest contact, nu pentru a fi vindecat. Va sosi însă și ziua în care va fi complet vindecat. Va avea întotdeauna strictul necesar, dar nu va primi nimic mai mult.

Să nu încerce să facă totul singur. Să se asocieze cu alții, care îl vor putea ajuta atunci când va cădea.

Un singur om nu poate schimba această lume, dar el poate transmite un mesaj care să schimbe lumea.

Va scrie cinci cărți în trei ani.

Politica nu este bună pentru el. Este o ființă mult prea spirituală. Politica pământenilor este anti-spirituală și îl va face să se simtă nefericit.

Trebuie să plece din politică. Nu trebuie să-și caute nimic de lucru sau să facă ceva deosebit. Lucrurile se vor întâmpla de la sine, gradat, în următorul an (exact așa s-a întâmplat).

În 20 de ani de acum încolo vor exista pe pământ mașini zburătoare extrem de diferite de cele actuale. Timpul își va pierde complet semnificația. Oamenii vor ajunge instantaneu acolo unde doresc să ajungă.

Se vor produce mari cutremure de pământ, ca un avertisment pentru rasa umană. Ele se vor petrece în locuri în care nu te-ai fi așteptat niciodată să aibă loc astfel de fenomene. Extragerea petrolului de pe fundul mării destabilizează pământul interior. Centrul pământului se va deplasa, și cei doi poli magnetici se vor schimba. Spiritele mării vor ieși la suprafață și îi vor împiedica pe oameni să mai scoată petrol. Marea va revendica pământul, iar oamenii își vor da seama că nu au dreptul să abuzeze într-un asemenea hal de elementele naturii. Planeta-mamă trebuie tratată cu respect."

Acesta este mesajul care mi-a fost transmis pe data de 29 martie 1990 şi la cea de-a doua mea vizită, o săptămână mai târziu. La vremea aceea eram prezentator la televiziunea BBC şi purtător de cuvânt la nivel naţional al Partidului Ecologist, aşa că nu prea înţelegeam ce doreşte să spună „spiritul". Cert este că astăzi, zece ani mai târziu, tot ce a profeţit mesajul s-a îndeplinit sau este pe punctul de a se îndeplini. Am publicat cele cinci cărţi în trei ani. Le-am povestit câtorva lideri ai Partidului Ecologist despre aceste experienţe, dar reacţia lor a fost aceea a unor oameni ignoranţi, cu mintea închistată şi neinformaţi. Pe scurt, majoritatea au spus: „Cred că o iei razna, David!" Da, bine! Bun venit în lumea noii politici!

Am descris aceste prime luni ale trezirii mele spirituale într-o carte intitulată *Vibraţiile adevărului*. S-au produs apoi un şir neîntrerupt de evenimente, care mai de care mai fantastice, care au continuat până astăzi. Primul dintre ele a fost şi cel mai uluitor dintre toate: am simţit brusc nevoia de a merge în Peru. Era pe la sfârşitul anului 1990 şi începutul anului 1991. Am plecat într-adevăr în februarie 1991, ascultându-mi intuiţia. În Peru mi s-au întâmplat o serie de lucruri neobişnuite, care au culminat cu următoarea experienţă.

Ghidul meu peruvian ne-a rezervat camere la un hotel numit Sillustani din Puno, situat nu departe de lacul Titicaca, lacul navigabil situat la cea mai mare altitudine din lume. Sillustani este un sit incaş străvechi, aflat la circa o oră de mers cu maşina de Puno. Din motive evidente, hotelul era plin de fotografii ale acestui loc turistic. Hotărât să-l vizitez, am închiriat un microbuz turistic numai pentru mine, întrucât ne aflam în extrasezon şi nu se mai făceau curse regulate. În microbuz eram doar eu, ghidul şi şoferul. Sillustani este un deal situat lângă o lagună, în vârful său aflându-se ruinele incaşe. Zona este nelocuită, aşa că atunci când am ajuns, tăcerea era deplină. La faţa locului nu existau decât doi copii cu o lamă, care aşteptau turişti pentru a le vinde fotografii.

După ce m-am plimbat printre ruine timp de o oră, sub soarele peruvian arzător, m-am întors la microbuz, cu scopul de a pleca înapoi către Puno. Eram convins că excursia se

încheiase. În realitate, ea abia începuse. După numai trei minute de mers, am văzut prin geamul microbuzului o altă colină, în partea dreaptă. Simultan, o voce din mintea mea a început să-mi repete obsesiv: „Vino la mine! Vino la mine! Vino la mine!" Întâmplarea mi s-a părut extrem de stranie, dar i-am cerut şoferului să oprească, întrucât doream să vizitez colina.

Ajuns în vârful ei, am constatat că aici se afla un cerc format din pietre verticale. În mod evident, era un sit arheologic foarte vechi. M-am aşezat în centrul cercului, privind către Sillustani, în timp ce munţii se vedeau la mare distanţă. Cerul era perfect senin, fără niciun nor, iar soarele era foarte puternic, arzându-mi faţa. Subit, am simţit că picioarele mi se înşurubează din nou în pământ, aşa cum mi s-a întâmplat mai demult la librărie, dar de data aceasta senzaţia era mult mai puternică. Braţele mi s-au ridicat deasupra capului, fără ca eu să îmi manifest vreo intenţie conştientă în această direcţie. Dacă vei încerca să stai cu braţele ridicate deasupra capului, înclinate la circa 45 de grade, vei constata după numai un minut că ele încep să te doară. Ei bine, braţele mele au rămas în această poziţie timp de mai bine de o oră. În tot acest interval de timp nu am simţit nimic, dar după ce au revenit în poziţia normală am trăit o adevărată agonie.

Prin creştetul capului meu a pătruns atunci un flux de energie foarte puternică, ce cobora; simultan, prin tălpi urca un alt flux de energie, la fel de puternică. Am auzit atunci o a treia voce în mintea mea, lucru care nu s-a mai repetat de atunci. Aceasta mi-a spus: „Totul se va termina când vei simţi picăturile de ploaie".

Ce? Care ploaie? Pe cer nu se vedea un nor - doar soarele care ardea pe o boltă perfect senină!

Am rămas în această poziţie, iar energia a continuat să crească în intensitate, ajungând într-un punct în care corpul meu se zguduia de parcă ar fi fost conectat la o uzină electrică. După o vreme, am văzut în zare mai mulţi nori, deasupra cărora plutea un fel de ceaţă, care s-a întunecat din ce în ce mai mult. Undeva departe ploua. În scurt timp, furtuna s-a apropiat, iar norii au acoperit soarele. A ajuns în sfârşit şi deasupra

mea, şi puteam vedea „feţele" pe care le crea jocul norilor pe cer. Furtuna se deplasa cu rapiditate, iar „feţele" create de nori pe cer se schimbau aproape ca fotografiile la minut. A început apoi să plouă, iar când am simţit primele picături de apă pe faţă, fluxul de energie s-a oprit brusc, ca şi cum cineva ar fi închis un întrerupător. M-am întors clătinându-mă către microbuz, cu picioarele tremurându-mi ca gelatina, în timp ce braţele şi umerii mă dureau îngrozitor.

Energia continua să mi se scurgă din braţe cu o putere incredibilă, aşa că am luat în mână un cristal pe care îl aveam la mine, cu scopul de a o mai difuza. Am continuat să simt arsuri şi vibraţii în picioare timp de 24 de ore. În noaptea respectivă aproape că nu am reuşit să pun geană peste geană din cauza acestor senzaţii.

Ulterior, viaţa mea s-a schimbat radical, chiar mai mult decât ţi-ai putea imagina, şi asta începând chiar din săptămânile care au urmat. Era ca şi cum înlăuntrul meu s-ar fi deschis o ecluză energetică, iar conştiinţa mea încerca să-şi găsească un punct de echilibru în noile circumstanţe. Procesul a durat circa două luni, iar în acea perioadă de imensă confuzie am lansat cartea *Vibraţiile Adevărului* şi am apărut pe postul naţional de televiziune, unde am fost ridiculizat într-o manieră de neimaginat. Timp de doi ani nu am putut practic să merg pe vreo stradă din Marea Britanie fără ca trecătorii să mă ia peste picior. Era suficient ca un comic să-mi pomenească numele la vreo emisiune de divertisment pentru ca publicul să izbucnească în hohote de râs.

Deşi a fost un coşmar cumplit, trebuie să recunosc că m-am eliberat astfel din închisoarea în care trăiesc majoritatea oamenilor - respectiv din teama legată de ceea ce cred ceilalţi. Abia după ce m-am eliberat de această teamă am putut să colind prin lume şi să vorbesc deschis despre reptilienii care îşi schimbă forma şi care ocupă toate poziţiile puterii globale. Dacă vrei ca oamenii să continue să te respecte şi depinzi de sentimentul de securitate, este imposibil să vorbeşti despre astfel de lucruri, acesta fiind de altfel unul din motivele pentru care aceste informaţii sunt atât de puţin cunoscute. Perioada de ridiculizare

națională a fost o lecție importantă pentru mine și m-a eliberat de foarte multe complexe.

Începând din acel moment, m-am lăsat dus de val. Exact așa cum mi-a prezis femeia-medium în anul 1991, am fost condus către cunoaștere, tot mai departe, revelându-mi-se treptat modul în care a fost condusă lumea de un număr mic de persoane timp de mai multe mii de ani. Principalele mecanisme folosite de acest grup restrâns au avut în centrul lor suprimarea cunoașterii spirituale, a naturii reale a omului și a vieții înseși. Am aflat, de asemenea, despre Marea Trezire, Marea Transformare care ne așteaptă pe toți.

Fluxul de informații a fost la început slab, dar s-a transformat treptat într-un fluviu, iar apoi într-un adevărat ocean. Și totuși, ne aflăm abia la începutul dezvăluirilor, iar ceea ce urmează promite să fie chiar mai uluitor decât toate evenimentele incredibile care au avut loc în ultimii zece ani.

Cu dragoste,
David Icke

Bibliografie

Alder, *The Battle Of The Trees* (Freedom House, Crete, Greece, 1995).

Allen, D. S. and Delair J. B., *When the Earth Nearly Died* (Gateway Books, Wellow, Bath, England, 1995).

Andrews, George C., *Extraterrestrial Friends And Foes* (1lllumiNet Press, Lilburn, GA, USA, 1993).

Andrews, George C., *Extraterrestrials Among Us* (Llewellyn Publications, St. Paul, Minnesota 55164-0383, USA, 1993).

Andrews, Richard, and Schellenberger, Paul, *The Tomb Of God* (Little Brown and Company, London, 1996.)

Baigent, Michael, Leigh, Richard, and Lincoln, Henry, *Holy Blood, Holy Grail* (Corgi Books, London, 1982).

Balgent, Michael, and Leigh, Richard, *The Temple And The Lodge* (Arcade Publishing, New York, 1989).

Berlitz, Charles, *Atlantis, The Eighth Continent* (Fawcett Books, New York, 1984).

Bernard, Dr Raymond, *The Hollow Earth, The Greatest Discovery In History* (Carol Paperback, New York, 1991).

Boyd, Andrew, *Blasphemous Rumours* (Fount Paperbacks, an imprint of Harper Collins, London,
1991).

Bramley, William, *Gods Of Eden* (Avon Books, New York).

Brennan, J. H., *Occult Reich* (Futura, London, 1974).

Bromberger, Merry and Serge, *Jean Monnet And The United States Of Europe* (Coward-McCann Publishers, New York, 1969).

Bryant, Alice, and Seebach, Linda, *Healing Shattered Reality: Understand Contactee Trauma* (Wild Flower Press, Tigard, Oregon, 1991).

Bullock, Alan, *Hitler, A StUdy In Tyranny* (Pelican Books, London, 1960).

Chaitkln, Anton, *Treason In America*, 2nd edition (New Benjamin Franklin House, New York, 1984).

Christopher, Alex, *Pandora's Box Volumes I* and 2 (available from Pandora's Box, 2663 Valleydale Road, Suite 126,

Birmingham, Alabama 35224).

Churchward, Albert, Of *Religion* (first published 1924 and now available from Health Research, Mokelumne Hills, CA 95245).

Coleman, John, *Conspirators Hierarchy* (Joseph Holding Company, Nevada, USA, 1995). Collins, Andrew, *From The Ashes* Of *Angels, The Forbidden Legacy* Of *A Fallen Race* (Signet Books, London, 1997).

Collins, Piper, Michael, *Final Judgement, The Missing Link In The JFK Assassination* (The Wolfe Press, Washington DC, 1995.

Collins, Tony, *Open Verdict*, an account of 25 mysterious deaths in the defence industry (Sphere Books, London, 1990).

Cooper, William, *Behold A Pale Horse* (Light Technology Publishing, PO Box 1495, Sedona, Arizona, USA, 1991).

Crowley, Aleister, *Magick In Theory And Practice* (Dover, USA, 1929).

Daniel, John, *Scarlet And The Beast, Volume III, English Freemasonry, Banks, And The Drug Trade*

(JKI Publishing, Tyler, TX, USA, 1995).

Davies, Nigel, *Human Sacrifice, In History And Today* (William Morrow and Company, New York).

Deane, Rev. John Bathhurst, *The Worship* of *the Serpent* (J.G. and F. Rivington, London, 1833).

Doane, T. w., *Bible Myths, And Their Parallels In Other Religions* (Health Research, PO Box 850, Pomeroy, WA, USA 99347, first published 1882).

Drosnin, Michael, *The Bible Code* (Weidenfeld and Nicolson, London, 1997).

Editors of *Executive Intelligence Review*, Dope Inc. (Executive Intelligence Review, Washington DC, 1992).

Findlay, Arthur, *The Curse* Of *Ignorance*, A *History* Of *Mankind* (Headquarters Publishing Company, London, first published 1947), Volumes I and II.

Foster, Thomas, *Britain's Royal Throne* (Acadia Press, Victoria, Australia, 1986).

Fox, Dr Loreda, *The Spiritual And Clinical Dimensions* Of *Multiple Personality Disorder* (Salida, Colorado).

Gardner, Laurance, *Bloodline* Of *The Holy Grail* (Element Books, Shaftesbury, Dorset, 1996).

Goldberg, Hirsch M., *The Jewish Connection* (Stein and Day,

New York, 1976).

Hall, Manly P., *America's Assignment With Destiny, The Adepts In The Western Tradition* (Philosophical Research Society, Los Angeles, 1979), part five.

Hall, Manly P., *The Secret Teachings* Of *All* Ages (The Philosophical Research Society, Los Angeles, California, the Diamond Jubilee Edition, 1988).

Hancox, Joy, *The Byrom Collection* (Jonathan Cape, London, 1992).

Hesemann, Michael, *The* Cosmic *Connection* (Gateway Books, Wellow, Avon, England, 1993). HIggins, Geoffrey, *Anacalypsis* (first published 1836, republished in 1972 by Health Research, PO Box 850, Pomeroy, WA, USA 99347), Volume I.

Hitching, Francis, *The World* Atlas Of *Mysteries* (Pan Books, London, 1981).

Hoagland, Richard, *Monuments On Mars* (North Atlantic Books, California, USA, 1996). **Horn**, Dr Arthur David, *Humanity's Extraterrestrial Origins, ET Influences On Humankind's Biological And Cultural Evolution* (A and L Horn, PO Box 1632, Mount Shasta, California, 96067,1994).

Horowitz, Dr Leonard G., *Emerging Viruses* (Tetrahedron Inc., Rockport, MA, USA, 1996).

Horsley, Sir Peter, *Sounds From Another Room* (Leo Cooper, England, 1997).

Hounam, Peter, and McAdam, Derek, *Who Killed Diana?* (Vision Books, London, 1998). **Howard**, Michael, *The Occult Conspiracy* (Destiny Books, Rochester, Vermont, 1989).

Jones, Peter, *The Obedience* Of *Australia* (XPO-imprint, 26 Burlington Close, London, W9 3LZ, 1995).

Jones, Steve, *In The Blood* (Harper Collins, London, 1966).

Knight and Lomas, Christopher and Robert, *The Hiram Key* (Arrow Books, London, 1997).

King, Francis, *Satan And Swastika* (Mayflower Books, London, 1976).

Keith, Jim, *Casebook On Alternative* 3 (IlliumiNet Press, Lilburn, USA, 1994).

Keith, Jim, *Secret And Suppressed* (Feral House, PO Box 3466, Portland, Oregon 97208, 1993).

Knight, Stephen, *The Brotherhood* (Granada Books, London, 1985).

Koestler, Arthur, *The Thirteenth Tribe - The Khazar Empire And Its Heritage* (Hutchinson, London, 1976).

Leedom, Tim C., (editor), *The Book Your Church Doesn't Want You To Read* (Kendall/Hunt Publishing, Iowa, USA, 1993. Available from the Truth Seeker Company, PO Box 2872, San Diego, California 92112).

Lilenthal, Alfred M., *What Price Israel?* (Henry Regnery, Chicago, 1953).

Maclellan, Alec, *The Lost World* Of *Agharti, The Mystery* Of *Vril Power* (Souvenir Press, 43 Great Russell Street, London, WC1B 3PA, 1982).

Marrs, Jim, *Crossfire: The Plot That Killed Kennedy* (Carrol and Graf Publishers, New York, 1989).

Morton, Andrew, *Diana, Her True Story* (Michael O'Mara Books, London, 1992, republished as *Diana, Her True Story, In Her Own Words, 1997).*

Mullins, Euctace, *The Curse* Of *Canaan* (Revelation Books, PO Box 11105, Staunton, VA, 1987).

Mullins, Euctace, *The World Order, Our Secret Rulers* (Ezra Pound Institute of Civilisation, Staunton, VA, 24401, USA, 1992).

Nichols, Preston B, and Moon, Peter, *Pyramids* Of *Montauk* (Sky Books, New York, 1995).

O'Brien, Cathy, and Phillips, Mark, *Trance Formation* Of *America* (Reality Marketing Inc., Las Vegas, Nevada, USA, 1995).

O'Brien, Christian, with O'Brien, Joy, *The Genius Of The Few - The Story* Of *Those Who Founded The Garden* Of *Eden* (Turnstone Press, We iii ngborough , England, 1985).

O'Toole, Fintan, *Brand Leader, An investigation* Of *Tony O'Reilly* (Granta).

Perloff, James, *The Shadows Of Power: The Council On Foreign Relations And The American Decline.*

Picknett, Lynn, and Prince, Clive, *The Templar Revelation* (Bantam Press, London, 1997).

Pohl, Frederick J., *Prince Henry Sinclair. His Expedition To The New World In* 1398 (Nimbus Publishing, Halifax, Novia Scotia, originally published 1967).

Quinn, Bob, *Atlantean, Ireland's North African And Maritime Heritage* (Quartet Books, London, 1986).

Ramsey, A. H. M., *The Nameless War* (Omni Publications,

London, 1952).

Ravenscroft, Trevor, *The Spear* Of *Destiny* (Samuel Weiser, Inc., Maine, USA, 1982).

Raymond, Capt. E., *Missing Links Discovered In Assyrian Tablets* (Artisan Sales, Thousand Oaks, California, 1985).

Reagan, Simon, *Who Killed Diana?* (a *Scallywag* publication, Amsterdam, 1998).

Reuchlin, Abelard, *The True Authorship* of *the New Testament* (The Abelard Reuchlin Foundation, PO Box 5652, Kent, WA, USA, 1979).

Staniland, Wake C., *Serpent Worship And Other Essays* (Banton Press, Largs, 1990). **Schweitzer**, Albert, *The Quest For The Historical Jesus* (Macmillan Publishing, New York, 1968).

Shahak, Israel, *Jewish History, Jewish Religion* (Pluto Press, London, 1994).

Sitchin, Zecharia, *The 12th Planet, Stairway To Heaven, The Lost Realms, When Time Began, The Wars Of Gods And Men, Genesis Revisiteel* (Avon Books, New York).

Sklar, Holly, (editor), *Trilateralism, The Trilateral Commission And The Elite Planning For World*

Management (South End Press, Boston, USA, 1980).

Smith, Homer, *Man And His Gods* (Grossetts University Library, New York, 1956). **Smith**, Morton, *The Secret Gospel* (Victor Gollancz, London, 1974).

Springmeier, Fritz, and Wheeler, Cisco, *The Illuminati Formula To Create An Undetectable Total Mind Controlled Slave* (Springmeier, SE Clackamas Road, Clackamas, Oregon, 97015, 1996).

Springmeier, Fritz, *The Top* 13 */Iluminati Bloodlines* (Springmeier, SE Clackamas Road, Clackamas, Oregon, 97015, 1995).

Stitch, Radney, *Defrauding America* (Diablo Western Press, Alamo, California, 1994). **Sutton**, Anthony C" *Wall Street And The Rise* Of *Hitler* (Heritage Publications, Melbourne, Australia).

Tarpley, Webster Griffin, and Chaitkin, Anton, *George Bush, The Unauthorised Biography* (Executive Intelligence Review, Washington DC 1992).

Taylor, Ian T., *In The Minds* Of *Men, Darwin And The New World Order* (TFE Publishing, Toronto, Canada, 1984).

Thompson, Hunter S., *Fear And Loathing In Las Vegas*

(Vintage Books, New York, 1998, first published in 1971).

Thomson, Arthur Dynott, *On Mankind, Their Origin And Destiny* (Kessinger Publishing, PO Box 160, Kila, MT 59920, USA, first published 1872).

Valerian, Valdamar, *Matrix II* (Arcturus Book Service, USA, 1990).

Van Helsing, Jan, *Secret Societies And Their Power In The 20th Century* (Ewertverlag, Gran Canaria, Spain, 1995).

Vermes, Geza, *The Dead Sea Scrolls In English* (Penguin Books, Harmondsworth, 1990). **Waddell**, L. A., *The Phoenician Origin* Of *Britons, Scots And Anglo Saxons* (The Christian Book Club of America, Hawthorne, California, first pUblished 1924).

Walker, Barbara G., *The Woman's Encyclopaedia* Of *Myths And Secrets* (Harper Collins, San Francisco, 1983).

Westbrook, Charles L., *The Talisman* Of *The United States, Signature* Of *The Invisible Brotherhood* (to locate a copy, contact the *Talisman* newsletter, PO Box 54, Ayden, NC 28513, United States).

Wood, David, and Campbell, Ian, *Geneset* (Bellevue Books, Sunbury on Thames, England, 1994).

Zim, Herbert S., and Baker, Robert H., *Stars,* A *Golden Guide* (Golden Press, New York, 1985).

VOR MAI APĂREA

Pentru o listă completă și actualizată privind cărțile aflate în curs de apariție cât și cele care vor apărea în viitorul apropiat vă invităm să accesați pagina noastră web la adresa: www.edituradaksha.ro

Note de călătorie, de Angelina Jolie

În urmă cu aproximativ 7 ani, actrița Angelina Jolie și-a asumat un rol radical diferit față de rolurile sale obișnuite, acela de Ambasador al Bunăvoinței al Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (UNHCR). cartea de față reprezintă memorii din călătoriile sale în țări precum Sierra Leone,Tanzania, Pakistan, Cambodgia și Ecuador, unde a locuit și a lucrat și și-a dăruit inima celor care suferă cele mai cumplite violențe și persecuții din lume. Aici regăsim revelațiile sale de bucurie și căldură sufletească în mijlocul sărăciei teribile, instantanee convingătoare despre oameni curajoși și entuziaști a căror preocupare zilnică este supraviețuirea, precum și observații pline de candoare dintr-un pelerinaj unic ce a schimbat pentru totdeauna viziunea asupra lumii actriței – și chiar universul său interior.

Universul conștient, de dr. Dean Radin

Răspunsuri uluitoare la întrebări universale. Pot rugăciunile să vindece?

Există ceva mai rapid decât viteza luminii? Putem simți când cineva se uită fix la noi? Această lucrare riguros documentată, scrisă de un parapsiholog eminent, atacă aceste întrebări și multe altele, prezentând dovezi empirice în favoarea existenței fenomenelor psihice. Dean Radin revelează, de asemenea, gradul ridicat de acceptare a „fenomenelor psihice" din partea corporațiilor, guvernelor și academiilor și ne prezintă care vor fi efectele, când, inevitabil, știința și societatea va proceda la fel

***Misterul Spandau*, de Peter Moon**

DAKSHA este marcă a MISTERIUM PUBLICAȚII SRL

Primim comenzile dvs. astfel:

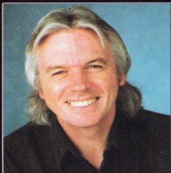
- prin poștă la adresa:
SC MISTERIUM PUBLICAȚII SRL
EDITURA DAKSHA
OP 48 CP 104
Sector 2
BUCUREȘTI

- prin telefon (inclusiv sms (tarif normal)): 0726.334.721

- prin e-mail la adresa: comenzi@edituradaksha.ro

Taxele poștale sunt suportate de editură pentru comenzile de minim 40 RON.
Pentru comenzile mai mici de 40 RON, taxele poștale în valoare de 6 RON vor fi achitate de către client.
Plata se face ramburs (în momentul primirii coletului). Editura își rezervă dreptul de a modifica prețurile. Pentru informații actualizate sunați la **0726.334.721** sau vizitați pagina web:
www.edituradaksha.ro

Pentru comenzi de minim 5 cărți beneficiați de 10% reducere.



Sacrificii umane și animale, controlul minții și manipularea maselor, ritualuri satanice și crime realizate cu cea mai crudă premeditare, sunt doar câteva din dezvăluirile șocante pe care David Icke ni le prezintă în acest al doilea volum al celei mai controversate dintre cărțile sale, *Secretul Suprem*. Interviul cu Arizona Wilder, Marea Preoteasă care a oficiat ritualuri de magie neagră alături de mari nume ale politicii mondiale, arată fără nicio urmă de îndoială adevărata identitate a celor care conduc această lume. Cu dovezi bine documentate, David Icke ne prezintă într-o nouă lumină unele tragedii celebre din istorie, precum „accidentul" prințesei Diana sau asasinarea președintelui american Kennedy, care au fost, de fapt, crime planificate multă vreme, în detaliu.

Dar, așa cum ne îndeamnă însuși autorul, „haideți să punem odată capăt acestui nonsens generalizat în care ne complacem de atâta timp. Planeta Pământ și conștiința umană trec printr-un proces de vindecare, ridicând încă un colțișor din vălul care ascunde realitatea."

ISBN (10) 973-88026-0-1 vol. 1/2
ISBN (13) 978-973-88026-0-5



ISBN (13) 978-973-88026-1-2